A könyvet lelki családtagjainknak, a Curran-családnak ajánlom. Köszönet nekik azért, hogy ekkora szerepet vállalnak az életünkben.

Jodi Picoult
A nővérem húga

A fordítás alapjául szolgáló mű
My Sister's Keeper
Copyright © 2005 by Jody Picoult
Hungarian translation © Kocsis Anikó, 2006
Kiadta az Athenaeum 2000 Kiadó,
az 1759-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó az Athenaeum 2000 Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Tel.: 235 5020
Fax: 318 4107
athenaeum@lira.hu
Felelős szerkesztő: Csontos Erika
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Borítóterv: Weiler Péter
Tördelés: Art-is Kft., Szentendre
Készült az AduPrint Kiadó és Nyomda Kft.-ben, 2007-ben
Felelős vezető: Tóth Béláné
ISBN 978 963 9615 28 1

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mivel gyermekem három év alatt tíz műtéten esett át, ezért először is az orvosoknak és a nővéreknek szeretnék köszönetet mondani, akik mindig kiveszik a részüket egy-egy család legnehezebb pillanataiból, és igyekeznek könnyebbé tenni számukra a kórházi létet. Hálás vagyok Dr. Roland Eavey-nek és a massachusettsi szem- és fülklinika gyermekosztályán dolgozó nővéreknek, hogy a valóságban happy enddel ért véget a mi kis kórházi kálváriánk. E könyv írása közben, mint máskor is, azzal szembesültem, milyen keveset tudok, s mennyire rá vagyok szorulva mások tudására, ismereteire. Köszönöm a következőknek, hogy saját személyes és szakmai életükből kölcsönözhettem ezt-azt a könyvem számára, és zseniális javaslataikkal gazdagították történetemet: Jennifer Sternick, Sherry Fritzsche, Giancarlo Cicchetti, Greg Kachejian, Dr. Vincent Guarrera, Dr. Richard Stone, Dr. Farid Boulad, Dr. Eric Terman, Dr. James Umlas, Wyatt Fox, Andrea Green és Dr. Michael Goldman, Lori Thompson, Synthia Follensbee, Robin Kall, Mary Ann McKenney, Harriet St. Laurent, April Murdoch, Aidan Curran, Jane Picoult és Joe-Ann Mapson. A nagyszerű tűzoltók, akik bevettek maguk közé egy éjszakára: Michael Clark, Dave Hautanemi, Richard „Pokey” Low és Jim Belanger (akinek külön köszönöm, hogy kijavította a tévedéseimet). Köszönet illeti Carolyn Reidyt, Judith Curtöt, Camille McDuffie-t, Laura Mullent, Sarah Branhamet, Karen Mendert, Shannon McKennát, Paolo Pepét, Seale Ballengert, Anne Harrist és az Atria kiadó hatékony kereskedelmi osztályát. Hálával tartozom Laura Grossnak, aki kezdettől fogva hitt a munkámban. Iránymutatásáért és biztatásáért őszinte tisztelettel tartozom Emily Bestlernek. Köszönöm Scott és Amanda MacLellan nagylelkűségét, hogy bepillantást engedtek egy halálos betegséggel küzdő család tragikus és felemelő mindennapjaiba. Sok szerencsét és jó egészséget kívánok nekik.

És – mint mindig – köszönet Kyle-nak, Jake-nek, Sammynek, és különösen Timnek, akik a legfontosabb szerepet töltik be az életemben.

PROLÓGUS

„Senki sem kezd háborúba anélkül – legalábbis ha megvan a magához való esze – hogy ne tisztázná magában előzetesen: mit akar elérni a háborúval és miképpen akarja azt megvívni.”

Karl von Klausewitz: A háborúról

Első emlékem: hároméves vagyok és megpróbálom megölni a nővéremet. Néha annyira éles az emlék, hogy érzem a párnahuzat csiklandását a bőrömön, meg ahogy az ő orra hegye belenyomódik a tenyerembe. Kate-nek persze semmi esélye sem volt ellenem, de mégsem vált be a terv. Az apám, aki lefekvés előtti körútját rótta a házban, véletlenül épp arra járt és megmentette. – Ezt elfelejtjük, jó? – mondta.

Ahogy nagyobbak lettünk, úgy tűnt, én csak a nővérem húgaként létezem. Elnéztem, ahogy a mellettem lévő ágyon alszik – a két ágy között egy hosszú árnyék vert hidat –, és fontolgattam a lehetőségeket. Méreg, a müzlijére hintve. Egy alattomos kis vízbe rántás a fürdőzőktől távol. Villámcsapás…

Végül nem öltem meg a testvéremet. Mindent maga csinált.

Legalábbis ezt szeretném hinni.

HÉTFŐ

„Én tűzből vagyok, testvér,
A tenger fenekén,
Nem találkozhatunk majd
Évekig, te meg én,
Tán századokig, testvér.
Majd melegítlek,
Ölellek, körbeveszlek,
Átlényegítlek –
Tán századokig, testvér.”

Carl Sandburg: Kin (Testvér)
Szabó T. Anna fordítása

ANNA

Mikor kicsi voltam, nem az volt nekem a nagy titok, *hogyan* csinálnak gyereket, hanem hogy *miért.* A tennivalókat értettem – a bátyám, Jesse, részletes tudnivalókkal szolgált –, bár akkor biztos voltam benne, hogy valamit rosszul tud. A többi korombéli még azzal volt elfoglalva, hogy a tanár háta mögött a „pénisz" és a „vagina" szavakat keresgélték az iskolai értelmező szótárban. Engem egyéb részletek érdekeltek. Miért van például, hogy némelyeknek csak egy gyerekük van, más családok meg mintha a szemünk előtt osztódnának? Vagy hogy Sedona, az új lány az iskolában, miért meséli fűnek-fának, hogy arról a helyről nevezték el a szülei, ahol őt csinálták. („Milyen jó, hogy éppen nem Jersey Cityben voltak", mondta erre mindig az apám.)

Most, hogy tizenhárom éves vagyok, ezek a különbségek még bonyolultabbnak tűnnek: például van egy nyolcadikos, aki kimaradt az iskolából, mert „bajba került". A szomszéd nő meg szándékosan teherbe esett, nehogy a férje beadja a válópert. Tényleg, ha most leszállnának a marslakók, és megvizsgálnák, miért születnek a Földön gyerekek, arra jutnának, hogy a legtöbb embernek véletlenül lesz gyereke, mert akkor éjjel túl sokat ittak, vagy mert a születésszabályozás nem száz százalékos. Vagy ezer más okból, de egyik sem túl dicséretes.

Én viszont nagyon speciális célból születtem. Nem egy üveg olcsó bor vagy a telihold vagy a pillanat heve miatt. Hanem mert egy tudósnak sikerült úgy összehoznia az anyám petéjét az apám spermájával, hogy értékes, különleges genetikai kombináció keletkezzen. Az igazság az, hogy amikor Jesse nemileg felvilágosított, és én, a nagy hitetlen, elhatároztam, hogy megkérdezem az igazat a szüleimtől, többet kaptam, mint amire számítottam. Leültettek, és elmondták a szokásos szöveget, persze – de azt is elmondták, hogy azért választottak éppen engem embrió koromban, hogy megmentsem a testvéremet, Kate-et. – Így még jobban szerettünk téged – hangsúlyozta az anyám –, hiszen pontosan tudtuk, mire számítsunk.

Azon persze elgondolkodtam, mi lett volna, ha Kate egészséges. Valószínűleg még mindig a mennyben vagy valahol másutt lebegnék, és arra várnék, hogy kis időre hozzákapcsolódhassak egy testhez odalenn, a Földön. Biztos, hogy nem ehhez a családhoz tartoznék. Szóval, az a helyzet, hogy én, egyedüliként e kerek világon, nem véletlenül kerültem ide. Márpedig ha a szüleinknek céljuk van velünk, akkor az a jó, ha az a cél létezik. Különben mi sem létezünk.

Lehet, hogy a zálogház csak egy lomtár, de ha engem kérdezel – nem mintha megtennéd –, nemcsak ócskaságokkal, de történetekkel is tele van. Mi történhetett, hogy valaki beadta a „még sosem hordott" brilljét? Kinek kellett annyira a pénz, hogy eladjon egy félszemű mackót? Ahogy a pulthoz lépek, arra gondolok, hogy ha valaki ránéz majd a medálomra, vajon neki is ugyanez jut majd az eszébe?

A kasszánál álló férfinak répaorra van, és a szeme olyan mélyen ül a szemgödrében, hogy nem is értem, hogy látja rendesen, amit elébe tesznek. – Miben segíthetek? – kérdezi.

Megfeszülök, nehogy sarkon forduljak és kimenjek, mintha csak tévedésből jöttem volna be. Az tartja bennem a lelket, hogy tudom, nem én vagyok itt az első, aki valami nagyon fontosat szorongat, olyasvalamit, amitől az életben soha nem akart megválni.

– Hoztam valamit – mondom.

– És találjam ki, hogy mi az?

– Ó… – Nyelek egyet, és kiveszem a medált a farmerom zsebéből. A szív a pult üvegére koppan, köréje omlik a lánc. – Tizennégy karátos arany – csipogom. – Szinte soha nem hordtam. – Ez hazugság: ma reggel vettem le először hét év után. Apámtól kaptam hatéves koromban, amikor levették a csontvelőmet. Azt mondta, az is ajándékot érdemel, aki ilyen nagy ajándékot ad a testvérének. A nyakam szinte didereg meztelenségében, ahogy ott látom a medált a pulton.

A tulaj egy nagyítót tesz a szeme elé, amely így egészen normális méretűnek látszik. – Húszat adok érte.

– *Dollárt?*
– Nem, pesót… Mégis mire gondoltál?
– Ötször annyit ér – mondom vaktában.
A tulaj megvonja a vállát.
– Nem nekem kell a pénz…
Felkapom a medált azzal a szándékkal, hogy jó, hát nyélbe ütöm az üzletet, amikor különös dolog történik. A markom ökölbe szorul, olyan erővel, mint apa rettentő fémvágója. Az arcom kivörösödik, ahogy tiszta erőből lefejtem a medálról az ujjaimat. Végtelen hosszú időnek tűnik, míg a medál a boltos kinyújtott tenyerén landol. Kutatóan néz rám, a szeme most már nem olyan szúrós. – Mondd nekik azt, hogy elvesztetted – veti oda jó tanácsként.

Ha a Webster szótárban benne lenne a „ciki" szó, jöhetne utána magyarázatként: *Anna Fitzgerald.* Nemcsak arról van szó, hogy nézek ki – mint egy éhező bennszülött Afrikában, mellem semmi, a hajamnak nincs is színe, az arcomon szeplők milliói, amelyek, esküszöm, nem halványulnak el se citromlétől, se napvédőtől, sajnos, még smirglipapírtól sem… Nem erről van szó. Isten biztosan rosszkedvében volt a születésnapomon, mert még rátett egy lapáttal erre a csodás fizikai kombinációra: hozzáadta körítésként a családot, amelyben élek.
A szüleim megpróbáltak normális viszonyokat teremteni nekünk, de hát mihez képest…? Az igazság az, hogy én sohasem voltam valódi gyerek. Hozzá kell tegyem, Kate és Jesse se. Talán a bátyámnak valamennyire jó volt az első négy éve, amíg ki nem derült Kate betegsége, de azóta egy laza percünk nem volt abban a fejvesztett menekülésben, amellyel a felnőttkor felé rohanunk mindketten. Mindenki tudja, hogy a kicsik rajzfilmfigurának képzelik magukat – úgy gondolják, ha egy vasdarab a fejükre esne, akkor fölvakarnák önmagukat a járdáról, és mennének tovább. Nos, én sohasem képzeltem ilyesmit. Hogy képzelhettem volna, mikor gyakorlatilag a Halál is mindennapos vacsoravendégünk volt?
Kate-nek akut promelocitás leukémiája van. Vagyis ez így nem egészen igaz – éppen most nincs, de ott alszik a bőre alatt, mint egy medve télen, amely egyszer csak elordítja magát. Kétéves volt, amikor diagnosztizálták nála; most tizenhat. Molekuláris szintű visszaesés, granulocita és kanul – ezek a szavak nekem régóta ismerősek, pedig ha keresném, nem találnám őket semmiféle iskolai szótárban. Donor vagyok – tökéletes genetikai megfeleléssel. Valahányszor Kate-nek leukocitákra, őssejtekre vagy csontvelőre van szüksége, hogy a szervezetét átverjük, és azt higgye, egészséges – mindezt tőlem kapja meg. Valahányszor Kate kórházba kerül, szinte mindig én is ott kötök ki.
Mindez nem túl érdekes, csak annyiban, hogy senki ne higgye szó szerint, amit rólam hall, de azt a legkevésbé, amit én magam mondok magamról.
Megyek fel a lépcsőn, az anyám kilép a szobájából, a legújabb estélyi ruhájában. – De jó, hogy jössz! – mondja, s háttal áll felém. – Éppen, aki kell nekem…
Felhúzom a cipzárt a hátán, s nézem, ahogy megpördül. Gyönyörű lehetne, ha valaki másnak az életébe katapultálnák bele. Hosszú, sötét haja van, törékeny válla, mint egy hercegnőnek, ám a szája csücske lefelé görbül, mintha valami rossz hírt hallott volna. Nemigen van szabadideje, mert nálunk az időbeosztás egy pillanat alatt felborul, ha a testvérem, mondjuk, beszerez egy sérülést vagy vérezni kezd az orra. Ezért aztán az anyám inkább az interneten költekezik. Nevetségesen nagystílű estélyi ruhákat rendel olyan alkalmakra, amelyekre soha nem fog elmenni. – Mi a véleményed? – kérdezi tőlem.
A ruhának olyan a színe, mint az alkonyi égnek, és az anyaga susog, amikor anya mozdul egyet… Szabadon van a válla, mint egy sztárnak, amikor ott lejt a vörös szőnyegen… Hát, nagyon nem ide, ebbe a kertvárosi házba való darab. Anya felcsavarja a haját, megtűzi. Az ágyán három másik ruha hever – az egyik szűk fekete, hosszú, a másik gyöngyös, a harmadik iszonyú rövidnek látszik. – Olyan vagy, mintha fáradt lennél, buggyan ki csaknem belőlem, de anya megmerevedik, és hirtelen azt hiszem, hogy akaratlanul kimondtam. Felemeli a kezét, csöndre int, fülét az ajtó felé fordítja. – Hallottad?
– Mit?
– Kate…

– Nem hallottam semmit.

Nem hallgat rám, mert ha Kate-ről van szó, senkire sem hallgat.

Felrobog az emeletre, kinyitja a szobánk ajtaját. Kate hisztérikus állapotban, az ágyon. Mintha összeomlana a világ, megint Apa, aki afféle botcsinálta csillagász, egyszer megpróbálta megmagyarázni nekem, mi az a fekete lyuk. Elnyel mindent, még a fényt is behúzza a közepébe. Egy ilyen pillanat is hasonlóan légüres; bármibe kapaszkodsz is, beszív magába.

– Kate? – Anya leguggol az ágy mellé, az a hülye ruha meg felhőként kavarog körülötte. – Kate, édesem, mi fáj?

Kate párnát szorít a hasához, és folynak a könnyei. Világosszőke haja nedves csíkokban tapad az arcához; nehezen lélegzik. Jéggé dermedve állok a saját szobám ajtajában, s várom az ukázt: *hívd Papát. Hívd a mentőket. Hívd Chance doktort.* Az anyám azonban kirázza a magyarázatot Kate-ből: – Preston… – hüppögi a nővérem – elhagyja Serenát… örökre.

Ránézünk a tévére, eddig fel sem tűnt, hogy be van kapcsolva. A képernyőn egy szőke csődör néz meredten egy nőre, aki ugyanúgy zokog, mint a testvérem, aztán rávágja a nőre az ajtót. – De mi fáj? – kérdezi anya, mert nem hiszi el, hogy csak ennyi az egész.

– Ó, egek – szipog Kate. – Van róla fogalmad, hogy mi mindenen ment át Serena és Preston együtt? Ugye, gőzöd sincs?!

A gyomromban felenged a szorítás, már tudom, hogy minden rendben. A „normális” persze olyan a mi házunkban, mint egy rövid takaró – olykor épp jól befed, máskor kilógsz alóla, és vacoghatsz. De a legrosszabb, hogy sohasem tudhatod, hogy melyikre számíts a kettő közül. Leülök Kate ágya végébe. A tizenhárom évem dacára magasabb vagyok, mint ő, és az emberek általában azt hiszik rólam, hogy én vagyok az idősebb. Kate idén nyáron szép sorban kiborult már Callahan, Wyatt és Liam, a sorozat férfi főszereplői miatt. Hát akkor most Prestonon van a sor. – Igen, ott volt a gyerekrablásos frász – vetem be. Éppen ezt a részt követtem ugyanis, mert a nővérem megkért, hogy vegyem videóra, amíg ő dialízisen van.

– Aztán meg majdnem hozzáment az ikertestvéréhez véletlenül – teszi hozzá Kate.

– És ne felejtsd el, hogy a fickó meghalt hajóbalesetben. Úgy két hónapja – csatlakozik a témához anya. Eszembe jut, hogy ő is szokta nézni ezt a szappanoperát Kate-tel a kórházban.

A testvérem mintha csak most venné észre anya ruháját. – Mi van rajtad…?

– Ja, majd visszaküldöm. – Anya elém áll, hogy lehúzhassam a cipzárt a hátán. Bárki másnál pszichológus után kiáltana ez a ruharendelési mánia, az anyám esetében ez inkább egészséges kikapcsolódásnak vehető. Kíváncsi lennék, hogy valaki másnak a bőrébe akar-e ilyenkor belebújni, vagy azt szereti, hogy szabadon dönthet, és nemet mondhat valamire, ami nem a kedvére való. Ránéz Kate-re, szigorúan: – Biztos, hogy nem fáj semmid?

Miután anya kimegy, Kate kicsit leereszt. Nem tudom másként mondani ezt, ahogy a szín gyorsan leszalad az arcából, ahogy belesüpped a párnákba. Ahogy egyre betegebb, mindig fakul egy kicsit, attól félek, egy nap arra ébredek, már nem is látom, olyan halvány. – Menj odébb – szól rám. – Nem látom tőled a tévét.

Leülök a saját ágyamra. – Bocs, csak kifúrja az oldalamat, mi történik most…

– Legalább tudni fogom, miből maradok ki, ha ma éjjel halok meg.

Felrázom, s a fejem alá göngyölöm a párnáimat. Kate, mint mindig, úgy csereberélte most is őket, hogy neki jussanak a finomabbak, amelyek nem olyanok a nyakunk alatt, mint a kő. Szerinte ő ezt megérdemli, mert három évvel idősebb, vagy azért, hogy beteg, vagy mert a Hold éppen a Vízöntőben van – *mindig* van rá ok. Rásandítok a tévére; bárcsak váltogathatnám a csatornákat, de tudom, hogy esélyem sincs. – Preston olyan, mintha műanyagból volna.

– Akkor miért suttogtad a párnádba a nevét tegnap éjjel?

– Kuss – mondom.

– Te kussolj. – Aztán Kate rám mosolyog. – Lehet, hogy homokos… Ami nagy kár, tekintve, hogy a Fitzgerald-lányok mennyire… – Az arca megrándul, elhallgat. Feléje gördülök az ágyban.

– Kate, mi van?

Megdörzsöli a derekát. – Semmi…

A veséje. – Szóljak anyának?

– Még ne. – Felém nyújtja a kezét. A két ágy éppen annyira van egymástól, hogy megfoghatjuk egymás kezét, ha akarjuk. Én is kinyújtom a kezem. Amikor kicsik voltunk, így csináltunk hidat a kezünkből, s minél több Barbie-t próbáltunk egyensúlyozni rajta.

Mostanában rémálmaim vannak: darabokra vágnak, és olyan sokfelé, hogy a végén már nem marad belőlem annyi, hogy rendesen össze lehessen rakni.

Apám azt mondja, hogy a tűz elhamvasztja saját magát, hacsak nem nyitunk ablakot, és ezzel nem adunk neki tápot, Szerintem én éppen ezt csinálom. Apám persze azt is mondja, hogy ha a lángok már a sarkad nyaldossák, akkor egy-két falat le kell dönteni ahhoz, hogy menekülni tudj. Amikor Kate-et álomba nyomják a gyógyszerei, előveszem a matracom alól a bőrtárcámat, és bemegyek a fürdőszobába egy kis magánéletet élni. Tudom jól, hogy Kate kutat – a tárca cipzárjába belefűztem egy piros fonaldarabkát, hogy tudjam, belekotor-e valaki az engedélyem nélkül. Persze, a fonal el van szakadva, de a tárcából nem hiányzik semmi. Kinyitom a kádcsapot, hogy hallják, okkal vagyok itt, és leülök a padlóra számolni.

Ha a zálogházi húsz dollárt is hozzáadjuk, 136 dollár 87 centem van. Nem lesz elég, de kell, hogy legyen valami megoldás. Jesse-nek sem volt 2900 dollárja, amikor megvette azt a pudvás dzsipet, de a bank adott neki valamilyen hitelt. Persze, a szüleimnek is alá kellett írniuk a papírokat. Kétlem, hogy nekem is megtennék ezt most. Még egyszer átszámolom a pénzt, hátha a bankók valami csoda folytán megsokszorozódtak, de a matek az matek, és az összeg megint csak ugyanannyi. Aztán elolvasom az újságkivágásokat.

Campbell Alexander. Hülye név szerintem. Úgy hangzik, mint egy túl drága koktél vagy egy brókercég. De az nem semmi, amit a pasi csinált, ez tény.

A bátyám szobájába csak úgy lehet eljutni, ha az ember kimegy a házból, de ez neki éppen így jó. Mikor Jesse tizenhat lett, a garázs feletti padlásra költözött – tökéletes megoldás, mert nem akarta, hogy a szüleink lássák, mit művel. No persze ők nem is olyan nagyon akarták látni. Az ajtóhoz vezető lépcsőt négy gumiabroncs zárja el, meg néhány kartondoboz és egy tölgyfa asztal, az oldalára borítva. Néha arra gondolok, hogy Jesse azért állítja föl ezeket az akadályokat, hogy nehezebb legyen hozzá bejutni.

Átmászom ezen a kupin, fölmegyek a lépcsőn, amely remeg a hangfalakból áradó basszusoktól. Csaknem öt teljes percbe telik, hogy meghallja a kopogásomat. – Mi az? – morogja, mikor feltárul az ajtó.

– Bejöhetek?

Csak áll egy darabig, aztán hátralép, hogy beengedjen. A szoba tömve van koszos ruhával, újságokkal és maradék kínai kajával – az egésznek olyan a szaga, mint a hokicipő átizzadt nyelvének. Az egyetlen tiszta rész a polc, ahol Jesse a különleges kollekcióját tartja: egy ezüstös Jaguár-figurát, egy Mercedes-szimbólumot, meg egy Mustangról való apró lovat – autókarosszériákról származó dolgokat. Azt állítja, hogy találta őket, bár én nem vagyok olyan naiv, hogy ezt elhiggyem.

Félreértés ne essék – nem mintha a szüleim nem törődnének Jesse-vel vagy azzal, hogy mibe keveredik folyton. Épp csak nincs idejük igazán foglalkozni vele, mert ő, mint probléma csak sokadik a listán.

Jesse nem zavartatja magát, tovább tevékenykedik a szoba túloldalán, a felfordulásban. A tévé tetején észreveszem a kerámiaedényt, amely néhány hónapja tűnt el a konyhából. Egy rézcső jön ki a fedeléből, átmegy egy jéggel teli műanyag tejesedényen, s a vége egy üvegkancsóba van vezetve. Lehet, hogy Jesse deviáns alkat, de ragyogó elme. Éppen nyúlok a kütyü felé, mikor Jesse átveti magát a díványon, hogy félreüsse a kezemet. – Hé, tönkreteszed a lepárlót!

– Ez tényleg az, aminek látom?

Sanda vigyor jelenik meg a képén. – Attól függ, minek látod. – Kikapja a helyéről az üvegkancsót, hogy kicsi a szőnyegre löttyen belőle. – Kóstold meg.

Ahhoz képest, hogy isten tudja, miből lehet kotyvasztva, egész erős házi whisky. A tűz olyan gyorsan lerohan a gyomromba, majd a lábamba, hogy lehanyatlom a díványra. – Fúj – nyögöm.

Jesse nevet, ő is belekortyol, bár neki ez könnyebben megy. – Szóval, mit akarsz tőlem?

– Honnan tudod, hogy akarok valamit?

– Mert ide senki nem jön csak úgy pofavizitre – mondja, és leereszkedik a dívány karfájára. – És ha Kate-ről volna szó, azt már kibökted volna.

– Kate-ről van szó… végül is. – A bátyám kezébe nyomom az újságkivágásokat, ezek többet mondanak, mint amit én tudnék most. Átfutja a cikkeket, aztán farkasszemet néz velem. A szeme a szürke legvilágosabb árnyalata, olyan meglepő színű, hogy ha valakire ránéz, kész csoda, ha annak nem megy ki rögtön minden a fejéből zavarában.

– Ne akarj tengelyt akasztani velük, Anna – mondja keserűen. – Le vannak már osztva a szerepek. Kate játssza a mártírt, én vagyok a fekete bárány, te… te meg a békefenntartó.

Azt hiszi, ismer engem, de én is jól ismerem őt – ha tengelyakasztásról van szó, akkor nem tud ellenállni a csábításnak. Kihívóan a szemébe nézek. – Ki mondta?

Jesse beleegyezik, hogy a parkolóban várjon rám. Ritkán fordul elő, hogy én mondom meg neki, mit csináljon. Megkerülöm az épületet, s a főbejárathoz megyek, amelyet két vízköpő sárkány őriz.

Campbell Alexander jogtanácsos irodája a harmadikon van. A falak faburkolata olyan, mint a pejlovak szőre, és mikor a vastag keleti szőnyegre lépek, a tornacipőm arasznyira belesüllyed. A titkárnő fekete tűsarkút visel. A cipő olyan fényes, hogy tükörnek használhatnám. Lepillantok a nadrágom levágott szárára, és az alatta lévő tetoválásra, amit filctollal csináltam a múlt héten unalmamban.

A titkárnő bőre, szemöldöke maga a tökély, szájfényezett ajkai közül hisztérikus szóáradat ömlik a telefonba. – Nem várhatja el tőlem, hogy ilyet mondjak egy bírónak! Csak hogy *magának* ne kelljen Kleman hagymázas tirádáit hallgatni, *nekem* miért kell… Nem, nem, a fizetésemelést a kiváló munkámért kaptam, meg a mindennapi kutyaszar-takarításért, és ami azt illeti, ha már… – Eltartja a kagylót a fülétől, és hallom a búgást: szétkapcsolt a vonal. – Szemétláda – motyogja, és csak most veszi észre, hogy ott vagyok tőle egy méterre. – Segíthetek?

Végigmér tetőtől talpig, megpróbál leosztályozni az első benyomás alapján, és egyáltalán nincs velem megelégedve. Felvetem kissé a fejem, és megpróbálok olyan laza lenni, amilyen távolról sem vagyok.

– Időpontot kaptam Mr. Alexandertől. Négy órára.

A hangod a telefonban – szólal meg – nem tűnt ennyire…

– *Fiatalnak?*

Kicsit zavartan mosolyog. – Nem foglalkozunk fiatalkorúakat érintő ügyekkel, ez szabály. Ha akarod, megadom néhány praktizáló ügyvéd nevét, aki…

Veszek egy nagy levegőt, és félbeszakítom. – Hát, rosszul tudja. Smith kontra Whately, meg Edmunds a szülészeti klinika ellen, aztán Jerome ügye a providence-i egyházkerülettel – ezek mind 18 év alatti felperesek. Mindhárom ítélet Mr. Alexander ügyfeleinek kedvezett. És ez csak az elmúlt egy év…

A titkárnő verdes egy kicsit a pilláival. Aztán lassan felderül az arca, mintha végül is oda jutott volna, hogy nem is vagyok olyan rémes.

– Hát, tulajdonképpen megvárhatod őt a szobájában – indítványozza, és feláll, hogy mutassa az utat.

Még ha életem minden hátralévő percében olvasnék is, akkor sem tudnám átfutni azt a sok-sok betűt, amely ott sorakozik Campbell Alexander jogtanácsos szobájának falain. Nekiállok kiszámolni: ha, mondjuk, 400 szó van minden könyvoldalon, és ezek a jogi könyvek 400 oldalasak, és egy polcon 20 van belőlük, és minden könyvszekrényben hat polc van – akkor körülbelül 19 milliónál tartunk, és ez még csak egy kis része az egésznek.

Van időm nézelődni, amíg egyedül vagyok. Az asztalon semmi rendetlenség – olyan üres, hogy gombfocizni lehetne rajta. Egyetlen fotó sincs sehol feleségről, gyerekről, de még saját magáról sem, és noha a szoba glédában áll, a padlón egy bögre van, tele vízzel.

Azon kapom magam, hogy próbálom megmagyarázni: a bögre úszómedence – hangyáknak. Vagy párologtató a kőkorszakból. Vagy csak délibáb.

Már éppen kezdem azt gondolni, hogy az utóbbi, és feléje nyúlok, hogy lássam, tényleg ott van-e, mikor kivágódik az ajtó. Leesem a székről a földre, s így egy szintre kerülök a bezúduló németjuhásszal, aki egyetlen pillantásra méltat, aztán a bögréhez masírozik, és inni kezd.

Campbell Alexander is belép. Fekete haja van, és legalább olyan magas, mint az apám, aki 185 cm. Az arca szögletes, a szeme – mintha befagyott volna. Lerázza válláról a zakót, és az ajtó hátoldalára akasztja akkurátusan. Kivesz egy dossziét az egyik szekrényből, s csak aztán lép az asztalához. Nem néz a szemembe egyszer sem, de azért beszélni kezd hozzám. – Nem veszek sütit a kiscserkészcsapattól – mondja Campbell Alexander. – Bár jópontot érdemelnél a kitartásért – meg egy cserkészkolbászt… – Mosolyog a saját viccén.

– Nem árulok semmit – mondom.

Kutatóan felém pillant, aztán megnyomja a gombot a telefonkészülékén. – Kerri – mondja, amikor a titkárnő felveszi. – Mit csinál ez itt az irodámban?

– Azért jöttem, hogy megbízást adjak – mondom.

Az ügyvéd elengedi a gombot a telefonon. – Nem hinném, hogy fogsz.

– Még azt sem tudja, hogy miről van szó.

Teszek feléje egy lépést, mire ugyanezt teszi velem is a kutya. Most veszem csak észre, hogy olyan vöröskeresztes mellény van rajta, minta bernáthegyiken, akik rumot visznek a havas hegyoldalon. Szinte magától indul a kezem, hogy megsimogassam. – Ne! – állít meg Campbell Alexander hangja. – Bíró betanított eb.

Leengedem a kezem. – De maga nem vak.

– Köszönöm a felvilágosítást.

– Akkor mi a baja?

Amint kimondom, már szeretném is visszaszívni. Hát nem hallottam elégszer ugyanezt sok-sok durva alak szájából, akik Kate-et támadták le ugyanígy?

– Vastüdőm van – vágja oda nekem Campbell Alexander. – A kutya vigyáz, nehogy túl közel menjek egy mágneshez. És ha most abban a rendkívüli megtiszteltetésben részesítenél, hogy elhagyod a szobámat, akkor a titkárnőmtől megkapod valakinek a telefonszámát, aki…

De én még nem mehetek el. – Tényleg beperelte Istent? – Elővesszem az összes újságkivágást, kisimítva lerakom őket a csupasz asztalra.

Egy izom megrándul az arcán, aztán felkapja a legfelsőt a kupacból. – Bepereltem a providence-i egyházkerületet egy gyerek nevében, aki az egyik árvaházuk lakója volt. Neki egy egyelőre még nem engedélyezett kezelésre volt szüksége, amely magzati szövetet igényelt volna, s ez az alperesi vélemény szerint sértette volna a II. Vatikáni Zsinat határozatát. Persze, sokkal jobban mutat az újság címoldalán az, hogy „egy kilencéves gyerek perli Istent, mert születésekor nem volt szerencséje”. – Némán rábámulok. – Dylan Jerome valójában azért akarta Istent perelni – teszi hozzá az ügyvéd –, mert szerinte Isten nem törődött vele.

Mintha csak szivárvány ragyogott volna fel a nagy mahagóniasztal fölött. – Mr. Alexander – mondom –, a nővérem leukémiás.

– Sajnálattal hallom. De még ha hajlandó volnék is Istent újra perbe fogni, amit nem fogok megtenni, tudd, hogy te nem perelhetsz másnak a nevében.

Túl sok mindent kéne most elmagyarázni neki… Hogy a saját vérem kering a testvérem ereiben; hogy a nővérek lefognak, mielőtt megszúrnak, hogy levegyék a fehérvérsejteket, amikor csak Katenek kell; hogy aztán a doktor azt mondja, nem sikerült eleget levenni elsőre, még több kell. A sebhelyeket is el kéne mesélnem, meg a mélyből jövő csontfájdalmat egy-egy csontvelő-levétel után, és az injekciókat előtte, hogy még több őssejtem termelődjön, és a fölöslegből a testvéremnek is jusson elég. Hogy én ugyan nem vagyok beteg, de még az is lehetek. Hogy csak azért születtem meg, hogy időnként le tudjanak csapolni Kate számára. Meséljem, hogy az a helyzet, nagy döntés előtt állok, de sajna, azt meghozzák helyettem, és senki nem veszi a fáradságot, hogy megkérdezze annak a véleményét, aki ezt talán a leginkább megérdemelné.

Túl sok lenne mindezt elmagyarázni, de belevágok. – Nem Istenről van szó, csak a szüleimről – mondom. – Őket akarom beperelni azért, hogy jogom legyen rendelkezni a saját testem felett.

Campbell

Ha nincs másod, csak egy kalapács, akkor mindent szögnek nézel.

Ezt az apám, idősebb Campbell Alexander szokta volt mondani, ám véleményem szerint ez a tétel egyszersmind az amerikai igazságszolgáltatás egyik alappillére. Egyszerűbben fogalmazva: azok az emberek, akiket sarokba szorítanak, fogga-körömmel küzdenek azért, hogy ismét kikerülhessenek onnan. Némelyek számára ez a küzdelem ökölharcot jelent. Mások pedig pert indítanak. És ezért én rendkívül hálás vagyok nekik.

Az asztalom szélén Kerri úgy rendezi az üzenőcédulákat, ahogy szeretem: a sürgős üzeneteket zöldre, a kevésbé fontosakat sárga cetlire írja, és szépen két sorban tapasztja fel őket egymás alá, mintha dupla pasziánszot játszana. Az egyik telefonszám szemembe ötlik a zöld sorban, de morogva átrakom a sárgába. „A mamája négyszer telefonált!!!" – írta Kerri a cetlire. Meggondolom magam – széttépem a cédulát, és a szemétkosárba hajítom.

A lány, aki szemben ül velem, válaszra vár, de szándékosan nem szólalok meg. Azt mondja, be akarja perelni a szüleit, mint minden tinédzser ezen a földön. Ő azonban a saját teste fölötti rendelkezési jogért perelne. Az ilyen ügyeket úgy kerülöm, mint a bubópestist, mert túl sok energiát emésztenek föl, és közben még egy taknyos orrát is törölgetni kell. Fújok egy nagyot, és felállok.

– Mit mondtál, hogy hívnak?

– Nem mondtam. – Kissé kihúzza magát ültében. – Anna Fitzgerald vagyok.

Kinyitom az ajtót, és kiordítok a titkárnőmnek. – Kerri! Be tudná hozni a családtervezési tanácsadás telefonszámát Ms. Fitzgeraldnak?

– Micsoda? – hallom. Feléje fordulok, a gyerek a szoba közepén áll. – Családtervezés…?!

– Anna, adok egy ingyen jogi tanácsot. Azért beperelni a szüleidet, mert nem engednek fogamzásgátlót szedni vagy abortuszra menni olyan, mintha kőtörő kalapáccsal ütnéd agyon a szúnyogot. Megtarthatod az ügyvédi díjat, s elmehetsz a tanácsadásra, ahol sokkal jobban értenek a problémádhoz.

Most először nézem meg igazán azóta, hogy beléptem az irodámba. A düh úgy borítja el, mint egy elektromos felhő. – A nővérem haldoklik, és az anyám azt akarja, hogy adjam neki a fél vesémet – mondja indulatosan. – Szerintem erre nem egy maroknyi óvszer a megoldás.

Van az életben néhány olyan pillanat, amikor az ember úgy érzi, az életútja kettéválik előtte, s bármelyik göröngyös ösvényt választja, a szeme eztán mindig a másik felé sandít, mert azt érzi, hibázott, mégiscsak a másik irányba kellett volna mennie… Kerri közeleg, kezében egy papírlapot tart a telefonszámmal, ahogy kértem, de becsukom előtte az ajtót anélkül, hogy elvenném tőle a cédulát.

– Senki sem kényszeríthet Anna, hogy donor legyél, ha te nem akarod.

– Ó, tényleg? – Előrehajol, és elkezd az ujjain számolni.

– Először köldökvért adtam a testvéremnek, amikor még újszülött voltam. A leukémiája az őssejtjeim hatására átmenetileg javulni kezdett. Amikor legközelebb elkezdett romlani az állapota, ötéves voltam, és akkor limfocitákat vettek le tőlem, háromszor is, mert valahogy sose tudtak eleget lecsapolni egyből az orvosok. Amikor már ez sem működött, akkor csontvelőt szívtak le tőlem a transzplantációhoz. Mikor Kate fertőzést kapott, granulocitákat kellett adnom. Mikor megint visszaesett, a perifériás őssejtek következtek.

Ez a lány az orvosi ismeretek terén lepipálná néhány fizetett szakértőmet is. Előveszek egy jegyzetfüzetet a fiókból. – Felteszem, hogy eddig beleegyeztél, hogy donor legyél a nővéred javára.

Habozik, aztán megrázza a fejét. – Soha, senki se kérdezett…

– A szüleidnek mondtad, hogy nem akarsz vesedonor lenni?

– Úgyse hallgatnának meg.

– De talán megtennék, ha megfelelően hoznád szóba.

Lenéz maga elé, a haja az arcába hullik. – Nem is igazán figyelnek rám, csak akkor, ha kell a vérem, vagy ilyesmi. Nem is élnék, ha nem lenne Kate betegsége…

Egy örökös és egy tartalék – ez volt a szokás őseim körében is, a régi Angliában. Lehet, hogy hátborzongatóan hangzik – hogy legyen egy második gyerek is arra az esetre, ha az első történetesen meghalna –, ugyanakkor nagyon is praktikus megfontolás volt. A tény, hogy ő csak valaminek a következményeként jutott a szülei eszébe, talán kemény dió ennek a gyereknek, de igazság szerint nap mint nap fogannak gyerekek csodálatra egyáltalán nem méltó körülmények között: például hogy összetartsanak egy családot, hogy fennmaradjon a család neve, vagy hogy megvalósítsák a szülők elvetélt álmait. – Azért csináltak, hogy megmenthessem Kate-et – magyarázza a lány. – Specialistákhoz mentek el, meg minden, és azt az embriót választották ki, amelyik genetikailag tökéletesen megfelelőnek látszott.

A jogi tanulmányaim során volt szerencsém etikai kurzusra járni, de ezeket általában mindenki úgy tekintette, hogy afféle fölösleges agytorna, lehetetlen ügyek csócsálása sarkított tálalásban, úgyhogy nem nagyon látogattam az előadásokat. Ha azonban az ember rákattintott olykor-olykor a CNN hírcsatornára, mindig hallhatott valamit az őssejtkutatás ellentmondásairól. „Alkatrészgyerekek, tervezett csecsemők, meg hogy a holnap tudománya megmenti a ma gyermekeit”, és így tovább…

Lecsapom a tollam az asztalra, mire Bíró – a kutyám – közelebb oldalog.

– Mi történik, ha nem adod oda a nővérednek a vesédet?

– Meg fog halni.

– És ez téged nem fog zavarni?

Anna szája vékony vonallá keskenyedik. – Itt vagyok, nem?

– Igen, itt vagy. Csak éppen próbálom megérteni, hogy mi vett rá ennyi idő után, hogy éppen most nemet mondj?

Rábámul a könyvespolcra. – Azért, mert különben soha nem lesz vége – mondja egyszerűen.

Valami hirtelen az eszébe jut. Belenyúl a zsebébe, elővesz egy köteg összegyűrt bankót meg némi fémpénzt, és az asztalomra rakja.

– Ne aggódjon, hogy nem tudok fizetni. Ez 136 dollár 87 cent. Nem sok, tudom, de majd kitalálok valamit, hogy legyen több is.

– Én kétszázat kérek egy óráért.

– Dollárt?!

– A kaori kagyló ma már nem korszerű fizetőeszköz – mondom.

– Talán sétáltathatnám a kutyáját, vagy valami…

– A betanított kutyát csak a gazdája sétáltatja – csóválom a fejem. – De majd kitalálunk valamit.

– Ingyen nem vállalhat el! – makacskodik.

– Oké, akkor majd fényezed az ajtógombokat. – Nem arról van szó, hogy jótékonykodó típus lennék, de ez az eset jogi csemege: nem akar vesedonor lenni, erre pedig egy épeszű bírói testület sem kényszerítené. Tehát nem kell semmiféle jogi kutatómunkát végeznem; a szülők már azelőtt meghátrálnak, hogy tárgyalásra kerülne a sor, és kész. Ráadásul mindez nagy adag publicitást jelentene, ami alaposan felvinné az ázsiómat, legalább tíz évig nem felejtenék el. – Beadok egy kérvényt a nevedben a családjogi bíróságra a tested fölötti önrendelkezés megállapítására – mondom.

– És akkor mi lesz?

– Lesz egy meghallgatás, a bíró ki fog jelölni neked egy jogi gyámot, aki…

– …aki a bíróság elé kerülő gyerekekkel foglalkozik, aki megmondja, mi áll a gyerek érdekében – sorolja Anna. – Vagyis egy újabb felnőttet, aki helyettem dönt.

– Nos, így működik a törvénykezés, ezt nem kerülhetjük meg. De a gyám elméletileg csak téged vesz figyelembe, nem pedig a testvéredet vagy a szüleidet.

Nézi, ahogy elővesszek egy jegyzettömböt, s lejegyzek néhány dolgot.

– Nem zavarja, hogy a neve fordítva van?

– Micsoda? – A kezemben megáll a toll, rábámulok.

– Campbell Alexander. A családneve olyan, mintha keresztnév lenne, a keresztneve meg családi névnek hangzik. – Elgondolkozik. – Vagy valami levespornak…

– És mi köze van ennek az ügyedhez?

– Semmi – ismeri el Anna. – Hacsak nem az, hogy elég rossz döntést hoztak a szülei…

Átnyújtom neki az asztal fölött a névjegyemet. – Ha bármilyen kérdésed van, hívj fel.

Elveszi, és ujjaival végigsimít a dombornyomásos néven. Az én fordított nevemen… Atya ég… Aztán áthajol az asztalon, letépi a jegyzettömböm felső lapjának alját. Elveszi a tollam, leír valamit, és visszaadja a papírt. Rápillantok:

Anna 555-3211 ♥

– Ha netán magának volna kérdése… – mondja.

Mikor kimegyek a recepciós pulthoz, Anna már nincs ott, Kerri az asztalnál ül, egy katalógus fekszik előtte kinyitva. – Tudta, hogy azokban az L.L. Bean-féle jutazsákokban jeget szállítottak valaha?

– Eegen… – Meg vodkát és Bloody Mary koktélt… A kunyhóból a tengerpartra, minden szombat reggel. Erről eszembe jut, hogy anyám hívott.

Kerri nagynénikéje jósnőként keresi meg a betevőt, és olykor-olykor ki is ütközik a titkárnőmön valami efféle beállítódottság. Vagy csak elég rég dolgozik nálam ahhoz, hogy tudja minden titkomat. Annyi biztos, hogy a gondolataimban olvas. – Az anyja azt mondta, hogy a maga apja felszedett valami tizenhat évest, és ezt a szokásos tapintatlansággal műveli, és hogy bejelentkezik a Pines Hotelba, hacsak maga nem jár véletlenül feléjük… – Kerri az órájára pillant – Hoppá…

– Hányszor fenyegetődzött a héten a látogatásával?

– Csak háromszor – mondja Kerri.

– Akkor még jóval az átlag alatt vagyunk. – Áthajolok az asztalon, és becsukom a katalógust. – Ideje egy kis munkát is végezni a fizetéséért, Ms. Donatelli.

– Melyik ügyről van szó?

– Az a lány, Anna Fitzgerald…

– Családtervezés…?

– Nem egészen – mondom. – Elvállaltam. Lediktálok egy beadványt, amely a saját teste fölötti önrendelkezési jogát célozza. Holnap be kéne nyújtania a családjogi bíróságon.

– Nem hiszem el! Elvállalta?!

A szívemre teszem a kezem. – Halálra sebez, hogy ilyen kevésre tart…

– Valójában inkább a pénztárcájára gondoltam. Tudják a lány szülei, hogy…?

– Holnapra megtudják.

– Teljesen megőrült?!

– Már megbocsásson…

Kerri a fejét csóválja. – Hol fog a lány lakni?

Ez a megjegyzés talált. Erre nem gondoltam, pedig ha egy gyerek bepereli a szüleit, a papírok kézbesítése után aligha éldegél majd kényelmesen egy fedél alatt velük.

Bíró hirtelen mellettem terem, orrával böködi a combomat. Bosszúsan megrázom a fejem. Az időzítés létfontosságú most. – Kérek tizenöt percet – mondom Kerrinek. – Szólok, ha kezdhetjük.

Visszamegyek az irodámba. Bíró a nyomomban, de a küszöbön átlépve rögtön megáll. – Nem az én problémám – mondom, aztán bezárom gondosan az ajtót, és várok.

SARA
1990

A véraláfutás akkora és olyan formájú, mint egy négylevelű lóhere, és Kate lapockái között tűnik fel. Jesse látta meg, amikor együtt ültek a kádban. – Mami – kérdezi Jesse –, ez azt jelenti, hogy szerencséje lesz?

Először megdörzsölöm, hátha kosz, és lejön, de hiába. Kate, a figyelem kétéves tárgya, felnéz rám babakék szemeivel. – Fáj itt? – kérdezem, mire megrázza a fejét.

Valahol mögöttem, a folyosón Brian éppen beszámol a napjáról. Enyhe füstszagot áraszt. – Szóval, a fickó vett egy doboz drága szivart – mondja –, és 15 000 dollárra biztosítást kötött rájuk tűzkár ellen. Aztán mi történt? A biztosító egyszer csak kap egy követelést, miszerint a szivarok kisebb tüzek martalékai lettek sorozatban.

– Mármint, hogy elszívta őket? – kérdezem, és leöblítem a sampont Jesse hajáról.

Brian az ajtófélfának dől. – Hát igen. De a bíró a javára döntött, mondván, hogy a biztosító nem határozta meg, hogy mit fogad el tűzesetként.

– Figyu, Kate, ez most fáj? – kérdi Jesse, és hüvelykujját erősen a húga gerincére nyomja, ahol a „lóhere” van.

Kate visít, vonaglik, és közben alaposan lefröcsköl fürdővízzel. Kiemelem a vízből, vizes kis teste csúszós, mint a hal, és átadom Briannak. Két egyforma szőke fej, amint összehajol… Jesse inkább rám hasonlít: vézna, sötét hajú, agyafúrt. Brian szerint nyugodtan mondhatjuk, hogy kerek egész a családunk: mindegyikünknek megvan a maga klónja. – Most azonnal szállj ki a kádból – mondom Jesse-nek.

Feláll; igazi rosszcsont négyéves, sikerül elvágódnia, amint megpróbál átlendülni a kád széles peremén. Alaposan beveri a térdét, és sírva fakad.

Törülközőbe bugyolálom, nyugtatgatom, miközben a beszélgetést folytatni próbálom a férjemmel. Ez a házasság valódi nyelvezete: morzézunk egymásnak, s közben a szünetekben vacsorázunk, fürdetünk, fektetünk. – És ki idézett, téged be? – kérdem. – A védelem?

– Az ügyészség. A biztosító kifizette a pénzt, aztán indítványozták a fickó letartóztatását 24 rendbeli gyújtogatásért. Ők kértek fel szakértőnek.

Brian hivatásos tűzoltó, aki csak besétál egy kiégett épületbe, s megtalálja, hol keletkezett a tűz: izzó cigarettacsikk vagy zárlatos vezeték okozta-e, mondjuk. Minden tűzvész egy kicsiny parázzsal kezdődik. Csak tudni kell, hol keressük.

– A bíró azonnal elutasította a keresetet, gondolom.

– A bíró huszonnégyszer egy év börtönre ítélte, amit egyvégtében kell leülnie – mondja Brian. Leteszi Kate-et a földre, és ráhúzza a fejére a pizsamafelsőt.

Előző életemben ügyvéd voltam. Már-már elhittem, hogy arra születtem, de ez még azelőtt volt, hogy kaptam egy maréknyi szétnyomott ibolyát egy tipegő gyerektől. Még azelőtt, hogy rájöttem volna, a gyermekmosoly olyasmi, mint a tetoválás: örökre szóló műremek.

Ettől a fordulatomtól a nővérem falra mászik. Ő igazi pénzügyi zseni, akinek a tranzakciói már nemegyszer kiverték a Boston Bank üvegmennyezetét, s szerinte én a humán intellektuális evolúció kihasználatlan terméke vagyok. Szerintem viszont az ember abban a pillanatban félig megnyerte a csatát, amikor rájön, hogy neki mi a legjobb, és én sokkal jobb vagyok anyának, mint amilyen valaha is ügyvédnek lettem volna. Néha eltűnődöm, hogy csak én vagyok ilyen, vagy vannak más nők is, akik már rájöttek, hogy akkor találták meg a helyüket, amikor nem mentek sehova.

Felnézek Jesse törülgetése közben, s látom, hogy Brian rám bámul.

– Hiányzik, Sara…? – kérdezi halkan.

Bebugyolálom a gyereket a törülközőbe, s megcsókolom a feje búbján.

– Épp annyira, mint, mondjuk, a csatornatisztítás…

Mire felébredek másnap, Brian már dolgozni ment. Két nappali műszak, aztán két éjszakai, aztán négy nap szünet, utána kezdődik az egész elölről. Rápillantok az órára, és csodálkozva látom, hogy kilenc is elmúlt már. Még meglepőbb, hogy a gyerekek sem ébresztettek fel. Köntösbe bújva leszaladok a földszintre, s ott látom Jesse-t a nappali padlóján, amint építőkockákat rakosgat. – Ettem reggelit – tájékoztat. – Neked is csináltam.

Hát igen, a müzli mindenütt ott van a konyhaasztalon, s egy rémületesen billenékeny szék áll a konyhaszekrény előtt, ahol a kukoricapelyhet tartjuk. Egy kis tej ösvény vezet a hűtőtől a müzlis tálig. – Hol van Kate?

– Alszik – mondja Jesse. – Pedig bökdöstem, meg minden…

A gyerekeim született ébresztőórák; vajon miért alszik Kate ilyen sokáig? Erről eszembe jut, hogy újabban szipogott egy kicsit; lehet, hogy talán azért volt olyan fáradt tegnap este? Felmegyek, hangosan szólítom. A gyerekszobába lépek, ő felém gördül az ágyban, álomittas szemmel néz rám.

– Felkelt a napocska – mondom, és felhúzom a rolót, hogy a napfény a paplanjára essen. Felültetem, megdörzsölgetem a hátát. – Akkor öltözzünk fel, jó? – mondom, és lehúzom róla a pizsamafelsőt.

A gerincén, mint egy gyöngysor, kék foltocskák sorakoznak egymás alatt.

– Vérszegénység, ugye? – kérdezem a gyerekorvost. – A gyerekek ilyen korban még nem kapnak mononukleózist, ugye?

Dr. Wayne leveszi sztetoszkópját Kate keskeny mellkasáról, és lehajtja rózsaszín ingecskéjét. – Vírus is lehet. Vennék vért, és megnéznénk a laborban.

Jesse, aki eddig csöndben játszott egy fejetlen Lego-katonával, felkapja a fejét. – Tudod, hogy veszik a vért, Kate? – kérdezi.

– Ceruzával?

– Tűűűvel! Nagyon naggyal, és ki fog állni belőled, mint egy nyílv…

– Jesse…! – vágok közbe figyelmeztetően.

– Nyíííl?! – sikítja Kate. – Juuujjj!

A lányom, aki bízik bennem, és átmegy az úton, amikor azt mondom; akinek apró darabokra vágom a húst a tányérján; akit megvédek mindenféle szörnyűségtől, például a nagy kutyáktól, a sötéttől, a hangos petárdáktól, most nagy várakozással a szemében néz fel rám. – Csak egy kicsi szúrás – ígérem.

Mikor a nővér jön a tálcával, a fecskendővel, a kémcsövekkel és a gumiszalaggal, Kate sikítani kezd. Mély lélegzetet veszek. – Kate, nézz rám. – A zokogása hüppögéssé csillapul. – Csak egy icipici kis szúrás lesz.

– Hazudsz – suttogja Jesse alig hallhatóan.

Kate kicsit felenged, de éppen csak. A nővér lefekteti a vizsgálóasztalra, és megkér, hogy fogjam le a vállát. Nézem, ahogy a tű áttör fehér bőrén, hallom a sikolyát, de vér egy csepp sem jön. – Ne haragudj, angyalom – mondja a nővér. – Még egyszer meg kell próbáljam. – Kiveszi a tűt, újra szúr, Kate még hangosabban sivít.

Teljes erővel küzd, amíg az első és a második kémcső telik. A harmadiknál abbahagyja, mintha kiment volna belőle az élet. Nem tudom, melyik a rosszabb…

Várjuk a vérvétel eredményét. Jesse a váróterem szőnyegén hasal, s ki tudja, miféle kórokozókat szed fel a sok beteg gyerektől, akik itt megfordulnak. Azt akarom, hogy az orvos végre előkerüljön, és közölje, hogy vigyem haza Kate-et, adjak neki sok narancslét, miközben úgy lobogtatja az antibiotikum receptjét a kezében, mint mágus a kendőjét.

Egy óra is eltelik, míg dr. Wayne újra behív a szobájába bennünket.

– Kate eredményei kicsit problematikusak – mondja. – Nevezetesen a fehérvérsejtjeinek a száma. Sokkal alacsonyabb, mint lennie kéne.

– Ez mit jelent? – kérdezem, és máris elátkozom magam, amiért a jogot választottam az orvostudomány helyett. Megpróbálom felidézni, hogy egyáltalán mire is valók a fehérvérsejtek.

– Lehet, hogy valamiféle autoimmun betegsége van. De az is lehet, hogy laborhiba. – Könnyedén megsimítja Kate haját. – Úgy gondolom, a biztonság kedvéért elküldeném egy hematológushoz a klinikára, hogy ismételjék meg a vizsgálatot.

Ez valami vicc lehet, gondolom, s közben látom, hogy a kezem kinyúlik, s elvesz egy darab papírt az orvos kezéből. Nem recept, ahogy reméltem, hanem egy név: *Ileana Farquad, Providence Kórház, hematológiai és onkológiai osztály.*

– Onkológia… – rázogatom a fejem értetlenül. – De hiszen az a rák… – Várom, hogy dr. Wayne biztosítson róla, hogy az illető orvos egyebek mellett onkológusként is praktizál, vagy hogy a labor és a rákosztály történetesen egymás mellett vannak, s ennyi az egész.

De nem mondja.

A tűzoltók diszpécsere szerint Briant orvosi esethez hívták. A rohammentővel ment el húsz perccel ezelőtt. Tétován lenézek Kate-re, aki a váró egyik műanyagszékében darvadozik – félig lecsúszva. Orvosi esethez hívták…

Szerintem vannak az életben olyan útkereszteződések, amikor nagy horderejű döntéseket hozunk, miközben nem is vagyunk ennek tudatában. Mintha az újság címlapját tanulmányozva kissé lemaradnánk, mikor a piros lámpa zöldre vált, s ezért megússzuk, hogy belénk rohanjon a tűzpiros kisteherautó, amely veszélyes előzésben kiugrott a sorból, s helyettünk más valakivel karambolozott. Vagy bemegyünk egy kávézóba, s ott találkozunk jövendőbelinkkel, aki éppen apró után kutat a zsebében a kasszánál. Vagy ez: kéred a férjed, hogy jöjjön, amint tud, pedig már egy órája győzködöd magad, hogy pánikra semmi ok.

– Hívja rádión – kérem. – Mondja meg neki, hogy a kórházba jöjjön, ott vagyunk.

Megnyugtató, hogy Brian mellettem van, mintha most már nem egy őrszem, hanem kettő vigyázná Kate-et, dupla védelmet nyújtva. Már három órája vagyunk a Providence Kórházban, s minden lassan múló pillanattal egyre nehezebb meggyőzni magam: dr. Wayne téved, Jesse egy műanyag székben szundít. Kate túl van egy újabb megrázó vérvételen és egy mellkasröntgenen is, mert említettem az orvosnak, hogy meg van fázva.

– Öt hónapos volt – mondja Brian megfontoltan az orvosnak, aki előttünk ül, és jegyzetel. Aztán rám néz. – Ugye, akkor fordult meg?

– Azt hiszem, igen. – Az orvos már mindent megkérdezett tőlünk egészen attól kezdve, hogy mi volt rajtunk aznap éjjel, amikor Kate megfogant, egészen addig, hogy mikor evett először egyedül.

– Az első szava? – kérdezi. Brian mosolyog. – Dada.

– Úgy értem, mikor…

– Ó… – Brian a szemöldökét ráncolja. – Azt hiszem, majdnem egyéves volt.

– Elnézést – vetem közbe. – Megmondaná, hogy mindez miért fontos?

– A kórtörténethez kell, Mrs. Fitzgerald, semmi másért. Mindent fel szeretnénk jegyezni a lányáról, amit csak lehet, hogy jobban megérthessük, mi a gond vele.

– Mr. és Mrs. Fitzgerald? – Egy fiatal nő közelít felénk, fehér köpenyben. – Laborasszisztens vagyok. Dr. Farquad kérte, hogy csináljak egy alvadástesztet Kate-nél.

Kate a neve hallatára felpislant az ölemből. Meglátja a fehér köpenyt, és a két karját keresztben azonnal bedugja az ingujjába.

– Nem tudná az ujjából venni a vért?

– Nem, higgye el, így a legkönnyebb.

Hirtelen eszembe jut, amikor várandós voltam, és Kate csuklani kezdett. A hasam órákon át meg-megrándult. Minden mozgása, bármily picike volt is, olyasmire késztetett, amit nem tudtam kontrollálni.

– Gondolja – mondtam csendesen –, hogy ezt akartam hallani? Amikor lemegy a kávézóba, és kávét kér, akkor szívesen venné, ha valaki kólát adna helyette, mondván, hogy így könnyebb? Vagy ha kártyával fizetne, mit szólna, ha azt mondanák, hogy ez túl sok macera, és inkább halásszon elő némi készpénzt?

– Sara… – hallom Brian hangját távolról, mint a szélzúgást.

– Gondolja, hogy nekem könnyű itt ülnöm a gyerekemmel, miközben fogalmam sincs, hogy mi folyik itt, vagy hogy miért kell ez a sok vizsgálat?! Gondolja, hogy a gyereknek könnyű? Mióta van felhatalmazva bárki is arra, hogy azt tegye, ami a legkönnyebb?!

– Sara! – Brian a vállamra teszi a kezét, s csak ekkor észlelem, mennyire remegek.

A nő sarkon fordul, és elviharzik. Papucsa csattog a padlócsempén. Amikor eltűnik, összeroskadok.

– Sara – mondja Brian. – Mi bajod?

– Mi bajom? Nem tudom, Brian, mert nem jön senki, hogy megmondja, hogy vele mi van…

Brian a karjába kap, Kate bennszorul köztünk, mint a lélegzet. – Ssss – csitít, és azt mondogatja, minden rendben lesz, de most először az életben nem hiszek neki.

Dr. Farquad, akit már órák óta nem láttunk, megjelenik. – Hallom, kis probléma van a vérvétellel. – Kihúz egy széket, leül elénk. – Kate teljes vérvizsgálata hozott néhány abnormális eredményt. A fehérvérsejtszáma nagyon alacsony – 1,3. A hemoglobinja 7,5, a hematokrit 18,4, a trombocitaszáma 81 ezer, a neutrofil 0,6. Az ilyen eredmények olykor autoimmun betegségre utalnak. Ugyanakkor 12 százalékos a pro-myelocita, 5 százalékos a blastocita és ez leukemoid szindrómára utal.

– Leukémia… – ismétlem. A szó csúszós, iszamós, mint a tojásfehérje.

Dr. Farquad bólint. – A leukémia – vérrák.

Brian merev tekintettel bámul rá. – Ez mit jelent?

– Gondoljon a csontvelőre úgy, mint egy óvodára, amelyben érnek a sejtek. Az egészséges csontvelőben olyan sejtek termelődnek, amelyek addig a helyükön maradnak, amíg nem lesznek elég érettek, hogy megküzdjenek a fertőzéssel, vagy megalvasszák a vért, vagy oxigént szállítsanak, vagy bármi mást tegyenek, ami a dolguk. Egy leukémiás emberben az óvoda ajtaja túl hamar nyílik ki. Az éretlen sejtek kijutnak a véráramba, de nem tudják ellátni a feladatukat. Nem mindig jelent bajt promyelocitákat találni egy ilyen vizsgálat során, de amikor Kate kenetét megvizsgáltuk mikroszkóp alatt is, akkor rendellenességet láttunk. – Egyikünkre, majd másikunkra néz az orvosnő. – Kell még egy csontvelő-biopsziát csinálnunk, hogy biztosat mondhassunk, de nagyon úgy tűnik, Kate-nek akut promyelocitás leukémiája van.

A nyelvem mintha le volna gombostűzve a kérdés súlyától. Briannak előbb sikerül kinyögnie: – Meg fog… meg fog halni?

Meg akarom rázni a doktornőt. Azt akarom mondani, hogy magam veszem le a vért egy újabb vérvizsgálathoz, ha cserébe visszaszívja, amit mondott. – Ez a fajta leukémia, az APL a myeloid leukémiák egy nagyon ritka válfaja. Egy évben mintegy 1200 ilyen esetet diagnosztizálnak mindössze. Az APL túlélési aránya 20-30 százalékos, ha a kezelést azonnal elkezdik.

A számokat azonnal törlöm a fejemből, ehelyett a mondat utolsó felébe kapaszkodom foggal-körömmel. – Van ezek szerint kezelés – mondom.

– Igen. Agresszív kezeléssel a túlélés ideje kilenc hónaptól három évig terjed.

Múlt héten ott álltam az alvó Kate szobája ajtajában, s néztem, hogy szorítja a kis selyemdarabkát, amelytől szinte sohasem vált meg. *Jegyezd meg, amit most mondok,* suttogtam Briannak, *soha nem válik meg tőle. Majd bevarrom az esküvői ruhája szegélyébe.*

– Meg kell csinálnunk a csontvelő-biopsziát. Kap egy könnyű kis altatást, és közben a vérvételt is elintézzük. – A doktornő együttérzően hajol felénk. – Arra gondoljanak, hogy a gyerekek rácáfolnak a statisztikákra, és csodákat produkálnak. Minden egyes nap…

– Rendben – mondja Brian. Összeüti a két tenyerét, mintha futballmeccsre turbózná fel magát. – Rendben…

Kate felemeli a fejét a mellemről. Az arca kipirult, gyanakvó.

Ez biztosan valami tévedés. Valaki más szerencsétlennek a vére volt a kémcsőben, elcserélték… Bárki ránéz gyermekemre, repkedő fürtjeinek aranyára, mosolya pillangó-rebbenésére – ez nem egy lassú haldoklásra ítélt arca…

Még csak két éve van velem, de ha minden emlékképet, minden pillanatot külön veszünk, és szépen sorba raknánk – akkor a végtelenbe nyúlnának…

Feltekernek egy lepedőt, és Kate hasa alá tuszkolják. Két hosszú ragasztószalaggal rögzítik őt a vizsgálóasztalhoz. Az egyik nővér Kate kezét simogatja még akkor is, amikor az altató már átvette felette az uralmat. A derekától lefelé lecsupaszították a nagy tű számára, amely nemsokára behatol a csípőlapátjába, hogy csontvelőt vegyen belőle.

Amikor gyengéden a másik oldalra fordítják a fejét, látni, hogy a papírtörülköző nedves lett az arca alatt. Megtanulom a lányomtól, hogy nem kell ébren lenni ahhoz, hogy az ember sírni tudjon.

Hazafelé, a kocsiban hirtelen olyan az érzésem támad, hogy a világ felfújható, s a fák, a fű, a házak leeresztenének, csak egy tűszúrás kéne hozzá. Arra gondolok, hogy ha balra kormányoznám a kocsit, át a drótkerítésen, bele a kis műanyag csúszdás-mászókás játszótérbe, úgy pattannánk vissza, mint a gumi.

Elhúzunk egy teherautó mellett. „Batchelor Temetkezési Vállalat" – áll az oldalán, meg ez: „Vezessen óvatosan!" Ez nem ellentmondás?

Kate a biztonsági ülésében állatfigurás kekszet majszol. – Játék – parancsolja.

A visszapillantóban nézem ragyogó arcát. „A tárgyak közelebb vannak, mint ahogy látjuk." Nézem, ahogy feltart egy kekszet. – Mit mond a tigris? – préselem ki magamból.

– Uuaaah… – Leharapja az állat fejét, és nyúl a következő kekszért.

– Mit mond az elefánt?

Kate kuncog, és „trombitál" az orrával.

Vajon álmában történik majd? Sírni fog…? Lesz egy kedves nővér, aki majd csillapítja a fájdalmát? Elképzelem, hogy haldoklik a gyermekem, miközben ott ül karnyújtásnyira mögöttem boldogan, nevetgélve…

– Zsiráf? Beszél? – kérdi. – Mit?

A hangja tele van életörömmel, a jövő ígéretével. – A zsiráf nem mond semmit – válaszolom.

– Miért?

– Mert így születik – mondom neki, és a torkom elszorul.

Hallom, a telefon megszólal, ahogy visszafelé igyekszem a szomszéd házból. Éppen megbeszéltem a szomszédasszonnyal, hogy vigyáz Jesse-re, amíg mi Kate-tel vagyunk. Nincs még forgatókönyvünk a helyzetre. Az esti bébicsőszeink ilyenkor még főiskolán vannak; egyik nagyszülő sem él már a négyből; napközben még soha senki sem vigyázott a gyerekekre – rajtam kívül, hiszen ez az én dolgom.

Mikor belépek a konyhába, Brian már nagyban cseveg a telefonálóval. A telefonzsinórt a térde köré tekerte, mint valami köldökzsinórt. – Hát, igen – mondja –, nehéz elhinni, de ebben a szezonban még egy meccsen sem voltam kinn… De nem is érdekel, mióta eladták a legjobb játékost. – Briannal egymásra nézünk, miközben felteszem a teát. – Ó, igen, Sara remekül van. És a gyerekek… nos, ők is jól vannak. Rendben, te meg add át üdvözletemet Lucynek. Kösz, hogy hívtál, Don. – Lerakja a kagylót. – Don Thurman – mondja nekem. – A tűzoltóakadémiáról, emlékszel? Rendes fickó.

Rám bámul, és a kedélyes mosoly lehervad az arcáról. A teafőző sípolni kezd, de egyikünk sem mozdul, hogy levegye a tűzhelyről. Összefont karral nézek Brianra.

– Nem tudtam megmondani – szólal meg halkan. – Sara, egyszerűen nem bírtam…

Aznap éjjel az ágyban Brian olyan, mint egy obeliszk, egy mozdulatlan kontúr a sötétben. Bár már órák óta nem szólaltunk meg, tudom, hogy éppúgy ébren van, mint én.

Ez biztos azért történik velünk, mert a múlt héten, tegnap vagy két perce kiabáltam Jesse-vel. Azért van, mert nem vettem meg Kate-nek a boltban a drazsét, amire vágyott. Azért van, mert egyszer, egy századmásodpercre arra gondoltam, hogy milyen lenne az életem, ha soha nem születtek volna gyerekeim. Azért van mindez, mert nem érzékeltem, milyen jó nekem.

– Gondolod, hogy mi tettük ezt vele? – szólal meg Brian.

– Mi tettük…? – fordulok feléje. – Mit?

– Hát, hogy a génjeink… Tudod…

Nem felelek.

– A Providence Kórház csapnivaló – mondja vadul. – Emlékszel, amikor a főnök fia eltörte a bal karját, ők meg a jobbat gipszelték be?

Megint a mennyezetet bámulom. – Hallgass ide – mondom hangosabban, mint szeretném. – Nem fogom hagyni, hogy Kate meghaljon.

Iszonyú hangot hallok magam mellől: egy sérült állatét, egy fuldokló utolsó hördülését. Aztán Brian a vállamba fúrja az arcát, és belezokog. Körém fonja mindkét karját, s úgy szorít, mintha egy szakadék fölött csüngene. – Nem, nem hagyom – ismétlem, de még én is hallom a hangomon, mennyire erőltetett.

BRIAN

Ha 19 fokkal megemelkedik a tűz hőmérséklete, a kiterjedése mindig megkétszereződik. Erre gondolok, míg figyelem, ahogy a hamvasztó kéményéből ömlenek a szikrák – ezer és ezer apró, új csillag… A Brown University orvosi fakultásának dékánja a kezét tördeli mellettem. Én meg izzadok a védőfelszerelésemben.

A szokásos kocsi mellett egy emelőkosarassal jöttünk, és hoztunk egy létrát is. Az épületet mind a négy oldaláról felmértük. Megbizonyosodtunk róla, hogy nincs benn senki. Kivéve a holttestet, amely beszorult a hamvasztóba és ezt a tüzet okozta.

– Nagy darab ember volt – mondja a dékán. – Mindig ugyanaz az eljárás a delikvensekkel, amikor egy-egy anatómiai órának vége…

– Hé, parancsnok! – ordítja Paulie. Ma ő a fő szivattyúkezelőm. – Red összeszerelte a sugarat. Kezdjem az oltást?

Nem biztos, hogy felvinném oda a tömlőt. Ezt az égetőt úgy tervezték, hogy 1600 Fahrenheit-fokon eleméssze, amit beletesznek. A test alatt és fölött is tombol most a tűz.

– Nos? – kérdezi a dékán. – Nem csinál semmit?

Ez a legnagyobb hiba, amit a civilek elkövetnek: azt hiszik, a tűzoltás abból áll, hogy odarohanunk egy fecskendővel, és mindent lelocsolunk. Olykor ez épphogy súlyosbítja a helyzetet. Ebben az esetben például veszélyes hulladékot szórnánk szét vele a környéken. Arra gondolok, hogy csukva kell tartanunk a kemencét, és arra figyelnünk, hogy a tűz ne szökhessen ki a kéményen. Egy tűz sem ég örökké. Idővel elemészti önmagát.

– De igen – válaszolom. – Várok.

Amikor éjszakai műszakban vagyok, kétszer vacsorázom. Az első korán van, családi körben, hogy együtt ülhessünk asztalhoz. Ma este Sara marhasültet készített, amely most, hogy a vacsorához gyülekezünk Sara hívására, úgy fekszik a tálon, mint egy alvó csecsemő.

Kate foglal helyet először. – Szevasz, babám – mondom, s megszorítom a kezét. Rám mosolyog, de csak kényszeredetten. – Min ügyködsz mostanában?

A zöldbabhüvelyeket kavargatja a tányérján. – A Harmadik Világ megmentésén, némi atommaghasadáson, és lassan befejezem a Nagy Amerikai Regényt. No persze, csak két diaÍzis között.

– No persze.

Sara felénk fordul a konyhaszekrénytől, kezében egy nagy kés. – Bármit tettem is – mondom, s elhajolok az útjából –, megbántam, bocsánatért esedezem…

Oda se figyel. – Vágd föl a húst, jó?

Átveszem tőle a szeletelőkést és – villát, s kettévágom a sültet. Jesse ekkor lép a konyhába. Bár engedjük, hogy a garázs fölött lakjon, elvárjuk, hogy velünk étkezzen, ez része az egyezségünknek. A szeme vérvörös, a ruhája enyhén édeskés füstöt áraszt. – Hát most nézzetek rá – mondja Sara, de mikor feléje fordulok, látom, hogy a sültet méregeti. – Majdnem teljesen nyers… – Puszta kézzel felkapja a sütőedényt, mintha azbesztből lenne a bőre. Visszadugja a jószágot a sütőbe.

Jesse a törtkrumplis tálért nyúl, és vesz belőle, púpozza, és még, és még…

– Bűzlesz – fintorog Kate, és az orra előtt legyezget.

Jesse rá se ránt, elkezdi enni a krumplit. Nem tudom, mit árul el rólam, de én szinte boldog vagyok, amikor érzem rajta a füvet, mert akkor nem más kering az ereiben – például extasy, heroin vagy isten tudja, micsoda, amit nehezebb észrevenni.

– Nem mindenki szereti a kenderparfümöt – mormogja Kate.

– Nem mindenki juthat hozzá drogokhoz egy kanülön át – vág vissza Jesse.

Sara felemeli a kezét. – Kérlek… Nem lehetne… hogy ezt ne…?

– Hol van Anna? – kérdezi Kate.

– Nem volt a szobátokban?

– Nem, reggel óta nem láttam.

– Sara kidugja a fejét a konyhaajtón. – Anna! Vacsora!

– Nézzétek, mit vettem tegnap – mondja Kate, és meghúzkodja a trikóját. Színek örvényében egy tarisznyarák látszik rajta elöl, és rá is van írva: *Rák.* – Veszitek…?

– Te Oroszlán vagy. – Sara majdnem elsírja magát.

– Mi lesz azzal a marhával? – kérdem, hogy eltereljem a figyelmét.

Ekkor lép Anna a konyhába. Ledobja magát a székére, és lehajtja a fejét.

– Hol voltál? – érdeklődik Kate.

– Sehol. – Anna a tányérját bámulja, de eszébe sem jut, hogy rakjon rá valamit.

Alig ismerek rá. Hozzászoktam, hogy Jesse-vel csatázom, Kate-nek a terheit próbálom enyhíteni, de Anna mindig a biztos pont, akivel soha semmi baj sincs. Anna mosolyogva lép be a szobába. Anna beszámol a törött szárnyú madárról, akinek pirosító van az „arcán”, vagy az anyáról mesél, akit a bevásárlóközpontban látott nem egy, hanem két ikerpárral. Anna olyan, mint egy barátságos hátbavágás, most pedig úgy ül a helyén, hogy rájövök: a csöndnek is van hangja.

– Valami történt ma? – kérdezem.

Anna Kate-re néz, feltételezve, hogy a kérdés a nővérének szól, aztán szinte megrémül, mikor ráébred, hogy hozzá beszélek. – Semmi.

– Jól vagy?

Megint ugyanaz az oldalpillantás – ezt a kérdést általában Kate-nek szoktuk feltenni. – Igen.

– Merthogy… nem eszel.

Anna lenéz a tányérjára, észleli, hogy üres, és jól megpakolja. Két villányi zöldbabot nyom egyszerre a szájába.

Hirtelen eszembe jut, amikor kicsik voltak, és úgy szoronkodtak hátul, a kocsiban hárman, mint a szardínia, s ilyenkor énekeltem nekik. „Anna, Panna, Havanna, banános a kalapja”, meg efféléket, s ilyenkor Jesse rendre közbesüvöltött valami lehetetlen nevet, hogy arra gyártsak nótát.

– Hé – mutat Kate Anna nyakára. – Hol a medálod?

A medált tőlem kapta még évekkel ezelőtt. Anna keze felkúszik csupasz nyakára.

– Elvesztetted? – kérdezem.

Megvonja a vállát. – Nem voltam abban a hangulatban, hogy fölvegyem.

Tudtommal sose veszi le. Sara kiveszi a sültet a sütőből, s lerakja az asztal közepére. Felveszi a kést, de közben Kate-re néz. – Ha már arról beszélünk, hogy kinek mihez van hangulata… – mondja. – Menj föl, légy szíves, és vegyél másik pólót.

– Miért?

– Mert azt mondtam.

– Az nem ok.

Sara beledöfi a kést a húsba. – Mert ez zavar engem vacsora közben.

– Semmivel sem rosszabb, mint Jesse metálos pólói. Mi is volt rajtad tegnap? Koponya?

Jesse megjátszott kétségbeeséssel forgatja a szemét, mint a lesántult ló az olasz westernfilmekben, mielőtt megkapja a kegyelemlövést.

Sara fűrészelni kezdi a húst, amely az előbb még nyers-rózsaszín volt, most pedig inkább egy darab fára emlékeztet. – Na tessék… – mondja.

– Kész, vége.

– Semmi baja. – Elveszem a darabot, amelyiket sikerült lefarigcsálni. Vágok egy falatnyit belőle. Mintha bőrkét rágcsálnék. – Isteni. De elszaladok az állomásra, hozok egy hegesztőpisztolyt, hogy a többieket is ki tudjuk szolgálni.

Sara pislog kettőt, aztán előtör belőle a kacagás. Kate is kuncog. Még Jesse is megereszt egy félvigyort.

Ekkor tűnik föl, hogy Anna már nincs a konyhában. És még csak észre sem vettük…

A laktanya konyháján ülünk négyesben. Red valami szószt rotyogtat a tűzhelyen; Paulie sportlapot olvas, Ceasar levelet ír vágyai e heti tárgyának. Red őt nézi, és csóválja a fejét. – Be kéne írnod a komputerbe, és akkor egyszerre több példányt is nyomtathatnál belőle.

A Ceasar becenév. Paulie adta neki évekkel ezelőtt mint az élet császárának.

– Nem, ez most egészen más – mondja Ceasar.

– Ja persze. Már két egész napja tart… – Red a mosogató fölött leszűri a spagettit, a gőz felcsap az arca mellett. – Fitz, adj a fiúnak az élethez néhány irányelvet!

– Miért éppen én?

Paulie fölpillant az újságja mögül. – Ki más? – kérdi, s igaza van. Paulie-t elhagyta a felesége két évvel ezelőtt egy csellistáért, aki átcsellózta magát egész Providence-en egy koncertkörút keretében. Red megrögzött agglegény, aki akkor sem tudná, mire való egy nő, ha az odamenne hozzá, és megharapná. Sara meg én viszont húsz éve házasok vagyunk.

Red leteszi elém a tányért. – A nők nem sokban különböznek a tűztől – kezdem.

Paulie lecsapja az újságját, és felnyerít. – Helyben vagyunk: Fitzgerald parancsnok előjön a filozófiával.

Nem reagálok. – A tűz gyönyörű dolog, ugye? Le se tudjuk venni róla a szemünket, amíg ki nem hunyt. Ha kontroll alatt tudod tartani, akkor világít és fényt ad. Csak akkor kell tenni valamit ellene, ha már nem uralod a helyzetet.

– Nos, Fitz filozófus azt akarja ezzel mondani – szól Paulie –, hogy vigyázz, és a randidon ne legyen túl nagy a huzat! Hé, Red, van egy kis parmezán?

Nekiülünk a második vacsorámnak, ami annyit jelent, hogy öt percen belül biztos, hogy riasztást kapunk. A tűzoltás Murphy törvényei szerint működik: amikor a legkevésbé vagy alkalmas arra, hogy riasztásra vonulj, akkor tör ki a baj.

– Hé, Fitz, emlékszel a legutóbbi halottunkra, aki beszorult? – kérdi Paulie. – Amikor még kezdők voltunk.

– Istenem, hát persze. A fickó legalább kétszáz kiló volt, és szívrohamot kapott az ágyában. A temetkezésiek hívták ki hozzá a tűzőrséget, mert nem bírták lecipelni a lépcsőn. – Kötelek meg emelők… – morfondírozok az emlékek hatására.

– El akarták hamvasztani, de túl nagy volt – vigyorog Paulie. – Esküszöm, hogy igazat mondok: el kellett hogy vigyék az állatorvoshoz.

Ceasar felpislant a levélből. – Minek?

– Szerinted hogy tesznek be egy döglött lovat az égetőbe, te észkombájn?

Ceasar összerakja a mozaikdarabkákat, és meredten néz. – Tényleg – mondja, és eltolja maga elől Red bolognai spagettijét.

– Mit gondoltok, kit hívnak majd kitakarítani az orvosegyetem kéményét? – kérdi Red.

– Azokat a nyomorult járványügyiseket – mondja Paulie.

– Tíz rugót teszek rá, hogy ide fognak telefonálni azzal, hogy ez a mi dolgunk.

– Senki sem fog telefonálni – mondom. – Mert semmi takarítanivaló nem maradt. Az a tűz elvégzett ott mindent…

– Hát, legalább tudjuk, hogy ez most nem gyújtogatás volt – mormogja Paulie.

Az utóbbi hónapban egy egész sorozat gyújtogatásunk volt. Mindig meg lehet mondani, ha a tűz emberkéz következménye. Látni a szétlocsolt folyadék mintázatából a földön; abból, hogy több tűzfészek volt, s nem egy; a fekete füstből is, vagy abból, hogy a lángok szokatlanul erősen koncentrálódnak egy helyre. Bárki is a gyújtogató, agyafúrt fickó: több helyen éghető anyagot rakott a lépcsők alá, hogy ne tudjunk a lángokhoz férni. A szándékos tüzek azért veszélyesek, mért nem aszerint viselkednek, amilyen logikával mi dolgozunk. Az ilyen tüzek esetében a falak gyakran összedőlnek a tűzoltó körül, aki az épület belsejében dolgozik.

Caesar horkant egyet. – Talán mégis az volt: az a dagadt fickó öngyilkos gyújtogató is lehetett. Bemászott a kéménybe, és magára gyújtotta. Vagy csak mindenáron le akart fogyni – teszi hozzá Paulie, és a többiek röhögnek.

– Elég – mondom.

– Jaj, Fitz, hát nem vicces…?

– A szüleinek, a családjának biztosan nem.

Kínos csönd áll be, ahogy a többiek keresgélik a szavakat. Végül Paulie szólal meg, aki a legrégebbről ismer engem. – Megint van valami Kate-tel, Fitz?

A legnagyobb lányommal mindig van valami, a gond éppen az, hogy a gondnak sosincs vége… Feltápászkodom az asztal mellől, a tányéromat a mosogatóba rakom. – Felmegyek a tetőre.

Mindnyájunknak van valamilyen hobbija – Ceasarnak a lányok, Paulie-nak a skótduda, Rednek a fakanál, nekem pedig a teleszkópom. Évekkel ezelőtt a laktanya tetejére telepítettem, ahonnan remek kilátás nyílik az éjszakai égboltra.

Ha nem lennék tűzoltó, akkor csillagász lennék. Tudom, az túl sok matematika lenne szegény fejemnek, de mindig is volt valami a csillagtérképekben, ami nagyon vonzott. Egy igazán sötét éjszakán 1000-1500 csillagot lehet látni, és ott van még a sok millió, amit nem fedeztek fel eddig. Könnyű azt hinni, hogy a világ forog körülöttünk, de amint az ember felnéz az égre, rájön, hogy egyáltalán nincs így.

Anna neve igazándiból Andromeda. Benne van a születési anyakönyvi kivonatában, esküszöm. A csillagképnek, amely után elneveztük, az a története, hogy a hercegnőt egy sziklához bilincselték, áldozatul a tengeri szörnynek. Ezt a büntetést lényegében az anyjára, Kassziopeiára rótta ki Poszeidón, mert a hölgy a szépségével dicsekedett neki. Perszeusz, aki arra repült, beleszeretett Andromédába, és megmentette. Az égen a lány úgy látható, mintha nyújtott karokkal állna a bilincsben.

Számomra ez a történet boldog véget ért. És ki ne szeretne ilyet a saját gyermekének?

Mikor Kate született, gyakran elképzeltem, milyen szép lesz majd az esküvője napján. Attól a naptól fogva, hogy megállapították nála a leukémiát, esküvő helyett középiskolásként vetítettem őt magam elé, amint az érettségi felé tart. Amikor visszaesett az állapota, mindez köddé vált – s csupán az ötödik születésnapjára rendezett bulira gondoltam. Mostanában már nem képzelek el semmit, így mindig mindent felül tud múlni.

Kate meg fog halni. Sokáig tartott, míg ezt ki tudtam mondani. Mindannyian meghalunk egyszer, ez tény, de valahogy nem így kéne ennek lennie. A normális az volna, ha Kate mondana búcsút – nekem.

Szinte csalásnak tűnik, hogy oly sok év küzdelme után, amelynek során Kate állta a sarat, mégsem a leukémia fogja elvinni. Pedig dr. Chance megmondta már évekkel ezelőtt, hogy általában így van: a beteg szervezete kifárad a folytonos harcban. Apránként, itt meg ott kezdi felmondani a szolgálatot. Kate-nél ez most éppen a veséje.

A teleszkópot a Barnard-hurok és az M42 felé fordítom, amely az Orion kardjában fénylik. A csillagok olyan tüzek, amelyek sok ezer évig égnek. Néhányuk lassan és hosszan ég, mint a vörös törpék. Mások – a fehér óriások – olyan gyorsan égetik el az üzemanyagukat, hogy messzire fénylenek, és könnyű őket megfigyelni. Amikor kezd kifogyni belőlük az anyag, akkor héliumot égetnek, még forróbbá válnak, és felrobbannak – ez a szupernova. A szupernovák fényesebbek, mint a legfényesebb galaxis. Meghalnak, de közben mindenki őket nézi.

Aznap, amikor a családi vacsora véget ért, segítettem Sarának elrámolni a konyhában. – Nem gondolod, hogy valami van Annával? – kérdeztem, miközben visszatettem a ketchupot a hűtőbe.

– Azért, mert levette a nyakláncot?

– Nem azért – vontam meg a vállam. – Csak úgy általában…

– Kate veséjéhez és Jesse devianciájához képest azt mondanám, hogy rendben van.

– Már akkor a vacsora végét várta, amikor még el sem kezdődött.

Sara felém fordult a mosogatótól. – Szerinted miről van szó?

– Hát… talán egy fickó?

Sara rám pillant. – Nem jár senkivel.

Hála istennek… – Talán egy barátnője mondott valamit, ami felzaklatta? – Miért engem kérdez Sara, gondolom. Mi a csudát tudhatok én egy tizenhárom éves lány hangulatváltozásairól?

Sara megtörölte a kezét, és bekapcsolta a mosogatógépet. – Lehet, hogy csak kamaszodik.

Megpróbáltam felidézni, milyen volt Kate tizenhárom évesen, de csak arra tudtam visszaemlékezni, hogy akkor esett vissza, és akkor volt az őssejt-transzplantáció. Kate életének egyéb mozzanatai kifakultak az emlékezetemben, ahogy a betegség rosszabb szakaszai beárnyékolták.

– Dialízisre kell vigyem Kate-et holnap – mondta Sara. – Mikor érsz haza?

– Nyolcra. De ügyeletben vagyok, és nem csodálnám, ha kis gyújtogatónk megint hallatna magáról.

– Brian! – szólalt meg. – Szerinted hogy van most Kate?

Jobban, mint Anna, gondoltam, de nem ezt kérdezte. Azt akarta, hogy ítéljem meg Kate bőrének sárgaságát a tegnapiak fényében, s hogy vajon miért könyökölt olyan furcsán az asztalon, mintha nem bírná el a saját törzse súlyát ülés közben.

– Kate nagyszerűen néz ki – hazudtam, mert így szoktuk, hogy segítsünk egymáson.

– Ne felejts el jó éjszakát kívánni nekik, mielőtt elmész – mondta Sara, és nekilátott, hogy kikészítse Kate esti gyógyszereit.

Csönd van ma éjjel. A heteknek ritmusuk van, s például egy péntek vagy szombat éjszakai műszak őrületét hasonlítani sem lehet egy nyomott vasárnaphoz vagy hétfőhöz. Bátran megjósolom: ez olyan éjszaka lesz, amikor nem csak ledőlök, de tényleg aludni is tudok.

– Papa! – A tetőnyílás felemelkedik, és Anna bújik ki belőle. – Red mondta, hogy itt vagy.

Meghűl bennem a vér. Már tíz óra van. – Mi a baj?

– Semmi. Csak… meg akartalak látogatni.

Amikor kicsik voltak, Sara nagyon gyakran behozta mindhármukat. Játszottak a nagy kocsik között, aztán elaludtak odafenn, a priccsemen. Néha, a nyár legmelegebb napjaiban Sara hozott egy öreg takarót, kiterítettük a tetőn, és lefeküdtünk rá, köztünk voltak a gyerekek és néztük, ahogy besötétedik.

– A mama tudja, hogy itt vagy?

– Ő hozott el. – Anna lábujjhegyen a teleszkópig óvakodik. Nem rajong a nagy magasságokért, itt pedig csak egy tízcentis betonperem húzódik körbe a tetőn. Hunyorogva a távcsőhöz hajol. – Mit lehet látni?

– A Vegát – mondom. Jól szemügyre veszem Annát, amit már jó ideje nem tettem. Már nem teljesen paszulykaró – kezd itt-ott gömbölyödni. A mozdulatai is – ahogy a haját a füle mögé simítja a teleszkóp felé hajlás közben – olyanfajta kecsességről tanúskodnak, amilyet az ember csak felnőtt nőktől vár. – Van valami, amiről beszélgetni szeretnél?

Az alsó ajkába harap, s a tornacipőjét szemlélgeti.

– Talán inkább te beszélgethetnél velem – indítványozza. Leültetem hát a kabátomra, és felmutatok az égre. Elmondom neki, hogy a Vega a Líra csillagképhez tartozik, és hogy a líra lantot jelent, és a legenda szerint ez a „lant” Orfeuszé volt. Nem sok mesélnivalót tudok, általában csak azokra a történetekre emlékszem, amelyek a csillagokkal függenek össze. Mesélek neki a napisten lantos fiáról, akinek az éneke megszelídítette a vadállatokat, és meglágyította a sziklákat. Aki annyira szerette a feleségét, Eurüdikét, hogy a Halállal is szembeszállt érte.

Mire befejezem, mindketten hanyatt fekszünk a hátunkon. – Itt maradhatok veled? – kérdezi Anna.

Megcsókolom a feje búbján. – Naná…

Papa – suttogja, amikor már azt hiszem, elaludt –, és sikerült neki? Kicsit töröm a fejem, aztán rájövök, hogy Orfeuszra és Eurüdikére gondol.

– Nem – ismerem be.

Kiereszt egy nagy sóhajt. – Sejtettem.

KEDD

Gyertyám két lánggal lángol,
Nem éli túl az éjt –
De ó, rosszak s barátok:
Milyen szép fénnyel ég!

Edna St. Vincent Millay:
First Fig – A Few Figs from Thistles
(Első termés – Néhány termés a Tüskék ciklusból)
Szabó T. Anna fordítása

ANNA

Azt szoktam játszani, hogy csak átutazóban vagyok ennél a családnál, és megyek az igazihoz. Mert ez nem túl nagy durranás – ott van Kate, aki kiköpött az apám, és Jesse, aki meg anya hasonmása. És aztán vagyok én, vagyis a maradék recesszív gének gyűjteménye. A kórházi kávézóban, ahol gumivá sütött sült krumplit eszem meg piros gyümölcszselét, mindig körbepislogok, hátha a valódi szüleim éppen a szomszédos asztalnál ülnek. Zokognának a boldogságtól, amikor rám találnak, s elrepítenének a kastélyukba valahová Monacóba vagy Romániába, és kapnék egy szobalányt, akinek olyan az illata, mint a friss lepedőnek, és lenne saját bernáthegyim, meg külön telefonvonalam. Persze az a helyzet, hogy az első, akinek beszámolnék remek helyzetemről telefonon, az Kate lenne…

Kate dialízisen van háromszor egy héten, két óra hosszán át. Ugyanolyan a kanülje, mint a szokásos, és ugyanazon a helyen is áll ki a mellkasából. Ennek a végét viszont egy gépbe dugják, s ez a gép elvégzi a munkát, amit a veséi már nem. Kate vére (vagyis hát az enyém, ha precízek akarunk lenni) kimegy a testéből az egyik csövön keresztül, és egy másik csövön át megy vissza beléje – megtisztítva. Azt mondja, ez nem fáj. Leginkább csak unalmas. Kate általában könyvet hoz ilyenkor magával vagy a CD-lejátszóját fejhallgatóval. Néha játszunk. – Menj ki a folyosóra, és számolj be, hogy néz ki az első helyes fiú, akit meglátsz – adja ki az utasítást, vagy: – Lopóddz a portás háta mögé, aki éppen a neten szörfözik, és lesd meg, kinek a meztelen képét tölti le. – Amikor így ágyhoz van kötve, én vagyok a szeme és a füle.

Ma éppen az *Allure* divatmagazint olvassa. Nem tudom, hogy tudatosan csinálja-e, de minden modellnek, akin V-kivágású felső van, megérinti a mellkasát – ugyanott, ahol neki a kanul áll ki. – Nahát – szólal meg az anyám hirtelen –, ez igazán érdekes. – Egy brosúrát lobogtat, amelyet a Kate szobája előtti folyosó faláról szedett le a hirdetőtábláról. *Te és az új veséd-ez* a címe. – Tudtad, hogy nem veszik ki a régi vesét? Csak beültetik mellé az újat, és összekötik a kettőt.

– Na, ettől kiver a hideg – mondja Kate. – Képzeld el a halottkémet, amikor felvág, és kettő helyett hármat talál…

– Szerintem éppen azért van az átültetés, hogy a halottkém ne vágjon fel a közeljövőben – feleli az anyám.

Ez a bizonyos új vese, amiről szó van, jelenleg az én testemben lakozik. Én is olvastam azt a brosúrát.

A veseátültetést viszonylag veszélytelen műtétnek tartják, de aki ezt kitalálta, az feltehetőleg a szívátültetéshez vagy az agytumor kioperálásához hasonlította. Szerintem az a veszélytelen műtét, amikor besétálsz az orvoshoz, végig ébren vagy egész idő alatt, és öt perc alatt végeznek a dologgal – mint amikor eltávolítanak egy szemölcsöt, vagy betömik a fogat. Viszont ha az ember vesét ad valakinek, akkor előtte fél napig nem ehet, csak hashajtókat. Aztán altatják, ami okozhat agyvérzést, szívrohamot és akár tüdőproblémát is. Egy négyórás műtét nem éppen egy méznyalás – egy a háromezerhez annak a kockázata, hogy ott maradsz a műtőasztalon. Ha nem halsz meg, akkor négy-hét napig kórházban leszel, de otthon még négy-hat hét, amíg teljesen meggyógyulsz. És akkor még nem beszéltünk a hosszú távú hatásokról: hogy netán magas lesz a vérnyomásod, terhességi komplikációid lehetnek, és persze ajánlott az olyan sportoktól tartózkodni, amelyek veszélyeztethetik azt a megmaradt fél vesédet.

És persze az sem mellékes, hogy amikor szemölcsöt vesznek le rólad, vagy a fogad tömik be, akkor abból *te* profitálsz hosszú távon.

Kopognak az ajtón, és egy ismerős arc jelenik meg a nyílásban: Vern Stackhouse seriffhelyettesé, aki köztisztviselő lévén ugyanahhoz a testülethez tartozik, mint a papám. Időnként meglátogat minket – csak úgy, vagy hogy karácsonyi ajándékot hozzon. Legutóbb épp Jesse-t húzta ki a pácból – hazahozta valami balhéja után, nem adta az igazságszolgáltatás kezére. Ha valakinek van egy haldokló családtagja, akkor az emberek próbálnak rendesek lenni vele.

Vern arca olyan, mint a felfújt: a legfurább helyeken rogy be. Ő meg mintha nem tudná most eldönteni, hogy bejöhet-e. – Öööö… – nyögi.

– Szervusz, Sara.

– Vern! – Anya feláll. – Mit csinálsz itt? Minden rendben?

– Ó, igen… hogyne. Csak éppen dolgom van.

– Kézbesíted az idézéseket, meg efféle?

– Ühüm… – Vern a másik lábára áll, és benyúl a kabátja gombjai közé, mint Napóleon. – Nagyon sajnálom, Sara – mondja, és egy dokumentumot ad át az anyámnak.

Mintha én lennék Kate, minden vér kifut belőlem. Nem tudok moccanni sem, még ha nagyon akarnék, akkor sem.

– Mi a csuda… – Vern, beperelt valaki? – Az anyám hangja nagyon is halk, túlságosan az.

– Figyelj, hát én nem olvasom el… Csak kézbesítek… És miután a neved rajta van a listámon… És… még csak annyit, hogy ha bármiben… – Nem fejezi be a mondatot, kalapjával a kezében kihátrál az ajtón.

– Mami! – szólal meg Kate. – Mi van?

– Fogalmam sincs. – Kihajtja a papírt. Elég közel vagyok hozzá, hogy a válla fölött átpillantva el tudjam olvasni. RHODE ISLAND ÉS PROVIDENCE PLANTATION – áll a fejlécen szép hivatalosan. PROVIDENCE MEGYE CSALÁDJOGI BÍRÓSÁGA. FELPERES: ANNA FITZGERALD.

BEADVÁNY ORVOSI EMANCIPÁCIÓ ELNYERÉSE CÉLJÁBÓL.

Jaj, a francba, gondolom. Az arcom ég, a szívem már nem is dobog. Úgy érzem magam, mint amikor az igazgató beírt egy intőt, mert lerajzoltam Mrs. Toohey-t az irdatlan nagy seggével a matekkönyvem margójára. Vagyis dehogy-ez milliószor rosszabb…

A per tárgya: hogy a jövőben ő hozhasson meg minden rá vonatkozó orvosi döntést.

Hogy ne legyen kénytelen alávetnie magát semmiféle olyan orvosi beavatkozásnak a jövőben, amely nem a saját jól felfogott érdekeit vagy legjavát szolgálja.

Hogy ne igényelhessék tőle, hogy nővére, Kate érdekeit szolgálja azzal, hogy aláveti magát bizonyos orvosi beavatkozásoknak.

Az anyám felemeli a fejét, rám néz. – Anna – suttogja. – Ez meg mi a fene?

Mintha egy ököl szorulna össze a gyomromban most, hogy már tényleg benne vagyok nyakig… A fejem rázom tagadólag. Mit is mondhatnék neki?

– Anna! – Egy lépést tesz felém.

Kate hirtelen felnyög a háta mögül. – Mami… Jaj, mami… Valami fáj, hívd a nővért!

Az anyám feléje fordul. Kate az oldalán fekszik, összegömbölyödve, a haja az arcába hullik. Úgy tűnik, mintha a haja függönyén át rám nézne, de nem vagyok benne biztos. – Mami… – nyöszörgi. – Lécci…

Anyám egy pillanatra mintha elakadt szappanbuborék lenne kettőnk között. Rám bámul, aztán megint vissza Kate-re.

Lám, a testvéremnek fájdalma van, én pedig megmenekülök… Ugyan mit árul el ez rólam…?

Kirohanok a szobából, de még látom, hogy az anyám vadul nyomkodja a nővérhívót, mintha valami bombát akarna robbantani.

Nem rejtőzhetek el sem a kávézóban, sem a hallban, sem másutt, ahol könnyen megtalálhatnak. Ezért felmegyek a hatodikra, az újszülött-osztályra. A hallban csak egy telefon van, és éppen használatban. – Három kiló húsz deka – vigyorog a férfi olyan hevesen, hogy arra gondolok, mindjárt szétreped az arca. – Tökéletes kislány…

Az én szüleim vajon hogyan viselkedtek, amikor én megszülettem? A papa mindenkinek szétkürtölte a jó hírt? Megszámolta az ujjacskáimat, és elégedetten nyugtázta a tökéletes végeredményt? Az anyám puszit nyomott a fejem búbjára, és nem engedte, hogy a nővér elvigyen megmosdatni? Vagy csak simán átadtak a személyzetnek, hiszen ami tényleg kellett nekik, az a hasam és a méhlepény között volt…?

A kispapa végre lerakja a telefont, és nevetgél magában, minden látható ok nélkül. – Gratulálok – mondom, pedig valójában azt szeretném mondani, hogy kapja fel azt a kisbabát, szorítsa jól

magához, és hozza le neki a napot és a csillagokat is az égről, nehogy egyszer majd azt tegye ővele, amit én tettem most a szüleimmel.

Jesse-t hívom „hívott fizeti” alapon. Húsz perc múlva a kórház előtt áll a dzsipjével. Időközben Stackhouse seriffhelyettest riasztották, hogy eltűntem; már az ajtóban vár. – Anna, a mamád nagyon aggódik miattad. Hívatta édesapádat, aki már felforgatta érted az egész kórházat.

Veszek egy nagy levegőt. – Akkor talán mondja meg neki, hogy minden rendben – mondom, és beugrom Jesse mellé, aki már kilökte nekem a kocsiajtót.

Jesse kilő a kocsival, aztán rágyújt egy Meritre, pedig tudom, hogy azt mondta anyánknak, hogy már leszokott. Felcsavarja a hangerőt, s a zene ütemére veri tenyerével a kormányt. Csak akkor lassít, amikor Upper Darbynál lejön az autópályáról. Elzárja a rádiót. – Szóval, nagy jelenet volt…?

– Elrángatta a papát a szolgálatból.

A mi családunkban főbűnnek számít a papát a műszakból elhívni. Hiszen sürgős esetekhez hívhatják, és mi lehet ennyire sürgős egy családban? – Legutóbb akkor rángatta ki papát, amikor Kate-et diagnosztizálták – tájékoztat Jesse.

– Remek… – Összefonom a karom. – Mindjárt jobban érzem magam, hogy tudom…

Jesse csak mosolyog. Kiereszt egy füstkarikát. – Hugi – mondja –, üdvözöllek a Sötét Oldalon!

Úgy jönnek be a házba, minta hurrikán. Kate alig tud rám nézni, mert a papa máris felzavarja a szobánkba. Az anyám lecsapja a táskáját, aztán a kocsikulcsokat, s máris felém indul. – Rendben – mondja olyan acélosan, hogy mindjárt elszakad a hangszála. – Mi folyik itt?

Megköszörülöm a torkomat. – Ügyvédet fogadtam.

– Nyilvánvaló. – Felkapja a hordozható telefont, és felém nyújtja. – Akkor most mondd le.

Nagy erőfeszítésbe telik, de valahogy sikerül: megrázom a fejem, és a telefont a díványra hajítom, a párnák közé.

– Anna, hát nem segítesz nekem…

– Sara! – Apám hangja, mint a mennydörgés. Lecsap közénk, s mindketten hátrahőkölünk. – Szerintem adjunk Annának lehetőséget, hogy megmagyarázza. Ebben állapodtunk meg, nem?

Lesunyom a fejem. – Nem, nem akarom tovább csinálni…

Ettől anyám életre kel azonnal: – Nos, Anna, hát én sem. És ami azt illeti, Kate sem, de nincs más választásunk.

– Hát az a helyzet, hogy nekem van… És éppen ezért kell nekem végigcsinálnom ezt.

Az anyám fölém hajol. – Elmentél egy ügyvédhez, és elhitetted vele, hogy ez az egész rólad szól – pedig nem így van! Rólunk van szó, mindannyiunkról…

Az apám megfogja a vállát, és megszorítja. Leguggol elém; érzem rajta a füstszagot. Valami más tűzből jött ide, a miénkbe, s egyedül emiatt jött, semmi másért. De ciki… – Anna, drágám, tudjuk, hogy úgy érezted, muszáj ezt tenned…

– Én nem hiszem – vág közbe az anyám.

Az apám behunyja a szemét. – Sara, a francba, fogd már be… – Aztán megint rám néz. – Nem tudnánk ezt az egészet megbeszélni csak mi, hárman, ügyvéd nélkül?

Erre könny szökik a szemembe. Tudtam, hogy ez lesz… Úgyhogy felemelem a fejem, de hagyom, hogy a könnyeim is csorogjanak. – Papa, nem megy…

– Az isten szerelmére, Anna – mondja az anyám. – Egyáltalán felfogtad, hogy mi következik ebből…?

A torkom elszorul, ahogy a blende csukódik a fényképezőgépen. Láthatatlan vagyok, gondolom, de sajnos, hangosan ki is mondom, pedig nem akarom.

Az anyám gyorsan mozdul, szinte nem is látom a kezét. Olyan erősen pofon csap, hogy a fejem hátrabillen. Az arcomon marad az ujja nyoma, amely még akkor is megbélyegez, amikor már rég nem látszik. Jó, ha tudjuk: a szégyen ötujjú állatfaj…

Amikor Kate nyolcéves volt, én meg öt, összevesztünk, és elhatároztuk, hogy nem lesz közös szobánk. De a ház nem túl nagy, és akkor még Jesse lakott a másik hálószobában, úgyhogy nem tudtunk szétköltözni. Kate, aki nagyobb és okosabb volt, eldöntötte, hogy akkor kettéosztjuk a

szobát. – Melyik oldalt akarod? – kérdezte diplomatikusan. – Még azt is megengedem, hogy te válasszál.

Persze, azt a felét akartam, amelyben az ágyam volt. Mellesleg, ha így osztjuk ketté, akkor hozzám kerül a doboz is, amelyben az összes Barbie-babánk van, meg a polcok a rajz- és festőfelszereléssel. Kate elvett volna onnan egy filctollat, de megállítottam: – Az már az én szobám – közöltem vele.

– Akkor adjál egyet – utasított, mire odaadtam neki a pirosat. Felmászott az asztalra, s a mennyezet felé nyújtózott a tollal. – Te maradsz a te térfeleden, én meg az enyémen, oké? – Bólintottam, mert kedvemre volt a dolog. Végtére is nálam volt minden jó játék. Kate majd könyörögni fog, hogy átjöhessen, nekem meg nem kell semmiért se könyörögnöm.

– Esküszöl? – kérdezte, és mindketten keresztbe tett ujjal fogadkoztunk.

Egy girbegurba vonalat rajzolt a mennyezettől kezdve a falra, majd a padlón és az asztalon át a túloldali éjjeliszekrényig. Aztán odaadta nekem a filctollat. – Ne felejtsd el – mondta csak a csalók szegik meg a szavukat!

Leültem a saját térfelem padlójára, elővettem az összes Barbie-t, vetkőztettem, öltöztettem őket, s nagyon mutattam, hogy most mind az enyém. Ő pedig az ágyán ült felhúzott lábakkal, és engem nézett. Semmi érzés nem tükröződött rajta. Legalábbis addig, amíg az anyánk ebédelni nem hívott bennünket.

Akkor Kate rám mosolygott, és kisétált az ajtón – amely az ő oldalán volt.

Odamentem a vonalhoz, amelyet a szőnyegre húzott, s lábujjheggyel rugdosni kezdtem. Nem akartam csaló lenni. De azt sem akartam, hogy többé ne jöhessek ki a szobából.

Nem tudom, mennyi idő telt el, míg az anyám végül feljött értem, de egy ötévesnek egy másodperc is örökkévalóság. Megállt az ajtóban, rámeredt a falakon és a szőnyegen húzódó vonalra, és lehunyta a szemét, hogy türtőztesse magát. Aztán hozzám lépett, felkapott, mire elkezdtem kapálózni. – Ne! – sírtam. – Hogy fogok visszamenni?

Akkor lerakott, kiment, és kisvártatva konyharuhákkal, edényalátétekkel és díszpárnákkal jelent meg. Ezeket megfelelő távolságba lerakta Kate térfelén. – Na, gyere – sürgetett, de én nem mozdultam. Akkor bejött, és leült mellém az ágyra. – Lehet, hogy az ott Kate tava, de a tavirózsa-levelek benne az enyémek! – Felállt, ráugrott egy konyharuhára, onnan egy párnára. Aztán hátrasandított a válla fölött, megvárta, míg rámászom egy konyharuhára. Aztán onnan a párnára, majd az edényalátétre, amit Jesse csinált elsőben, s így átjutottunk Kate térfelén. Anyám lépteit követve biztos úton jártam.

Zuhanyozom, amikor Kate rátenyerel a kilincsre, és bejön. – Beszélni akarok veled – mondja.

Kidugom a fejem a műanyag függöny mögül. – Befejezem, jó? – mondom, mert időt próbálok nyerni egy nemszeretem beszélgetés előtt.

– Nem, most akarok. – Leül a vécé ülőkéjére, és sóhajt. – Anna…, amit most teszel…

– Már megtettem – mondom.

– De visszacsinálhatod, ha akarod. Te is tudod…

Örülök, hogy annyi gőz kavarog körülöttem, mert most nem bírnám elviselni, hogy lássa az arcomat – Tudom – suttogom.

Kate sokáig hallgat. Az agya viszont kétségbeesetten pörög, mint a mókuskerék, és az enyém hasonlóképpen. Minden lehetőséget végigfuttatunk, és a végén sehová sem jutunk…

Egy idő múltán kidugom a fejem megint. Kate a szemét törli, és ültéből felnéz rám. – Ugye, tudod – mondja –, hogy te vagy az egyetlen barátnőm?

– Ez egyáltalán nem igaz – vágom rá rögtön, de mindketten tudjuk, hogy hazudok. Kate olyan sokszor nem tud iskolába járni, hogy nemigen tud beilleszkedni semmilyen társaságba. A barátságok, amelyeket a hosszú javulási időszakban kötött, általában már megszakadtak – kölcsönös alapon. Túl nehéz egy átlaggyereknek illően viselkedni valakivel, aki meg fog halni. Kate-nek is nehezére esik lelkesen érdeklődni olyan dolgok iránt, mint az éves öregdiák-parádék vagy a szombat esti bulik, hiszen semmi garancia nincs rá, hogy ő is részt tud venni bennük. Persze, van néhány ismerőse, de ha átjönnek látogatóba, úgy festenek, mintha börtönbe jönnének, s úgy ülnek

Kate ágya szélénél, hogy szinte számolják a perceket, mikor búcsúzkodhatnak végre, s mikor elmennek, hálát adnak Istennek, hogy ez nem velük történik. Egy valódi barát nem képes a sajnálatra.

– Nem vagyok a barátod – mondom, és visszarántom a függönyt.

– A testvéred vagyok. – *És hát annak sem a legjobb,* teszem hozzá magamban, s bedugom a fejem a vízsugár alá, hogy ne lássa, én is sírok.

A függöny hirtelen elhúzódik, s én ott állok teljesen védtelenül.

– Éppen erről akarok beszélni – mondja. – Ha nem akarsz többé a testvérem lenni, ez egy dolog. De azt nem bírnám ki, ha mint barátot is elveszítenélek.

A helyére húzza a függönyt, s a gőz újból gyülekezni kezd körülöttem. Aztán hallom, hogy az ajtó nyílik-csukódik, és érzem a hideg fuvallatot, amely bejön a nyomában.

Az a helyzet, hogy én sem bírnám őt elveszíteni.

Aznap éjjel, amikor Kate elalszik, kimászom az ágyamból, és az övé mellé állok. A tenyeremet az orra alá tartom, hogy lássam, lélegzik-e, s a bőrömön érzem a kifújt levegőt. Most rányomhatnék valamit erre a szájra és orra, s leszoríthatnám mindaddig, amíg csak mozog. Ez sem lenne sokkal rosszabb annál, amit most csinálok, nem igaz?

Odalentről lépteket hallok, gyorsan bevetődöm az ágyamba, magamra rántom a paplant. Oldalt fordulok, a fal felé, nehogy a pislogásom eláruljon. – Nem hiszem el – suttogja az anyám –, hogy ezt teszi velünk.

Az apám olyan csöndben van, hogy azt hiszem, tévedtem, és nincs is itt.

– Egy az egyben azt produkálja, amit annak idején Jesse – folytatja anyám. – Azért csinálja, hogy észrevegyék. – Érzem, hogy lenéz rám, mint egy ismeretlen lényre, akit most lát először. – Talán el kéne vinnünk valahová, egyedül csak őt. Egy moziba vagy vásárolni, hogy ne érezze úgy, kimarad valamiből. Talán belátná, hogy nem kell őrültséget csinálnia ahhoz, hogy figyeljünk rá. Mit gondolsz?

Az apám kis szünet után szólal meg: – Hát – mondja csöndesen –, talán nem is őrültség, amit csinál…

Ha csönd lüktetni tud az ember dobhártyáján, hát akkor ez most olyan csönd… Annyira dobol a fülemben, hogy alig hallom anyám válaszát: – Az istenért, Brian, kinek az oldalán állsz?

Erre apám: – Ki mondta, hogy vannak itt oldalak?

De erre még én is tudnék válaszolni. Igenis, mindig vannak oldalak. Mindig van egy győztes meg egy vesztes. Minden egyes emberre, aki kap az élettől jut egy másik, akinek adnia kell.

Pár másodperc múlva az ajtó csukódik, a mennyezeten táncoló fények kialszanak. Pislogva a hátamra fordulok, s akkor látom, hogy anyám még mindig az ágyamnál áll. – Azt gondoltam, elmentél – suttogom.

Leül az ágyam szélére, odébb húzódom, hogy helyet adjak neki. A vádlimra teszi a kezét, nehogy még odébb menjek. – És még mit gondolsz, Anna?

A gyomrom összeszorul. – Azt… hogy biztosan gyűlölsz most.

Még a sötétben is látom a szeme ragyogását. – Ó, Anna – sóhajt.

– Hogyhogy nem tudod, mennyire szeretlek?

Kitárja a két karját, én meg hozzá bújok, mintha még akkora lennék, hogy a karjába tudna venni. Az arcom a vállához szorítom. Mindennél jobban szeretném visszaforgatni az időt egy kicsit. Újra az a gyerek lenni, aki voltam, amikor anyám minden egyes szavát jónak és igaznak hittem. Amikor még nem voltak hajszálrepedések ezen a bizalmon.

Az anyám még szorosabban ölel. – Elmegyünk, beszélünk a bíróval, és elmagyarázunk neki mindent. Rendbe tesszük a dolgot – mondja –, mindent rendbe hozunk. – És mivel pontosan ezt szerettem volna mindig is hallani, bólintok.

SARA
1990

Meglepő, de van valami vigasztaló abban, ha az ember az onkológiára kerül; olyan érzés, hogy van egy klub, és én oda tartozom. Annyian vannak itt a kedves parkolóőrtől kezdve, aki megkérdezi, hogy most vagyunk-e itt először, a gyerekhadig, akik rózsaszín hánytálakkal a hónuk alatt járkálnak, mintha az volna a mackójuk – s a nagy számokban biztonság rejlik.

Lifttel felmegyünk a harmadikra, dr. Harrison Chance szobájába. Már a nevétől rosszul vagyok. Miért nem dr. Victor? – Késik – mondom Briannak, mikor már vagy huszadszor nézek az órámra. Egy barnára fonnyadt begónia ül az ablakpárkányon. Remélem, a doktor az emberekhez jobban ért…

Hogy szórakoztassam Kate-et, aki kezdi elveszíteni a béketűrését, felfújok egy gumikesztyűt, s mint egy lufit, megcsomózom az alján. A mosogató mellett, a gumikesztyűs dobozon feltűnő felirat figyelmezteti a szülőket, hogy éppen ezt lehetőleg ne csinálják. Ütögetjük ide-oda, mint a röplabdát, mígnem a doktor megérkezik. Egyetlen szóval sem mentegetődzik a késés miatt.

– Mr. és Mrs. Fitzgerald… – Magas és cérnavékony ember; szigorú kék szeme a vastag lencsétől nagynak látszik; az ajkát összeszorítja. Félkézzel elkapja Kate lufiját, s összevont szemöldökkel nézi.

– Látom, máris van egy kis megoldandó problémánk.

Brian és én egymásra nézünk. Ez a hidegszívű katona fog minket átvezetni a harcmezőn? Ez lesz a mi tábornokunk, a mi gáncs nélküli lovagunk? De még mielőtt kényszeredett mentegetőzésre nyithatnánk a szánkat a labdázás miatt, dr. Chance elővesz egy alkoholos filcet, s arcot rajzol a latexre, s a szemek köré olyan drótkeretes szemüveget kanyarít, mint az övé. – Na, tessék – mondja mosolyogva, amitől egészen megváltozik az arca, s visszaadja a lufit Kate-nek.

Évente csak egyszer-kétszer látom a nővéremet, Suzanne-t. Alig egy órányi út és sok ezer filozófiai tétel választja el tőlem.

Amennyire meg tudom ítélni, Suzanne rengeteget keres azzal, hogy egy csomó embert ugráltat maga körül. Karrierjét tehát rajtam alapozta meg: a gyakorlóidejét velem töltötte a szülői házban. Apánk a negyvenkilencedik születésnapján halt meg, fűnyírás közben; anyánk pedig soha többé nem tért igazán magához a halála okozta megrázkódtatásból. Suzanne, aki nálam tíz évvel idősebb, felvette a ledobott ostort. Tett róla, hogy megcsináljam a leckéimet, kitöltsem a jogi iskolába a jelentkezési lapokat, és megfelelően nagyot álmodjak. Okos volt és szép, és mindig, mindenütt tudta, hogy mit kell mondania. Elviselt bármilyen nehézséget, és megtalálta a módját, hogy begyógyítsa a sebeit, és ezért is lett olyan hihetetlenül sikeres a munkájában. Ugyanolyan jól érezte magát egy igazgatótanácsi ülésen, mint kocogás közben, a folyóparton. Őt figyelve minden olyan könnyűnek tűnt. Ki a csuda ne akart volna olyan lenni, mint ő?

Az volt számára az első igazi csapás, amikor hozzámentem valakihez, akinek nem volt egyetemi diplomája. A második és harmadik az volt, hogy teherbe estem. Úgy vélhette, jogosan ítél vesztesnek azok után, hogy nem haladtam tovább a főügyészi székbe vezető úton. Én pedig úgy gondolom, egészen mostanáig joggal gondolhattam, hogy nem vagyok vesztes.

Szó se róla, szereti ő az unokahúgát és az – öccsét. Afrikából faszobrocskákat küld nekik, Baliból kagylókat, Svájcból csokoládét. Jesse olyan csupaüveg irodát szeretne, ha felnő, mint amilyen neki van. – Mindenkiből nem lehet Zanne néni – mondom neki, pedig arra gondolok, hogy belőlem nem lehetne…

Már nem emlékszem, melyikünk volt az első, aki nem hívta vissza a másikat, de kétségtelenül könnyebb lett így. Nincs annál a csöndnél rosszabb, amely nehéz gyöngyként függ egy kínos beszélgetés fonalán, így beletelik egy hétbe is, míg fölemelem a kagylót, s a közvetlen számát tárcsázom. – Suzanne Crofton telefonja – mondja egy férfi.

– Igen… – Habozok, de csak egy kicsit. – Beszélhetnék vele?

– Értekezik.

– Kérem… – Veszek egy nagy levegőt. – Kérem, mondja meg, hogy a húga keresi. – Egy perc múlva bársonyos, mély hang szólal meg a telefonból: – Sara… Rég nem beszéltünk.

Ő volt az, akihez az első menstruációmkor futottam; aki segített befoltozni első alkalommal összetört szívemet. Az ő keze után nyúltam éjszaka, amikor rájöttem, hogy nem emlékszem, apánk melyik oldalra fésülte a haját, vagy hogyan nevetett anyánk. Nem számít, kicsodamicsoda ő ma; első és legfontosabb, hogy ő a legjobb, szívbéli barátom. – Zanne! – szólalok meg. – Hogy vagy?

Harminchat órával azután, hogy Kate-nél diagnosztizálták a leukémiát, Brian és én lehetőséget kapunk, hogy kérdéseket tegyünk fel. Kate csillámragasztóval bíbelődik egy gyermekpszichológus segítségével, míg mi leülünk beszélgetni egy csapat orvossal, nővérrel és a pszichiáterrel. Már megtanultam, hogy igazándiból a nővérektől kapjuk meg azokat a válaszokat, amelyekre kétségbeesve várunk. A doktorokkal ellentétben, akik úgy fészkelődnek, mintha már régen másutt kellene lenniük, a nővérek türelmesen válaszolgatnak, mintha mi lennénk a praxisukban az első szülők, akik ilyen kérdéseket tesznek fel, s nem az ezeregyedikek. – Az a helyzet a leukémiával – magyarázza egyikük –, hogy még mielőtt az első tűszúrást megejtenénk az első vizsgálathoz, már előre kell gondolkodnunk, mi lesz majd a harmadik kezelésnél. Ez a fajta leukémia elég rosszul kezelhető, ezért gondosan meg kell terveznünk minden lépést. Ez a fajta leukémia, az APL azért kényes ügy, mert nem jól reagál a kemoterápiára.

– Az mit jelent? – kérdezi Brian.

– Általában a csontvelő-eredetű leukémiák esetében, amennyiben a szervek nem érintettek, akkor minden állapotromlásból ki lehet hozni a beteget. Ettől persze kifárad a szervezete, de tudható, hogy mindig reagálni fog a kezelésre. Az APL-nél viszont az a gond, hogy ha kimerítettünk egy kezelési lehetőséget, akkor a következő esetben ez már nem bizonyul járható útnak. Hát, jelenleg itt áll a tudományunk…

– Akkor ez az jelenti… – Brian nagyot nyel. – Szóval azt mondja, hogy… meg fog halni?

– Azt mondom, hogy nincsenek garanciáink a gyógyulásra.

– És mit csinálnak vele?

Egy másik nővér veszi át a szót. – Kate elkezd egy egyhetes kemoterápiát, és reméljük, hogy a beteg sejtek elpusztulnak és Kate tartósan jó állapotba kerül. Valószínűleg émelyegni, hányni fog a kezeléstől, de igyekszünk ezt csillapítani ellenszerekkel. Ki fog hullani a haja.

Ennél a pontnál halk, vinnyogó hang szalad ki a számon. Olyan apróság az egészben ez a hajhullás – mégis zászlóként jelzi majd a világnak, mi baja Kate-nek. Még csak hat hónapja, hogy először levágtuk a haját; az arany fürtöcskék csigavonalba csavarodva, mint kis aranypénzek hevertek a fodrászat padlóján.

– Hasmenés alakulhat ki. Nagy a kockázata, hogy – miután az saját immunrendszerét takarékra állítottuk – valamilyen fertőzést fog kapni, s emiatt kórházi kezelésre szorul. A kemoterápia fejlődésbeli lemaradást is okozhat. Két héttel később konszolidáló kemoterápiára kerül sor, majd néhány fenntartó kezelésre. A kezelések pontos száma attól függ, mit mutat a csontvelő-biopszia, amelyet időnként el kell végeznünk.

– És aztán? – kérdi Brian.

– Utána megfigyelés alatt tartjuk – válaszolja dr. Chance. – Az APL-lel vigyázni kell, tehát figyelünk minden apró jelre, amely állapotromlásra utal. Be kell őt hozni az intenzívre, ha bármiféle vérzése van, vagy lázas, köhög, netán elkapott valami fertőzést. Ami pedig a későbbi kezeléseket illeti, lesz néhány választási lehetőség. A cél az, hogy Kate szervezete egészséges csontvelőt állítson elő. Abban a ritka esetben, ha kemoterápiával molekuláris szinten javulást érnénk el, akkor Kate saját csontvelősejtjeit ültetnénk vissza. Ha visszaesik az állapota, akkor valaki más csontvelőjét ültetjük át, hogy Kate szervezete előállíthassa a megfelelő vérsejteket. Van Kate-nek testvére?

– Egy bátyja – mondom.

Egy szörnyű gondolat fogan meg bennem. – Lehet, hogy ő is beteg?

– Egyáltalán nem valószínű. De kiderülhet, hogy genetikailag megfelelő donor Kate számára. Ha nem, akkor Kate-et felíratjuk a donorra várók országos listájára. Persze idegent, még ha

genetikailag megfelelő is, sokkal veszélyesebb donorként használni, mint egy rokont – a halálozás kockázata nagyban megnő.

És csak ömlik, csak ömlik az információ vég nélkül, mintha piciny nyilakat lövöldöznének rám, de olyan gyorsan, hogy már nem is fáj. Lényegében ezt halljuk: *ne gondolkozz; gyorsan add ide nekünk a gyerekedet, különben meg fog halni.* Ahány választ adnak a kérdéseinkre, annyi újabb kérdés merül fel bennünk:

Visszafog nőni a haja?

Fog járni valaha is iskolába?

Játszhat majd a barátaival?

Azért van ez, mert rossz helyen lakunk?

Mi okoztuk a betegségét?

– Milyen lesz… – hallom egyszerre a saját hangomat – … a halála?

Dr. Chance rám néz. – Attól függ, mi lesz a közvetlen ok – magyaráz.

– Ha fertőzés, akkor például tüdőelégtelenség miatt lélegeztetőgépre szorulhat. Ha vérzés, akkor elveszti az eszméletét, mielőtt elvérezne. Ha valamelyik szerve mondja fel a szolgálatot, akkor a szervre jellemző módon játszódnak le a folyamatok. Leginkább mindezek kombinációjára kell számítani.

– Ő tudatában lesz, mi történik vele? – kérdem, pedig valójában arra gondolok: *én hogyan fogom ezt túlélni?*

– Mrs. Fitzgerald – mondja, mintha olvasna a gondolataimban –, a húsz gyerekből, akit jelenleg kezelünk, tíz meghal pár éven belül. Nem tudom, Kate melyik tízben lesz benne.

Ahhoz, hogy Kate megmenekülhessen, kicsit meg kell halnia. Ez a kemoterápia lényege, amely kiradírozza belőle a leukémiás sejteket mind. E célból a kulcscsontja alá bevezettek egy centrális kanült, amelynek három kiágazása van, hogy egyszerre kaphasson gyógyszert meg infúziót, és vért is lehessen tőle venni. Vékony kis mellkasából úgy állnak ki a csövek, mintha valami sci-fi szereplője volna.

A szívét már megvizsgálták EKG-val, hogy lássák, kibírja-e a kemoterápiát. Megelőzésképp szemcseppet kap, mert az egyik szer kötőhártyagyulladást idéz elő. Vért is vettek a mellkasi csövén át, hogy ellenőrizzék a vese- és májfunkcióját.

A nővér felakasztja az infúziós zacskót az állványra, s megsimítja Kate haját. – Fogja érezni? – kérdezem.

– Nem. Figyelj csak, Kate! – A zacskóra mutat, amely sötét, hogy a tartalmát ne érje fény. Tele van ragasztgatva virító színű matricákkal, amelyeket Kate színezett a nővér segítségével, amíg várakoztunk. Korábban egy efféle cédulát láttam felragasztva egy kamasz zacskóján „Jézus a védelem, s a Kemó rúgja a gólokat” – felirattal.

Hamarosan sok minden kezd Kate vérében keringeni: Daunorubicin, 50 mg 25 ccm cukorinfúzióban, Cytarabin, 46 mg infúzióban, 24 órás infúzió, Allopurinol, 92 mg intravénásán. Más szavakkal: csupa-csupa méreg. Elképzelem a nagy csatát odabenn, a testében. Csillogó vérteket látok, s az áldozatok a pórusain át, köddé válva távoznak.

Azt mondják, hogy Kate egy-két napon belül rosszul lesz, de már két óra múlva elkezd hányni. Brian megnyomja a gombot, a nővér bejön. – Adunk neki egy kis Reglant – mondja, és kimegy.

Ha Kate nem hány, akkor sír. Ülök az ágya szélén, félig az ölemben tartom. A nővéreknek nincs idejük őt babusgatni. Kevesen vannak; így csak raknak egy kis hányáscsillapítót az infúzióba. Pár percig várnak, hogy lássák, hat-e, de aztán mindig elhívják őket máshová, máshoz, s a többi teendő ránk marad. Brian – aki nem léphet be hozzánk a kórterembe, ha az otthon lévő gyerekünknek például gyomorfertőzése van – a hatékonyság mintaképe: törölgeti Kate homlokát, tartja vékony kis vállait, törölgeti a száját. – Kibírod, mindjárt túl leszel rajta – mondogatja, valahányszor Kate öklendezni kezd, de lehet, hogy csak magát buzdítja.

Én pedig szintén meglepetést szerzek önmagamnak. Összeszorított fogggal, s mintha valami balett-koreográfia volna, rituális mozdulatokkal hozom-viszem a hánytálat, öblítem az edényt. Ha az ember el van foglalva azzal, hogy rakosgatja a homokzsákokat a tengerparton, akkor nem muszáj a közelgő cunamira gondolnia.

Próbálja bárki másképp csinálni – bele is őrülne…

Brian behozza Jesse-t a kórházba. Vért vesznek az ujjából. Briannak és két férfi ápolónak kell lefognia őt, és úgy visít, hogy majd leomlanak a falak. Én összefont karral állok hátul, s arra gondolok, hogy Kate éppen két napja nem sír már a beavatkozások miatt.

Egy doktor majd megnézi a vérét, s hat fehérjét analizál a benne keringők közül. Ha ez a hat ugyanolyan, mint Kate-é, akkor Jesse donor lehet, adhat csontvelőt a testvérének. Mennyire kicsi ennek a valószínűsége? Hogy mind a hat stimmeljen?

De aztán az jut eszembe, hogy annak volt igazán kicsi a valószínűsége, hogy Kate leukémiás legyen.

A laborasszisztens elmegy a vérmintával, Brian és a doktorok elengedik Jesse-t. Egyenesen a karomba vetődik az asztalról. – Mami, megszúrtak – panaszolja, s feltartja az ujját, amelyre mintás sebtapaszt ragasztottak. Nedves, kipirult arca forró, ahogy a bőrömhöz nyomja.

Szorosan ölelem. Elzsolozsmázom neki a kellő csitítgatást. Közben nehezen, iszonyú nehezen megy, hogy sajnálatot érezzék iránta.

– Sajnos, a fia nem megfelelő donor – mondja dr. Chance.

A kókadozó növényt figyelem, amely még mindig a párkányon barnállik. Miért nem dobja ki valaki, és miért nem hoz például orchideát, hortenziát, meg efféle buján virágzó fajtákat?

– Lehetséges, hogy találunk idegen donort az országos donornyilvántartó listán.

Brian feszülten, idegesen előrehajol ültében. – De ön mondta, hogy az idegen donor veszélyes.

– Igen, mondtam – feleli dr. Chance. – De a semminél jobb.

– És mi van akkor, ha nem találunk megfelelőt a nyilvántartásban? – pillantok fel rá.

– Nos, hát… – Az onkológus megdörgöli a homlokát. – Akkor megpróbálunk mindent, hogy megtartsuk Kate-et addig, míg a tudomány elő nem áll valamivel…

Ez az én kislányomról beszél, mintha csak valami autó volna, amelynek elromlott a karburátora, vagy egy repülőgép, amelynek beragadt a kereke leszálláskor? Hogy kirázzam ezt a gondolatot a fejemből, elfordulok, s azt látom, hogy a növény egyik szerencsétlen levele éppen alászállingózik a szőnyegre. Szó nélkül felállok, s felkapom a cserepet. Kimegyek az orvos szobájából, el a recepciós pult s a többi szülő előtt, akik saját sorsuktól hűdötten üldögélnek ott a beteg gyerekeikkel. Az első szemetesnél megállok, s belerázom a növényt kiszáradt földjével együtt. Aztán csak állok ott, kezemben az üres cseréppel, s nagy kedvet érzek, hogy odavágjam a padlócsempére, mikor egy hangot hallok a hátam mögül.

– Sara – szól dr. Chance. – Jól van?

Lassan megfordulok, könnyek szöknek a szemembe. – Hát remekül… Egészséges vagyok, s még hosszú, hosszú ideig fogok élni.

A kezébe nyomom a cserepet, elnézést kérek. Bólint, s elővesz a zsebéből egy papírzsebkendőt nekem.

– Azt hittem, Jesse meg fogja menteni. Annyira akartam, hogy így legyen…

– Mint mi mindnyájan – válaszolja az orvos. – Hallgasson ide. Húsz évvel ezelőtt még sokkal kisebb volt a túlélési esély. Rengeteg olyan családot ismerek, ahol az egyik testvér nem jó donornak, de a másikról kiderül, hogy tökéletesen megfelel.

Nekünk csak ez a kettő van, szalad ki majdnem a számon, aztán ráébredek, hogy dr. Chance egy jövőbeli gyerekről beszél, akire mi sosem gondoltunk, sosem terveztük. Már nyitom a számat, hogy kérdezzek, de ő előbb szólal meg:

– Brian nem érti, hol maradtunk. – A cserepet maga előtt tartva a szobája felé indul. – Milyen növényt tegyek bele? – kérdezi könnyed társalgási modorban. – Olyan kéne, amilyet még én sem bírok megölni…

Túl csábító a gondolat, hogy elhiggyük: ha a mi életünk csikorgó fékekkel megállt, akkor másoké sem megy tovább a rendes kerékvágásban. Mégis: a kukás ugyanúgy üríti a garázs melletti szemetest, s ugyanúgy nem szedi fel a kiszóródott üdítős dobozokat, mint máskor. Az olajtöltő kocsi is megjött, hozták a számlát, a bejárati ajtóra tűzve találom. Az asztalon szép rendben sorakozik a heti posta. Elképesztő, de az élet megy tovább…

Kate az első lökésterápiáról egy hét után jöhet ki a kórházból. A kanul kiáll a blúza alól. A nővérek megpróbálnak feldobni egy kis társalgással, s részletes utasítások sorával látnak el: mikor jöjjünk be vele az intenzívre és mikor ne; mikor kell visszajönnünk újra kemoterápiára, meg mire vigyázzunk, amikor Kate fertőzésre fogékony állapotban van a lenullázott immunrendszere miatt.

Másnap reggel hatkor nyílik a hálószobánk ajtaja. Kate lábujjhegyen az ágyunk felé óvakodik, bár Brian meg én azonnal éberen nézünk rá.

– Mi az, drágám? – kérdi Brian.

Kate nem szól, csak felemeli a kezét, s ujjaival végigsimít a haján. Vastag csomókban jön ki, s kavarogva aláhull a szőnyegre, mint viharban az összetapadt hópelyhek.

– Jóllaktam – jelenti ki Kate pár nappal később a vacsoránál. A tányérja tele; hozzá sem nyúlt se a fasírthoz, se a babhoz. Eltáncikál a nappaliba játszani.

– Én is. – Jesse ellöki székét az asztaltól. – Mehetek?

Brian felszúr néhány zöldbabot a villájára. – Addig nem, ameddig az összes zöldséget meg nem etted.

– Utálom a babot.

– Hát ő se imád téged.

Jesse Kate tányérját méregeti. – Ő persze befejezheti. Ez nem igazság…

Brian lerakja a villát. – Nem igazság? – kérdez vissza, s a hangja furcsán halk. – Igazságot akarsz? Rendben, Jess. Legközelebb, ha Kate-től csontvelőt vesznek, akkor tőled is fognak, jó? Amikor a csövét öblítjük, akkor majd gondoskodunk róla, hogy neked is valami ugyanúgy fájjon. Amikor megint kemoterápiát kap, akkor…

– Brian! – szólok közbe.

Brian hirtelen elhallgat, s reszkető kezével eltakarja a szemét. Aztán a pillantása megáll Jesse-n, aki a hónom alatt keresett menedéket.

– Bocsánat… ne haragudj, Jess. Nem akartam… – Nem folytatja, kimegy a konyhából.

Egy darabig csöndben ülünk, aztán Jesse hozzám fordul. – A papa is beteg?

Nagyon megfontolom a választ. – Mindnyájan hamarosan nagyon jól leszünk – mondom.

Kate kórházból való hazatérésének első évfordulóján valami éles zajra ébredünk az éjszaka közepén. Brian és én versenyt futunk Kate szobájába. Az ágyon fekszik, s olyan hevesen reszket minden tagja, hogy leverte a lámpát az éjjeliszekrényről. – Nagyon forró – mondom, miután a homlokára tapasztom a kezem.

Korábban gyakran törtem a fejem, honnan fogom tudni, mikor kell az intenzívre menni, ha Kate-nél valami furcsa tünet lépne fel. Most, hogy látom őt, el sem tudom hinni, hogy ilyen ostoba voltam. Hogyne tudnám egy szempillantás alatt megállapítani, hogy BETEG! – Megyünk az intenzívre – jelentem ki, bár Brian már bugyolálja is Kate-et a takaróiba, s kiemeli őt a kiságyból. Rohanunk vele a kocsihoz, beindítjuk a motort, s akkor jövünk rá, hogy nem hagyhatjuk Jesse-t egyedül otthon.

– Te menj vele, én itt maradok – mondja Brian, aki olvas a gondolataimban, de le nem veszi a szemét Kate-ről.

Pár perccel később már a kórház felé száguldunk, s Jesse hátul, Kate mellett ülve a székében az iránt érdeklődik, hogy miért keltünk fel, amikor a nap még alszik.

Az intenzíven megágyazunk Jesse-nek a kabátjainkkal. Brian meg én nézzük, ahogy az orvosok Kate lázrohamos teste fölött tüsténkednek Mint a méhek a virág körül – azt vesznek belőle, amit tudnak. Vért tenyésztésre, s a csontvelőjét is megcsapolják, hogy megtudják a fertőzés okát, s ki tudják zárni az agyvelőgyulladást. Egy radiológus behoz egy mobil mellkasröntgent, hogy megállapíthassák, nem a tüdejében van a kórokozó.

Aztán a filmet az ajtó előtti átvilágító asztalra teszi. Kate bordái, min a gyufaszálak, s középen, kissé balra egy nagy, sötét folt. A térdeim elgyöngülnek, és azon kapom magam, hogy Brian karjába kapaszkodok. – Az egy tumor. Áttét…

A doktor a vállamra teszi a kezét. – Mrs. Fitzgerald… – mondja. – Az a szíve…

A pancytopenia azt jelenti „orvosul”, hogy nincs Kate szervezetébe semmi, ami megvédené őt a fertőzésektől. Eszerint – magyarázza dr. Chance –, a kemoterápia hatásos volt – a fehérvérsejtek nagy része elpusztult a kezelés során. Ez egyben azt is jelenti, hogy a nadír szepszis a rejtőzködő véráramfertőzés – amelyben csak a láz utal a fertőzésre – elkerülhetetlen.

Tylenollal csökkentik a lázát. Vesznek tőle vért, vizeletet és garatváladékot, hogy a legmegfelelőbb antibiotikumokat kaphassa. Hat órába telik, míg végre alábbhagy a lázroham – a hidegrázások olyan vadul törnek rá, hogy csaknem leesik az ágyról.

A nővér, aki pár hete apró copfokba fonta Kate haját, hogy mosolyra fakassza, megméri Kate hőmérsékletét, és felém fordul.

– Sara – mondja gyöngéden. – Most már fellélegezhet.

Kate arcocskája olyan pici és fehér, mint Brian teleszkópjában a sok-sok távoli bolygó – hideg, távoli, mozdulatlan… Olyan, mint egy halott… És ami még ennél is rosszabb: rájövök, hogy ez is megkönnyebbülés – jobb így, mint a szenvedését látni.

– Jaj, te… – Brian megsimítja a fejem búbját. Másik karjában Jesse-t egyensúlyozza. Már majdnem déli tizenkettőre jár, s mi még mindig pizsamában vagyunk. Eszünkbe sem jutott, hogy át kéne öltözni.

– Leviszem a büfébe – mondja Brian –, veszek neki ebédet. Kérsz valamit?

Megrázom a fejemet. Közelebb húzom a székem Kate ágyához, megsimítom a lábán a takarót. Megfogom a kezét, s az enyémhez mérem. A szeme rögtön kipattan. Kétségbeesetten néz, nem érti, hol van.

– Kate – suttogom. – Itt vagyok veled. – Amint felém fordítja az arcát, s a pillantása tétován megállapodik rajtam, felemelem a kezét, s egy puszit nyomok a tenyere közepébe. – Olyan bátor vagy – mondom neki, és mosolygok. – Ha nagy leszek, olyan szeretnék lenni, mint te.

Meglepetésemre Kate hevesen megrázza a fejét. A hangja erőtlen, cérnavékony. – Ne, Mami – mondja. – Akkor beteg lennél.

Első álmomban Kate infúziója túl gyorsan megy le a kanülön. A folyadék belülről felpuffasztja, mint egy luftballont. Megpróbálom kihúzni B csövet belőle, de beszorult. Kate vonásai a szemem előtt simulnak ki, mázolódnak szét, válnak semmivé, mígnem az arca csak egy fehér ovális, amely bárkié lehet.

A második álmomban kórházban vagyok, és szülök. A testem behorpad, a szívem odalenn ver valahol a hasamban. Hirtelen egy nagy szorító érzés – és a baba megérkezik villódzó, örvénylő fények közepette.

– Lány – ragyogja felém a nővér, és átadja nekem az újszülöttet.

Elhúzom az arcát fedő rózsaszín leplet, és megáll a kezem. – Ez nem Kate – mondom.

– Hát persze, hogy nem – bólint a nővér. – De akkor is a magáé.

Az angyal Armani kosztümben érkezik, és éppen a mobiltelefonjába beszél pattogósan, ahogy belép a kórterem ajtaján. – Add el – mondja a nővérem. – Nem érdekel, Peter, ha limonádés bódét állítasz is fel a Fanueil Hallban, hogy ott áruld a részvényeket, de *add el,* azt mondtam.

– Lenyomja a gombot, és kitárja felém a karját. – Jaj, jaj… – mondja nekem csitítóan, mikor könnyekben török ki. – Azt hitted, hogy hallgatok rád, és otthon maradok, mert azt mondtad, ne jöjjek?

– De hát…

– Van fax, van telefon. Nálatok is tudok dolgozni. Ki vigyázna különben Jesse-re?

Briannal egymásra nézünk; ennyire mi még nem is gondolkoztunk előre. Brian válaszképpen feláll, és mackósan megöleli Zannét, Jesse pedig teljes sebességgel robog feléje. – Ki ez az új gyerek, akit örökbe fogadtatok, Sara, mert Jesse még nem lehet ilyen nagy…? – Aztán leteszi Jesse-t az öléből, és az ágy felé hajlik, amelyen Kate alszik. – Fogadok, hogy nem emlékszel rám – mondja, és a szeme nagyon fényes –, de én nagyon is jól emlékszem rád.

Olyan könnyű átengedni neki az irányítást… Zanne egykettőre bevonja Jesse-t egy kis „ez-elment-vadászni”-ba, aztán kierőszakolja egy kínai vendéglőstől, amely nem szállít házhoz, hogy felhozzák nekünk az ebédet. Én Kate mellett ülök, és napfürdőzöm a nővérem hatékony energiasugaraiban.

Mikor Zanne este hazaviszi Jesse-t, Brian és én a sötétben úgy fogjuk közre Kate-et két oldalról, mint könyvet a támasz a polcon. – Brian – suttogom. – Gondolkodtam.

Brian fészkelődik. – Miről?

Előrehajolok, hogy lássam a szemét. – Arról, hogy legyen egy kisbabánk…

Brian szemei összeszűkülnek. – Jézusom, Sara… – Feláll, és felém fordul. – Jézusom.

Én is felállok. – Nem arról van szó, amire gondolsz.

Farkasszemet néz velem, minden vonása megfeszül. – Nem cserélheted le Kate-et egy másik gyerekre, ha meghalna – mondja.

Az ágyon Kate mozgolódni kezd, a lepedő susog. Megpróbálom őt minden erőmmel négyévesnek látni, Halloween-jelmezben; aztán tizenkét évesnek képzelem, amikor először próbálja ki a szájfényemet. Végül húszévesnek látom, amint körbetáncolja a kollégiumi hálótermet.

– Tudom. Éppen ezért tennünk kell róla, hogy ne is halhasson meg.

SZERDA

„Hamuból jósolok neked, ha kéred,
Feketepillás,
vad tűzbe nézek,
Vörös, vergődő lángnyelvből
Szól a jós neked:
A tűz hullámzik és örök,
Akár a tengerek.”

Carl Sandburg: Fire Pages (A tűzről)
Szabó T. Anna fordítása

CAMPBELL

Úgy hiszem, mindenkit kötelezettségek terhelnek a szülei iránt, a kérdés csak az, hogy hol a határ? Ezen gondolkozom, míg anyámat hallgatom a telefonban, aki apám legújabb nőügyén lamentál. Nem először gondolom, milyen kár, hogy nincsenek testvéreim – már az is sokat számítana, ha efféle hajnali hívásokból csak egy-kettő jutna rám a héten, nem pedig hét.

– Anya – szakítom félbe. – Kétlem, hogy tényleg tizenhat éves volna az a lány…

– Te alábecsülöd apádat, Campbell.

Lehetséges, ugyanakkor apám szövetségi bíró. Megeshet, hogy a fiatal lányok a gyengéje, de sohasem tenne semmit, ami törvénybe ütközik. – Anya, elkésem a bíróságról. Majd visszahívlak később – mondom, s lerakom a kagylót, még mielőtt tiltakozhatna.

Nem megyek ugyan a bíróságra, de akkor is… Mély levegőt veszek, megrázom a fejem, s észreveszem, hogy Bíró bámul rám.

– Itt a százegyedik érv amellett, hogy a kutyák okosabbak, mint az emberek – mondom neki. – Ha ti egyszer elhagyjátok az almot, minden kapcsolatot megszakítotok az anyátokkal.

A konyhába ballagok, közben bekötöm a nyakkendőmet. Az apartmanom mesterien van berendezve. Elegánsan visszafogott, de mindenből a legjobb van benne, ami csak kapható – egy formatervezett, fekete bőrkanapé, egy plazmatévé a falon, egy kulcsra zárt üvegvitrin, amelyben olyan szerzők első kiadásai vannak, mint Hemingway vagy Hawthorne. A kávéfőzőmet Olaszországból hozattam; a hűtőmben jeges a levegő. Felnyitom, s látok benne egy fej hagymát, egy üveg ketchupot és három tekercs fekete-fehér filmet.

Ez teljesen normális, hiszen alig eszem itthon. Bíró annyira hozzászokott az éttermi ételekhez, hogy akkor se tudná, hogy kutyakaját kapott, ha már csúszna lefelé a torkán. – Mi a véleményed? – fordulok hozzá. – Menjünk a Rosie-ba?

Ugat, ahogy felcsatolom rá a munkakutya-hámot. Bíró és én már hét éve vagyunk együtt. Egy rendőrkutya-tenyésztőtől vettem, de már speciálisan nekem képezték ki. Ami meg a nevét illeti… hát, nem minden ügyvéd szeretne néha drótháló mögé parancsolni egy-egy bírót…?

A Rosie eklektikus és laza hely, tömve olyan vendégekkel, akiktől nem lenne meglepő, ha elővennének egy orosz klasszikust, s orosz eredetiben olvasgatnák, vagy egy laptopot, hogy kidolgozzák a cégük költségvetését, netán színdarabot írjanak, miközben folyamatosan töltik magukba a koffeint. Bíró és én általában idejövünk, és egy hátsó asztalnál, a saját helyünkön ülünk. Rendelünk egy dupla presszókávét, két croissant-t, és szégyentelenül flörtölünk a húszéves pincérnővel, Opheliával. Ma azonban, ahogy bemegyünk, Opheliát nem látjuk sehol, ráadásul egy nő ül az asztalunknál, s egy babakocsiban ülő kisgyerekbe kiflit töm. Ettől annyira kiakadok, hogy Bírónak kell megoldania a helyzetet: elrángat az egyetlen szabad helyhez, egy pult melletti bárszékhez, ahonnan az utcára látni.

Még csak fél nyolc, s tönkre van téve a napom.

Egy heroinfüggőnek látszó, vékony srác közeleg felénk egy notesszal. Annyi karika áll ki a szemöldökéből, hogy zuhanyfüggönyt lehetne rá akasztani. Meglátja Bírót a lábamnál heverni. – Bocs, haver – mondja. – Kutya nem jöhet be.

– Ez szolgálati kutya – mondom. – Hol van Ophelia?

– Elment, barátom. Elszökött, tegnap éjjel.

– Elszökött? Ilyet még manapság is csinálnak az emberek? Kivel? – kérdem, pedig semmi közöm hozzá.

– Valami performance-művésszel, aki kutyaszarból csinál szobrokat – nagypolitikusokéit. Szerinte ez állásfoglalás…

Pillanatnyi fájdalmat érzek szegény Ophelia miatt. Én csak tudom: a szerelem olyan tartós, mint a szivárvány – gyönyörűséges, amíg tart, és várható, hogy abban a pillanatban eltűnik, ahogy kettőt pislog az ember.

A pincér a zsebébe nyúl, s átad egy műanyag kártyát. – Itt a Braille-étlap.

– Kérek egy dupla eszpresszót, és nem vagyok vak.

– Akkor mire van a Blöki?

– Atipikus tüdőbeteg vagyok – mondom. – Ő számolja az áldozataimat, akiket megfertőzök.

A pincér láthatólag nem tudja eldönteni, hogy viccelek-e, vagy sem, úgyhogy kissé bizonytalanul elfordul, s megy a kávémért. Ennek a helynek – nem úgy, mint a szokásos asztalunknak – utcai kilátása van. Nézem, hogy egy idősebb hölgy alig ér át időben a járdára egy száguldó taxi elől. Egy fiú akkora magnót egyensúlyoz a vállán, hogy a feje háromszor beleférne. Két iskolai egyenruhába bújtatott iker vihog egy tinimagazin lapjai mögött. Aztán egy nő – micsoda fekete hajzuhatag! – leejti a papírpoharát a földre, s a kávé rálöttyen a szoknyájára.

Megáll bennem az ütő. Nézem, mikor emeli fel az arcát – hogy lássam, tényleg az-e, akinek gondolom. Ám elfordul, miközben a szoknyáját törölgeti egy zsebkendővel. Egy busz takarja el a túloldali járdát, s megszólal a telefonom.

Lepillantok a kijelzőn megjelenő számra – hát persze… Nem törődöm anyám hívásával, kikapcsolom a telefont, s megint a túloldali járdát fürkészem. A busz elment, és már a nő sincs ott.

Kinyitom az irodaajtót, s máris zúdítom az utasításokat Kerrire.

– Hívja Osterlitzet, kérdezze meg, ráér-e tanúskodni a Weiland-perben; írjon egy listát a többi panaszosról, akik felléptek a New England Power ellen az utóbbi öt évben; csináljon egy másolatot a Melbourne-féle tanúvallomásról, és hívja fel Jerryt a bíróságon, tudakolja meg, ki lesz a bíró a Fitzgerald-gyerek tárgyalásán.

Felpillant rám, s a telefon csengeni kezd. – Ha már emlegeti…

– Fejével az irodaszentélyembe vezető ajtó felé int. Anna Fitzgerald az ajtóm előtt áll, kezében tisztítóspray meg rongy, és az ajtógombot fényezi.

– Te meg mit csinálsz? – kérdezem.

– Amit mondott. – Lenéz a kutyára. – Szia, Bíró.

– A kettes vonalon keresik – szólal meg Keni. Sokatmondóan nézek rá, mert fel nem foghatom, miért, engedte be egyáltalán az irodába ezt a gyereket, és megpróbálok bejutni a szobámba, de amit Anna a fémre pacsmagolt, túl csúszós, nem fordul el a gomb. Küszködnék még egy kicsit, de Anna odanyúl a ronggyal, és kinyitja.

Bíró bemegy, köröz egy kicsit, hogy megtalálja a legkényelmesebb pontot a padlón. Én lecsapom a villogó gombot a telefonon.

– Campbell Alexander…

– Mr. Alexander, Sara Fitzgerald vagyok. Anna Fitzgerald anyja. – Kicsit emésztem az infót, miközben Annára meredek, aki tőlem másfél méterre suvickol.

– Mrs. Fitzgerald, üdvözlöm – válaszolok, s Anna úgy reagál, ahogy számítok rá: megmerevedik.

– Azért hívom, mert… nos, tudja, ez az egész… félreértés.

– Válaszolt a keresetlevélre?

– Erre nem lesz szükség. Beszéltem Annával tegnap este, és úgy döntött, nem folytatja az ügyet. Mindent megtesz, hogy segítsen Kate-nek.

– Értem – mondom kimérten. – Sajnos, ha a kliensem le akarja fújni az ügyet, ezt tőle magától kell hallanom. – Felvont szemöldökkel nézek Anna szemébe. – Történetesen nem tudja, hol van most?

– Kiment futni – mondja Sara Fitzgerald. – De ma délután bemegyünk a bíróságra, beszélünk a bíróval, és tisztázzuk ezt az egészet.

– Ezek szerint akkor ott találkozunk. – Lerakom a kagylót, és összefont karokkal nézek Annára. – Van valami, amit el akarnál mondani nekem?

Megvonja a vállát. – Nincs semmi különös…

– A mamád, úgy látszik, nem ezt gondolja. Ráadásul abba a tévhitbe ringatja magát, hogy te odakinn kocogsz.

Anna kipillant az ajtón, a recepció felé, ahol persze Kerri úgy csüng minden szavunkon, mintha az élete függne tőle. Anna becsukja az ajtót, és az asztalomhoz lép. – Nem mondhattam meg neki, hogy idejövök, különösen nem a tegnap estiek után…

– Mi történt tegnap este? – Anna hallgat, én pedig elveszítem a türelmemet. – Figyelj rám. Ha nem akarod végigcsinálni a tárgyalást… ha ez az egész az én időm borzalmas méretű rablása… nos, akkor nagyra értékelném, ha lenne benned annyi kurázsi, hogy ezt most közölnéd velem, és nem később. Mivelhogy én nem vagyok családterapeuta, sem a barátnőd – én az ügyvéded vagyok. És ahhoz, hogy az ügyvéded lehessek, az kell, hogy legyen ügy. Szóval, még egyszer felteszem a kérdést: meggondoltad magad, és nem folytatod az ügyet?

Arra számítok, hogy ez a tiráda véget vet mindennek, s Annából nem marad más, csak egy megsemmisült, behúzott nyakú gyerek, aki nem tudja, mit akar. Meglepetésemre azonban farkasszemet néz velem, nyugodt és összeszedett. – Még mindig hajlandó képviselni engem? – kérdezi.

Jobbik meggyőződésem ellenére azt mondom, hogy igen.

– Akkor nem – mondja. – Nem gondoltam meg magam.

Először tizennégy évesen versenyeztem a yachtklubban az apámmal, aki mereven ellenezte a dolgot: túl fiatal vagyok; nem vagyok elég érett; az idő túl bizonytalan… Valójában azt mondta ezzel, hogy ha én ott vagyok a hajón vele, akkor valószínűbb, hogy elveszítem neki a kupát, semmint hogy megnyerem. Az apám szemében ha valaki nem volt tökéletes, akkor az egyszerűen egy senki volt.

A versenyhajója igazi csoda volt, mahagóniból és teakfából; egy zenésztől vette odafönt, Marbleheadben. Más szóval: egy testet öltött álom volt, státusszimbólum, mentsvár olyan helyzetekben, amelyekből a legjobb volt gyorsan elvitorlázni.

A rajtot nagyon pontosan vettük: teljes vitorlázattal hasítottunk át a vonalon, amikor az ágyú megszólalt. Nagyon igyekeztem, hogy mindig egy lépéssel előbbre legyek, és még mielőtt apám kiadná a parancsot, elfoglaljam a helyet, ahol mindjárt szüksége lesz rám, legyen szó iránykiigazításról, csörlőzésről vagy reffelésről – mígnem az izmaim már fájtak az erőfeszítéstől. Talán nem is lett volna rossz vége, de északról vihar jött, esőt hozott és háromméteres hullámokat, amelyek hegyről völgybe dobáltak-ejtettek bennünket.

Lestem apámat, ahogy sárga kabátjában ügyködik. Mintha észre sem vette volna az esőt – ő biztosan nem vágyott arra, mint én, hogy bemásszon egy lyukba, és forgó gyomrát szorítva meghaljon.

– Campbell! – ordította. – Állj szélbe!

Széllel szembe állni viszont annyit jelentett, hogy még egyszer át kellett vészelni egy hegymenetet a hullámvasúton. – Campbell – szólt ismét –, *most!*

Mintha egy árok nyílt volna meg előttünk, a hajó olyan élesen bukott alá, hogy elvesztettem a talajt a lábam alól. Az apám a kormányrúd felé vetődött. Egyetlen áldott pillanatra a vitorlák lelohadtak. Aztán a boom átcsapott, és a hajó megfordult.

– Koordináták kellenek! – jött a parancs apámtól.

A navigáláshoz azonban le kelleti menni a kajütbe, s a térképek fölött kiszámolni, milyen irányba kell haladnunk ahhoz, hogy elérjük a következő versenybóját. Odalenn viszont, a friss levegőtől elzártan, csak még rosszabb volt. Kinyitottam egy térképet – épp időben ahhoz, hogy telibe hányjam.

Mivel indokolatlanul sokáig nem jelentem meg a fedélzeten, az apám lejött megnézni, hol maradok. Lehajolt, bedugta a fejét a kajütbe és látta, hogy ott ülök a saját piszkomban. – Az isten szerelmére – mormolta, és otthagyott.

Minden erőmre szükség volt, hogy felvonszoljam magam a fedélzetre. Apám kapaszkodott a kormánykerékbe, rángatta a csörlőket, s úgy tett, mintha ott sem volnék. Aztán amikor fordított a hajón, nem szólt. A vitorla surrogva átvágódott a másik oldalra, úgy, mintha az égbdton hasadt volna meg egy varrás. A boom is átrepült, s engem úgy tarkón talált, hogy elvágódtam.

Akkor tértem magamhoz, amikor az apám éppen a szelet próbálta lopni egy másik hajótól, szinte méterekkel a célvonal előtt. Az eső már csak szemerkélt, s mikor apám a szél és a másik hajó közé navigált, elvette tőle a szelet, s az persze azonnal lelassult. Másodpercekkel, de nyertünk.

Megparancsolta, hogy takarítsak ki magam után, s taxival jöjjek majd, míg ő a zsűrihajóval bemegy a kikötőbe ünnepelni. Egy órával később értem én is oda, addigra már jó hangulatban itta a whiskyt a kristálykupából, amit nyert. – Itt jön a legénységed, Cam – jelentette egy barátja. Az apám tisztelgésképp magasra emelte a kupát, jól meghúzta, aztán olyan keményen lecsapta, hogy a füle megrepedt.

– Ó, micsoda szégyen…! – kiáltott fel egy másik vitorlázó.

Az apám le nem vette rólam a szemét. – Hát, valóban… – mondta.

Rhode Islanden gyakorlatilag minden harmadik autó hátsó lökhárítóján ott virít egy-egy piros-fehér matrica, olyasvalakiknek a nevével, akik az államban lefolytatott nagyobb szabású per során váltak ismertté: „Barátnőmet, Katy DeCubellist egy részeg sofőr ölte meg.” „Barátom, John Sisson részeg sofőr miatt halt meg.” Ezeket a matricákat iskolai vásárokon, jótékonysági esteken és fodrászszalonokban lehet megvenni. Nem számít, ha valaki nem ismeri a gyereket, aki meghalt – általában mindenki csak ráteszi a kocsira a matricát: egyrészt szolidaritásból, másrészt mert titokban örül, hogy ez a tragédia nem őt érinti.

Tavaly egy új név bukkant fel a piros-fehér matricákon: Dena DeSalvo. A többitől eltérően ezt a nevet érintőlegesen ismertem. Dena DeSalvo egy bíró tizenkét éves lánya volt. A bíró állítólag idegösszeroppanást kapott nem sokkal a temetés után, egy gyámügyi per során, s három hónapra szabadságra ment, hogy meggyászolja a lányát. S ez véletlenül éppen ugyanaz a bíró, akit Anna Fitzgerald ügyéhez jelöltek ki.

Azon gondolkozom, amíg a Garrahy-ház felé tartok, amelyben a családi bíróság is székel, hogy ha egy ember ekkora lelki terhet cipel magával, akkor hogy birkózik meg egy olyan üggyel, amelyben a kliensem győzelme tizenéves testvére halálát vetíti előre.

Új őr van az ajtóban, a nyaka olyan vastag, mint egy fatörzs, s valószínűleg az agya is fából van. – Elnézést – mondja –, a háziállat itt tilos.

– Szolgálatban van.

A fickó zavartan előrehajol és merően a szemembe néz. Én is visszameresztgetem rá a szemem. – Rövidlátó vagyok. Segít elolvasnom a közlekedési táblákat. – Kikerülöm a pasast, és Bíróval elindulunk az előcsarnok túloldalára, a tárgyalóterem felé.

Odabent a törvényszolgát Anna Fitzgerald mamája foglalkoztatja éppen. Legalábbis úgy gondolom, hogy ő az, pedig egyáltalán nem hasonlít a lányára, aki mellette áll. – Teljesen biztos vagyok benne, hogy ebben az esetben a bíró megértő lesz – érvel Sara Fitzgerald. A férje kissé hátrább áll tőlük, egyedül.

Mikor Anna meglát, megkönnyebbülés ömlik el az arcán. A törvényszolgához fordulok: – Campbell Alexander vagyok – mondom.

– Valami gond van?

– Megpróbáltam elmagyarázni Mrs. Fitzgeraldnak, hogy a bíróhoz már csak az ügyvédeket engedjük be.

– Nos, én Annát képviselem – válaszolok.

A hivatalnok Sara Fitzgeraldhoz fordul. – És az önök oldalát ki képviseli?

Anna anyja egy pillanatra megmerevedik. A férjéhez fordul.

– Hát, ez olyan, mint a biciklizés… – mondja halkan.

A férje megcsóválja a fejét. – Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Nem: nem *akarom* – muszáj…

Lassan összeáll a kép. – Egy pillanat – mondom. – Ön… jogász?

Sara felém fordul.

– Nos, igen.

Hitetlenkedve pillantok le Annára. – És te ezt elmulasztottad megemlíteni nekem?

– Sose kérdezte – suttogja Anna.

A hivatalnok mindkettőnknek ad egy belépési űrlapot, majd hívja a seriffet.

– Vern! – mosolyog Sara. – Jó, hogy megint látunk… Hát ez egyre szebb…

– Szervusz! – A seriff arcon csókolja, aztán kezet ráz a férjjel. – Brian…!

Tehát nem elég, hogy ügyvéd, ráadásul az összes közalkalmazott a tenyeréből eszik. – Akkor túlestünk a baráti találkozón? – kérdezem, mire az asszony szemét égre emelve fintorít a seriff felé: „Ez a pasi egy bunkó, de mit tehetünk…?” – jelzi. – Maradj itt – mondom Annának, és követem az anyját a belső helyiségbe.

DeSalvo bíró alacsony ember összenőtt szemöldökökkel, akinek a kávétejszín a gyengéje. – Jó reggelt – mondja, és int, hogy üljünk le. – A kutya…?

– Szolgálati eb, uram – mondom, s mielőtt még bármit is mondhatna, belevágok a tárgyalás előtt szokásos, magasröptű társalgásba, amely minden jogi egyeztetés nyitánya Rhode Island-en. Kis állam vagyunk, a jogászok körében még kisebbnek tűnik. Mert nemhogy előfordulhat, hogy az ember ellenlábasa egy-egy ügyben a tárgyaló bíró unokahúga vagy sógornője, hanem ez egyenesen valószínű is. Társalgás közben a szemem sarkából rá-rápillantok Sarára, akinek fel kéne fognia, hogy kinek osztottak itt kártyát, és kinek nem. Lehet, hogy ügyvéd volt valaha, de már tíz éve nem az, amióta én viszont igen…

Ideges, a blúza alját gyűrögeti. DeSalvo bíró is észreveszi. – Nem tudtam, hogy megint praktizál…

– Nem volt szándékomban, uram, de a felperes a lányom. Erre a bíró hozzám fordul. – Szóval, miről van szó, ügyvéd úr?

– Mrs. Fitzgerald fiatalabbik lánya szeretne orvosilag emancipálódni, az őt érintő orvosi döntések terén függetlenedni a szüleitől.

Sara megrázza a fejét. – Ez nem igaz, bíró úr. – A nevét hallva a kutyám felpillant. – Beszéltem Annával, és biztosított róla, hogy valójában nem ez a szándéka. Rossz napja volt, és szeretett volna egy kis plusz figyelmet tőlünk. – Sara kissé felvonja a vállát. – Tudja ön is, sokszor milyenek tudnak lenni a tizenhárom éves lányok…

A szobában olyan csönd lesz, hogy hallom a saját pulzusomat. DeSalvo bíró nem tudhatja, milyenek a tizenhárom évesek. A lánya tizenkettő volt, amikor meghalt.

Sara arca lángvörösre gyullad. Ugyanúgy, mint mindenki más ebben az államban, ő is hallott Dena DeSalvóról. Sőt, ha jól láttam, a mikrobuszán van is egy Dena DeSalvós matrica. – Jaj, istenem, bocsásson meg, nem akartam…

A bíró félrenéz. – Mr. Alexander, mikor beszélt utoljára az ügyfelével?

– Tegnap reggel, uram. Az irodámban volt éppen, mikor az édesanyja felhívott, hogy közölje, félreértés az egész.

Nem csoda, hogy Sara álla leesik. – Nem lehetett ott. Elment futni.

Ránézek. – Biztos ebben?

– Azt mondta, hogy futni megy…

– Uram, éppen erről van szó – mondom. – Ezért jogos Anna Fitzgerald követelése. A saját anyja nem tudja, hogy ő merre jár egy-egy délelőtt, tehát az Annát érintő orvosi jellegű döntések is ugyanezzel a felületes…

– Ügyvéd úr, ezt tegye el későbbre. – A bíró Sarához fordul. – A lánya mondta önnek, hogy nem akar a továbbiakban perelni?

– Igen.

A bíró rám néz. – És önnek pedig azt mondta, hogy folytatni kívánja?

– Így van.

– Akkor legjobb lesz egyenesen Annával beszélni.

A bíró feláll, kimegy, és mi követjük. Anna a tárgyalóteremben, egy padon ül az apjával. Az egyik tornacipője kifűződött. – Ajjaj, baj lesz mindjárt – hallom, aztán felnéz.

– Anna – mondom ugyanabban a pillanatban, amikor Sara Fitzgerald.

Az én felelősségem elmagyarázni Annának, hogy DeSalvo bíró pár percig egyedül szeretne vele beszélgetni a szobájában. Az a dolgom, hogy én vezessem őt ebben az ügyben, hogy mindig azt

mondja, amit kell, nehogy a bíró idejekorán kihajítsa az ügyét, még mielőtt Anna megkaphatná, amit akar. A lány az ügyfelem, tehát értelemszerűen az én jogi tanácsomra kell hallgatnia.

De amikor szólítom, a mamája felé fordul.

ANNA

Nem hiszem, hogy bárki is eljönne a temetésemre. A szüleim, persze igen, meg Zanne néni, és talán Mr. Olincott, a társadalomtudományok tanára is. Ugyanazt a temetőt képzelem el magamban, amelybe akkor mentünk, amikor a nagymamát temették, pedig az Chicagóban van, szóval, ennek nincs sok értelme… Körben dombok hullámzanának, olyanok, mint a zöld bársony, meg lennének istenszobrok és angyalok is. Ott a nagy, barna lyuk a földben, mint egy fölhasadt varrás, és csak arra vár, hogy elnyelhesse a testet, amely valaha én voltam.

Elképzelem a mamát egy fekete fátyolos, nagy kalapban, szipogva. A papa félkarral tartaná őt. Kate és Jesse a fényes koporsót bámulná, s megpróbálna egyezkedni az Úristennel, hogy bocsásson meg nekik minden csúfságért, amit ellenem elkövettek. Lehet, hogy a hokicsapatból is eljönnének néhányan, és nagyon szorítanának: a kezükben liliomot, magukba meg vissza a sírást. – Nahát, Anna – mondogatnák, és nem sírnának, de nagyon szeretnének.

Az újság 24. oldalán lenne a gyászjelentésem, talán Kyle McFee is látná, és eljönne a temetésre. Szép arcán látszana a gyötrő gondolat, a „mi lett volna, ha” – ha valaha a barátnője lettem volna. Gondolom, lenne sok virág, tátika, borsókavirág meg kékvirágú hortenzia. Remélem, valaki elénekli majd az „Amazing Grace”-t, de nem csak a híres első versszakát, hanem az összeset. Aztán később, amikor lehullanak a levelek, és jön a hó, akkor időnként, ahogy a dagály követi az apályt, mindenkinek felmerülnék a gondolataiban.

Kate temetésére viszont mindenki elmenne. Jönnének a kórházból a nővérek, akikkel összebarátkoztunk, meg más rákbetegek, akik még számolgatják szerencsecsillagaikat az égen, meg azok a városból, akik segítettek pénzt gyűjteni Kate gyógykezeléseire. Sok embert elküldenének, mert már nem férnének be annyian a temetőbe. Olyan sok szép virágkosár érkezne, hogy néhányat jótékonysági célra elajándékoznának. Az újságban megjelentetnének egy cikket Kate rövid és tragikus életéről. És borítékolom, hogy az újság első oldalán lenne!

DeSalvo bíró olyan papucsot hord, amilyet a focisták, amikor leveszik a stoplisat. Nem tudom, miért, de ettől mindjárt egy kicsivel jobban érzem magam. Mert különben elég rossz, hogy itt kell lennem a bíróságon, meg hogy most a saját hátsó szobájába megyek vele. Az viszont jó, hogy tudom, nem én vagyok az egyetlen, aki nem tökéletesen olyan, mint amilyennek lennie kéne.

Elővesz egy üdítős dobozt egy törpeméretű hűtőből, és megkérdezi, hogy mit innék. – A kóla szuper lenne – mondom.

A bíró felpattintja a dobozt. – Tudtad, hogy ha egy tejfogat benne hagysz a kólában, akkor pár hét alatt úgy feloldódik, hogy teljesen eltűnik? Kész, passz, vége… A szénsav… – Rám mosolyog. – A bátyám Warwickban fogorvos. Minden évben eljátssza ezt a kis trükköt az óvodásoknak.

Belekortyolok a kólámba, és elképzelem, ahogy a belsőm feloldódik. DeSalvo bíró nem ül az asztala mögé, hanem mellém húzza a székét. – A következő a probléma, Anna – mondja. – A mamád azt mondja, hogy te ezt és ezt szeretnéd. Az ügyvéded pedig azt mondja, hogy te egészen mást szeretnél. Na most, normális körülmények között azt gondolnám, hogy a mamád jobban ismer téged, mint egy fickó, akit két napja láttál először. De persze sose találkoztál volna ezzel a fickóval, ha nem akartad volna igénybe venni a tudását. És ezért valami azt súgja nekem, hogy meg kell hallgatnom a véleményedet erről az egészről.

– Kérdezhetek valami?

– Hogyne – mondja.

– Muszáj, hogy tárgyalás legyen?

– Nos, hát… a szüleid megtehetik, hogy pártolják a te orvosi önrendelkezési jogodat, és akkor az ügy le van zárva – mondja a bíró.

Mintha ez valaha is bekövetkezhetne…

– Másrészt viszont, ha valaki bead egy keresetet – ahogy te tetted most –, akkor az alpereseknek – a szüleidnek – el kell menniük a bíróságra. Ha a szüleid tényleg úgy gondolják, hogy ilyen döntésekre még nem vagy kellőképpen érett, akkor elő kell adniuk az indokaikat nekem, különben azt kockáztatják, hogy ezek hiányában a te javadra ítélkezem.

Bólintok. Megfogadtam magamban az előbb, hogy bármi történik, nyugodt maradok. Mert ha hisztizni kezdek, ha összeomlok, akkor ez a bíró honnan is gondolhatná, hogy *bármiben* is képes vagyok önállóan dönteni. Tele vagyok nagyszerű elhatározásokkal, de az almalét szürcsölő bíró látványa valahogy kizökkent.

Nem túl rég volt, hogy Kate-nek a veséjét vizsgálták a kórházban, s egy új nővér jött a pohárral, hogy vizeletmintát kérjen a nővéremtől. – Ajánlom, hogy meglegyél vele, mire visszajövök – mondta. Kate, aki ki nem állhatja az ilyen stílust, elhatározta, hogy megleckézteti a nőt. Elküldött engem mint bűnsegédet az italautomatához ugyanolyan almaléért, amit most a bíró iszogat. Beleöntötte az üdítőt a vizeletes pohárba, és amikor a nővér visszajött, a fény felé tartotta a poharat. –Húha – mondta Kate. – Kicsit zavaros. Jobb lesz, ha megint átszűröm. – ezzel ajkához emelte a poharat, és az utolsó cseppig megitta a tartalmát.

A nővér elfehéredett, és kirohant a szobából. Kate meg én addig nevettünk, amíg megfájdult az oldalunk. Aznap már nem kellett nekünk több – csak egymásra néztünk, és kifeküdtünk, kész, passz, végünk volt…

Mint a fog, amiből semmi se marad…

– Nos, Anna? – sürget a bíró, s aztán lerakja azt a hülye almalét az asztalra, közénk, mire sírva fakadok.

– Nem adhatom oda a vesémet a testvéremnek. Egyszerűen nem tehetem…

A bíró nem szól semmit, csak átnyújt egy doboz papírtörlőt. Néhányat gombócba gyűrök, és a szememhez, orromhoz nyomkodom. Csöndben ül, türelmesen. Amikor ránézek, látom, hogy erre vár.

– Anna, egy kórház sincs ebben az országban, ahol szervet vennének ki bárkiből, aki nem akarja.

– Mit gondol, ki írja alá azt a nyilatkozatot? – kérdezem. – Nem a kisgyerek, akit betolnak a műtőbe, hanem a szülei.

– Te már nem vagy kisgyerek. Meg tudod mondani a saját véleményedet, tiltakozhatsz.

– Ó, hogyne – mondom, s megint muszáj sírnom. – Ha panaszkodik az ember, mert már tizedszer döfnek bele egy tűt, akkor azt mondják, hogy ez normális kórházi ügymenet. Az összes felnőtt műmosollyal körbenéz ilyenkor, és azt mondogatják egymásnak, hogy de hát ki *kérte,* hogy ennyi tűt kelljen…? – Kifújom az orrom. – A veseátültetés – egy dolog, de holnap már másról lesz szó. Mindig van valami más…

– A mamád azt mondta, hogy el akarod ejteni az ügyet – mondja.

– Hazudott nekem?

– Nem… – Nyelek egy nagyot.

– Akkor… *te* miért hazudtál neki?

Erre ezer válaszom van, választok hát egy könnyűt – Mert szeretem – mondom, és a könnyeim megint elindulnak. – Sajnálom. Bocsánat…

Mereven rám bámul egy darabig. – Tudod mit, Anna? Valakit kijelölök, hogy segítsen nekünk eldönteni, neked mi a legjobb. Ehhez mit szólsz?

A hajam kuszán előrelóg a fülem mögé simítom. Az arcom mintha földagadt volna, úgy ég. – Rendben – mondom.

– Akkor jó. – Megnyomja a telefonon a belső hálózat gombját, s kéri, hogy mindenkit küldjenek be ismét.

Az anyám jön be először, és egyenesen felém indul, de Campbell és a kutyája elvágja az útját. Campbell felvont szemöldökkel néz rám, és felfelé fordítja a hüvelykujját, de ez most nem győzelmi jel, csak kérdés: mi van? – Nem egészen látom át a dolgokat – mondja DeSalvo bíró –, ezért kijelölök egy jogi gyámot, aki két hétig vele lesz. Nem is kell mondanom, ugye, hogy mindkét féltől teljes együttműködést várok el. Amikor a gyám jelentését megkapom, utána tartunk egy

megbeszélést. Ha időközben felmerülne bármi egyéb, amiről tudnom kell, akkor majd, kérem, hozzák el az erre vonatkozó anyagokat.

– Két hét… – szólal meg az anyám. Tudom, mire gondol. – Uram, ne vegye tiszteletlenségnek, de a két hét nagyon hosszú idő, tekintettel a másik lányom betegségének súlyosságára…

Olyan, mintha nem is ismerném… Láttam már az anyámat tigrisként küzdeni, az egészségügyi rendszer ellen, amely szerinte nem volt elég gyors. Láttam megingathatatlan kősziklának. Bokszolónak is láttam, aki éppen elhajol a Sors következő ütése elől. De ügyvédnek még sohasem láttam.

DeSalvo bólint. – Rendben. Akkor jövő hétfőn találkozunk. Kérem, hogy időközben Kate orvosi papírjait…

– Bíró úr – vág közbe Campbell Alexander. – Amint ön is jól tudja, ennek az ügynek különleges mivolta miatt a kliensem egy fedél alatt lakik az alperessel. Ez a törvény súlyos megsértése…

Anyám mély levegőt vesz. – Ugye, nem azt indítványozza, hogy a lányomat elvegyék tőlem?

Elvegyenek? Hová mennék?

– Nem lehetünk biztosak abban, hogy az alperes nem használja ki a saját javára az együttlakást, uram, és netán befolyást gyakorol az ügyfelemre. – Campbell pislogás nélkül néz farkasszemet a bíróval.

– Mr. Alexander, semmiféleképpen sem fogom kirángatni ezt a gyereket az otthonából – mondja DeSalvo bíró, de aztán az anyámhoz fordul. – Ugyanakkor, Mrs. Fitzgerald, ön nem beszélhet az ügyről a lányával, csak az ügyvéde jelenlétében. Ha ezt a feltételt nem fogadja el, illetve bármilyen alagútfúrási kísérletről értesülök, amelyet ezen a családi nagy falon át eszközölne, akkor drasztikusabb lépésre fogok kényszerülni.

– Megértettem, bíró úr – mondja az anyám.

– Nos, jó – emelkedik fel DeSalvo bíró. – Akkor a jövő héten találkozunk. – Kisétál a szobából, papucsának talpa halkan cuppog a padlócsempén.

Amint eltűnik, az anyámhoz fordulok. „Meg tudom magyarázni” – ez van a nyelvemen, de nem tudok megszólalni. Hirtelen egy nedves orr bök a tenyerembe. Bíró… Ettől kalimpáló szívem mindjárt lelassul kicsit – mint az ámokfutó vonat, ha végre befékezik.

– Beszélnem kell az ügyfelemmel – mondja Campbell.

– Aki ebben a pillanatban a lányom – mondja az anyám, megfogja a kezemet, és felránt a székből. A küszöbről sikerül hátrafelé pillantanom. Campbell füstölög. Mondhattam volna neki, hogy ez lesz a vége. „A lányom” – ez a játékban az adu ász, mindent felülüt, bármilyen szabály szerint keverjük is a kártyát.

A harmadik világháború azonnal elkezdődik – nem egy meggyilkolt trónörökössel vagy egy őrült diktátorral, hanem egy elnézett bal kanyarral. – Brian – szólalt meg az anyám a nyakát nyújtogatva. – Az volt a North Park Street.

Az apám pislogva próbál úrrá lenni az agyát borító ködön. – Előbb is mondhattad volna, akkor be tudtam volna fordulni.

– Mondtam.

Mielőtt jobban meggondoltam volna, hogy mit vesztek vagy nyerek, ha megint beleavatkozom mások harcába, megszólalok: – Én nem hallottam…

Az anyám hirtelen hátrafordul. – Anna, éppen tőled most nem kell semmi – se segítség, se bírálat…

– Én csak…

Feltartja a kezét, mintha falat emelne közénk, s elutasítóan rá fejét, hogy egy szóval se mondjak többet.

Oldalt fordulok a hátsó ülésen, felhúzom a lábam, és hátrafelé bámulok, ki a sötétbe.

– Brian – mondja az anyám. – *Megint* elfelejtettél befordulni…

Amikor belépünk a lakásba, anyám elviharzik Kate mellett, aki ajtót nyitott nekünk, meg Jesse mellett is, aki, úgy tűnik, a Playboy-csatornát nézi a tévében. A konyhában szekrényajtókat kezd el csapkodni. Kivesz valamit a hűtőből, és az asztalra vágja.

– Hahó – mondja apa Kate-nek. – Hogy vagy?

Kate nem felel, berobog a konyhába. – Mi történt?

– Hogy mi történt…? Nos… – Az anyám szinte felszúr a szemével.

– Miért nem a húgodat kérdezed, hogy mi történt?

Kate felém fordul, nagy szemekkel, kérdőn néz.

– Nahát, hogy most milyen csöndes, amikor nincs a közelben egy bíró – mondja az anyám.

Jesse elzárja a tévét. – Anna, arra kényszerített, hogy a bíróval szembesülj? A pokolba…

Az anyám behunyja a szemét. – Jesse, tudod, most volna itt az ideje, hogy távozz…

– Nem kell kétszer mondanod – sziszegi Jesse ádázul. Halljuk, ahogy a bejárati ajtó nyílik, majd beszédesen bevágódik.

– Sara! – lép be az apám. – Mindnyájunknak le kéne kicsit nyugodnunk.

– Van egy lányom, aki most írta alá a testvére halálos ítéletét, én meg nyugodjak meg?!

A konyhában olyan csend lesz, hogy jól hallani a hűtőszekrény sustorgását. A szavak szinte ott csüngenek a levegőben, mint a túlérett gyümölcs, s mikor puffanva leesnek a padlóra, anyám megrázkódik.

– Kate! – Kitárt karokkal siet a nővérem felé. – Kate, nem lett volna szabad ilyet mondanom. Nem így értettem.

Az én családomban hosszú, keserves története van annak, hogy elhallgatjuk, amit nem kéne, de ha véletlenül kimondjuk, letagadjuk. Kate a szája elé kapja a kezét. Kihátrál a konyhaajtón, közben beleütközik apámba, aki el akarja kapni őt, de Kate már kezét-lábát törve igyekszik felfelé a lépcsőn. Hallom, amint becsapja a szobánk ajtaját. Az anyám persze rögtön utánamegy.

Tehát azt teszem, amiben a legjobb vagyok. Elindulok a másik irányba.

Nincs jobb szagú hely a világon, mint egy mosószalon. Olyan, mint egy esős vasárnap reggel, amikor nem kell kibújni a meleg paplan alól, vagy mint a hanyatt fekvés a fűben, amit az ember apja éppen lenyírt – vigasztaló illata van… Amikor kicsi voltam, a mamám néha rám tornyozta a szárítóból éppen kivett, forró ruhákat, amint a díványon heverésztem. Azt játszottam, hogy a ruhák rajtam a bőr, én pedig – aki szorosan összegömbölyödve feküdtem alattuk – egy nagy szív vagyok.

A másik dolog, amiért szeretem a mosószalont: úgy vonzza a magányos embereket, mint mágnes a fémet. Van például hátul pár szék, azon most egy langaléta diák fekszik keresztben, és alszik, mint a bunda. A pólóján felirat: „Nostradamus optimista volt”. Egy nő a hajtogatóasztalnál egy halom legombolható galléros férfiinget simítgat, szipog, a könnyeivel küszködik. Terelj össze tíz embert a mosószalonban, s meglátod, nem te leszel köztük a legszerencsétlenebb.

Leülök egy sor mosógéppel szemben, s megpróbálom kitalálni, hogy az egy-egy gépben lévő ruhák kihez tartoznak. A rózsaszín bugyik és a csipkés hálóing a lányé, aki egy romantikus regényt olvas. A piros gyapjúzokni és a kockás ing az alvó egyetemistához tartozik. A kisnadrágok és a tipegők azé a kisgyerekéi, aki az áttetsző, fehér szárítókendőket adogatja egymás után a mamájának, de az a mobiljába beszél, és rá se néz. Miféle ember lehet az, akinek van mobilja, de nincs otthon saját mosógépe meg szárítója…?

Olyat is játszom, hogy megpróbálom elképzelni, milyen lennék, ha én lennék a tulajdonosa az előttem pörgő-forgó ruhakupacnak. Ha én mosnám azokat a farmerokat, akkor talán tetőfedő lennék, a karom izmos, a hátam barna. Ha olyan virágos lepedőm volna, akkor talán éppen hazaugrottam volna a Harvardról, ahol kriminalisztikát tanulok. Ha enyém volna az a selyem kepp, akkor talán operabérletem lenne. Aztán megpróbálom magam elképzelni, amint élem is ezeket az életeket, de nem megy. Csak úgy látom magam, mint Kate donorját, aki máris készülhet a következő bevetésre.

Kate meg én sziámi ikrek vagyunk, csak éppen nem látni, hogy hol vagyunk összenőve. Ami még nehezebbé teszi a szétválasztást.

Amikor felnézek, a szalont üzemeltető lány előttem áll, az ajkában karika, a hajában kék csíkok. – Kell apró, váltsak neked? – kérdezi.

Hát, az igazat megvallva, tényleg kéne *váltani,* de ebbe nem nagyon merek még csak belegondolni sem…

JESSE

Az a fajta gyerek voltam, aki játszik a gyufával. Elloptam a gyufásdobozt a hűtő fölötti polcról, és bevittem a szüleim fürdőszobájába. Van olyan fürdőhab, amely gyúlékony – meglepő, mi? Ki kell önteni a földre, meggyújtani a gyufát, s máris lángol a padlócsempe. Kéken lángol, aztán, amikor az alkohol kiég belőle, elalszik.

Egyszer Anna meglepett, amikor éppen ezt csináltam a fürdőben. – Hé, ezt figyeld – mondtam. Kiöntöttem egy kis fürdőhabot az üvegéből úgy, hogy Anna nevének kezdőbetűit rajzoltam fel a folyadékkal. Aztán odatartottam a fáklyát… Azt hittem, majd visítva rohan ki, hogy beáruljon, ehelyett lecsüccsent a kád szélére. Elvette az üveget, néhány hurkot locsolt vele a padlóra, és kérte, hogy csináljam megint.

Anna az egyetlen bizonyíték rá, hogy én valóban ide születtem ebbe a családba, és nem egy Bonnié és Clyde-szerű párocska hagyott itt a küszöbön, miközben menekült az éjszakában. Külsőre egymás tökéletes ellentétei vagyunk, a bőrünk alatt viszont teljesen egyformák. Az emberek mindig a szemüknek hisznek, pedig mindig tévednek.

„Dögöljön meg mindenki.” Ezt kellett volna a homlokomra tetováltatni, mert annyiszor mondogattam magamban. Általában úton vagyok, a dzsipemen száguldozom, amíg van bennem szufla. Ma éppen 95 mérföldde hajtok a 95-ösön. Cikázom a sávokon ide-oda, mintha egy sebet varrnék össze. Az emberek üvöltenek rám a kocsijukban ülve, a zárt ablakok mögött. Válaszul fölmutatom nekik a középső ujjamat.

Ezernyi problémát megoldana, ha áthajtanék a dzsippel egy hídkorláton. Elég sokszor végiggondoltam már, tudod. A jogosítványomban az szerepel, hogy szervdonor vagyok, de én ezt inkább úgy mondanám, hogy: szervmártír. Szerintem halva sokkal értékesebb vagyok, mint élve – a részek összege meghaladná az egészet… Kíváncsi lennék, a végén majd ki sétálgat a májammal, a tüdőmmel vagy a szemgolyómmal a testében. Szeretném tudni, ki lesz az a szerencsétlen balfék, aki majd kikapja azt a részemet, amit valamiért szívnek neveznek.

Bosszantó, de karcolás nélkül elérem a lehajtót. A gyorsítósávban kilövök, és végighajtok az Allens Avenue-n. Van itt egy alagút, ahol mindig megtalálom Duracell Dan-t. ő egy hajléktalan fickó, vietnámi veterán, aki leginkább azzal tölti az idejét, hogy a használt elemeket szedegeti ki a szemétből. Hogy mi a fenét csinál aztán velük, gőzöm sincs. Felnyitja őket, ennyit tudok. Azt mondja, a CIA titkos üzeneteket rejt az AA-s Energizerekbe, míg az FBI az Evereadyhez ragaszkodik.

Dan meg én üzletet kötöttünk: én hetente néhányszor hozok neki egy menüt a McDonald's-ból, ő meg cserébe vigyáz a cuccomra. Most éppen az asztrológiakönyve fölé hajolva találom, ez a bibliája. – Hahó, Dan – mondom, amint kiszállok a kocsiból. – Mi a pálya?

Fölpislog rám. – A Hold abban a rémes Vízöntőben van. – Benyom pár szál sült krumplit a szájába. – Kár volt ma felkelnem az ágyból.

Újdonság nekem, hogy egyáltalán van ágya. – Sajnállak – mondom.

– Megvannak a cuccaim?

A fejével a betonoszlop mögötti hordók felé int, ott tartja a holmimat. A perklór, amit a gimnáziumi kémialaborból csórtam, érintetlen; a másik hordóban van a fűrészpor. A megtöltött párnahuzatot a hónom alá vágom, és a kocsihoz megyek. Dan az ajtajának dőlve vár: – Van egy üzenetem a számodra – tőlük…

Bár tudom, hogy Dan csak színtiszta ökörségeket tud mondani, a gyomrom összerándul. – Kitől?

Az út felé néz, aztán vissza rám. – Hát, tudod… – Közelebb hajol, suttogva mondja: – Gondold meg jól.

– Ez az üzenet?

Dan bólint. – Eegen. Ez, vagy az, hogy „dolgozd meg jól”…

– Hát ez meglesz… – Kicsit odébb lököm, hogy be tudjak szállni a kocsiba. Dan könnyebbnek érződik, mint amilyennek látszik, mintha a belseje – bármi volt is ott – már elfogyott volna a használatban. Persze, ha ezzel a logikával gondolkozom, csoda, hogy itt állok, a földön, és nem a levegőben lebegek… – Majd jövök – mondom neki, s elindulok a raktárház felé, amit kinéztem magamnak.

Olyan helyet keresek mindig, ami hasonlít rám: nagyot, ásítóan üresét és elhagyatottat. Ez a mostani szerzemény az olneyville-i körzetben van. Régen egy exportcég használta raktárnak. Most leginkább csak egy népes patkánykolónia lakja. Elég messze parkolok le, nehogy valaki gyanút fogjon. A kabátom alá tömöm a fűrészporos párnahuzatot, és elindulok.

Úgy tűnik, azért felszedtem egy-két dolgot az öregemtől: a tűzoltói mesterien jutnak be minden olyan helyre, ahová nem kéne. Nem nagy ügy felpattintatni a zárat, s aztán már csak azt kell megnézni, hol akarom kezdeni. Vágok egy lyukat a párnahuzatba, és a kiömlő fűrészporral három vastag kezdőbetűt rajzolok: JBF. Aztán előveszem a savat, s meglocsolom vele a betűket.

Most először csinálom fényes nappal.

Előveszek egy doboz Meritset, kiütögetek egy szálat, a számba dugom. Az öngyújtóm majdnem kifogyott, csak el ne felejtsek újat szerezni. Mikor elég a cigi, felállok, szívok egy utolsót, és bedobom a csikket a fűrészporba. Tudom, hogy ez most gyorsan fog terjedni, ezért már futok, mikor a tűzfal felcsap mögöttem. Mint mindig, majd áruló jelek után kutatnak. De addigra se a nevem kezdőbetűi, se a cigaretta nem lesz sehol. Az egész padló meg fog olvadni. A falak berogynak, leomlanak.

Az első tűzoltókocsi akkor ér a helyszínre, amikor beszállok a dzsipbe, és előveszem a csomagtartóból a messzelátót. A tűz már megtette, amit mindig is akar: menekül ki, a szabadba. Az ablaküvegek már szétrobbantak – fekete füst árad kifelé, elsötétíti a napot.

Az anyámat először ötéves koromban láttam sírni. A konyhaablakban állt, és úgy tett, mintha semmi se történne. A nap – dagadt fénygömb – éppen jött föl. – Mit csinálsz? – kérdeztem. Évekkel később jöttem csak rá, hogy félreértettem, amit akkor mondott. Azt mondta: „gyászolok”, én meg úgy értettem akkor, hogy: „rámolok”, pedig nem is csinált semmit.

Az eget most vastagon, feketén borítja a füst. Szikrák csapnak fel, amikor beomlik a tető. Egy másik tűzoltókocsi érkezik azokkal, akiket nem az ügyeletből, hanem otthonról, az ebéd mellől, a nappalijukból hívtak el. A távcsővel látom a nevet, amely a kifordítható kabát hátán villódzik, mint a gyémánt Fitzgerald. Az apám megragadja a tömlőt, én pedig beszállok a kocsiba, és elhajtok.

Otthon anyámat idegroham közepén találom. Amint beállok a parkolóhelyemre a kocsival, rohan kifelé a házból. – Hála istennek – mondja.

– Szükségem van a segítségedre.

Vissza sem pillant, hogy lássa, jövök-e utána, és ebből tudom, hogy Kate-ről van szó. A testvéreim szobájának ajtaja be lett rúgva, látom a fakereten a hasadást. Kate mozdulatlanul fekszik az ágyon. Hirtelen életre kel, felül, mint a keljfeljancsi, és vér buggyan ki a száján. Az ingén nőni kezd a folt, s a köntösön is piros pipacsfoltok lesznek, ahol eddig hófehér volt.

Az anyám melléje térdel, hátrafogja a haját, és egy törülközőt tart Kate szájához, aki ismét öklendezik, s újabb vérfolyam buggyan ki a száján. – Jesse – mondja anyám tárgyilagos hangon –, apád hívást kapott, nem tudom elérni. Neked kell minket bevinni a kórházba, hogy Kate mellett ülhessek hátul a kocsiban.

Kate ajka vörösen fénylik, minta cseresznye. A karomba kapom, a csontjai szinte átszúrnak a ruhán, olyan sovány.

– Amikor Anna elrohant, Kate nem engedett be a szobába – mondja az anyám, amint velem igyekszik lépést tartani. – Kicsit hagytam, hogy megnyugodjon. Aztán hallottam, hogy köhög. Muszáj volt bemennem.

Szóval te rúgtad be az ajtót, gondolom magamban, de egyáltalán nem vagyok meglepve. A kocsihoz érve feltépi az ajtót, hogy becsúsztathassam Kate-et a hátsó ülésre. Kikanyarodok az utcára, és még nagyobb gázzal hajtok, mint szoktam, át a városon, föl az autópályára, a kórház felé.

Ma, amikor a szüleink Annával a bíróságon voltak, Kate-tel tévét néztünk. A húgom a szokásos sorozatát akarta nézni, de én elküldtem a francba, és átkapcsoltam a Playboy-csatornára. Most, hogy hajtok át sorra a piros lámpákon, azt kívánom, bárcsak hagytam volna, hogy azt a hülye műsort nézze. Megpróbálom nem észrevenni arcának kis fehér oválisát a visszapillantó tükörben. Azt gondolhatná bárki, hogy a hosszú évek alatt hozzászokhattam az ilyen pillanatokhoz, s már nem sokkolhatnának ennyire, mint most. A kérdés, amelyet nem lehet feltenni, ott lüktet az ereimben minden szívverésre: Most fog…? Most fog…? Most fog…?

Abban a pillanatban, hogy befordulunk a mentőbejárat elé, az anyám már kint is van a kocsiból, és sürget, hogy vegyem ki Kate-et azonnal. Nem lehetünk akármilyen látvány, ahogy átvágunk az automata ajtók során, én a karomban a vérző Kate-tel, anyám mellettem fut, s elkapja az első nővért, aki szembejön. – Azonnal vért kell kapnia – rendelkezik anyám.

Elveszik tőlem a húgomat. Még percekig állok ott felemelt karokkal, miután az orvosok eltűntek Kate-tel és anyámmal a függöny mögött. Próbálom felfogni, hogy már nincs semmi a karomban.

Dr. Chance, az onkológus, akit ismerek, és dr. Nguyen, egy szakértő, akit nem láttam még, elmondja, amit már úgyis kitaláltunk: ezek a haldoklási tünetek egy végstádiumú vesebetegnél. Az anyám Kate ágya mellett áll, szorosan markolja az infúziós állványt. – Kaphatna még új vesét? – kérdezi, mintha Anna sosem perelte volna be, mintha a bírósági keresete semmit sem jelentene.

– Kate elég súlyos klinikai állapotban van – mondja dr. Chance. – Már korábban megmondtam, hogy nem tudom, elég erős lenne-e ahhoz, hogy átvészeljen egy ilyen nagy operációt – az esélyek most még halványabbak.

– És ha volna donor? – kérdezi. – Akkor elvégeznék a műtétet?

– Egy pillanat. – Olyan a torkom, mintha valaki szalmát tömött volna bele. – Az én vesém jó lenne…?

Dr. Chance megrázza a fejét. – Egy vesedonornak általában nem kell genetikailag tökéletesen megegyezőnek lennie. A húgod azonban nem átlagos eset.

Amikor az orvosok elmennek, látom, hogy az anyám rám bámul. – Jesse – szólal meg.

– Nem arról van szó, hogy önként ajánlkoztam. Csak tudni akartam, hogy mi lenne, ha… – Belül azonban ugyanazt a forróságot érzem, mint amilyen forróság ma délelőtt volt a raktárházban. Ugyan mi vitt rá, hogy egy percig is elhiggyem, hogy még mindig, még most is érhetek valamit? Hogy segíthetek a testvéremen, amikor még magamon sem tudok segíteni?

Kate szeme kinyílik, és éppen rám esik a tekintete. Megnyalja a száját – az ajkain még mindig ott az alvadt vér –, és ettől úgy néz ki, mint egy vámpír. Aki nem tud meghalni. Bárcsak…

Közelebb hajolok hozzá, mert látom, hogy nincs annyi ereje, hogy az ajkán formálódó szavakat a levegőn keresztül eljuttassa hozzám. „Mondd meg”, rebben az ajka épp annyira, hogy az anyánk ne figyeljen föl.

Én is ugyanilyen hangtalanul kérdezek vissza – „Mondjam…?” –, hogy biztos legyek benne, jól értettem.

„Mondd meg Annának…”

Ebben a pillanatban kivágódik az ajtó, és apám füstszaggal tölti be a teret. Úgy árad a füst a hajából, a ruhájából, hogy önkéntelenül fölpillantok a mennyezetre, mintha arra számítanék, hogy a füstjelzők beindítják a mennyezeti locsolókat. – Mi történt? – kérdi, és egyenesen az ágyhoz megy.

Kislisszolok a szobából, most már senkinek sincs rám szüksége. A liftben a „Dohányozni tilos!” felirat alatt rágyújtok egy cigire.

„Mondd meg Annának…” De mit?

SARA
1990-1991

Tiszta véletlenségből – de talán sorsszerűnek is vehetjük –, mindhárman, akik a fodrásznál ülünk, várandósak vagyunk. Hasunkon összefont ujjakkal ülünk a bura alatt, mint egy sor Buddhaszobor. – Nekem ezek jönnek be a legjobban: Freedom, Low és Jack – mondja a lány mellettem, aki éppen rózsaszínűre festeti a haját.

– És ha nem fiú lesz? – kérdezi a nő a másik oldalamról.

– Ó, hát ezek uniszex nevek…

Elfojtok egy mosolyt: – Én a Jackre szavazok. A lány arca megrándul, kinéz az ablakon. Az idő pocsék. – A Sleet sem lenne rossz… – jegyzi meg szórakozottan, és aztán ízlelgetni kezdi:

– Sleet, szedd össze a játékaidat. Sleet, édes, gyerünk, mert elkésünk a Wilco-koncertről! – Egy darab papírt meg egy ceruzacsonkot kotor elő a kismama-overallja zsebéből, s lejegyzi: „Sleet”.

A mellettem ülő nő rám villantja a mosolyát: – Az első lesz…?

– A harmadik.

– Nekem is. Két fiam van. Nagyon izgulok…

– Nekem egy fiam és egy lányom van – mondom. – Öt- és hároméves.

– És tudja, hogy most fiú lesz, vagy lány?

Mindent tudok erről a babáról, a nemétől kezdve a kromoszómái elrendezéséig, különös tekintettel azokra a kromoszómákra, amelyek miatt Kate tökéletes genetikai megfelelője lesz. Pontosan tudom, hogy mire számíthatok: csodára. – Lány – válaszolok.

– Jaj, de irigylem! A férjem meg én még mindig nem tudjuk – valahogy nem derült ki az ultrahangon… Azt hiszem, ha a múltkor közölték volna velem, hogy ez is fiú, akkor talán nem is bírnám ki még öt hónapig… – Kikapcsolja a szárítót, és hátralöki a burát. – Választott már nevet?

Szent ég, még nem – hasít belém. Pedig kilenc hónapos terhes vagyok, rengeteg időm volt tervezgetni, mégsem mélyedtem el különösebben abban, hogy mi lesz, ki lesz ez a gyerek. Erre a kislányra csak abból a szempontból gondoltam, hogy tud-e majd segíteni a már meglévő lányomon. Ezt még Brian előtt sem ismertem be, aki éjszakánként méretes hasamra teszi a fejét, és várja a rúgásokat, amelyek – szerinte – a Patriots első női játékosát jelzik. Persze, az én titkos tervem sem kevésbé magasröptű, hiszen azt várom tőle, hogy megmentse a nővére életét.

– Még várunk, gondolkozunk… – mondom a nőnek.

Néha az jut az eszembe, hogy szinte nem is csinálunk semmi mást, csak ezt…

Volt tavaly egy pillanat, Kate három hónapos kemoterápiája után, amikor ostoba módon elhittem, hogy megtörtént a csoda, legyőzte a betegséget. Dr. Chance szerint javuló szakaszban volt, és csak annyi volt a dolgunk, hogy árgus szemmel ügyeljünk rá. Egy kis ideig megint normális életet éltem: elvittem Jesse-t a fociedzésre, besegítettem Kate óvodájában a gondozóknak, ha kellett, sőt, néha még egy lazító habfürdőre is futotta az időből.

Mégis, valahol a lelkem mélyén tudtam, hogy ez nem tart sokáig. Minden reggel megnéztem Kate párnáját, hátha újabb kihullott hajcsomókra lelek, pedig már nőtt, ha töredezetten, vékonyan is, a haja. Ez a gyanakvó készenlét vitt a genetikushoz, akit dr. Chance ajánlott. Ezért csináltattam a magzatot, akit a tudósok azzal bocsátottak útjára, hogy tökéletes genetikai megfelelője lesz Kate-nek a transzplantációhoz. Ezért szedtem a hormonokat a mesterséges megtermékenyítés előtt. Ezért ültették a testembe a magzatot.

Egy rutin csontvelő-biopszia során derült ki, hogy Kate állapota molekuláris szinten visszaesett. Egyébként épp úgy nézett ki, mint a többi hároméves kislány. Belülről viszont a láthatatlan rák kezdte megint átvenni az uralmat a szervezete felett, s felszámolni mindazt, amit a kemoterápia elért.

Most, ahogy a kocsiban hátul ül Jesse-vel, Kate a lábát lógázza, és a kistelefonjával játszik. Jesse kibámul az ablakon. – Mami, ránk eshet egy busz? – kérdezi.

– Úgy érted, fölülről, például egy fáról?

– Nem, csak úgy… ránk. – Hirtelen lefordítja a tenyerét, mutatja, hogy gondolja.

– Csak akkor, ha nagyon rossz az idő, vagy a sofőr túl gyorsan megy.

Bólint, elfogadja a válaszomat, hogy biztonságban van mellettem a nagyvilágban. – Aztán ezzel rukkol elő: – Mami, van kedvenc számod?

– Igen, a harmincegy – mondom. Erre a dátumra vagyok kiírva szülésre. – És neked?

– A kilenc. Mert ez egy szám is, meg ennyi éves is lehetsz, meg egy hatos a feje tetejére állítva. – Levegőt vesz, majd rögtön folytatja:

– Mami, van olyan olló, amivel húst lehet vágni?

– Nekünk is van – mondom. Jobbra fordulok, egy temető mellett haladunk el; a sírkövek előre-hátra dülöngélnek, mint egy megsárgult fogsor.

– Mami – szól Jesse újra –, Kate is ide fog kerülni?

Az ártatlan kérdések legújabbika ezúttal úgy ér, hogy a lábam remegni kezd. Lehúzódom a kocsival az út szélére, megállok, bekapcsolom a vészvillogót. Kipattintom a biztonsági övet, és hátrafordulok. – Nem, Jess – mondom neki. – Mindig velünk lesz.

– Mr. és Mrs. Fitzgerald – mondja a producer –, itt foglaljanak helyet. Leülünk a kijelölt székre a tévéstúdióban. Azért hívtak ide bennünket, mert szokatlan módon vállaltunk gyermeket. Valahogy abbéli igyekezetünkben, hogy Kate-et egészségesnek tudhassuk, akaratlanul is egy tudományos vita kereszttüzébe kerültünk mint zászlóvivők.

Brian megfogja a kezemet, amint a hírműsor riportere, Nadya Carter felénk közeleg: – Mindjárt kezdünk. Van egy felvett anyagunk Kate-ről. Csak egy pár kérdést fogok utána feltenni; egykettőre vége lesz, ne féljenek.

Mielőtt a kamerán kigyulladna a piros lámpa, Brian beletörli az arcát az inge ujjába. A sminkes, aki a fényszórók mögött áll, felnyög. – Az isten szerelmére, csak nem fogok ország-világ előtt pirosítóval az arcomon feszíteni – súgja oda nekem Brian.

A kamera sokkal kisebb felhajtással lép működésbe, mint ahogy vártam. Csak egy kis zümmögés, amely megborzongatja karom-lábam.

– Mr. Fitzgerald – szólal meg Nadya. – Elmondaná, hogy mi volt a fő oka, hogy genetikushoz fordult?

Brian rám pillant. – A hároméves lányunk leukémiás, a súlyos fajtából. Az onkológusa tanácsolta, hogy jó volna genetikailag megfelelő donort találni, de kiderült, hogy a bátyja nem ilyen. Az országos várólistára feliratkoztunk ugyan, de mire kerül egy megfelelő donor, addigra Kate netán… szóval, elveszíthetjük. Ezért gondoltuk, hogy megoldást jelenthet, ha egy másik testvérről kiderülne, hogy genetikailag alkalmas donor.

– Ez a testvér egyelőre még nem létezik – mondja Nadya.

– Még nem – válaszol Brian.

– És önt mi vitte a genetikushoz?

– Az időszűke – válaszolok kurtán. – Nincs idő arra, hogy gyerekeink szülessenek természetes módon, egyik a másik után egészen addig, míg valamelyikről kiderül, hogy megfelelő donor lehet Kate számára. Az orvos viszont sok embriót vizsgálhat, hogy kiválassza – szerencsés esetben – azt az egyet, amely ideális donor lehet. Hála istennek, a négyből volt egy ilyen, és ezt az egyet beültették a méhembe.

Nadya lepillant a jegyzeteire. – Önök gyűlölködő leveleket kaptak, igaz?

Brian bólint. – Az emberek, úgy tűnik, azt hiszik, hogy mi megterveztettünk egy ideális kisbabát.

– És nem erről van szó?

– Nem azért tettük ezt, hogy kék szemű vagy szép magas legyen, vagy hogy az IQ-ja elérje a kétszázat. Igen, bizonyos jellemzőket megrendeltünk, de semmi olyasmit, amire bárki azt mondhatná, hogy kivételes, irigylésre méltó tulajdonságok. Csak néhány olyan jellemző, ami megegyezik a másik lányunkéval. Tehát nem egy szuperbabát akartunk, éppen csak meg szeretnénk menteni a lányunk életét.

Megszorítom Brian kezét. Jézusom, hogy szeretem…

– Mrs. Fitzgerald, mit fog ön mondani ennek a kisgyereknek, ha felnő? – kérdezi Nadya.

– Ha szerencsénk lesz – mondom –, akkor azt, hogy hagyja már békén a nővérét…

Szilveszter estéjén indul meg a szülés. A nővér, akire rá vagyok bízva, azzal akarja elvonni a figyelmemet a tolófájásokról, hogy a csillagjegyekről kezd beszélni. – Ez a baba Bak lesz – mondja Emelda, miközben a vállamat masszírozza.

– Az jó?

– Ó, hát a Bakok olyanok, hogy mindent elvégeznek, amit kell. Kilélegzés, belélegzés…

– Jó… tudni – mondom neki.

Még két gyerek készülődik a közelben a világra. Az egyik nő, meséli Emelda, összeszorítja a combjait. Jövőre akar szülni. 1991 első babája ingyen pelenkákat kap és 100 dollár indulótőkét egy bankkártyára a majdani egyetemi tanulmányaira.

Mikor Emelda kimegy a nővérpulthoz, s egyedül maradunk, Brian megfogja a kezem. – Jól vagy?

Jön egy másik fájás, úgyhogy grimaszolva nyögöm: – Jobb lenne már túllenni rajta…

Rám mosolyog. Egy mentős-tűzoltónak semmiség egy szülés. Még ha arról volna szó, hogy a magzatvizem egy vonat roncsai közt ment volna el, vagy egy taxiban ülnénk éppen…

– Tudom, mire gondolsz – szólal meg, pedig egy szó sem csúszott ki a számon abból, amit gondoltam és nincs igazad. – Felemeli a kezemet, megcsókolja.

Hirtelen egy elszabadult horgonyt érzek a hasamban. Mintha egy vastag lánc tekergőzne ott benn. – Brian – nyögöm –, hívd az orvost!

A nőgyógyász bejön, és a lábam közé nyúl. Felnéz az órára. – Ha még egy percig tartani tudja, akkor híres lesz ez a gyerek – mondja, de én megrázom a fejem.

– Vegye már ki – mondom neki. – Most!

Az orvos Brianra néz. – Adójóváírás…? – találgatja.

Igen, én is menteni akarok valamit, de ennek semmi köze az adóhivatalhoz. A baba feje kicsúszik belőlem. Az orvos tartja a kezében, leveszi a nyakáról azt a drága köldökzsinórt, majd segíti kicsusszanni egyik vállat a másik után.

Nagy üggyel-bajjal felkönyökölök, hogy lássam, mi történik odalenn.

– A köldökzsinór…! – figyelmeztetem. – Legyen vele nagyon óvatos!

– Elvágja, mire kibuggyan az a kincset érő vér, s elsiet vele valahova, ahol fagyasztva tárolják mindaddig, míg Kate készen nem áll a transzplantációra.

Kate felkészítése az őssejt-transzplantációra az Anna születése utáni reggelen kezdődik. Lemegyek a szülészeti osztályról a radiológiára, ahol Kate vár rám. Mindketten sárga köpenyt viselünk, s ez nevetésre készteti. – Mami – mondja –, egyformák vagyunk!

Kapott egy nyugtató gyerekkoktélt. A viselkedésén más körülmények között nevetnék. Nem érzi a saját lábát – valahányszor feláll, összecsuklik alatta. Hirtelen belém vág a gondolat, hogy így rogyadozna, amikor első alkalommal becsípne a gimiben vagy az egyetemi koleszban a barackos bólétól… Aztán gyorsan kiverem a fejemből – talán meg sem éri…

Amikor jön a radiológus, hogy bevigye a sugárkezelőbe, Kate a lábamba kapaszkodik. – Édeske – mondja neki Brian –, nem fog fájni.

Kate a fejét rázza, és még erősebben szorít. Mikor leguggolok mellé, a nyakamba veti magát. – Le nem veszem rólad a szemem! – ígérem neki.

A sugárkezelő tágas terem; a falakon festett őserdő. A lineáris gyorsító a mennyezetbe és az ágy aljába van építve. Az ágy egy szimpla heverőnek látszik, csak egy lepedővel van letakarva. A radiológusnő vastag, babforma ólomdarabokat helyez Kate mellkasára, s megkéri, hogy ne mozogjon. Megígéri, hogy ha végeztek, kap tőle matricát.

Kate-et bámulom az üvegablak mögül. A gamma-sugarak hatása az anyaságra… Mindig azok a dolgok a leggyilkosabbak, amelyek előre nem láthatóak.

A Murphy-törvények között van egy, amely a rákgyógyításra érvényes. Ugyan nincs leírva, de mindenki így tartja: ha a páciens nincs elég rosszul, akkor nem is lesz jól. Tehát ha a kemótól beteg leszel, de nagyon; ha a sugárterápia lemarja a bőrödet – akkor minden rendben. Másrészt, ha mindezt könnyedén átvészeled, legfeljebb egy kis hányingert, csekélyke fájdalmat érzel, akkor ez

azt jelenti, hogy a szerekkel valahogy elbánt a szervezeted, tehát nem tudják elvégezni a feladatukat.

Ha ezt a törvényszerűséget tekintjük, akkor Kate-nek már régen meg kellett volna gyógyulnia. A tavalyi kezeléssel ellentétben ez a mostani fizikai roncsot csinált abból a kislányból, akinek még csak az orra sem folyt soha. Háromnapos sugárkezelés után annyira ment a hasa, hogy be kellett pelenkázni. Először ez nagyon zavarta, most viszont már annyira rosszul van, hogy nem is érdekli. A következő öt nap alatt tele lett váladékkal a torka, ami arra kényszeríti, hogy úgy szorongassa a szívócsövet, mintha az élete függne tőle. Ha ébren van, nem csinál mást, csak sír.

A hatodik naptól kezdve, amikor a fehérvérsejtjei viharosan csökkenni kezdenek, fordított elkülönítést kap: nem őt a világtól, hanem a világot különítik el tőle, hiszen bármilyen baktérium megölhetné most. Csak bizonyos személyek léphetnek a szobájába; és azok, akik bemehetnek hozzá, úgy festenek, mint az űrhajósok: maszkot és speciális öltözetet viselnek. Kate úgy olvashat csak mesekönyvet, ha gumikesztyűt húz. Nem engednek növényt, virágot a szobájába, mert gyilkos baktériumok lehetnek rajta. Játékot csak úgy adhatunk a kezébe, ha előtte lesikáltuk fertőtlenítővel. Úgy alszik, hogy egy tapadózáras zacskóban hever mellette a mackója. A zacskó egész éjjel zizeg, néha fel is ébred tőle.

Brian és én az előtéren kívül, a folyosón ülünk, várakozunk. Amíg Kate alszik, egy narancson gyakorolom az injekciózást. A transzplantáció után Kate-nek sejtnövekedést serkentő injekciókat kell kapnia, s ez a feladat rám hárul. Beszúrom a tűt a gyümölcs vastag héja alá addig, míg megérzem a lejjebb fekvő, puhább szöveteket. A szert éppen a bőre alá kell majd adnom, azaz szubkután. Meg kell tanulnom, hogy a tű a megfelelő szögben álljon, s a megfelelő nyomást gyakoroljam a fecskendőre. A sebesség, amivel a fecskendőből bemegy a bőr alá a szer, kisebb-nagyobb fájdalmat okoz. A narancs persze nem sír, amikor hibázom. A nővérek nyugtatgatnak, hogy az sem lesz nagyon más, amikor majd élesben, a lányomon csinálom.

Brian felkap egy másik narancsot, és hámozni kezdi. – Tedd le azonnal!

– Éhes vagyok. – Brian a kezemben lévő narancs felé int a fejével. – Neked már megvan a páciensed.

– De hát fogalmunk sincs, hogy kié volt!? Isten tudja, mivel van telenyomva…

Hirtelen dr. Chance fordul be a folyosóról, s felénk közeleg. Donna jön mögötte – az egyik nővér az onkológiáról –, egy vérvörös folyadékkal teli infúziós zacskóval. – Már peregnek a dobok… – mondja.

Lerakom a narancsot, követem az elkülönítő előterébe, s olyan közel megyek, hogy három méteren belül kerüljek a lányomtól. Donna pár perc múlva már akasztja is a zacskót az infúziós állványra, s beköti a csövet a Kate mellkasán lévő centrális kanülbe. Az egész olyan simán megy, hogy Kate még csak fel sem ébred. Én az egyik oldalon állok, Brian átmegy a másikra. Visszafojtom a lélegzetem. Kate csípőjére bámulok, a csípőlapát kiálló tarajára, ahol a csontvelő képződik. Valami csoda folytán Anna őssejtjei, amelyek most a mellkasán át a véráramba kerülnek, tudják az utat, s oda mennek, ahová kell.

– Nos, hát… – szólal meg dr. Chance, s mindannyian némán bámuljuk, amint a köldökzsinórvér a műanyag csőben áramlik. Mintha a remény szivárványát látnánk…

JULIA

Két órája újra együtt élek a nővéremmel, s már alig hiszem el, hogy valaha békésen megfértünk az anyánk méhében. Isobel ennyi idő alatt a kiadási évük szerint sorba rendezte a CD-imet, benyúlt a dívány alá a söprűvel, s a hűtőben lévő dolgok felét kidobta. – A dátumozás értünk van, Julia – sóhajt. – Olyan joghurtot találtam, amit akkor gyártottak, amikor még a demokraták uralták a Fehér Házat.

Bevágom a hűtő ajtaját, és elszámolok tízig. De aztán mikor Izzy a gáztűzhelyhez közeleg, és a tisztítószereket veszi szemügyre, elveszítem a béketűrésemet.

– Nehogy kipucold Szilviát!

– Na, még ez is Szilvia, a tűzhely. Hókirálynő, a hűtő… Muszáj a konyhafelszerelésünket néven szólítanunk?

Az én konyhafelszerelésem, gondolom. Az *enyém,* nem pedig a *mienk,* a francba… – Már kapisgálom, hogy miért szakított veled Janet – mormogom.

Izzy sebzetten néz rám. – Szörnyű vagy – mondja. – Egy szörnyeteg! Miután megszülettem, mamát rögtön be kellett volna varrniuk! – Könnyek között kiszalad a fürdőszobába.

Isobel három perccel idősebb nálam, de én vagyok mégis, aki rá vigyáz. Olyan vagyok neki, mint egy atombomba: ha valami feldúlja, megyek, és mindenre-mindenkire hamut szórok, legyen a bűnös a hat bátyánk valamelyike, vagy a gonosz Janet, aki kizárólagos kapcsolatban élt Izzyvel hét éven át, s csak aztán jött rá, hogy mégsem leszbikus. Kamaszkorunkban Izzy volt a mintagyerek, én meg a lázadó – ökölharcokba keveredtem, vagy leborotváltattam a fejem, csakhogy hergeljem a szüleinket, vagy bakancsot húztam az iskolai egyenruhához. Most meg, harminckét évesen én vagyok, aki biztosítási kártyával a zsebemben részt veszek az általános, össznépi hajtásban, míg Izzy egy leszbikus, aki gemkapcsokból és csavarokból ékszereket készít. Na, ezt add össze…

A fürdőszoba ajtaját nem lehet bezárni, de ezt Izzy még nem tudja. Besétálok, és megvárom, míg befejezi a hideg vizes pacsmagolást az arcán, aztán odanyújtom neki a törülközőt. – Iz, nem gondoltam komolyan…

– Tudom. – Rám néz a tükörben. Most, hogy igazi munkám van, ami normális hajat és ruházatot igényel, az emberek nem nagyon tudnak megkülönböztetni minket. – Neked legalább volt egy kapcsolatod… – szögezem le. – Én utoljára akkor randiztam, amikor azt a joghurtot vettem.

Izzy szája lassan mosolyra húzódik. Felém fordul. – Ennek a vécének van neve?

– Arra gondoltam, hogy lehetne, mondjuk, Janet – mondom, mire a nővérem felvihog.

A telefon megszólal, kimegyek a nappaliba, hogy felvegyem.

– Julia? Itt DeSalvo bíró. Van egy ügyem, amiben jogi gyámra van szükség, s remélem, maga ki tud segíteni…

Egy évvel ezelőtt lettem jogi gyám, amikor rájöttem, hogy a nonprofit munkából nem tudom kifizetni az összes számlámat. A jogi gyámot a bíróság jelöli ki a kiskorú mellé az őt érintő perben. Nem kell ügyvédi végzettség ehhez a munkához, de morálisan és érzelmileg épnek kell hozzá lenni. Ami azt illeti, a jogászok többsége épp ezért nem alkalmas rá.

– Julia! Ott van még?

Hegyeket hordanék el DeSalvo bíróért; ő mozgatta a szálakat, amikor életem első megbízatását kaptam mint jogi gyám. – Bármit vállalok, amit kér – mondom. – Miről van szó?

Megadja a háttérinformációkat: „önrendelkezési jog orvosilag”, „tizenhárom éves”, „jogi háttérrel rendelkező anya” – ilyen kifejezések libegnek a figyelmem perifériáján. Csak két dolog ragad meg, de nagyon, az agyamban: hogy sürgős, és az ügyvéd neve.

Te jó ég, ezt nem vállalhatom.

– Egy óra múlva ott vagyok – mondom.

– Remek. Azt hiszem, ez a gyerek nagyon rászorul valakire, aki a ringben mellette áll a törülközővel.

– Ki volt az? – kérdi Izzy. A dobozát rámolja ki, amelyben a munkaeszközeit tartja: kéziszerszámok, drót meg egy kis tok mindenféle fém alkatrésszel, amelyek koccannak, mint egy fogsor, amikor lerakja az asztalra a készletet.

– Egy bíró – válaszolom. – Van egy lány, aki segítségre szorul. Azt nem teszem hozzá, hogy saját magamra értem…

Senki sincs otthon Fitzgeraldéknál. Kétszer is megnyomom a csengőt, és arra gondolok, hogy valami nem stimmel. Abból, amit DeSalvo bíró mondott, egy krízisben lévő család képe rajzolódott ki előttem. Most pedig egy jó karban lévő kertvárosi ház előtt állok, amelyhez gondosan ápolt virágokkal szegélyezett út vezet.

Megfordulok, hogy visszamenjek a kocsimhoz, mikor meglátom a lányt. Olyan szögletes, olyan bocisan gyerekes, mintha a kamaszkora még odébb volna. Átugrál minden repedést a járdán. – Szia! – mondom, mikor már hallótávolságban van. – Te vagy Anna?

Az állát felvágja. – Talán.

– Julia Romano vagyok. DeSalvo bíró kért fel, hogy legyek a jogi gyámod. Elmagyarázta neked, hogy ez micsoda?

Anna összehúzott szemmel méreget. – Volt egy lány Brocktonban, akit azzal a szöveggel raboltak el, hogy a mamája munkahelyére viszik a mamája kérésére.

Beletúrok a táskámba, előveszem a jogosítványomat, és egy halom papírt. – Tessék – mondom – szolgáld ki magad! – Rám pillant, aztán az istentelenül rossz fényképre a jogosítványomban, majd átolvassa az önrendelkezése iránti beadványt, amelyet a családjogi bíróságon kaptam, mielőtt ide jöttem volna. Tessék – ha pszichopata gyilkos vagyok, akkor hibátlanul dolgozom… Ugyanakkor jó pontot adok magamban Annának az óvatosságáért – ez nem olyan gyerek, aki ész nélkül fut bele helyzetekbe. Ha hosszan megfontolja, hogy higgyen-e nekem, akkor valószínűleg azt is megfontolta, hogy kenyértörésre vigye-e a dolgot a családjával.

Szép sorban visszaadogat mindent. – Hol vannak a többiek? – kérdi.

– Nem tudom. Azt hittem, te fogod tudni.

Anna pillantása idegesen rebben a bejárati ajtó felé. – Remélem, nem történt semmi Kate-tel.

Félrebillentett fejjel méregetem ezt a lányt itt előttem, aki máris meglepetést szerzett nekem. – Van idődd, hogy beszélgessünk? – kérdezem.

A Roger Williams állatkertben a zebra az első látnivaló a sorban. Mindig is a zebrák voltak a kedvenceim az egész Afrika-részlegben. Az elefántok hidegen hagynak; a gepárd mindig elbújik előlem, de a zebrák lenyűgöznek. Ha olyan szerencsések volnánk, hogy egy tisztán fekete-fehér világban élhetnénk, akkor ők azon kevesek közé tartoznának, akik illenének oda.

Elmegyünk a bongók és a meztelen földikutya rezidenciája előtt; utóbbi sohasem bújik elő a barlangjából. Sokszor ide, az állatkertbe hozom a gyerekeket, akik mellé kirendelt a bíróság. Itt általában jobban megnyílnak előttem, mintha a bírósági épületben vagy akár a Dunkiri Donutsban ülnénk szemtől szemben. Elnézegetik a gibbonokat, ahogy szertornászokat megszégyenítően lendülnek körbe-körbe az ágakon, s közben akaratlanul is kibukik belőlük, mi a helyzet otthon.

Anna ugyanakkor sokkal felnőttebb, mint bármelyik gyerek, akivel eddig dolgom akadt. Kicsit sem dobja fel, hogy itt vagyunk. Utólag már belátom, hogy rossz választás volt az állatkert – inkább a bevásárlóközpontba vagy egy moziba kellett volna elvinnem.

Sétálgatunk a kanyargós ösvényeken, s Anna csak akkor beszél, ha már muszáj valamit mondania. Udvariasan felelget, amikor a testvére egészségi állapota felől érdeklődöm. Igen, az anyja a másik oldal jogi képviselője, mondja. Megköszöni, amikor veszek neki egy fagyit.

– Mondd el, hogy mit szeretsz csinálni – mondom. – Csak úgy, kedvtelésből.

– Jéghokizni – mondja Anna. – Kapus voltam.

– Csak voltál?

– Minél öregebb az ember, az edző annál zabosabb, ha az ember kihagy egy meccset. – Vállat von. – Nekem sem volt jó, amikor cserben hagytam az egész csapatot.

Hát, így is lehet fogalmazni… – És a barátaid még hokiznak?

– Milyen barátaim? – rázza a fejét. – Én senkit se tudok elhívni hozzánk, ha Kate-nek pihennie kell. Engem sem hívnak meg sehová aludni, mert esetleg az anyám hajnali kettőkor jön értem, hogy menni kell a kórházba. Lehet, hogy te már régen jártál iskolába, de mostanában az a nézet járja, hogy ha valaki lúzerral barátkozik, akkor ő is azzá válik.

– Akkor kivel szoktál beszélgetni?

Rám néz. – Kate-tel – mondja, és aztán megkérdi, hogy van-e mobiltelefonom. Előkotrok egyet a táskámból, és figyelem, ahogy fejből nyomkodja be a kórház számát. – Egy beteget keresek – mondja a központosnak. – Kate Fitzgerald. – Közben felpillant rám. – Köszönöm. – Lenyomja a gombot, és visszaadja a telefont.

– Nincs felvéve.

– Akkor minden rendben, nem?

– Az is lehet, hogy a papír még nincs ott a központosnál. Néha órákba telik, míg odakerül.

Az elefántok melletti kerítésnek dőlök. – Úgy látom, most nagyon aggódsz a nővéred miatt – szögezem le. – Biztos vagy benne, hogy szembe tudsz nézni azzal, ami akkor történik, ha nem leszel többé Kate donorja?

– Tudom, mi fog történni – mondja Anna halkan. – Sose mondtam, hogy *ezt szeretném*... – Felkapja a fejét, kihívóan rám néz; várja, hogy mit mondok róla.

Egy darabig farkasszemet nézünk. Én vajon mit tennék, ha kiderülne, hogy Izzynek vesére, egy darab májra vagy csontvelőre volna szüksége? Egészen biztosan azt kérdezném, hogy mikor mehetünk a kórházba, és mikor leszünk túl rajta?

De ez az én döntésem lenne, az én választásom.

– A szüleid megkérdeztek valaha, hogy akarsz-e Kate donorja lenni?

Anna vállat von. – Hát, mondjuk. Ahogy a szülők meg szokták kérdezni a gyereküket… Már megvan a válasz a fejükben előre. „Ugye, nem te voltál, aki miatt az egész osztályt bezárták délután?” Vagy: „Kérsz még egy kis brokkolit, ugye?”

– Mondtad valaha a szüleidnek, hogy számodra rossz döntést hoztak?

Anna ellöki magát az elefántok korlátjától, és elindul a dombtető felé. – Lehet, hogy néhányszor morogtam. De hát ők Kate szülei is…

A rejtvény darabkái kezdenek a helyükre illeszkedni. A szülők hagyományosan azért döntenek a gyerek helyett, mert a legjobbat akarják neki. Ha viszont van egy másik gyerek, akinek egészen más az érdeke, ez elvakíthatja őket. A rendszer bedől, s a romok alá kerülnek az olyanok, mint Anna.

Az a kérdés, hogy vajon azért kezdeményezte ezt a jogi eljárást, mert tényleg azt hiszi, hogy ő maga jobb döntéseket hoz a saját egészsége szempontjából, mint a szülei, vagy pedig azért, mert azt szeretné, hogy a szülei végre egyszer meghallják az ő panaszát is?

A jegesmedvék – Trixie és Norton – előtt kötünk ki. Anna arca most először derül fel azóta, hogy itt vagyunk az állatkertben. Trixie kölykét, Kobét nézi, a legújabb jövevényt, aki a sziklákon heverésző anyját bokszolja, hogy játékra ingerelje. – Amikor legutóbb volt itt egy kismackó – mondja Anna –, elajándékozták egy másik állatkertnek.

Igaza van, tényleg cikkezett róla a helyi lap. Nagy PR-akció volt ez akkor Rhode Islandnek.

– Szerinted gondol arra, hogy mit vétett, hogy elküldték?

Mi, gyámok, megtanultuk, hogy észrevegyük a depresszió jeleit. Értünk a gesztusokból, a testnyelvből, a reakciókból, a hangulatváltozásokból. Anna keze most rákulcsolódik a fémkorlátra, szorosan. A szeme elsötétül.

Ez a lány vagy a nővérét veszíti el, vagy saját magát…

– Julia! – szólal meg. – Nem lenne baj, ha most hazamennénk?

Ahogy közeledünk a házuk felé, Anna és köztem úgy nő a távolság. Ügyesen csinálja, pedig nincs hely, hogy odébb menjen. A kocsi ablakának dől, szinte összehúzódik, kibámul a mellettünk futó házakra. – Most mi fog történni?

– Beszélek mindenkivel. Apáddal, anyáddal, a testvéreiddel. Meg az ügyvédeddel.

Ezúttal egy rozoga dzsip parkol a ház kocsibejáróján, és a bejárati ajtó tárva-nyitva. Leállítom a motort, de Anna nem nyúl a biztonsági övhöz, hogy kikapcsolja. – Bekísérnél a házba?

– Miért?

– Mert az anyám megöl.

Ez az Anna – most őszintén gyerekes – egyáltalán nem hasonlít arra az Annára, akivel az elmúlt órát töltöttem. Hogy lehet egy gyerek olyan bátor, hogy pert indít, miközben meg fél a saját anyjától? – Miért ölne meg?

– Hát tegnap úgy mentem el, hogy nemigen mondtam, hová…

– Ezt sokszor megteszed?

Anna a fejét rázza. – Általában azt teszem, amit mondanak.

Nos, így is, úgy is beszélnem kell Sara Fitzgerald-dal előbb vagy utóbb. Kiszállok a kocsiból, és megvárom, hogy Anna is kikászálódjon. Felmegyünk a bejárathoz a gondozott virágágyások között, belépünk a nyitott ajtón.

Az anya nem az a fajta ellenfél, akit magamban elképzeltem. Először is alacsonyabb, mint én, vékonyabb. Sötét haja van, a szeme kétségbeesett, ahogy fel-alá rója a szobát. Amint észrevesz minket, Annához rohan. – Az isten szerelmére – kiáltja, és megrázza a lányát a vállánál fogva –, hol voltál? Van fogalmad róla, hogy…

– Elnézést, Mrs. Fitzgerald, szeretnék bemutatkozni – lépek feléje előre tartott kézzel. – Julia Romano vagyok, a bíróság által kijelölt jogi gyám.

A nő felém fordul; tüntetően átfogja Anna vállát, de kissé mereven. – Köszönöm, hogy hazahozta Annát. Tudom, hogy sok megbeszélnivalója van vele, de most éppen…

– Valójában magával szerettem volna beszélni. A bíróság felkért, hogy egy héten belül számoljak be nekik, úgyhogy ha volna egy perce…

– Nincs – mondja Sara kurtán. – Most nem alkalmas az idő. A másik lányomat éppen be kellett vinnünk a kórházba megint. – Annára néz, aki még mindig a konyhaajtóban álldogál: „Remélem, most boldog vagy” – mondja a pillantása.

– Nagyon sajnálom.

– Én is. – Sara megköszörüli a torkát. – Nagyszerű, hogy eljött Annához. Tudom, hogy csak a munkáját végzi, de higgye el, hogy ez az egész lecseng majd. Félreértésről van szó. Biztos vagyok abban, hogy DeSalvo bírótól is ezt fogja hallani egy-két napon belül.

Egy fél lépést hátralép, harciasan várja, hogy Anna vagy én ellentmondjunk neki. Annára pillantok, aki visszanéz, és alig észrevehetően int a fejével – kéri, hogy most már hadd mehessen.

Kit véd ez a lány? Az anyját, vagy saját magát?

Hirtelen megszólal bennem egy vészcsengő: *Anna tizenhárom éves. Az anyjával él. Az anyja az ellenoldali fél jogi képviselője. Hogy élhet Anna itt úgy, hogy az anyja ne telepedjen rá lelkileg?*

– Anna, holnap hívlak! – Aztán köszönés nélkül elhagyom a házat, s elindulok oda, arra az egyetlen helyre, ahová soha az életben nem akartam volna betenni a lábamat.

Campbell Alexander irodája éppen olyan, amilyennek elképzeltem: fekete üveggel borított épület legtetején, perzsaszőnyeges folyosó legvégén, két nehéz mahagóniajtó mögött, amely kívül tartja a jöttmenteket. A vaskos fogadópult mögött babaarcú lány; sörénye telefonos fülhallgatót rejt. Mint ha ott sem volna, egyenesen a belső ajtó felé veszem az irányt. – Hé! – sivít fel. – Oda nem mehet be!

– Várnak – mondom.

Campbell föl se néz, valamit dühödt lendülettel körmöl. Az ingujja könyékig feltűrve. Ráférne egy hajvágás. – Kerri – szólal meg –, ha találna valamit Jenny Jones-tól – egypetéjű ikrekkel kapcsolatban, akik nem tudják, hogy…

– Hello, Campbell.

Először megáll a keze, aztán felnéz. – Julia! – Feláll, mint egy iskolásfiú, akit rajtakaptak.

Beljebb lépek, becsukom az ajtót. – Én vagyok a kirendelt jogi gyám az Anna Fitzgerald-ügyben.

Egy kutya, amelyet eddig észre sem vettem, Campbellhez oldalog.

– Hallottam, hogy jogra mentél – mondja Campbell.

– Harvard. Teljes ösztöndíjjal…

– Providence olyan, mint egy falu… Mindig vártam, hogy… – A hangja elfúl, aztán megrázza a fejét. – Nos, biztos voltam benne, hogy egyszer összefutunk.

Mosolyogva néz rám, és hirtelen megint tizenhét évesnek érzem magam. Abban az évben jöttem rá, hogy a szerelem nem követ szabályokat, s hogy annak van a legnagyobb értéke, ami elérhetetlen.

– Senkit sem nehéz elkerülni, csak akarni kell – válaszolom hidegen.

– Ha valaki, te aztán jól tudod…

CAMPBELL

Egészen addig hihetetlenül nyugodt vagyok, míg a Ponaganset gimnázium igazgatója a politikai korrektségről nem kezd leckéztetni a telefonban. – Az ég szerelmére – pattog –, miféle üzenete van annak, ha indián-amerikai diákok az iskolai kosárlabdacsapatukat „Fehérkék”-nek nevezik el?!

– Szerintem ugyanaz az üzenete, mint hogy önök indián törzsfőnöki maszkot választottak az iskolájuk jelképéül.

– Mi már 1970 óta viseljük a Ponaganset nevet – vitatkozik az igazgató.

– Igen, ők pedig születésük óta a Narragansett törzs tagjai.

– De ez akkor is olyan lekicsinylő… Politikailag pedig inkorrekt.

– Sajnos, az a helyzet – kezdek bele –, hogy ön nem perelhet senkit politikai inkorrektség vádjával, máskülönben önt kellett volna a bíróság elé citálni már évekkel ezelőtt. Mindazonáltal igaz, hogy az Alkotmány sokféle személyiségi jogot véd, de ugyanúgy védi az indián-amerikaiak jogait is, mint másokéit. Egyrészt a gyülekezéshez való jogukat, másrészt a szólásszabadság irántit, amiből az következik, hogy a Fehérkék akkor is élhetnének a gyülekezési jogukkal, ha történetesen az ön nevetséges feljelentése valamiképpen eljutna a bíróság elé. És ha már itt tartunk: önnek egyenesen az emberiség ellen kellene pert indítania, hiszen minden bizonnyal fel kívánná venni a harcot az olyan látens rasszizmus ellen is, amely a fehér szót tartalmazó egyéb összetételekben mutatkozik meg, úgy is mint: Fehér Ház, Fehér-hegység, fehér kenyér és így tovább. – Halotti csönd a vonal túlsó végén. – Akkor helyesen állapítom meg, hogy tájékoztathatom az ügyfelemet: mégis eláll a szándékától, s nem indít pert?

Miután lecsapja a kagylót, megnyomom a belső hálózat gombját a telefonon. – Kerri, hívja Ernie Fishkillert, s mondja meg neki, hogy már nincs mitől tartania.

Leülök az asztalhoz, ahol hegyekben tornyosulnak az iratok; Bíró hangosan szusszant egyet. Összegömbölyödve alszik az asztalom balfelén, mint egy összetekert s kettéhajtott szőnyeg. A mancsa meg-megrándul.

Ez az igazi élet, mondta Julia, amikor egy saját farkát kergető kiskutyát figyeltünk. Ilyen szeretnék lenni a következő életemben.

Nevettem. Te inkább macska leszel, meglátod, mondtam neki. Azoknak senkire sincs szükségük.

Nekem szükségem van rád, válaszolta.

Nos, mondtam, akkor én talán macskaszem leszek…

A hüvelykujjammal megnyomkodom a szemgolyómat. Hát igen, nem alszom eleget. Ott volt az a pillanat a kávézóban, most meg ez a telefon… Bíróra grimaszolok, mintha *ő* tehetne róla, aztán megpróbálok a jegyzeteimre összpontosítani. Új ügyfél – egy drogárus, akit rajtakapott a rendőrség, videójuk is van az illetőről. Ilyenkor nem lehet ítélet nélkül megúszni, hacsak nincs valakinek egy rá megszólalásig hasonlító ikertestvére, akit addig nem ismert, mert az anyja eltitkolta előle…

Hát, erről jut eszembe…

Ekkor az ajtó kinyílik, s én fel sem nézve elkezdem darálni Kerrinek: – Ha találna valamit Jenny Jones-tól egypetéjű ikrekkel kapcsolatban, akik nem tudják, hogy…

– Hello, Campbell:

Meg fogok őrülni, ez most már egészen biztos. Merthogy tőlem nem egészen másfél méterre Julia Romano áll, akit nem láttam tizenöt éve. A haja most hosszabb, és finom vonalak húzódnak a szája körül – zárójelek a hosszú évek során kimondott szavak körül, amelyeket nem volt szerencsém hallani. – Julia – nyögöm ki.

Becsukja az ajtót, erre Bíró felneszel, és talpra ugrik. – Én vagyok a jogi gyám Anna Fitzgerald ügyében – mondja.

– Providence olyan, mint egy falu… Mindig vártam, hogy… Nos, biztos voltam benne, hogy egyszer összefutunk.

– Senkit sem nehéz elkerülni, csak akarni kell – válaszolja. – Ha valaki, te aztán jól tudod… – Hirtelen mintha elpárologna az ingerültsége. – Bocsánat, ezt nem kellett volna.

– Hát, rég találkoztunk… – válaszolom, pedig igazándiból azt szeretném megkérdezni, hogy mit csinált az elmúlt tizenöt évben. Hogy még mindig tejjel *és* mézzel issza-e a teát. Hogy boldog-e.

– Már nem rózsaszín a hajad – mondom, mert idióta vagyok.

– Nem, nem az – mondja. – Baj?

Megvonom a vállam. – Hát, csak… – Hol vannak a szavak, amikor tényleg kellenének? – Nekem tetszett a rózsaszín – vallom be.

– Kicsit elvenne a tekintélyemből a tárgyalóteremben – jegyzi meg Julia.

Ezen mosolyognom kell. – Mióta érdekel, hogy mit gondolnak rólad?

Nem válaszol, de valami változik – a szoba hőmérséklete, vagy ahogy a szeme összeszűkül, de mintha fal emelkedne közénk hirtelen. – A múlt boncolgatása helyett beszélhetnénk Annáról – javasolja diplomatikusan.

Bólintok, de az az érzésem, mintha buszon ülnénk ugyanazon az oldalon, de köztünk egy idegen foglalna helyet, akiről nem veszünk tudomást, vagy megjátsszuk, hogy nincs is ott. Csak kerülgetjük, átbeszélünk rajta meg a feje fölött, és lopva pillantgatunk egymásra, amikor a másik nem látja. Hogyan tudnék Anna Fitzgerald ügyén agyalni, amikor azon töröm a fejem, hogy vajon Julia valaha is ébredt-e úgy valaki más karjában, hogy egy álomittas pillanatra azt hitte, én vagyok az…?

Érezve a feszültséget, Bíró feltápászkodik, és mellém áll. Julia mintha most venné csak észre, hogy nem vagyunk egyedül a szobában. – Ez a társad?

– Csak csendestárs – mondom. – De ő írja a Jogi Közlönyt.

– Julia ujjai megvakargatják Bíró füle tövét – nyavalyás mázlista –, én pedig elfintorított arccal kérem, hogy ne tegye. – Ő szolgálati kutya. Elvileg nem szabad kényeztetni.

Julia felnéz rám, meg van lepve. Mielőtt azonban bármit is kérdezhetne, gyorsan fordítok a társalgás menetén. – Szóval, Anna… – Bíró a tenyerembe nyomja az orrát.

Julia összefonja a karját. – Elmentem meglátogatni.

– És?

– A tizenhárom éveseket még nagyon befolyásolják a szüleik. Anna anyja pedig meg van róla győződve, hogy ebből a tárgyalásból semmi sem lesz. Az az érzésem, hogy erről Annát is megpróbálja majd meggyőzni…

– Ennek elejét fogom venni – mondom.

Gyanakodva pillant fel rám. – Hogyan?

– Sara Fitzgeraldot kitiltatom a házból.

Julia álla leesik a csodálkozástól. – Ugye, most viccelsz?

Bíró most már egyenesen a ruhámat húzkodja. Mikor nem reagálok, kétszer ugat. – Nos, nem gondolnám, hogy az ügyfelemnek kéne kiköltöznie. Nem ő volt, aki megsértette a bírói utasítást. Szerzek egy átmeneti tiltó rendelkezést, amely szerint Sara Fitzgerald nem érintkezhet a lányával.

– Campbell, az az asszony a mamája…!

– E héten a másik fél jogi képviselője, és ha bármi módon befolyásolja a kliensemet, akkor a bírónak el kell rendelnie a távoltartást.

– A kliensednek van neve, és problémás életkora van, és a világ, amelyben él, éppen a fejére készül omlani – a legkevésbé arra van szüksége, hogy érzelmileg is kibillentsék. Egyáltalán vetted a fáradságot, hogy megismerd őt?

– Hát persze – hazudom, miközben Bíró már vinnyog a lábamnál.

Julia lepillant rá. – Valami baja van a kutyádnak?

– Dehogy, semmi. Figyelj ide. Az én dolgom, hogy Annát jogilag képviseljem, megnyerjem az ügyét, és éppen ezen dolgozom.

– Ó, hogyne, persze. És nem okvetlenül azért csinálod, mert ez Anna érdeke – hanem mert a te érdeked. Van abban valami báj, hogy a gyerek, aki azt szeretné, hogy mások többé ne használják ki őt valaki más érdekében, éppen a te nevedre akad a szaknévsorban…

– Te semmit sem tudsz rólam – mondom összeszorított fogakkal.

– Igen, és ez az én hibám?

Amint éppen nem bolygatjuk a múltat… Borzongás fut át rajtam tetőtől talpig, mire megragadom Bíró hámját. – Bocsáss meg – mondom, és kimegyek az irodából. Másodszor hagyom faképnél Juliát.

Ha jól belegondolunk, a Wheeler olyan iskola volt, amely ontotta a jó társaságba való úrilányokat és a jövő befektetési bankárait. Valamennyien egyformák voltunk, és ugyanúgy beszéltünk. Nekünk a nyár aktivitással volt kitömve.

Persze, voltak olyan diákok is, akik kilógtak a sorból. Mint az ösztöndíjas tanulók, akik felhajtott gallérral jártak, és evezni tanultak, de sose vették észre, hogy ettől még nem tartoznak közénk. Aztán voltak a sztárok, mint Tommy Boudreaux, akit a Detroit Redwings leigazolt az első évben. Vagy a botrányos esetek, akik megkísérelték elvágni a csuklójukat, vagy megpróbálták a szeszt Váliummal keverni, s utána ugyanolyan csöndben tűntek el az iskola környékéről, mint amilyen csöndben addig ott voltak.

Hatodik gimnazista voltam abban az évben, amikor Julia Romano a Wheelerbe jött. Katonai bakancsot viselt és „Olcsó trükk" feliratú pólót az iskolai egyenruha alatt. Teljes szonetteket tudott megtanulni minden erőfeszítés nélkül. Szünetekben, amikor mi megpróbáltunk elszívni egy-egy cigit az igazgató háta mögött, ő fémlétrán felmászott a tornacsarnok tetejére, és ott Henry Millert és Nietzschét olvasott. A többi lányétól eltérően, akiknek sima, szőke haja virító színű gumikkal volt hátul összefogva, az ő haja göndör, fekete fürtök kavargó tömege volt. Sohasem volt kifestve az arca – határozott, erős vonásai magukban domináltak: tetszik, nem tetszik, ez van… Egy ezüstkarikát hordott a bal szemöldökében, ilyen vékonyat még sose láttam. A bőre illata olyan volt, mint a frissen kelesztett fánktésztának.

Mindenféle pletyka járta róla: hogy kirúgták egy lánynevelőintézetből; hogy csodagyerek, s az IQ-ja a fellegekben van: hogy két évvel fiatalabb mindenkinél az évfolyamunkban, meg hogy tetoválása van. Cikinek hívták, mert nem tartozott közénk.

Egy nap Julia Romano rövid, rózsaszín hajjal érkezett az iskolába. Mindenki úgy gondolta, hogy felfüggesztik, de kiderült, hogy a házirend ugyan hosszan sorolja, mi mindent és hogyan kell viselni a Wheelerben, de a frizuráról érdekes módon egy szót sem szól. Ez elgondolkoztatott: vajon miért nincs egyetlen hosszú hajú fickó sem az iskolában? Aztán rájöttem, hogy nem azért, mert nem tudjuk, mivel lehet kitűnni a többiek közül, hanem mert egyáltalán nem akarunk kitűnni.

Aznap ebédidőben, amikor néhány vitorlás haverral és a barátnőikkel ültem egy asztalnál, Julia elment mellettünk.

– Hé – szólt oda neki az egyik lány. – Nem fájt?

Julia megállt az asztalunk mellett. – Micsoda?

– Az, amikor beleestél a vattacukros gépbe.

Juliának a szeme sem rebbent. – Sajnálom, nincs pénzem a hajam meg a muffom ott bodoríttatni, ahová ti jártok. – Aztán a büfé sarkába ment, ahol mindig egyedül evett, és pasziánszot rakosgatott egy olyan pakliból, amelynek hátlapjain védőszentek képei voltak.

– Nofene – mondta egyik barátom. – Ezzel a csajjal se kezdenék…

Nevettek, és én is velük nevettem. Közben néztem, ahogy leül, odébb löki a tálcáját, és elkezdi kirakosgatni a kártyákat. Elképzeltem, milyen lehet, ha az ember nem törődik vele, mit gondolnak róla mások.

Egy délután ellógtam a csapatomtól, amelynek vitorláskapitánya voltam, és követtem Juliát. Biztonságos távolságban haladtam mögötte, nehogy észrevegyen. A Blackstone Boulevard felé vette az irányt, befordult a Swan Point temetőbe, és felmászott a legmagasabb dombra. Kinyitotta a hátizsákját, kivette a könyveit, és elnyúlt egy sír tövében. – Akár elő is bújhatsz, ha akarsz – szólalt meg, mire ijedtemben majdnem elharaptam a nyelvem, mert egy pillanatra azt hittem, valami szellemmel társalog, mígnem rájöttem, hogy hozzám szólt. – Ha felárat fizetsz, akkor egészen közelről is megnézhetsz.

Kiléptem a nagy tölgyfa mögül, a kezem a zsebemben. Most, hogy ott álltam, nem is értettem, mi hozott ide. A sír felé intettem a fejemmel. – Rokonod?

A válla fölött hátranézett a kőre. – Ja, igen. A nagymamám éppen őmellette ülve kelt át az óceánon a Mayflower fedélzetén.

– Rám bámult; minden arcvonása a helyén volt. – Éppen nincs semmilyen krikettmeccs, ahol játszanod kéne?

– Póló, és lovas – mondtam, s mosolyra húzódott a szám.

– Éppen a lovamat várom, hogy értem jöjjön.

Nem értette a viccet… Vagy csak nem találta humorosnak. – Mit akarsz?

Nem vallhattam be, hogy követtem idáig. – Segítséget – mondom –, a házi feladathoz.

Igazság szerint azt sem tudtam, mi a feladat angol nyelvből. Elvettem egy papírt a könyvcsomója tetejéről, és hangosan olvasni kezdtem: „Egy súlyos balesetnek vagy a tanúja, amelyben négy autó rohant egymásba. Emberek fekszenek szanaszét, sebesültek nyöszörögnek. Kötelező-e megállnod, és segítséget nyújtanod?”

– Miért kéne segítenem? – kérdezte.

– Nos, jogilag nem is szabad semmit sem tenned. Ha valakihez hozzányúlsz, és ettől még rosszabbul lesz, akkor beperelhetnek.

– Úgy értettem, hogy miért kéne neked segítenem?

A papír a földre szállingózott. – Nem vagy túl jó véleménnyel rólam, igaz?

– Nem szoktam véleményt formálni rólatok, egyikőtökről sem, ami azt illeti. Ti felületes idióták vagyok, akik még holtan sem mutatkoznátok senkivel, aki más, mint ti.

– Te nem éppen ugyanezt csinálod?

Hosszan, némán vizsgálgatott. Aztán elkezdte bepakolni a hátizsákját. – Ti olyan igazán gazdagok vagytok, igaz? Ha segítség kell, akkor fizess meg egy korrepetitort.

A lábam ráraktam az egyik könyvére. – Te segítenél?

– Neked a tanulásban? Ki van zárva.

– Nem, az autóbalesetnél.

A keze megállt a levegőben. – Asszem. Mert ha ki is mondja a törvény, hogy senki sem felelős senki másért, az a jó, ha segítünk azon, akinek szüksége van rá.

Leültem mellé, olyan közel, hogy a karján a bőr majdnem az enyémhez ért, és még egy centi távolságból is szinte égetett. – Ezt komolyan gondolod?

Az ölébe ejtett kezére nézett. – Hát, igen.

– Akkor hogy tudnál most csak úgy itt hagyni? – kérdeztem.

Mikor túl vagyok rajta, a mosdóban megtörlöm az arcomat papírtörülközővel, és megigazítom a nyakkendőmet. Bíró szoros köröket ró körülöttem, mindig így csinálja. – Jól dolgoztál – mondom neki, és megveregetem a nyakát, ahol a legvastagabb a szőr.

Mire visszaérek az irodába, Julia már nincs ott. Kerri a munkaláz egy ritka felbuzdulásaként a komputer előtt ül, és pötyög valamit. – Azt mondta a hölgy, hogy ha szükség lenne rá, akkor maga majd keresse meg, a francba is. Így mondta, szó szerint. Ja, és kéri az orvosi dokumentációt. – Kerri rám pillant a válla fölött. – Úgy néz ki, mint a mosott szar.

– Kösz. – Egy narancssárga cetli ragadja meg a figyelmem az asztalán. – Ide akarja küldetni a papírokat?

– Igen.

A zsebembe csúsztatom a címet. – Majd én elintézem – mondom.

Egy héttel később, ugyanannak a sírnak a tövében kifűztem Julia Romano katonai bakancsát. Kihámoztam a terepszínű ingéből. A lábfeje keskeny volt és rózsaszín, mint egy tulipán belseje. A kulcscsontja maga volt a megfejthetetlen misztérium. – Tudtam, hogy gyönyörű vagy a gallér alatt – mondtam, s azon a ponton csókoltam meg először.

Fitzgeraldék Upper Darbyban laknak; a házuk ugyanolyan, mint más, tipikus amerikai családok. Kétrészes garázs; alumínium zsaluk, ablakmatricák a tűzoltóknak, hogy tudják, hol a gyerekszoba. Mire odaérek, a nap éppen megy le a tető fölött.

Idejövet a kocsiban arról próbáltam meggyőzni magam, hogy egyáltalán nem amiatt akarom meglátogatni az ügyfelemet, amit Julia mondott. Hogy kezdettől fogva tervbe vettem, hogy megteszem ezt a kis kerülőt este, hazafelé.

Az igazság azonban az, hogy hosszú évek ügyvédi praxisa után ez az első alkalom, hogy valakit otthon keresek fel.

Anna nyit ajtót a csöngetésemre. – Hát maga mit keres itt?

– Ellenőrizlek…

– Ez külön pénzbe kerül?

– Nem – mondom szárazon. – Része annak a diszkont akciónak, amelyet erre a hónapra külön neked hirdettem.

– Ó… – Összefonja a karját. – Beszélt az anyámmal?

– Nagyon igyekszem, hogy ezt elkerüljem. Feltételezem, hogy nincs itthon…

Anna a fejét rázza. – Bement a kórházba, Kate-et megint kezelésbe vették. Ott megtalálja,

– Nem Kate az ügyfelem.

Láthatólag csalódottan veszi ezt tudomásul. A haját a füle mögé simítja. – Öööö… be akar jönni?

Követem őt a nappaliba, leülök a díványra, amely csupa vidám kék csík. Bíró megszaglássza a bútorok éleit. – Hallom, találkoztál a jogi gyámoddal.

– Igen, Julia elvitt az állatkertbe. Rendes csaj. – Hirtelen rám néz, szúrósan. – Mondott valamit rólam?

– Az aggasztja, hogy a mamád esetleg beszél veled az ügyről.

– Ha nem Kate a téma, akkor mi másról beszélhetnénk?

Egy darabig méregetjük egymást. Az ügyfél-jogász felállásból kibillentve sohasem tudom, mit kellene mondanom.

Megkérhetném, hogy mutassa meg a szobáját, csakhogy kizárt, hogy egy férfi ügyvéd felmehessen az emeletre egy tizenhárom éves lány társaságában. Elvihetném vacsorázni, de nem hinném, hogy a kedvére volna a Café Nuovo, az egyik törzshelyem, az én gyomrom meg nemigen fogadja be a gyorséttermi kosztot. Kérdezhetném az iskoláról is, de most éppen szünidő van.

– Van gyereke? – kérdezi Anna. Nevetnem kell. – Szerinted?

– Talán jobb is – mondja. – Bocs, de nem úgy néz ki, mint egy apuka…

Ez felkelti a kíváncsiságomat: – Miért, hogy néz ki egy apuka?

Egy kicsit gondolkozik. – Olyan, mint a kötéltáncos a cirkuszban. Mindenkivel szeretné elhitetni, hogy amit csinál, az óriási művészet, de azért látni rajta, hogy csak azért imádkozik magában, hogy átevickéljen a túloldalra. – Rám pillant.– – Nyugi, lazítson. Nem fogom lekötözni a székbe, és nem kényszerítem, hogy rapzenét hallgasson…

– Remek – mondom viccesen – hát akkor… – Meglazítom a nyakkendőmet, és elnyúlok a párnákon.

Ezzel halvány kis mosolyt csalok az arcára. – Nem kell úgy tennie, mintha a barátom volna, vagy efféle…

– Nem akarok sehogy se tenni… – Beletúrok a hajamba. – Az a helyzet, hogy ez most új nekem…

– Mi új?

Körbemutatok a szobán. – Hogy meglátogatom egy ügyfelemet. Bájcsevegek… Ahelyett, hogy leraknám a munkát a nap végén a hivatalban, és hazamennék.

– Hát ez nekem is új – vallja be Anna.

– Micsoda?

Egy hajfürtöt csavargat az ujján. – A reménykedés – mondja.

A környék, ahol Julia apartmanja van, jó hírű és köztudomásúan az elváltak és agglegények körzete. Ezen tűnődök, míg nagy nehezen parkolóhelyet nem találok. A portás egy pillantást vet Bíróra, és elállja az utunkat. – Kutya nem mehet be – mondja. – Elnézést.

– Ez munkakutya. – Látom, hogy erről nem ugrik be neki semmi, segítenem kell. – Tudja, mint Sasszem…

– Maga nem látszik vaknak.

– Gyógyulófélben lévő alkoholista vagyok – mondom neki.

– A kutya a sör és énközém veti magát, ha kell…

Julia lakása a hetediken van. Kopogok az ajtón, s kisvártatva egy szemet látok megjelenni a kémlelőnyílás mögött. Résnyire nyílik az ajtó, de a lánc a helyén marad. Egy törülköző van a fejére tekerve, és úgy fest, mint aki sírt.

– Üdv – mondom. – Elkezdhetnénk elölről…?

Megtörli az orrát. – Ki a fene vagy?

– Rendben, értem, talán meg is érdemlem… – A láncra sandítok. – Beengednél?

Jól megnéz, mintha bolond lennék, vagy efféle. – Kábszeres vagy?

Valami zörgés után egy másik hang szólal meg. Aztán az ajtó szélesre tárul, és én ostobán megállapítom: *kettő van belőle*...

– Campbell – mondja az igazi Julia –, mit keresel itt?

Felmutatom az orvosi dokumentációt, de még mindig nem tértem magamhoz. Hogy a csudába lehet, hogy egy éven át ki sem ejtette a száján, hogy van egy ikertestvére?

– Izzy, ez Campbell Alexander. Campbell, *ő* a testvérem.

– Campbell… – Figyelem Izzyt, ahogy forgatja a nevem az agyában. Most, hogy jobban megnézem, egyáltalán nem is hasonlít Juliára. Az orra egy kicsit hosszabb, az arcbőre sem egészen az az aranyfüstös árnyalat. Arról nem is beszélve, hogy az ő ajakrándulásai semmi változást nem idéznek elő a férfiasságomon. – Csak nem az a Campbell…? – fordul Juliához. – Aki…

– De igen – sóhajt fel Julia.

Izzy összehúzott szemmel mered rám. – Tudtam, hogy nem kéne beengedni…

– Semmi baj – mondja Julia, és elveszi tőlem a dossziét.

– Köszönöm, hogy elhoztad.

Izzy felemeli a mutatóujját. – Most már el is mehet…

– Állj. – Julia lenyomja a testvére karját. – Campbell az az ügyvéd, akivel e héten együtt dolgozom.

– De hát nem ő az a fickó, aki…

– Igen, köszönöm, nekem is teljesen jó a memóriám.

– Mondhatok valamit? – vágok közbe. – Voltam Annánál.

Julia felém fordul: – És?

– Hívom a papot, Julia – szólal meg Izzy. – Ez egyenesen öngyilkosság…

– Nem egészen, ha pénzt is kap érte az ember, Izzy. Együtt dolgozunk egy ügyöm, és kész. Érted? És most igazán nincs arra szükségem, hogy éppen te tarts nekem előadást az öngyilkos viselkedésről. Ki hívta fel Janetet, és könyörgött egy kis búcsúszexért egy napra rá, hogy Janet kirúgott?!

– Mit szólnál egy Red Sox meccshez? – nézek le Bíróra.

Izzy átmasírozik az előszobán. – Ez meg a te öngyilkosságod – visítja, aztán egy ajtó becsapódik.

– Szerintem őszintén kedvel engem – mondom, de Julia még egy picit sem mosolyodik el.

– Kösz a papírokat. Viszlát.

– Julia…

– Nézd, én csak megspórolok neked egy kis energiát. Nem lehet könnyű arra idomítani egy kutyát, hogy ha érzelmileg ingatag helyzetbe kerülsz, például egy régi barátnőddel találkozol, aki szemedbe mondja az igazat, akkor mentőangyalként kivonszoljon a szobából. Hogy csinálod, Campbell? Kézjelekkel? Jelszavakkal? Ultrahangos füttyjellel?

Bánatosan nézek az üres előszoba végébe. – Nem jöhetne vissza inkább Izzy?

Julia megpróbál kilökni az ajtón.

– Nos, jó. Bocsánatot kérek. Nem akartalak faképnél hagyni ma az irodában. De… vészhelyzet volt.

Julia rám bámul. – Mit mondtál, mire van a kutya…?

– Nem mondtam semmit. – Az ajtó becsukódik, elindul befelé, én meg Bíró a nyomában haladunk. – Szóval, elmentem meglátogatni Annát. Igazad volt, mielőtt kiadatnék egy korlátozó végzést az anyja ellen, beszélnem kellett vele.

– És?

Visszaidézem, ahogy ott ülök Annával a csíkos kanapén, s szövögetjük a bizalom hálóját magunk köré. – Azt hiszem, megértjük egymást. – Julia nem mond semmit, csak felemel egy pohár fehérbort a konyhapultról. – Igen, köszönöm, én is kérek – mondom.

Megvonja a vállát. – Ott van, a Hókirálynőben. Ja persze, a hűtő… Amiatt az Andersen-mese miatt… Odalépek, kiveszem az üveget, s szinte érzem, ahogy elfojt egy mosolyt.

– Elfelejted, hogy jól ismerlek.

– Ismertél – javít ki.

– Akkor hozzuk be a lemaradást. Mit csináltál az elmúlt tizenöt évben? – A másik szoba felé intek a fejemmel. – Úgy értem, amikor nem azzal foglalkoztál, hogy klónozod magad. – Erről eszembe jut valami, de mielőtt egy szót is szólhatnék, Julia már felel is rá:

– A bátyáimból építőmunkás lett, meg szakács, meg vízvezetékszerelő. A szüleim azt akarták, hogy a lányaik egyetemre menjenek, és úgy gondolták, hogy az utolsó év a Wheelerben megnöveli az esélyeket. Nekem elég jó jegyeim voltak ahhoz, hogy részleges ösztöndíjat kapjak, Izzy viszont nem kapott. A szüleim csak az egyikünk tandíját tudták fizetni.

– Ő nem ment egyetemre?

– Nem – felelte Julia –, ékszertervező lett belőle.

– Egy *ellenséges* ékszertervező…

– Ha összetörik a szívedet, akkor ilyen leszel. – A pillantásunk összekapcsolódik, Julia ekkor ébred rá, hogy mi csúszott ki a száján. – Csak ma költözött ide.

A szemem kutatóan körbefut a lakáson, hátha meglátok egy hokiütőt, egy sportújságot, bármit, ami egyértelműen férfi jelenlétére utalna. – Nehéz hozzászokni egy szobatárshoz?

– Előtte egyedül éltem, Campbell, ha ezt akarod tudni. – A pohár széle fölött néz rám. – És te…?

– Nekem már volt hat feleségem, van tizenöt gyerekem, meg egy juhnyájam.

Az ajka kissé fölfelé görbül. – Az ilyen emberek, mint te, mindig arra emlékeztetnek, mennyire nem jutok ötről a hatra.

– Ó, hogyne, egyenesen kár, hogy itt rontod a levegőt ezen a földön – harvardi évek, aztán még egy kis jog a Harvardon, vérző szívű jogi gyám…

– Honnan tudod, hogy hol végeztem a jogot?

– DeSalvo bírótól – hazudom, és ő elhiszi.

Eltöprengek, hogy vajon ő is úgy érzi-e, hogy csak pillanatok, és nem évek teltek el azóta, hogy együtt voltunk. Hogy neki ugyanolyan természetes-e itt üldögélni a pultnál velem, mint nekem ővele? Mintha az ember felkapna egy ismeretlen kottát, elkezdené silabizálni, s rájönne, hogy ezt egyszer már kívülről fújta, és el tudja játszani minden gyakorlás nélkül.

– Nem gondoltam volna, hogy jogi gyám leszel – ismerem be.

– Én sem – mosolyog Julia. – Még mindig vannak pillanatok, amikor azon ábrándozom, hogy hordószónok vagyok anno, és kirohanást intézek a patriarchális társadalom ellen. Csak az a baj, hogy az ember az elveiből nem tudja kifizetni a lakbérét. – Felém pillant. – Persze, én is tévesen gondoltam, hogy te mostanára az USA elnöke leszel.

– Magamba szálltam – válaszolom. – Egy kissé lejjebb kellett adnom a céljaimból. És te… Nos, én arra számítottam, hogy majd a kertvárosban élsz egy rakás gyerekkel meg egy szerencsés fickóval, és hordod a srácokat a focimeccsre, ahogy az ottani anyukák szokták.

Julia a fejét rázza. – Szerintem összetévesztesz a csajokkal ott, a Wheelerben, azokkal a Mucikákkal meg Cuncikákkal…

– Dehogy, csak éppen arra gondoltam… hogy én is lehetnék az a fickó…

A csend szinte tapinthatóvá sűrűsödik körülöttünk. – Nem, te nem akartál az a fickó lenni – jelenti ki végül Julia. – Ezt elég világosan az értésemre adtad.

Ez nem igaz, mondanám a szívem szerint, de hát hogyan is gondolhatná másképp, amikor, végül is, semmit sem akartam tőle. Amikor, végül is, úgy viselkedtem, mint mindenki más. – Emlékszel… – kezdem, de Julia közbevág:

– Campbell, én mindenre emlékszem! Ha nem emlékeznék, nem lenne olyan nehéz…

A pulzusom hirtelen az égbe szökik, és Bíró talpra ugrik, orrával az oldalamat böködi izgatottan. Akkoriban azt hittem, hogy Juliát nem lehet megbántani, olyannyira szabadnak tűnt. Azt is reméltem, hogy én is ilyen szerencsés leszek.

Mindkét dologban tévedtem.

ANNA

Nálunk, a nappaliban egy egész polcot foglal el a családunk története, képekben elbeszélve. Mindegyikünk babaképe ott van, meg néhány iskolai portré, aztán a különféle nyaralásos, születésnapos meg egyéb fotó. Olyan, mintha a vonalakat látnám egy övön, amit mindig kijjebb kell engedni, vagy kaparásokat egy börtönfalon: az idő múlik, ez a bizonyíték, s nem csak úgy időtlenül tengődünk a rabságban.

Vannak dupla képkeretek, szimplák, kisebbek, nagyobbak. Aranyozott fából vannak, vagy berakásosak, és van egy nagyon csillogós üvegmozaikból. Felkapom azt, amelyiken Jesse van kétévesen, cowboyszerelésben. Ezt látva nem gondolná az ember, hogy mi minden jött ezután…

Itt van Kate hajjal és tök kopaszon; aztán babaként Jesse ölében. Egy másikon az anyám tartja mindkettőjüket az ölében egy medence szélén ülve. Rólam is vannak képek, de nem túl sok. A csecsemőkor után egyből tízéves vagyok.

Talán azért van ez, mert én vagyok a harmadik gyerek, és már elegük volt az élet katalogizálásából. Az is lehet, hogy csak elfelejtkeztek a dologról.

Senkit sem hibáztatok érte, nem is túl érdekes az egész, de azért van ebben valami leverő. A fotók azt mondják: *boldog voltál, s el akartad kapni ezt a pillanatot.* Azt mondják, hogy *annyira fontos voltál nekem, hogy mindent félbehagytam, és jöttelek téged nézni.*

Az apám tizenegykor telefonál: nem akarom-e, hogy értem jöjjön. – Mama a kórházban marad – mondja. – Ha nem akarsz egyedül lenni a házban, akkor alhatsz velem a tűzoltóságon.

– Nem kell, megvagyok – felelem. – Itt van Jesse, ha bármi volna…

– Igen – mondja apám. – Ott van Jesse. – Mindketten úgy teszünk, mintha ez a helyzet teljesen megnyugtató volna.

– Hogy van Kate? – kérdezem.

– Még eléggé ki van ütve. Telenyomták gyógyszerrel. – Hallom, hogy nagy levegőt vesz. – Tudod, Anna… – kezdi, de megszólal egy éles sziréna a háttérben. – Édeske, mennem kell. – A telefon elnémul a kezemben.

Egy percig tartogatom a kagylót, elképzelem apámat, amint felveszi a bakancsát, magára kapja a nadrágtartós védőgatyát. Látom magam előtt, ahogy felnyílik az állomás nagy ajtaja, mint Aladdin barlangja, s a tűzoltókocsi szirénázva kiront, apámmal az első utasülésben. Ahányszor csak dolgozni megy, mindig oltania kell.

Ez megadja a kellő lökést. Felkapok egy pulóvert, kimegyek a házból, s elindulok a garázs felé.

Volt egy srác az iskolában, Jimmy Stredboe, aki egy igazi lúzer volt. Az arcán pattanás pattanás hátán. Volt egy patkánya, akit Árva Annie-nek hívott. Egyszer a biológiaórán belerókázott az akváriumba. Többé senki sem beszélt vele, hátha a genyóság fertőz. Egyik nyáron kiderült, hogy szklerózis multiplexe van. Ezután mindenki nagyon rendesen viselkedett Jimmyvel. Ha elmentek mellette, mosolyogtak. Ha valaki mellé leült az étkezőben, az köszönt neki. Nyomorult pancserből két lábon járó tragédia lett, s mintha az előző verzióra senki sem emlékezett volna.

Attól a perctől fogva, hogy megszülettem, én vagyok az a lány, akinek a beteg testvére van. A bankban a tisztviselők mindig nyalókával tömtek, az iskolaigazgatók tudták a nevemet. Soha senki nem gonosz velem nyíltan.

Néha eltűnődöm, hogy bánnának velem, ha olyan lennék, mint a többiek. Lehet, hogy egy gennyes alak vagyok, de ezt senki sem meri a képembe vágni. Lehet, hogy a többiek szerint tapló, ronda vagy buta vagyok, de mégis rendesen kell viselkedniük velem, hiszen én a körülményeim áldozata vagyok.

Arra is gondolok, hogy talán nem is az igazi természetem szerint való az, amit most csinálok…?

Egy autó fényszórója villan föl a visszapillantóban, s Jesse szeme köré zöld karikákat vet. A bátyám flegmán vezet, csuklóját a kormánykerék tetején nyugtatva. A haja már fodrászért kiált, de nagyon.

– Tiszta füst a kocsid – mondom.

– Ja. De legalább elveszi a kiömlött whisky szagát. – Fehér foga villan a sötétben. – Miért? Zavar?

– Mondhatni…

Jesse átnyúl előttem, és a kesztyűtartóból elővesz egy doboz Meritet, meg az öngyújtóját. Felvillan a láng, aztán a füstöt felém fújja.

– Bocsánat – mondja, de egyáltalán nem úgy érti.

– Adsz egyet?

– Egy mit?

– Cigit. – Szinte világít a foga, ahogy vigyorog.

– Te? Cigizni akarsz? – Fölröhög.

– Nem vicc – mondom.

Egyik szemöldökét kissé felvonja, aztán olyan élesen kanyarodik, hogy azt hiszem, felborítja a dzsipet. Porfelhőt kavarva állunk meg az út szélén. Jesse felkattintja a belső világítást, megrázza a cigisdobozt, s egy szál előbukkan belőle.

Furán törékenynek érzem az ujjaim között – mint egy kismadár csontja. Úgy tartom a mutató és a középső ujjaim satujában, ahogy a tévében szokták a sztárok. Az ajkamhoz emelem.

– Először meg kell gyújtani – nevet Jesse. Felkattintja az öngyújtót.

Én a világért se hajolnék bele soha egy lángba se – még meggyulladna a hajam, a cigi helyett. – Csináld te – mondom.

– Frászt. Ha meg akarod tanulni, akkor csináld végig a legelejétől.

– Újra meggyújtja a lángot.

Hozzáérintem a cigaretta végét, s keményen megszívom a másikat, ahogy Jesse-től láttam sokszor. A mellem szinte szétrobban, s olyan erővel kell köhögnöm egy percen át, hogy már azt hiszem, a tüdőmet, ezt a rózsaszín szivacsot öklendeztem fel a torkomba. Jesse vihog, mint a bolond, s kiszedi a cigarettát az ujjaim közül, mielőtt elhajítanám. Két hosszút szippant, aztán kidobja a kocsiablakon.

– Első próbálkozásnak jó – mondja.

A hangom, mint a smirgli. – Olyan volt, mintha a faszenet nyaltam volna a grillsütőben.

Amíg újra lélegezni tanulok, Jesse fölmegy az autóútra. – Mi vett rá, hogy kipróbáld?

Vállat vonok. – Mert miért ne…?

– Ha kérsz egy listát arról, hogyan zülljél le fokról fokra, kaphatsz tőlem ilyet… – Mikor nem szólok semmit, rám pillant: – Anna, ne hidd, hogy rosszat csinálsz!

Éppen begördülünk a kórház parkolójába. – De jót se… – szögezem le.

Lekapcsolja a gyújtást, de ülve marad. – Gondoltál a barlangot őrző sárkányra?

Összehúzott szemmel nézek rá: – Beszélj úgy, hogy értsem.

– Nos, szerintem a Mama két méterre alszik Kate-től.

Ó, a francba… Nem mintha attól tartanék, hogy az anyám kidob, de az biztos, hogy nem hagyna egyedül Kate-tel, pedig most éppen erre van szükségem, semmi másra. Jesse rám néz. – Attól nem fogod jobban érezni magad, hogy látod Kate-et.

Hát, azt hiszem, képtelen vagyok elmagyarázni érthetően, miért kell látnom, hogy Kate legalább valamennyire is jól van, pedig, ugye, éppen azon fáradozom mostanság, hogy kihúzzam alóla a szőnyeget.

Most az egyszer végre úgy tűnik, hogy valaki megért. Jesse kibámul az ablakon. – Na, bízd csak rám – mondja.

Tizenegy és tizennégy évesek voltunk, és Guinness-rekordot akartunk dönteni. Biztos, hogy sohasem volt még két olyan lánytestvér, akik addig álltak fejen, hogy az arcuk szilvára keményedett, és nem láttak semmit, csak vörös ködöt. Kate a maga légies tündérformájával,

spagettivékony kezével, lábával olyan könnyed volt, mint egy falra mászó pók, amikor letette a fejét, és a falnak rúgta a lábát. Én inkább vetődve-puffanva győztem le a gravitációt.

Pár másodpercig némán egyensúlyoztunk. – Bárcsak laposabb volna a fejem teteje! – mondtam, miközben azt éreztem, hogy a szemöldököm a szemembe gyűrődik. – Szerinted ideküldenek majd valakit mérni az időnket? Vagy csak be kell küldenünk egy videofelvételt?

– Gondolom, majd megmondják. – Kate összefonta a szőnyegen támaszkodó karját.

– Szerinted híresek leszünk?

– Hát, bekerülhetünk a Today show-ba. Volt ott az a tizenegy éves gyerek, aki lábbal zongorázott. – Elgondolkodott. – Mami ismert valakit, aki azért halt meg, mert a fejére esett egy zongora egy ablakból.

– Ezt nem hiszem. Miért dobna ki valaki egy zongorát az ablakon?

– Pedig igaz, kérdezd meg tőle. És nem kidobták, hanem éppen be akarták tenni… – A fal mentén keresztbe tette a lábát, mintha ülne, csak éppen fejjel lefelé. – Mit gondolsz, hogy a legjobb meghalni?

– Erről nem szeretnék beszélgetni – mondtam.

– Miért? Én meg fogok halni. Még te is meg fogsz halni. – Mikor látta, hogy összevonom a szemöldököm, folytatta: – Hát persze, mit gondolsz…? – Aztán vigyorgott: – Csak éppen én ebben tehetségesebb vagyok, mint te.

– Ez nagyon hülye duma. – Olyan helyeken kezdtem viszketni, ahol az életben nem érem el…

– Mondjuk, egy repülőgép-katasztrófa… – merengett Kate. – Nagy szívás, mikor rájössz, hogy zuhansz… De aztán megtörténik, és hipp-hopp, por sem marad belőled. Nem értem, hogy tudnak az emberek köddé válni ilyenkor, miközben a ruhákat megtalálják itt-ott, a fákon, meg a fekete dobozt is…

A fejem most már lüktetni kezdett. – Fogd be, Kate.

Levette a lábát a falról, s kipirult arccal felült. – Van olyan is, hogy az ember úgy dobja fel a talpát, hogy elalszik, de ez elég unalmasan hangzik…

– Fogd már be! – ismételtem dühösen, mert csak 22 másodpercig tartottunk ki, és bosszantott, hogy most kezdhetjük elölről a rekordkísérletet. Én is visszabillentem a normális irányba, s megpróbáltam elkotorni a hajamat az arcomból. – Tudod, a normális emberek nem gondolkoznak csak úgy jókedvükben arról, hogy meghalnak.

– Hazudsz. Mindenki erre gondol.

– Mindenki arra gondol, hogy *te* meghalsz…

A szobában olyan csend lett, hogy arra gondoltam, másik rekorddal is meg kéne próbálkoznunk: hány percig tudja egy testvérpár visszatartani a levegőt?

Aztán egy ferde félmosoly jelent meg Kate arcán: – Na, most legalább igazat mondasz.

Jesse ad húsz dollárt, hogy taxival menjek haza. Ez a tervében az egyetlen gyenge pont – ha túlleszünk a dolgon, már nem fog tudni hazavezetni. Felmegyünk a lépcsőn a nyolcadikra. Nem használjuk a liftet, mert így nem a nővérpulttal szemközt érünk fel, hanem mögötte. Odafönt betuszkol engem egy ágyneműs szekrénybe mindenféle műanyag párnák meg lepedők közé; rajtuk a kórház neve.–Várj – bukik ki belőlem, amikor el akar menni. – Honnan fogom tudni, hogy mikor kell előjönnöm?

Nevetni kezd. – Pontosan fogod tudni, bízd rám.

Kivesz egy ezüstös flaskát a zsebéből – az apám a főnökétől kapta, de három éve nem találja, azt hiszi, elhagyta valahol –, lecsavarja a tetejét, s elöl, az ingén jól belocsolja magát whiskyvel. Aztán elindul a folyosón. Azt nem mondhatnám, hogy „megy”, mert az távolról sem lenne igaz – Jesse úgy csapódik faltól falig, mint egy biliárdgolyó, közben mindent lesöpör a tisztítószeres kocsiról. – Mamii! – ordítja. – Mami, hol vagy?

Nem részeg, de fenemód jól adja a részeget. Az jut erről eszembe, hogy régebben, ha éjjelente kinéztünk Kate-tel az ablakon, sokszor láttuk őt a rododendronok közé rókázni – lehet, hogy azt is csak megjátszotta…?

A nővérek úgy özönlenek elő a pult mögötti kaptáraikból, mint a méhek, hogy egy náluk kétszer fiatalabb, de háromszor erősebb fiút megfékezzenek, aki éppen most egy fémállvány tetejébe kapaszkodik, amely tele lepedővel, és az egészet magára rántja. Olyan robajjal ér földet az állvány, hogy csöng tőle a fülem. A hívógombok sorra kezdenek csöngeni, mintha egy telefonközpont lenne a nővérpult, de mindhárom éjszakás hölgy a rúgkapáló Jesse-vel küzd, hogy lefogja valahogy.

Kate szobaajtaja kinyílik, az anyám lép ki duzzadt szemekkel. Ránéz Jesse-re, s egy pillanatra az arcára fagy a felismerés, hogy igen, a rossz lehet még rosszabb… Jesse – nagy melák bikaborjú – feléje lendíti a fejét, s arcán bárgyú mosollyal néz fel rá. – Szia, hogy vagy, Mama…

– Elnézést, nagyon sajnálom – mondja anyám a nővéreknek, aztán a szemét fáradtan lehunyja, mikor Jesse nagy nehezen lábra áll, és vaskos karjaival átfogja őt.

– Van a büfében kávé – javasolja az egyik nővér, de az anyám annyira restelkedik, hogy nem is válaszol. Elindul a lift felé Jesse-vel, aki úgy tapad rá, mint egy kagyló a mohos hajófenékre, és egyre csak nyomkodja a lift gombját, mintha attól gyorsabban jönne.

Miután eltűntek, akcióba lépek, de az egész szinte túl könnyen megy. A nővérek vagy el vannak foglalva a csöngető betegekkel, vagy visszaültek a pult mögé, s halkan véleményt cserélnek Jesse-ről meg az én szegény jó anyámról, mintha csak egy kártyapartit beszélnének meg. Rám sem néznek, amint előóvakodom az ágyneműs szekrényből, lábujjhegyen végigosonok a folyosón, s beslisszolok a nővérem szobájába.

Az egyik Hálaadáson, amikor Kate éppen nem volt kórházban, eljátszottuk, hogy normális család vagyunk. Megnéztük a felvonulást a tévében, amikor egy óriás lufi elszabadult, s egy trükkös légáramlat felcsavarta a közlekedési lámpára Manhattan szívében. Nem üveges szószt ettünk az ebédhez, hanem mi csináltuk meg a húshoz a mártást Az anyám az asztalra tette a pulyka mellcsontját, hogy ketten a családból törjük el, s kívánjunk valamit, mi pedig küzdöttünk rendesen a csonttörés jogáért. Végül Kate meg én lettünk a nyertesek. Amíg a jó fogást kerestem a csont egyik végén, az anyám hozzám hajolt, és a fülembe súgta: „Tudod, ugye, hogy mit kívánj…?” Úgyhogy szorosan lehunytam a szemem, és arra összpontosítottam keményen, hogy Kate állapota megint javuljon, bár eredetileg egy saját CD-lejátszóra gondoltam. Nem én nyertem a csonthúzkodásban, s ez egy kis undok elégtétellel töltött el.

Miután ettünk, apám kivitt minket egy kis kettő-kettő elleni érintős focira a kertbe, míg anyám elmosogatott. Mire kijött ő is, Jesse meg én is már két gólt szereztünk fejenként. – Mondjátok, hogy hallucinálok… – jegyezte meg anyám, s nem kellett többet mondania – már valamennyien láttuk Kate-et korábban hasra esni normális gyerek módjára, de mikor felállt, már csillapíthatatlanul vérzett, mint egy beteg gyerek.

– Ó, Sara… – Apám százwattosra srófolta a mosolyát. – Kate velem van egy csapatban, nem engedem, hogy a többiek rámenjenek.

Az anyámhoz lejtett, s olyan lassan és hosszan csókolta, hogy az én képem vörösödött belé, mert biztos voltam benne, hogy a szomszédok leselkednek. Mikor elvált az arcuk, az anyám szemét olyan árnyalatúnak láttam, amilyennek addig soha, és nem hiszem, hogy valaha is fogom még ilyennek látni. – Bízz bennem – mondta, aztán Kate-nek dobta a labdát.

Emlékszem még, hogy a föld már csípősen hideg volt, ha leültünk rá – a tél közeledett… Emlékszem, hogy apám leszerelt, vagyis ledöntött, de arra ügyelt, hogy mindig afféle fekvőtámaszba nyomja fel magát ilyenkor, hogy csak a testéből áradó meleget, s ne a teljes súlyát érezzük. Emlékszem, hogy az anyám egyformán szurkolt mindkét csapatnak.

És emlékszem, hogy Jesse-nek dobtam a labdát, de Kate-et találtam el, akinek szeme-szája elállt a csodálkozástól, mikor a labda egyszer csak a karjai között volt. Papa ordított neki, hogy rohanjon a labdával az érintő pontra. Iszkolt, mint a nyúl, majdnem sikerült neki bevinnie a pontot, mikor Jesse rávetődött, s maga alá gyűrve Kate-et mindketten a földre zuhantak.

Egy másodpercre megállt a világ. Kate ott feküdt kitárt karral-lábbal, s nem mozdult. Az apám máris ott termett, s lelökte róla Jesse-t. – Mi a fene ütött beléd?!

– Elfelejtettem…!

Mire az anyám: – Hol fáj? Fel tudsz ülni?

Kate a hátára gördült, és mosolygott. – Nem fáj semmim. Szuperül vagyok!

A szüleim egymásra néztek. Egyikük sem értette, de én meg Jesse igen – hogy nem számít, ki vagy, a lelked mélyén mindig azt szeretnéd, hogy valaki más legyél, és amikor egy századmásodpercre teljesül ez a kívánságod, az maga a csoda. – Elfelejtette… – mondta Kate csak úgy magának, ahogy a hátán feküdt, s ragyogó arcát a hidegen fénylő napkorong felé fordította.

A kórházi szobákban sosincs egészen sötét, az ágy mögött mindig van egy irányfény baj esetére, hogy a nővér és az orvos megtalálja a leszállópályát a katasztrófában. Már ezerszer láttam Kate-et efféle ágyban, csak a csövek és a vezetékek nem egészen ugyanolyanok. Mindig kisebbnek látom őt, mint ahogy emlékszem rá.

Olyan csöndben ülök le, ahogy csak bírok. Kate nyakán és mellkasán olyanok az erek, mint az autós térképen az utak – sehova se tartó sztrádák… Játékból elképzelem, ahogy a testében vándorolnak azok az átkozott leukémiasejtek, mint a rossz hírek háztól házig.

Hirtelen kinyitja a szemét, és én majdnem leesem az ágyról, mert ez rosszabb, mint egy horrorfilm: – Anna? – mondja, s egyenesen rám mered. Kicsi korunk óta nem láttam ilyen rémültnek, azóta, hogy Jesse elhitette velünk, egy indián szellem jelent meg a házban, hogy visszakövetelje az ősök csontjait, amelyeket tévedésből a mi házunk alá temettek.

Ha az embernek van egy testvére, s az meghal, akkor az ember nem mondja többé, hogy van testvérem? Vagy akkor is testvérek maradunk, amikor az egyenlet egyik felét leradírozzák?

Felkuporodom az ágyra, ami keskeny, de még így is elférünk rajta ketten. A fejem a mellkasára hajtom, olyan közel a csövéhez, hogy látom, amint csöpög beléje a folyadék. Jesse-nek nincs igaza – nem azért jöttem Kate-hez, hogy jobban érezzem magam. Azért jöttem, mert nélküle nem jut eszembe, hogy ki is vagyok.

CSÜTÖRTÖK

„Ha érezve értenéd,
Amit mondok: minden csillag üzen
És iszony a szava,
Nem felelnél így nekem akkor:
’De szép az éjszaka!’ ”

D. H. Lawrence: Under the Oak
(A tölgy alatt)
Szabó T. Anna fordítása

BRIAN

Sohasem tudhatjuk, amikor elindulunk, hogy máglya vagy sűrű füst vár-e ránk. Tegnap, hajnali 2 óra 46-kor a fények kigyulladtak a laktanya emeletén. Nyilván a riasztócsengő is megszólalt, bár nem tudom, hallottam-e valaha a riasztást egyszer is. Tíz másodperc alatt felöltöztem, s indultam kifelé a szobámból. A huszadik másodpercben a védőfelszerelést vettem fel, a vállamra húztam a nadrágtartót, s bebújtam a kabátom teknőspáncélja alá. A második perc végére Ceasar már hajtott is ki a kocsival az utcára; Paulie és Red ültek hátul mint szivattyúkezelő és sugárvezető.

Apró villanások a fejemben – csak ekkor kezdtem magamhoz térni; mindenki ellenőrizte a légzőkészülékét, felvettük a védőkesztyűt. A diszpécser bejelentkezett, és közölte, hogy a ház a Hoddington Drive-on van, és vagy épülettűz, vagy csak szoba. – Itt fordulj balra – mondtam Ceasarnak. Hoddington alig nyolcutcányira van az otthonomtól.

A ház olyan volt, mint egy sárkányfej. Ceasar minél nagyobb körben igyekezett megkerülni a házat, hogy mindhárom oldalról jól szemügyre vehessem. Aztán mindannyian kiugráltunk a kocsiból, és egy percre megálltunk, hogy szembenézzünk a dologgal – négy Dávid a Góliát előtt… – Szerelj fel egy két és fél hüvelykes tömlőt – mondtam Ceasarnak, aki aznap a szivattyúkezelő volt. Egy nő rohant felém hálóingben, zokogva, három gyerek csimpaszkodott beléje. – *Mija!* – sikította, és a ház felé mutogatott. – *Mija!*

– *Dónde está?* – álltam elé úgy, hogy csak az arcomat láthassa, semmi mást. – *Cuantos anos tiene?*

Egy második emeleti ablakra mutatott. – *Trés* – zokogta.

– Parancsnok – ordított Ceasar –, kész vagyunk!

Hallottam egy másik szirénázó kocsit közeledni – jön az erősítés… – Red, csinálj huzatot a tetőn északkelet felé; Paulie, locsold a tüzet. Van egy gyerek a másodikon. Bemegyek, hátha ki tudom hozni.

Egy ilyen jelenet valójában nem úgy játszódik, mint a mozikban – hogy csak úgy berohan a hős, és aztán jöhet az Oscar-díj. Ha bemegyek, és mondjuk, a lépcső már nincs sehol… Ha a falak bármikor beomolhatnak… Vagy olyan forróság van, hogy már minden a gyulladási hőfok körül van, s bármely percben fellobbanhat a máglya – nos, akkor visszakozom, s az embereimet is visszatartom a bemeneteltől. A mentőszemélyzet biztonsága előbbre való, mint az áldozaté.

Minden esetben.

Gyáva vagyok. Ha vége a műszaknak, sokszor maradok még, feltekerem a tömlőt, vagy újabb kávét főzök, hogy a bejövőknek is legyen, s csak ezután indulok haza. Sokszor eltöprengek, hogy miért pihentetőbb nekem egy olyan helyen lenni, ahol egy éjszaka többnyire kétszer-háromszor is kivernek az ágyból. Azt hiszem, azért, mert nem kell szoronganom, mi fog történni – úgyis történik valami, azért vagyok ott. Abban a percben viszont, hogy hazaérek, már szorongok, hogy mi fog történni…

Kate, amikor másodikos volt, rajzolt egyszer egy tűzoltót glóriával a sisakja körül. Közölte az osztálytársaival, hogy engem csak a mennybe engednének be, mert ha a pokolba jutnék, kioltanám az összes tüzet.

Még mindig megvan az a rajz.

Feltörök egy tucat tojást egy tálba, s vadul verni kezdem. A szalonna már sistereg a tűzön; a palacsintás platni melegszik a sütéshez. A tűzoltók együtt esznek – legalábbis próbálunk egy-egy étkezés végére jutni, mielőtt megszólalna a riasztás. Ez a reggeli egy kis kényeztetés az embereimnek, akik éppen most zuhanyozzák le a bőrükről – meg a fejükből kifelé – az első éjszaka nyomait. A hátam mögött közelgő lépéseket hallok. – Hozz egy széket – szólok hátra a vállam fölött. – Mindjárt kész.

– Köszönöm, nem kérek – szólal meg egy női hang. – Nem akarok tolakodni.

Feltartott falapáttal a kézben megfordulok. A női hang itt szokatlan, főleg, hogy még reggel hét is alig van. A nő alacsony, nagy, borzas hajkoronával, amelyről valamiért az erdőtüzek jutnak az eszembe. Minden ujján csillogó ezüstgyűrűk. – Fitzgerald parancsnok, én Julia Romano vagyok, a kirendelt jogi gyám Anna ügyében.

Sara említette őt – erre a nőre fog a bíró hallgatni a végén, amikor majd csattan az ostor.

– Isteni illatok – mosolyog. Hozzám lép, kiveszi a kezemből a falapátot. – Nem bírom nézni, ha valaki főz, nekem is muszáj beszállnom. Genetikai hiba… – Nézem, ahogy beletúr a hűtőbe, és a sokféleségből nem mást, mint egy üveg tormát emel ki. – Remélem, most van egy-két perce, hogy beszéljünk.

– Persze. – Minek a torma?

Egy jó kanálnyit beletesz a tojásba, aztán leveszi a reszelt narancshéjat és a chiliport a fűszeres polcról, és azokkal is megszórja a rántottát. – Hogy van Kate?

Ráöntöm a palacsintatésztát a platnira, s nézem, ahogy pöfögnek alatta a buborékok. Amikor megfordítom, szép, egyenletes világosbarna. Már beszéltem Sarával ma reggel, Kate éjszakája eseménytelen volt, Saráé kevésbé. De az Jesse miatt volt.

Van egy perc az épülettüzeknél, amikor bizonytalan, hogy te nyered-e meg a meccset, vagy a tűz. Figyeled, ahogy a mennyezet egy darabja leválni és esni készül, meg ahogy a lépcső felemésztődik, s érzed, ahogy a műanyag padló a bakancsod talpára ragad. A részek összeadódnak, s a végösszeg olyan elsöprő, hogy nincs más hátra, mint kihátrálni, s erőnek erejével arra gondolni, hogy minden tűz előbb-utóbb kiég magától, minden segítség nélkül.

Manapság bármerre fordulok, mindenhol tüzet kell oltanom. Előttem ott van Kate, aki beteg. A hátam mögött Anna az ügyvédjével. Jesse csak akkor nem iszik, ha éppen bedrogozott; Sara menekvésképpen szalmaszálak után kapkod. És itt vagyok én, teljes védőfelszerelésben, biztonságban. Tucatnyi kampó, meg feszítővas, meg rúd van a készletemben. Mind a rombolás szerszáma, pedig inkább valami kötélfélére volna szükségem, amivel egybe tudnám tartani a családom.

– Parancsnok…. Brian!? – Julia Romano hangja térít magamhoz, vagyis a konyhához, amely hirtelen füsttel telik meg. Julia mellém lép, és lelöki az égő palacsintát a platniról.

– Húha! – Bedobom az elszenesedett tésztát a mosogatóba, ahonnan a korong rám sziszeg. – Elnézést kérek…

Ez a két szó, mint a „szezám, tárulj”, valahogy megváltoztatja a hangulatot.

– Milyen jó, hogy van tojásunk! – mondja Julia.

Egy égő házban előjön az emberből a hatodik érzék. Nem látsz semmit a füst miatt. Nem is hallasz semmit a tűz harsogó robajától. Nem érhetsz hozzá semmihez, mert akkor véged.

Előttem Paulie állt, a sugarat irányította. Mögötte a többiek – a vízzel teli tömlő vastag és súlyos, mint a kő. Felmentünk a lépcsőn, amely még érintetlen, s azon dolgoztunk odafönt, hogy „kinyomjuk” a tüzet, a füstöt, a forróságot a lyukon, amelyet Red vágott a tetőbe. Mint minden, amit beszorítanak valahová, a tűz is ösztönösen arra menekül, amerre tud.

Négykézlábra ereszkedve próbáltam átkúszni az előszobán. Az anya azt mondta, balra a harmadik ajtó. A tűz a mennyezet másik oldala felé terjedt, a levegős nyílás felé igyekezett. Ahogy víz érte, fehér gőz csapott fel, a többiek eltűntek benne.

A gyerekszoba ajtaja nyitva volt. Bekúsztam, szólongattam a gyereket. Az ablaknál volt egy nagyobb árnyék, amely vonzott, mint a mágnes, de csak egy túlméretezett plüssállat volt. Benéztem a szekrényekbe, az ágy alá, nem láttam senkit.

Visszahátráltam az előszobába, s majdnem elbuktam az öklömnyi vastag tömlőben. Az ember gondolkozik, a tűz nem. A tűz meghatározott szabályok szerint mozog, egy gyerek nem. Hová mennék én, ha nagyon megijednék?

Gyorsan haladva bedugtam a fejem minden ajtón. Az egyik rózsaszín volt, babaszoba. Egy másikban matchboxok hevertek a padlón, és emeletes ágyat láttam. A harmadik nem szoba volt, hanem egy beépített szekrény. A szülői háló a lépcsőfeljáró túloldaláról nyílt.

Ha én gyerek lennék, az anyámhoz akarnék menni.

Egyedül ebből a szobából szivárgott fekete füst az ajtó alól. Kinyitottam az ajtót, pedig tudtam, hogy ezzel levegőt engedek be, azaz helytelenül cselekszem, de nem volt más választásom.

Ahogy várható volt, a parázsló vonal a küszöbnél fellobbant, s a lángok betöltötték az ajtókeretet. Átrontottam rajta, mint egy megvadult bika; éreztem, ahogy parázsló fadarabok szánkáznak végig a sisakomon, a hátamon. – Luisa! – ordítottam. A fal mentén haladva kitapogattam az utat, megtaláltam a szekrényt. Hangosan bekopogtam, és újra a nevén szólítottam.

Erőtlenül, de hallhatóan visszakopogott.

– Szerencsések vagyunk – mesélem Julia Romanónak, aki valószínűleg e szavakra számított a legkevésbé. – Sara nővére felügyelt a gyerekekre kezdettől fogva, ha hosszabb időre kellett berendezkedni a kórházban. Rövidebb kezelések idején váltjuk egymást. Érti – Sara alszik Kate-tel egyik éjjel a kórházban, és én vagyok a többiekkel, aztán fordítva. Most már azért könnyebb a dolgunk, elég nagyok ahhoz, hogy elboldoguljanak maguk is.

Valamit beír a jegyzetfüzetébe, mikor ezt mondom, s emiatt kissé fészkelődnöm kell a széken. Anna még csak tizenhárom, lehet, hogy túl fiatal ahhoz, hogy egyedül legyen otthon? A gyermekvédelmisek biztosan ezt mondanák, de Anna nem tipikus eset. Anna már évek óta felnőtt ember.

– Maga szerint Annával minden rendben? – kérdi Julia.

– Nem hinném, mert akkor nem perelne. – Kicsit tűnődöm. – Sara azt mondja, fel akarja hívni magára a figyelmet.

– És maga mit gondol?

Hogy időt nyerjek, eszem egy falat rántottát. A torma meglepően jó benne. Kiemeli a narancsaromát. Meg is mondom Juliának.

Összehajtva leteszi a szalvétát a tányérja mellé. – Nem válaszolt a kérdésemre, Mr. Fitzgerald.

– Nem hinném, hogy ez ilyen egyszerű volna. – Nagyon lassan lerakom az evőeszközeimet. – Vannak testvérei?

– Van, mindkét nemből. Hat bátyám és egy ikernővérem. Füttyentek. – A szüleinek nagyon türelmes embereknek kellett lenniük. Vállat von. – Jó katolikusok. Nem tudom persze, hogy csinálták, de egyikünk sem lett elveszett bárány.

– És mindig így gondolta? – kérdem. – Nem érezte soha, amikor kicsi volt, hogy nem maga a kedvenc? – Az arca kicsit megfeszül, de alig észrevehetően, és én már bánom is, hogy ezt mondtam. – Minden szülő tudja, hogy egyformán kellene szeretnie a gyerekeit, de valahogy mégsem így sülnek el a dolgok. – Felállok az asztaltól. – Van még egy kis ideje? Szívesen bemutatnám valakinek.

Tavaly, a legvadabb télben kaptunk egy riasztást egy fickó miatt, aki a városon kívül lakott, egy földút mentén. Az illető fizetett valakinek, hogy szántsa fel a kocsibehajtóját, s ez az ember talált rá, ő hívta fel a mentőket. – A fickó előző este kiszállt a kocsiból, elcsúszott, és szó szerint ráfagyott a kavicsra. A bérmunkás csaknem elgázolta, mert azt hitte, csak egy hóbucka.

Mikor mi a helyszínre értünk, már csaknem nyolc órája feküdt odakint, és nem volt más, csak egy jégkupac, aminek nem volt pulzusa. A térde be volt hajlítva; azért emlékszem erre, mert mikor felemeltük végre, s rátettük az ágyra, akkor a levegőbe meredt a lába. – Betettük a mentőbe, felturbóztuk a fűtést, s megpróbáltuk levagdosni a ruháját. Mire elvégeztük a papírmunkát, s indulhattunk vele a kórházba, a fickó már ülve beszélgetett velünk.

Azért mesélem ezt, hogy lásd: bármit higgy is, csodák igenis vannak.

Közhelyes megfogalmazás, de tény, hogy elsősorban azért lettem tűzoltó, hogy embereket mentsek. Abban a pillanatban, amikor átléptem a parázsló ajtókereten Luisával a karomban, s mikor a mamája megpillantott minket, és térdre esett, tudtam, hogy elvégeztem a munkámat, és jól végeztem el. Lekuporodott a másik csapat mentőse mellé, aki éppen vénát csinált a gyereknek, s oxigénmaszkot tett az arcára. A gyerek köhögött, rémült volt, de tudtam, hogy egykettőre rendbe fog jönni.

A tűz még javában lángolt; a fiúk odabent mentették a menthetőt – a szükséges rombolás mellett… A füst fátylat vont magasan a ház körül az éjszakai égre, a Skorpióban egy csillag sem látszott tőle. Levettem a kesztyűt, kezem fejével megtöröltem a szemem, amely még órákig fog sajogni a füsttől. – Jól dolgoztatok – mondtam Rednek, aki a tömlőt szerelte éppen vissza.

– Jól mentettél, főnök – szólt vissza.

Persze, minden jobban ment volna, ha Luisa a saját szobájában marad, de hát a gyerekek sohasem ott vannak, ahol az ember gondolná. Egyet pislogsz, s nem a szobában, hanem egy szekrényben találod; kettőt pislogsz, s már nem három, hanem tizenhárom… A gyereknevelés némileg nyomkövető tevékenység, s csak abban reménykedhetünk, hogy nem előznek meg minket annyival, hogy már teljesen kikerülnek a látóterünkből.

Levettem a sisakot, s kinyújtóztattam a nyakizmaimat. Felnéztem az anyaghalomra, amely egykor egy otthon volt. Hirtelen ujjak fonódtak a kezemre. Az asszony állt mellettem könnyes szemmel, aki itt lakott egykor. A legkisebb gyerek a karjában volt még mindig, a többi a kocsiban ücsörgött Red felügyelete alatt. Nem szólt, csak az ajkához emelte a kezemet. A kabátom hamutól fekete ujjáról lecsurgott egy kis víz, s koromcsíkot húzott az arcára. – Szívesen – mondtam.

Visszafelé menet az állomásra a hosszabbik út felé irányítottam Ceasart, hogy a házam előtt haladjunk el. Jesse dzsipje állt a felhajtón; lámpa egy sem égett a házban. Elképzeltem Annát, ahogy állig betakaródzva fekszik, ahogy szokott; Kate ágyát meg üresen.

– Minden lerendezve, Fitz? – kérdezte Ceasar, miközben annyira lelassított a ház előtt, hogy csaknem megállt.

– Igen, minden – mondtam. – Na, menjünk haza…

Azért lettem tűzoltó, hogy embereket mentsek. De ez így nem pontos. Neveket is kéne említenem, hogy pontosan kikre is gondolok…

JULIA

Brian Fitzgerald kocsija tele van csillagokkal. Az utasülésen térképek vannak, a két ülés közé betűzve lapok; a hátsó ülésen mindenféle bolygók és csillagködök fénymásolatai fekszenek kiteregetve. – Bocsánat – mondja elvörösödve. – Nem számítottam társaságra…

Segítek neki egy kis helyet csinálni, hogy beülhessek. Kezembe akad közben egy térkép, amely tele van tűszúrásnyi pontokkal. – Ez micsoda? – kérdezem.

– Csillagtérkép. Ez a hobbim – vonja meg a vállát.

– Mikor kicsi voltam, egyszer megpróbáltam egy-egy csillagot elnevezni a rokonaimról. Az volt benne a félelmetes, hogy előbb aludtam el, semhogy kifogytam volna a nevekből.

– Anna egy galaxisról kapta a nevét – jegyzi meg Brian.

– Ez sokkal fantáziadúsabb, mint egy védőszentet választani névadónak – elmélkedem. – Egyszer megkérdeztem a mamámat, hogy miért fényesek a csillagok. Azt felelte, azok éjjeli lámpák, hogy az angyalok éjjel is lássanak a mennyben. De amikor a papát kérdeztem, ő mindenféle gázokról kezdett beszélni. Én ebből összeraktam magamnak azt, hogy a vacsorától, amit a jóisten felszolgál a mennyben, szegény angyalkáknak éjjel a vécére kell szaladgálniuk.

Brian hangosan nevet. – Én meg atommagfúzióval próbálkoztam a gyerekeimnél…

– És mennyire volt sikeres?

Elgondolkozik egy kicsit. – Szerintem csukott szemmel is meg tudnák mutatni a Göncölszekeret.

– Ezt nevezem… A csillagok nekem mind ugyanolyanok.

– Nem olyan nehéz dolog. Például keresünk egy konstellációt, mondjuk, az Orion övét viszonyítási pontként, és akkor már gyerekjáték megtalálni bármelyik csillagát. – Kis szünet után teszi hozzá: – Az univerzum kilencven százaléka olyan anyagból áll, amit még csak nem is látunk.

– Akkor honnan tudjuk, hogy ott van?

Lelassít, és megáll egy piros lámpánál. – A fekete anyagnak gravitációs hatása van a többi dologra. Nem látható, nem érezhető, de azt jól lehet látni, ha valamit elkezd önmaga felé vonzani.

Miután Campbell elment tegnap este, Izzy tíz másodperc múlva megjelent a nappaliban, éppen amikor kitörni készült belőlem az a fajta velőtrázó sírás, amelyet tisztítókúraként receptre kéne felírni minden nőnek havonta egyszer. – Na ja – jegyezte meg szárazon.

– Látom én, hogy ez szigorúan csak munkakapcsolat…

Rosszallóan néztem rá. – Csak nem hallgatóztál?

– Bocsánatért esedezem, hogy te meg a Rómeód ennyire vékony fal mögött romantikáztatok.

– Ha van valami mondanivalód, hát ki vele!

– Nekem? – méltatlankodott Izzy. – Hát mi közöm hozzá, nem igaz?

– De igaz.

– Na hát akkor… Inkább megtartom a véleményemet magamnak.

Sóhajtva néztem fel a plafonra. – Jaj, nyögd már ki, Isobel…

– Már azt hittem, tényleg nem érdekel… – Leült mellém a díványra. – Tudod, Julia, amikor egy szúnyog először látja azt a nagy lila rovarölő lámpát, azt hiszi, az az Úristen. Másodszorra már ész nélkül rohan az ellenkező irányba.

– Először is, ne hasonlíts egy szúnyoghoz. Másodszor: nem „rohan”, hanem „repül”. Harmadszor: nincs másodszorra. Mert addigra halott.

– Jaj, annyira jogász vagy… – somolygott Izzy.

– Én nem engedem, hogy Campbell csapdába csaljon.

– Akkor jobb, ha áthelyezteted magad.

– Nem a haditengerészetnek dolgozom. – Felkaptam az egyik díszpárnát, s magamhoz szorítottam. – Amúgy se tehetnék ilyet. Most már nem. Azt hihetné, olyan gyenge anyagból

vagyok, hogy nem tudom a munkát összeegyeztetni az érzelmi életemmel, és képtelen vagyok helyre tenni magamban egy ostoba, éretlen, tinikori… esetet.

– De hát képtelen vagy…! – Izzy a fejét rázta. – Ő egy önző faszfej, aki megrág és kiköp, meglátod… Neked amúgy is hosszú a bűnlajstromod: szörnyű seggfejek sora van a hátad mögött, akiktől azonnal visítva kellett volna menekülnöd ahelyett, hogy hagytad magad levenni a lábadról, tehát igazán nincs kedvem békésen hallgatni, ahogy saját magadat arról győzködöd, hogy már semmit sem érzel Campbell Alexander iránt, holott az elmúlt tizenöt évben mást se csináltál, csak kétségbeesetten próbáltad betölteni azt az űrt, amit a lelkedben hagyott.

Rábámultam: – Hűha…

– Hát ez már régen nyomta a bögyömet… – vonta meg a vállát Izzy.

– Te *minden* férfit utálsz, vagy csak Campbellt?

Izzy elgondolkozott egy csöppet. – Csak Campbellt – szögezte le végül.

Másra se vágytam abban a percben, minthogy egyedül legyek a nappalimban, és nyugodtan törhessek-zúzhassak, kihajíthassak ezt-azt, mint például a távkapcsolót, egy üvegvázát – vagy még inkább a nővéremet. De hát nem parancsolhattam ki a házból Izzyt, mikor csak néhány órája költözött be. Felálltam, s lekaptam a kulcsaimat a pultról. – Kimegyek egy kicsit – mondtam neki. – Ne várj meg, feküdj le.

Nem vagyok bulizós alkat, ezért nem voltam még soha a Shakespeare Macskájában, pedig csak négy utcányira van a bérháztól, ahol lakom. A bárban sötét volt, tömeg, pacsuli- és szegfűszegillat. Átnyomakodtam a tömegen, felpattantam egy bárszékre, és nagy ívben rámosolyogtam a mellettem ülő férfira.

Olyan hangulatban voltam, hogy legszívesebben egy mozi hátsó sorában szeretkeztem volna valakivel, aki nem tudja még a nevemet sem. Arra vágytam, hogy legalább három pasi küzdjön azért a megtiszteltetésért, hogy meghívhasson egy italra.

Megmutatom Campbell Alexandernak, hogy mit vesztett…

A mellettem ülő férfinak égkék szeme volt, fekete lófarka és olyan mosolya, mint Cary Grantnek. Udvariasan bólintott felém, aztán elfordult, és egy fehér hajú úr szájára tapadt. Körülnéztem, és most vettem észre, amit a bejáratnál nem: a bár ugyan tele volt egyedülálló férfiakkal, de mind egymással táncolt, flörtölt, ölelkezett.

– Mit adhatok? – A mixernek lilásrózsaszín, tüskésre zselézett haja volt, az orrcimpájában fémkarika.

– Ez egy meleg bár?

– Nem, a West Point kiképzőközpont tisztiklubja… Akar inni, vagy nem? – A válla fölött a tequilás üvegre mutattam, ő meg elővett egy kis poharat.

Beletúrtam a táskámba, és előhalásztam egy ötvendollárost. – Az egészet kérem. – Az üvegre sandítva megjegyeztem: – Fogadjunk, hogy Shakespeare-nek még csak macskája sem volt…

– Ki lépett ennyire a tyúkszemére? – kérdezte a mixer. Összehúzott szemmel méregettem: – Maga nem is meleg…

– Naná, hogy az vagyok.

– Az eddigi tapasztalataim szerint, ha meleg volna, akkor talán vonzónak látnám. Voltaképpen… – Az egymásba feledkezett párra pillantottam, akik mellettem ültek, aztán vállat vonva néztem vissza a mixerre. Az döbbenten nézett rám, és visszaadta az ötvenesemet. Visszagyűrtem a pénztárcámba. – Ki mondta, hogy nem lehet barátokat venni – motyogtam.

Három órával később én voltam az egyetlen ember a helyiségben, nem számítva Hetet, azaz a mixert, aki tavaly augusztusban határozott úgy, hogy megszabadul a „Neil”-től, bármit hordozzon is ez a név. A Hét az égvilágon semmit sem fejez ki, mondta nekem, és ő éppen ezt szereti benne.

– Lehet, hogy nekem meg Hatnak kéne lennem – mondtam neki, mikor már a tequilás üveg vége felé jártam. – Neked meg Kilencnek.

Hét feltette az utolsó tiszta poharat is a helyére. – Erről van szó. Tiszta sor.

– Ő Gyémántnak hívott – mondtam, s nem bírtam megállni, hogy ne kezdjek sírni.

„A gyémánt csak egy kő, ami hatalmas forróságnak és nyomásnak van kitéve. A különleges dolgok mindig ott rejtőznek, ahol senki sem keresgél.”

De Campbell keresgélt. Aztán elhagyott, és ezzel tudatosította bennem, hogy amit talált, az nem érte meg sem az időt, sem a fáradságot.

– Nekem rózsaszín hajam volt – mondtam Hétnek.

– Nekem rendes munkám volt – felelte.

– És mi történt?

Vállat vont. – Befestettem a hajam rózsaszínre. És veled mi történt?

– Én hagytam kinőni az enyémet – válaszoltam.

Hét letörölte a pultot – észre se vettem, hogy kiöntöttem egy kis tequilát. – Soha senki sem elégedett azzal, amije van – mondta.

Anna egyedül ül a konyhaasztal mellett egy tálka müzlit eszegetve. A szeme kitágul a csodálkozástól, ahogy meglát az apja társaságában, de ennél többet nem látni rajta. – Megint tűz volt, ugye? – szimatol a levegőbe.

Brian odalép hozzá, megöleli. – Jó nagy…

– A gyújtogató…? – kérdezi.

– Nem hinném. Ő az üres épületekre megy rá, ebben meg volt egy gyerek.

– Akit megmentettél – tippel Anna.

– Fogadhatsz rá. – Rám pillant. – Most elvinném Juliát a kórházba. Velünk jössz?

A tálkába mélyed a tekintete. – Nem tudom…

– Hé… – Brian az álla alá nyúl, felemeli a fejét. – Senki se akar távol tartani téged Kate-től!

– De olyan nagyon nem is hiányzom ott senkinek – mondja.

A telefon megszólal, Brian felveszi. Kisvártatva elmosolyodik. – Nagyszerű. Remek. Persze, megyek be. – Átadja a kagylót Annának. – Mama veled akar beszélni – mondja, és tőlem elnézést kérve elmegy átöltözni.

Anna habozik, aztán tenyerét szorosan ráfonja a kagylóra. Felhúzott vállal, görnyedt háttal beszél, mint aki belépett saját teste kis telefonfülkéjébe, hogy más ne hallja. – Halló! – Aztán sokkal lágyabb hangon folytatja: – Tényleg? De jó…

Kisvártatva leteszi a telefont. Leül, bekap még egy kanál müzlit, aztán eltolja a tálkát. – A mamád volt? – kérdezem, s leülök vele szemben.

– Igen. Kate magához tért – mondja Anna.

– Ez jó hír.

– Gondolom… Talán.

Rákönyökölök az asztalra. – Miért ne lenne jó hír? De Anna nem válaszol. – Rólam kérdezett…

– A mamád?

– Kate.

– Beszéltél neki arról, hogy perelsz, Anna?

Megragadja a müzlisdobozt, és szó nélkül tekerni kezdi lefelé a benne lévő műanyagtasak szélét. – Már állott kicsit – mondja. – Soha senki sem nyomja ki belőle a levegőt, vagy csukja le rendesen a tetőt…

– Mondta bárki is Kate-nek, hogy mi folyik…?

Anna továbbra sem zavartatva magát azon igyekszik, hogy benyomja a kartondoboz tetején lévő fület a nyílásba. – Még csak nem is szeretem a Golden Grahamet. – Egy erősebb nyomás, és az egész doboz kirepül a kezéből, s széthullik a tartalma. – A francba…

– Bemászik az asztal alá, és a kezével söpri össze a szétszóródott gabonapelyheket.

Én is leereszkedem mellé, s nézem, ahogy a hulladékot felmarkolja, s bevágja a szemetesbe. Véletlenül sem néz rám. – Majd veszünk Kate-nek másikat, mielőtt hazajönne – mondom lágyan.

Anna keze megáll, és felpillant. A titkolózás leple nélkül sokkal fiatalabbnak látszik. – Julia, mi van, ha Kate gyűlöl engem?

Betuszkolok egy hajfürtöt a füle mögé. – Mi van, ha nem…?

– Az a legnagyobb baj – magyarázta nekem Hét tegnap éjjel –, hogy sohasem azt az embert akarjuk, akit akarnunk kéne.

Felpillantottam rá, s mert ez a téma elevenembe vágott, megpróbáltam felemelni a bárpultra tapadt arcomat. – Nem csak én vagyok ilyen?

– A fenét… – Levett néhány tiszta poharat. – Gondold csak el: Rómeó és Julia felrúgták a bevált rendszert, s lám, mi lett velük… Superman Lois Lane-ért koslat, pedig sokkal jobban illene hozzá a Wonder Woman. Dawson és Joey – mondjam még? És ne is hozd szóba Charlie Brownt meg azt a kis vöröskét…

– És te hogy állsz ezzel? – kérdezem.

Vállat von. – Hát, senki se kivétel, épp ezt mondom. – Rákönyököl a pultra, olyan közel hozzám, hogy látom festett hajszálai lenőtt, sötét tövét. – Nekem ott volt Linden.

– Én is szakítanék azzal, akit egy fáról neveztek el – próbálok szolidáris lenni vele. – Fiú volt, vagy lány?

– Nem árulom el – somolygott.

– Mit nem szerettél benne?

Hét sóhajtott. – Hát, olyan nő volt…

– Szóval, nő volt! – csaptam le.

Sóhajtva nézett az ég felé. – Igenis, detektív. Rajtacsíptél, éppen itt, ezen a meleg helyen. Most boldog vagy?

– Hát, nem nagyon.

– Visszaküldtem Lindent Új-Zélandra. Lejárt a zöldkártyája. Különben el kellett volna vennem.

– És mi bajod volt vele?

– Semmi az égvilágon – vallotta be Hét. – Úgy takarított, mint egy megszállott; soha egy tányért nem hagyott elmosogatni; csüngött a szavaimon, és viharos volt az ágyban. Megőrült értem, és hiszed, vagy sem, én voltam a nagy Ő az életében. Szóval, az egész kilencvennyolc százalékban tökéletes volt.

– És mi volt az a hiányzó két százalék?

– Fogalmam sincs. – A tiszta poharakat kezdte rendezgetni a bárpult távolabbi felén. – Valami hiányzott. Nem tudom megmondani, hogy micsoda, de valami nem volt meg köztünk. Ha, mondjuk, az emberi testhez hasonlítjuk a kapcsolatokat, és ha az a hiányzó két százalék, mondjuk, a köröm, akkor nem számít. De ha a szív hiányzik, az már más tészta. – Felém fordult. – Nem sírtam, amikor felszállt a repülőre. Négy évig élt velem, s amikor elment, nem éreztem semmi különöset.

– Hát, az én esetem éppen az ellenkezője – mondtam neki. – Megvolt a szív, és nem volt hozzá test, amiben működhetett volna.

– És mi történt?

– Mi történhetett volna? – mondtam. – Vége lett.

Az a nevetséges igazság velünk kapcsolatban, hogy Campbell azért vonzódott hozzám, mert egészen más voltam, mint a többiek az iskolánkban, én meg azért vonzódtam Campbellhez, mert kétségbeesetten szerettem volna kötődni valakihez. Tudtam, hogy pletykálnak rólunk, összenéznek a láttunkra, s az volt a szemükben, hogy vajon Campbell miért vesztegeti az idejét egy ilyenre, mint én. Kétségtelen, hogy azt gondolták: könnyen ágyba vitt.

Pedig mi mást csináltunk. Iskola után a temetőben találkoztunk. Olykor verseket mondtunk egymásnak. Egyszer megpróbáltunk úgy beszélgetni, hogy ki ne mondjuk az „sz” hangot. Egymásnak támasztottuk a hátunkat, és megpróbáltuk kitalálni a másik gondolatát – gondolatolvasást játszottunk, pedig lényegében arról volt csak szó, hogy az ő agyát én töltöttem be, az enyémet meg ő.

Szerettem a szagát, amikor közel hajolt hozzám, hogy jobban hallja, mit mondok – olyan volt, mint a napcirógatta paradicsom vagy a napon száradó, lesamponozott motorháztető Szerettem, ahogy a keze végigfutott a gerincemen. Szerettem…

– És mi volna – súgtam egyik éjjel a számat kissé elvéve az ajkától –, ha megtennénk…?

A hátán feküdt, és a holdat nézte, ahogy az csillagokból szőtt függőágyán lebegett. Fél karja a feje alatt, a másikkal engem fogott magához, ahogy a mellkasán feküdtem.

– Mit?

Válasz helyett félkarra felkönyököltem, s úgy csókoltam meg, hogy a föld is behorpadt alattunk. – Ja, azt… – szólalt meg Campbell rekedtesen.

– Már csináltad…?

Vigyorgott. Arra gondoltam, hogy biztos Cuncuskát, Mucuskát vagy Bucuskát, esetleg mindhármat egyszerre dugta meg a Wheeler baseballpályájának árkában vagy egy buli után otthon, amikor még mindegyikük Papa whiskyjétől szaglott. Vajon velem akkor miért nem akar lefeküdni? Talán épp azért, mert én nem vagyok Cuncuska, Mucuska vagy Bucuska, csak Julia Romano, vagyis nem vagyok elég jó.

– Nem akarod? – kérdeztem.

Ez olyan pillanat volt, amikor tudatában voltam, hogy nem annak kéne elhangzania köztünk, ami elhangzott. És tanácstalanságomban, mert nem tudtam, mit kéne mondanom, hiszen e gondolattól még sosem jutottam el a tettig korábban, egyszerűen rányomtam a kezem a nadrágját feszítő dudorra. Visszahúzódott azonnal.

– Gyémánt – mondta –, nem szeretném, hogy azt gondold, ezért vagyok itt.

Egyet hadd szögezzek le: ha egyedülállóval találkozunk, mindegy, mit mond, de biztos, hogy nem azért van egyedül, mert élvezi a magányt. Hanem mert már megpróbált beilleszkedni a világba, de az emberek újra meg újra kiábrándítják. – Akkor miért vagy itt?

– Azért, mert tudod az *American Pie* minden szavát – mondta Campbell. – Mert amikor mosolyogsz, látom azt a ferdén álló fogadat is. – Áthatóan nézett. – Mert egészen más vagy, mint azok, akikkel eddig találkoztam.

– Szeretsz engem? – suttogtam.

– Hát nem azt mondtam éppen?

Mikor a nadrágja gombja felé nyúltam, már nem húzódott el. Olyan forró volt a tenyeremben, hogy arra gondoltam, mindjárt megégeti a bőrömet. Velem ellentétben ő tudta, mit kell csinálni. Csókolt, simult, behatolt, felhasított. Aztán hirtelen mozdulatlanná merevedett. – Nem mondtad, hogy még szűz vagy – szólalt meg.

– Nem kérdezted – mondtam.

Szóval, nem feltételezte rólam… Megrázkódott, és elkezdett hullámzani bennem ismét – karok, lábak poétikus összjátéka… Felnyúltam magam mögé, s a sírkőbe kapaszkodtam. A lelki szemeimmel láttam a feliratát: Nora Deane, 1832-1838.

– Gyémánt – súgta, mikor vége volt –, azt hittem…

– Tudom, mit hittél. – Azon töprengtem, hogy mi lesz abból, ha az ember odaajándékozza magát valakinek, az illető felnyitja a csomagolást, s látja, hogy nem az van benne, amire vágyott, de nem tehet mást, akkor is éppúgy mosolyognia kell és szépen megköszönnie az ajándékot.

Teljes mértékben Campbell Alexandert vádolom amiatt, hogy sosem volt szerencsém a férfiakkal. Szégyen, de be kell vallanom, hogy rajta kívül csak három és fél emberrel feküdtem le, s egyik eset se tett hozzá sokat az első élményemhez.

– Na, hadd találgassak – mondta Hét tegnap éjjel. – Az első egy gyorstüzelő volt, a második házas…

– Honnan tudod?

Nevetett. – Te egy átlagos eset vagy.

Megforgattam a mutatóujjammal a martinimat. A pohárban az ujjam megtört, elgörbült. Optikai illúzió… – Aztán volt egy a Club Medből, egy szörfoktató.

– Na, az már nem hangzik rosszul – jegyezte meg Hét.

– Gyönyörű pasi volt – feleltem. – Olyan farokkal, mint egy koktélkeverő…

– Jujj…

– Valójában semmit sem éreztem belőle… – révedeztem a múltban.

Hét vigyorgott. – Ő volt a félember?

Céklavörösre gyúlt az arcom. – Nem, az egy másik pasi volt, nem tudom a nevét – ismertem be. – Egyszer csak felébredtem, és rajtam feküdt. Egy olyan éjszaka után, mint ez…

– Te olyan vagy szexuálisan, mint egy kisiklott vonat – állapította meg Hét.

Nem pontos megfogalmazás: a vonat kisiklása véletlen katasztrófa. Én viszont a sínek közé vetem magam. Még le is kötözöm magam a vágányra, ha jön a gyorsvonat. Megmagyarázhatatlan késztetés van bennem arra, hogy úgy várjam a Supermant, hogy legyen is rajtam mentenivalója.

Kate Fitzgerald olyan, mint egy szellem, aki jelenésre vár. A bőre szinte áttetsző, a haja olyan fehérszőke, hogy szinte beleolvad a párna színébe. – Hogy vagy, drágám? – dörmögi neki Brian, s lehajol, hogy homlokon csókolja.

– Azt hiszem, most nem indulok a súlyemelésen – viccelődik Kate.

Anna előttem az ajtóban áll egyik lábáról a másikra. Sara kinyújtja feléje a karját. Annának sem kell több bátorítás, máris fölkuporodik Kate ágyára. Megjegyzem magamnak ezt a kis gesztust anya és gyerek között. Aztán Sara meglát, ahogy a küszöbön állok. – Brian, ő mit keres itt? – kérdezi.

Várom Brian válaszát, de neki nemigen akaródzik megszólalni, így felvillantok egy mosolyt, s lépek egyet befelé. – Hallottam, hogy Kate ma jobban van, s gondoltam, megragadom az alkalmat, hogy beszélgessek vele.

Kate üggyel-bajjal felkönyököl. – Ki vagy?

Arra számítok, hogy Sara tiltakozni fog, de Anna az, aki megszólal: – Nem hinném, hogy jó ötlet – mondja, pedig jól tudja, hogy csak ezért jöttem ide velük. – Úgy értem, Kate még elég rosszul van.

Egy kis időbe telik, de aztán felfogom: Anna környezetében csak Kate pártját fogva lehet Katehez szólni. Most tőle telhetően azon igyekszik, nehogy vétsek e szabály ellen.

– Igen, Annának igaza van – mondja Sara gyorsan. – Kate éppen túl van egy krízisen.

Anna vállára teszem a kezem. – Ne aggódj. – Aztán az anyjához fordulok. – Úgy hallom, hogy azt szeretné, a meghallgatás…

Sara közbevág: – Ms. Romano, beszélhetnénk egy percet odakint?

Kilépünk a folyosóra, Sara megvárja, amíg egy nővér elhalad mellettünk egy tálcányi injekcióstűvel. – Tudom, mit gondol rólam… – mondja.

– Mrs. Fitzgerald…

A fejét rázza. – Anna mellett áll, és jól teszi. Én is voltam gyakorló jogász valaha, megértem. Csak a munkáját végzi, és ebbe beletartozik az is, hogy lássa, mitől lettünk éppen olyan család, amilyenek vagyunk. – Öklével megdörzsöli a homlokát. – Az én dolgom pedig az, hogy vigyázzak a lányaimra. Az egyik nagyon beteg, a másik pedig roppant boldogtalan. És bár ezt nem gondoltam teljesen végig, de… Abban biztos vagyok, hogy Kate attól nem fog gyorsabban gyógyulni, ha megtudja, hogy azért van itt, mert Anna nem vonta vissza a beadványát. Úgyhogy arra kérem, maga se közölje ezt vele. Legyen szíves…

Lassan bólintok, mire Sara az ajtó felé fordul. Kezével az ajtógombon tétován visszanéz: – Én szeretem *mindkettejüket* – mondja nyomatékkal, s otthagy ezzel a megoldandó egyenlettel.

Mondtam Hétnek, a bármixernek, hogy az igaz szerelem bűnben fogan.

– Nem, ha már elmúltál tizennyolc – mondta, és bezárta a kassza fiókját.

Mostanra a bárt lényem meghosszabbításának érzem, afféle második torzónak, amelyre az első – a testem – támaszkodik.

– Például „ellopod valakinek a szívét” – bizonygattam. – „Elveszed az eszét.” – Az üres üveg nyakát feléje billentettem. – Vagy: „a szerelem vakká tesz.”

Letörölte előttem a pultot egy ronggyal. – Fordulj nyugodtan a bíróságra, úgy kihajítanak az érveiddel együtt, hogy csak na…

– Ne vegyél rá mérget…

Hét kiteregette a törlőrongyot a bárpult szélén húzódó rézkorlátra. – Én nem bűnnek mondanám, csak egy kis kihágásnak, ami jóvá tehető.

Ráfektettem az arcom a hűvösen nedves fapultra. – Ki van zárva – szögeztem le. – Ha egyszer elköveted e vétséget, életfogytiglant kapsz érte.

Brian és Sara leviszik Annát a kávézóba. Egyedül hagynak Kate-tel, aki fel van csigázva. Gondolom, két kezén megszámolhatná az alkalmakat, amikor az anyja jószántából egyedül hagyta. Elmagyarázom neki, az én munkám abból áll, hogy segítem a családját a rá vonatkozó egészségügyi döntések meghozatalában.

– Akkor etikai bizottság? – találgat. – Vagy a kórház jogi osztályáról jött? Úgy néz ki, mint egy ügyvéd.

– Miért, hogy néz ki egy ügyvéd?

– Hát úgy, mint egy orvos, amikor éppen nem akarja elmondani a betegének, mit talált a laborleletben.

Odahúzok egy széket az ágyához. – Nos, örömmel hallom, hogy ma jobban vagy.

– Hát igen. Tegnap még eléggé ki voltam ütve – mondja Kate.

– Annyira tele voltam nyomva gyógyszerekkel, hogy mindenkiből kettőt láttam a tévében, ha láttam egyáltalán valamit…

– Tudod, hogy éppen milyen orvosilag az állapotod?

Kate bólint. – A csontvelő-transzplantációm után kilökődési reakció jött ki rajtam, ami egyfelől jó, mert seggbe rúgja a leukémiát, de csinál néhány cifra dolgot a bőrrel és a belső szervekkel. Kaptam az orvosoktól cyclosporint meg szteroidokat, és hatottak is, de a veséimet lerombolták, s erről szól az e havi akció. Nagyjából mindig ez van – az egyik oldalon betömnek egy lyukat a gáton, a másikon meg kilyukad megint. Valami mindig szétesik bennem.

Mindezt olyan lazán közli, mintha csak az időjárásról vagy a kórházi kosztról faggatnám. Megkérdezhetném, hogy beszélt-e a nefrológussal a veseátültetésről, meg hogy mit gondol ezekről a különféle, fájdalmas beavatkozásokról. De hát tudom, hogy éppen ezekre a kérdésekre számít, s valószínűleg ezért jön ki a számon egy egészen másféle mondat: – Mi akarsz lenni, ha nagy leszel?

– Ilyet soha senki sem kérdez tőlem – néz rám kutatóan. – Miből gondolja, hogy valaha felnövök?

– Miből gondolod, hogy nem nősz fel? Nem ennek reményében csinálsz mindent végig?

Már azt hiszem, nem kapok választ, mikor megszólal: – Mindig is balett-táncosnő szerettem volna lenni… – Ahogy a két karját a levegőbe röpíti, finom vonalú arabeszk rajzolódik a levegőbe.

– Tudja, mijük van a balerináknak?

Evési zavaraik, gondolom magamban.

– Abszolút kontrolljuk van a testük felett. Amikor a saját testükről van szó, pontosan tudnak mindent, hogy mi fog történni, és mikor. – Kate felrántja a vállát, visszatér a kórházi valóságba. – Minden körülmények között…

– Mesélj nekem a bátyádról.

Kate nevetni kezd. – Akkor még feltehetően nem volt hozzá szerencséje…

– Még nem.

– Pedig bárki harminc másodperc alatt pontosan tisztába jöhet vele, hogy milyen. Folyton belekeveredik valamibe, amibe nem kéne.

– Drog, alkohol – így érted?

– Még lehetne folytatni a sort – mondja Kate.

– Nehéz a családodnak vele?

– Hát, eléggé. De nem hiszem, hogy tudatosan csinálja. Inkább azért, hogy figyeljenek rá. Gondoljon bele, milyen lenne, ha mókusként kéne élnie az elefánt ketrecében az állatkertben. Volna valaki, aki odalépne, és azt mondaná: hé, nézd már ott azt a mókust? Nem mondaná, mert valami sokkal nagyobb ragadja meg rögtön a figyelmét. – Kate az egyik, mellkasából kiágazó csövön jártatja fel s le az ujjait. – Van, amikor boltból lop, van, amikor berúg. Tavaly például antraxszal riogatott… Effélékben utazik Jesse.

– És Anna?

Kate elkezdi a paplanját gyűrögetni. – Volt egy év, amikor minden egyes iskolai szünetben, s annak minden egyes napján kórházban voltam. Nem direkt volt, persze, csak valahogy így alakult. Volt karácsonyfa a kórházi szobámban, húsvétkor tojáskeresést rendeztünk a büfében. Halloweenkor az ortopéd osztályt riogattuk. Anna úgy hatéves lehetett, és iszonyú hisztit vágott le, amikor nem hozhatott be csillagszórót a Függetlenség Napjára a sok oxigénsátor miatt. – Kate felnéz rám. – Akkor elrohant. Nem szökött meg vagy ilyesmi, azt hiszem, az előcsarnokban kapták el, a bejáratnál. Azt mondta nekem utána, hogy el akart menni, hogy keressen magának egy másik családot. Mondtam, még csak hatéves volt, és senki se vette komolyan. Én azért sokat gondolkoztam, hogy milyen lenne, ha egy normális család lennénk. Úgyhogy megértem, hogy ő is gondol erre néha.

– Amikor nem vagy rosszul, akkor jól kijöttök Annával?

– Szerintem éppen olyanok vagyunk, mint a testvérek általában. Összeveszünk, hogy mikor ki használja kinek a CD-jét; megbeszéljük a fiúkat, akik tetszenek nekünk; ellopkodjuk egymás legjobb körömlakkját. Ha ő túr bele az én holmimba, akkor én üvöltök, ha én az övébe, akkor ő visít, hogy a szomszéd utcában is hallani lehet. Néha szuper csaj. Máskor azt kívánom, hogy bárcsak sose született volna meg.

Ez az egész olyan ismerősen hangzik nekem, hogy muszáj vigyorognom. – Nekem ikernővérem van. Amikor kifakadtam ellene, az anyám mindig azt kérdezte, hogy tényleg, de igazán jó volna nekem nélküle, jó volna egykének lenni?

– És jó lett volna?

Nevetek. – Hát… volt idő, amikor tényleg el tudtam volna képzelni az életet nélküle…

Kate el sem mosolyodik. – Na látja – mondja. – Az én húgomnak pedig mindig el kell tudni képzelnie az életet nélkülem.

SARA
1996

Nyolcévesen Kate nyakigláb, vékony gyerek – átlagos kislány helyett olyan lény képzetét kelti, akit napsugárból és üvegmosó keféből raktak össze. Már harmadszor dugom be a fejem az ajtaján aznap délelőtt, s mindig másik ruhában látom. Most éppen egy piros cseresznyésben forgolódik. – Lekésed a saját szülinapi bulidat – figyelmeztetem.

Kígyózó mozgással lehámozza magáról a feszes felsőrészű ruhácskát.– Úgy nézek ki, mint egy fagyibomba.

– Hát az nem olyan szörnyű dolog – nyugtatgatom.

– Ha te volnál én, akkor a rózsaszín szoknyát vennéd fel, vagy a csíkosat?

Megnézem a két színes textilkupacot a földön. – A rózsaszínt.

– A csíkos nem tetszik neked?

– Azt is nyugodtan felveheted!

– Nem, a cseresznyéset veszem – határoz, s megfordul, hogy fölvegye a ruhát a padlóról. A combja hátsó felén egy féldollár méretű zúzódás; cseresznyényi folt ütött át a ruha szövetén.

– Kate, az ott mi? – kérdem.

Hátrafordulva megnézi, ahol mutatom. – Biztos bevertem magam…

Kate már öt éve javuló szakaszban van. Az első időkben, amikor a köldökvér-transzplantáció meghozta a várt eredményt, arra számítottam, hogy valaki jön, és közli, hogy az egész félreértés volt, tévedés. Amikor Kate panaszkodott, hogy fáj a lába, abban a hitben szaladtam vele dr. Chance-hoz, hogy visszaesett, ettől van a csontfájdalom – s kiderült, hogy csak kinőtte a tornacipőjét: Amikor elesett, ahelyett, hogy puszilgattam volna, azt kérdeztem, hogy alvad-e a vére…

Véraláfutás akkor keletkezik, ha a bőr alatti szövetek vérezni kezdenek – s ez általában valamilyen ütés következménye, de nem minden esetben.

Már öt egész éve nem volt semmi – vagy mondtam már?

Anna dugja be a fejét az ajtón. – A Papa azt mondja, hogy az első autó most állt meg a ház előtt, és Kate akkor is jöjjön le, ha liszteszsák van rajta, nem ruha. Mi az a liszteszsák?

Kate áthúzkodja a fején a nyári ruhát, aztán felemeli a szoknyarészt, és megdörzsöli a combján a véraláfutást. – Jujj – mondja.

Odalent huszonöt másodikos várja, egy torta, amely egyszarvút formáz, meg egy felbérelt egyetemista fiú, aki nem messze lakik, és kardot, mackót meg koronát tud lufiból hajtogatni. Kate kicsomagolgatja az ajándékait – nyakláncokat csillogó gyöngyből fűzve, festőkészletet, Barbie-kellékeket. A legnagyobb dobozt a végére tartogatja, ezt mi vettük neki Briannal. Fátyolfarkú aranyhal van benne, amely egy üveggömbben úszkál.

Kate mindig is háziállatért nyúzott minket. Brian azonban allergiás a macskaszőrre, a kutya pedig túl sok törődést igényel, úgyhogy a halnál kötöttünk ki. Kate nem is lehetne boldogabb. Az este hátralévő részében magával cipeli, bármerre járkál a lakásban. Herkulesnek nevezi el.

Amikor vége a bulinak, s már a takarításnak is, azon kapom magam, hogy az üveggömb előtt ülök, és bámulom a halat. Sárgán csillog, mint egy penny, s körbe-körbe úszkál. Örül, hogy a semmibe tart.

Csak harminc másodperc kell hozzá, s rájössz, hogy azonnal le kell fújnod mindent, amit terveztél; ki kell törölnöd a naptárból, amit elbizakodottságodban beirkáltál. Hatvan másodpercbe telik, s megérted, hogy hiába ringattad magad illúziókba, neked mégsincs normális életed.

Egy rutin csontvelő-biopszia során – amit már régóta, a véraláfutás megjelenése előtt beterveztünk – kiderült, hogy abnormális promyelociták keringenek Kate vérében. Aztán egy kromoszómavizsgálatból kiderült, hogy Kate-nek két kromoszómája, a 15-ös és a 17-es rendellenesen kapcsolódott össze.

Mindez azt jelenti, hogy Kate állapota alapvetően romlott, s ezt nemsokára klinikai tünetek is mutatják. Lehet, hogy egy hónapig nem lesznek véraláfutásai. Lehet, hogy egy évig nem lesz vér a vizeletében vagy a székletében. De előbb vagy utóbb biztosan lesz.

A molekuláris visszaesést úgy emlegetik az orvosok, mintha azt mondanák: születésnap vagy adóbevallási határidő, hiszen úgy ismétlődik az életünkben, hogy a napjainkat ehhez igazítjuk, akár tetszik, akár nem.

Dr. Chance elmagyarázta, hogy az onkológusok egyik legnagyobb problémája az, hogy vajon javítsák-e a kereket, amíg nincs semmi baja, vagy inkább megvárják, amíg szétesik a szekér. Azt javasolja, hogy Kate kapjon valamilyen retinolsavat pirulában, amelyet ATRÁ-nak hívnak, és feleakkora, mint a hüvelykujjam. Ezt lényegében az ősi kínai orvoslásból csenték, s a kínaiak évekig használják egyhuzamban. A kemoterápiával ellentétben, amely úgy hat, hogy mindent lerombol, az ATRA egyenesen a 17 kromoszóma felé veszi az irányt. Mivel az egymáshoz kapcsolódott 15-ös és 17-es is felelős azért, hogy a promyelociták kellőképpen megérjenek, amikor az ATRA kibogozza az összekuszálódott DNS-láncokat, a rendellenes folyamatok leállnak.

Dr. Chance szerint az ATRA segítségével Kate megint tartósan jó állapotba kerülhet.

Persze, előadódhat, hogy a szervezete ellenállóvá válik a szerre.

– Mami, itt vagy? – jön Jesse a nappaliba. A díványon ücsörgök. Már órák óta. Nem bírok felállni, és nekilátni a teendőknek, hiszen mi értelme van uzsonnát csomagolni, vagy felhajtani egy nadrágot, vagy akár kifizetni a villanyszámlát?

– Mami! – szól Jesse megint. – Nem felejtetted el, ugye?

Úgy nézek rá, mintha hirtelen görögül kezdett volna beszélni. – Mit?

– Azt mondtad, hogy veszünk új stoplis cipőt, ha elintéztük a fogszabályzómat. Megígérted!

Valóban. Két nap múlva beindul a fociedzés, s Jesse kinőtte a régi focicipőjét. Most azonban egyáltalán nem biztos, hogy el tudom vonszolni magam a fogorvoshoz, akinek az asszisztense rámosolyog Kate-re, és közli velem, mint minden alkalommal, hogy milyen gyönyörű gyermekeim vannak. A gondolat meg, hogy aztán célba vegyük az Ép Test sportáruházat, szinte obszcén.

– Kérek egy másik időpontot a fogorvoshoz – mondom neki.

– Király! – Megcsillan a fogszabályzója, ahogy vigyorog. – Akkor egyből mehetünk a stoplisért?

– Ez most nem a legjobb időpont…

– De hát…

– Jesse… hagyj… békén.

– Nem játszhatok, ha nincs meg az új cipőm. Különben sincs semmi dolgod. Csak itt csücsülsz…

– A nővéred nagyon beteg – mondom kimérten. – Nagyon sajnálom, ha ez bezavar a fogszabályzásodba vagy a cipővételi terveidbe. De jelenleg ezek az összcsaládi fontossági listán eléggé hátul szerepelnek. Szerintem most, hogy tízéves vagy, megkomolyodhatsz annyira, hogy felfogd, nem körülötted forog az egész világ.

Jesse kinéz az ablakon. Kate egy tölgyfaágon lovagolva tanítja Annát fára mászni. – Igen, nagyon beteg – állapítja meg Jesse. – Miért nem te komolyodsz meg? Nem neked kéne fölfogni, hogy a világ nem körülötted forog?

Életemben először érzem azt, hogy megértem a szülőt, aki megüti a gyerekét – mert az ember rájuk néz, s a szemükben ott látja saját magát tükröződni, s ez a tükörkép nem túl hízelgő. Jesse felszalad a lépcsőn, és bevágja a szobája ajtaját.

Lehunyom a szemem, mély levegőt veszek. Belém villan: nem mindenki hal meg öregkorában. Az embert elütheti az autó, lezuhanhat vele a repülő. Félrenyeli a mogyorót, és megfullad. Soha semmire nincs garancia, legkevésbé a jövőre.

Sóhajtva elindulok felfelé, s bekopogok a fiam ajtaján. Nemrégiben fedezte fel magának a zenehallgatást; lüktető ritmusok szűrődnek ki a küszöb fölötti vékony fénycsíkon át. Hirtelen csend lesz, ahogy Jesse lecsavarja a sztereó gombját. – Mi van? – morogja.

– Szeretnék beszélni veled. Bocsánatot kérek.

Csoszogó léptek, aztán nagy lendülettel kinyílik az ajtó. Jesse szája véres, mint egy vámpíré, s drótszálak állnak ki belőle, mint megannyi gombostű. Kezében villát tart. Ráébredek, hogy azzal feszítette le félig a fogszabályozót. – Most már sosem kell engem sehová se vinned – mondja.

Kate két hete szedi az ATRÁ-t. – Tudtad, hogy egy óriásteknős 177 évig él? – kérdi Jesse egy nap, mikor éppen a tablettát készítem elő a lányomnak. – Egy sarkvidéki rák meg akár 220 évig – olvassa a *Meghökkentő tények* című könyvből.

Anna a pultnál ülve mogyoróvajat kanalaz. – Milyen a sarkvidéki rák?

– Kit érdekel? – válaszolja Jesse. – A papagájok 80 évig élnek. A macskák harminc évig.

– És Herkules? – érdeklődik Kate.

– Azt mondja, ha jól gondozzák, az aranyhal hét évig élhet.

Jesse nézi, ahogy Kate a nyelvére teszi a tablettát, s egy korty vízzel lenyeli. – Ha Herkules lennél – szólal meg –, már meghaltál volna.

Brian meg én leülünk a szokott helyünkre dr. Chance szobájában. Öt éve járunk ide, már szinte hozzánk idomult a szék. Még az orvos íróasztalán álló családi kép sem változott: a felesége ugyanabban a széles karimájú kalapban áll a newporti kikötői mólón; a fia, aki kezében egy lazaccal, még mindig hatéves. Mintha haza sem mentünk volna az első találkozás óta…

Az ATRA hatott. Kate állapota egy hónapon át javult molekuláris szinten. Aztán egy laborteszt újra sok éretlen vérsejtet mutatott ki nála.

– Lökésszerűen továbbra is adhatjuk neki az ATRÁt – mondja dr. Chance –, de attól tartok, hogy ez a mostani romlás azt jelzi, hogy kimerítettük ezt a lehetőséget is.

– És mit gondol a csontvelő-átültetésről?

– Kockázatos – különösen egy olyan gyerek esetében, akinél még nem jelzik klinikai tünetek, hogy visszafordíthatatlan az állapotromlás.

– Dr. Chance a szemünkbe néz. – Először valami mást kéne kipróbálnunk. A DLI-t, a donor limfocita-infúziót. Sokszor megesik, hogy a megfelelő alanytól kapott fehérvérsejtek bevitele segíti, hogy az a védvonal, amely a köldökvér-transzfúzió következtében jött létre korábban, leküzdje a leukémiasejteket. Úgy képzeljék ezt el, mintha a katonák erősítést kapnának a frontvonalon.

– És ettől megint tartósan fog javulni az állapota? – kérdi Brian.

Dr. Chance a fejét rázza. – Ez inkább afféle tűzoltás… Kate állapota minden valószínűség szerint romlani fog megint, de egy kis időt nyerünk, hogy a védekező rendszere megerősödjék, mielőtt belefognánk egy agresszívabb kezelésbe.

– És mennyi idő, hogy megérkezzenek azok a fehérvérsejtek? – kérdem.

Dr. Chance felém fordul. – Az attól függ, hogy mikorra tudja behozni Annát.

Kinyílik a liftajtó, egyetlen ember áll benn – egy hajléktalan, neonkék napszemüvegben; kezében hat bevásárlószatyor, tele rongyokkal.

– Csukják már az ajtót – förmed ránk nagy hangon, amint belépünk –, nem látják, hogy vak vagyok?

Benyomom a földszint gombját. – Ha Jesse-t elhoztam az iskolából, behozom ide Annát még ma. Holnap úgyis bezár az óvoda…

– Ne nyúljanak a holmimhoz! – morog ránk a hajléktalan.

– Nem nyúltunk – mondom udvarias-hűvösen.

– Nem kéne… – mondja Brian.

– A közelében sem vagyok!

– Sara, a vérvételről beszélek! Szerintem nem kéne Annát behoznod!

Érthetetlen okból a lift megáll a tizenegyediken, aztán újra becsukódik az ajtaja.

A hajléktalan beletúr a szatyraiba. – Amikor Annát vállaltuk – mondom Briannak –, tudtuk, hogy Kate donorja lesz.

– Egyszer… És még csak nem is emlékezhet rá, hogy mit történt.

Várom, hogy rám nézzen. – Te adnál vért Kate-nek?

– Jézusom, Sara, miféle kérdés ez?

– Merthogy én is adnék. A fél szívemet is odaadnám, ha az segítene rajta. Az ember mindent megtesz a szeretteiért, nem? – Brian lehajtott fejjel bólint. – Miért gondolod, hogy Anna másként érez?

A liftajtó kinyílik, de Brian meg én mozdulatlanul nézzük egymást. A hátul álló hajléktalan átnyomakodik közöttünk zörgős szatyraival.

– Ne üvöltsenek már annyira! – kiabál, pedig csak némán állunk. – Nem fogják fel, hogy süket vagyok?

Annának az egész olyan, mint a vakáció. Az apja és az anyja vele van, egyedül csak vele. A parkolón úgy jövünk végig, hogy mindkettőnk kezébe csimpaszkodik. Mindegy neki, hogy a kórházba megyünk.

Elmagyaráztam neki, hogy Kate jól van, de az orvosoknak valamit el kell venniük őtőle, s odaadniuk Kate-nek, és akkor a testvére még jobban lesz. Úgy okoskodtam, hogy ennél többet talán már nem is szabad mondani neki.

A vizsgálóban várunk, dinoszauruszokat színezgetünk. – Ma az ebédnél Ethan azt mondta, hogy a dinoszauruszok azért haltak meg, mert megfáztak– mondja Anna. – De mi nem hittük el.

Brian mosolyog. – Szerinted miért haltak meg?

– Hát, mert már millió évesek voltak. – Anna felnéz az apjára. – Már akkor is tartottak szülinapi bulikat?

Az ajtó nyílik, bejön a hematológus. – Hahó, kis család. Mami, tartaná őt az ölében?

Felmászom a vizsgálóasztalra, és ölbe veszem Annát. Brian mögénk lép, hogy lefoghassa a gyereket a könyökénél és a vállánál. – Kész vagy? – kérdezi a doktor Annától, aki mosolyog. Aztán kézbe vesz egy fecskendőt.

– Csak egy pici szúrás… – mondja, de ennél rosszabbat nem is szólhatott volna. Anna vonaglani kezd, karjával az arcomba, a hasamba vág. Brian nem tudja lefogni. Úgy visít, hogy az orvosnak kiabálnia kell: – Azt hittem, elmondta neki…!

Úgy megy ki, hogy észre sem veszem, és nővérek hadával tér vissza. – A gyerekek nincsenek barátságban a vérvétellel – jegyzi meg, miközben a nővérek finoman lekapják Annát az ölemből, s még finomabb szavakkal vigasztalják. – Ne félj semmitől, mi ehhez nagyon értünk…

Elfog a déjá vu érzése: éppen ilyen volt, amikor Kate-et diagnosztizálták. Hát igen, vigyázni kell a kívánságokkal: Anna *tényleg* ugyanolyan, mint a nővére…

A lányok szobáját porszívózom, amikor az Electrolux nyele meglöki az üveggömböt, és Herkules némi vízzel együtt kiloccsan belőle. Az üveg nem tört el, de mire megtalálom az aranyhalat Kate íróasztala alatt, már szárazra verte magát a szőnyegen.

– Tarts ki, kishaver – súgom neki, s visszaengedem a gömbbe. A hiányzó vizet pótolom a fürdőszobából.

A víz színén lebeg. Jaj, ne, gondolom, csak ezt ne… Légy szíves…

Leülök az ágy szélére. Hogy mondom meg Kate-nek, hogy megöltem Herkulest? Észrevenné, ha elszaladnék egy másikért a kisállatboltba?

Anna bukkan fel hirtelen mellettem, csak délelőtt van óvodában.

– Mami, miért nem mozog Herkules?

Már nyitom a szám, hogy vallomást tegyek, de a hal hirtelen megrázkódik, az oldaláról függőlegesbe fordul, alámerül, s úszni kezd. – Na látod – mondom –, semmi baja.

Kiderül, hogy ötezer limfocita nem elég, mire dr. Chance tízezret rendel. Az újabb vérvétel időpontja egy kis társa születésnapi bulijának kellős közepére esik, úgyhogy megbeszéljük, hogy egy kicsit ott lehet a tornateremben, ahol a bulit tartják, de aztán beviszem a kórházba.

A lány igazi kis vattacukor-hercegnő aranyszőke hajjal – épp olyan, mint a mamája, kicsiben. Leveszem a cipőm, úgy vágok át a tornaszőnyegen, s közben kétségbeesetten próbálom felidézni, hogy is hívják őket. A gyerek… Mallory. Az anyja pedig… talán Monica? Vagy Margaret?

Annát az ugróasztalon látom, ahol egy pedagógus felügyelete alatt ugrálnak fel s le, mint a pattogatott kukorica. A mama ünnepélyesen fénylő mosollyal lép hozzám. – Anna anyukája, ugye? Mittie vagyok – mondja. – Annyira sajnálom, hogy el kell mennie, de persze nagyon is megértjük. Olyan fantasztikus lehet olyan helyre menni, ahová senki más nem juthat el…

A kórházra gondol? – Hát, nem kívánom magának, annyira nem élvezetes…

– Ó, tudom… Én már attól elszédülök, ha felmegy velem a lift… – Az ugróasztal felé fordul. – Anna, édesem! Itt az anyukád!

Anna bukfencezve közelít a szőnyegen. Éppen így szerettem volna én is kipárnázni otthon a nappalit, amikor kicsik voltak – de nemcsak a padlót, hanem a falakat, sőt, a mennyezetet is, hogy teljes legyen a védelem. Aztán kiderült, hogy ha védőburokba tettem volna Kate-et, az is hiába lett volna, hiszen a baj már ott lapult a bőre alatt.

– Mit kell mondani? – noszogatom Annát, aki megköszöni a meghívást Mallory anyjának.

– Szívesen, máskor is. – Az asszony apró búcsúajándékos batyut ad át Annának. – Mondja meg a férjének, hogy bármikor hívhat minket, boldogan vesszük, ha Anna hozzánk akarna jönni, amíg maga Texasban van.

Anna feltűnően lassan babrálja a cipőfűzőjét. – Mittie, mit mondott magának Anna egészen pontosan? – teszem fel a kérdést.

– Hogy korán el kell indulniuk, hogy az egész család ki tudja magát kísérni a reptérre. Mert ha elkezdődik a tréning Houstonban, akkor már csak a földet érés után találkozhatnak.

– Földet érés után…?

Egy pillanatig nem kapok levegőt – Anna ilyen nevetséges mesét fabrikál, ez a nő meg beveszi? – Nem vagyok űrhajós – állok elő az igazsággal. – El sem tudom képzelni, hogy a lányom miért mond ilyeneket.

Felhúzom Annát a földről; az egyik fűzője még mindig lóg. Kivonszolom a tornateremből, s a kocsiig némán megyünk. – Miért hazudtál neki? – kérdezem, még mielőtt beszállnánk.

Anna összehúzza a szemöldökét. – Miért kellett eljönnöm?

Mert a nővéred sokkal fontosabb, mint a torta meg a fagyi; mert én nem tudok neki limfocitákat adni, mert azt mondtam, hogy eljössz, és kész…

Annyira dühös vagyok, hogy csak kétszeri próbálkozásra tudom kinyitni a kocsi ajtaját. – Légy szíves, embereld meg magad, és ne viselkedj úgy, mint egy óvodás – mondom vádlón, s aztán belém hasít, hogy hiszen nem más, mint egy óvodás…

– Olyan forróság volt – meséli Brian –, hogy megolvadt az ezüst teáskészlet. A ceruzákat mintha kettéhajtotta volna valaki…

Felnézek az újságból. – Mitől lett?

– A háziak nyaralni voltak, a kutya meg a macska kergetőzött, s véletlenül bekapcsolták a légkeverős sütőt. – Brian lehámozza magáról a farmert, közben megrándul az arca. – A térdemen másodfokú égés keletkezett csak attól, hogy térdeltem a tetőn.

A bőre hólyagos, vörös. Nézem, ahogy bekeni Neosporinnal, majd beköti a térdét. Közben beszél hozzám, valamit mesél egy Ceasar becenevű fickóról, aki most került hozzájuk. Közben az újságra pillantva megakad a szemem a tanácsadó rovaton:

Kedves Abby!

Valahányszor meglátogat minket az anyósom, mindig kirámolja a lejárt élelmiszert a hűtőből. A férjem szerint csak segíteni akar, de én úgy érzem, hogy ezzel engem bírál. Már pokol miatta az életem. Hogy állíthatnám meg ezt a nőt anélkül, hogy tönkretenném a házasságomat?

Tisztelettel:

Egy lejárt szavatosságú feleség Seattle-ből.

Miféle nő lehet az, akinek ez a legnagyobb problémája? Elképzelem, ahogy ezt a levelet körmöli gyöngybetűkkel hófehér levélpapírra „kedves Abby”-nek. Vajon érezte valaha, hogy megmozdul a

hasában egy gyerek? Hogy az apró kezek és lábak lassan körbe-körbe sétálnak, mintha az anyaméhet akarnák gondosan feltérképezni?

– Mi olyan érdekes? – lép hozzám Brian, hogy a vállam fölött beleolvasson az újságba.

Hitetlenkedve mutatom neki: – Ez a nő úgy érzi, tönkrement az élete holmi penészes lekvárok miatt.

– No meg a buggyant tejszínhab… – tódítja Brian kuncogva.

– Nyúlósra rohadt salátalevél… Ó, egek, hogy lehet még életben? – Mindketten nevetünk. Aztán már csak egymásra kell néznünk, és hahotázunk.

Aztán amilyen ellenállhatatlanul mulatságosnak éreztem a dolgot, úgy megy el a kedvem a nevetéstől. Igen, nem mindenki él olyan világban, ahol a hűtő tartalma a személyes boldogság fokmérője. Vannak, akik égő házakat oltanak körülöttünk. Vannak, akiknek haldoklik a kislányuk. – Rohadt, kurva saláta – mondom elcsukló hangon. – Nem igazság…

Brian a szoba túlfeléről mellettem terem egy szempillantás alatt, s a karjába vesz. – Nincs olyan, hogy igazság, szívem – mondja.

Egy hónappal később már a harmadik vérvételre igyekszünk. Anna meg én az orvos szobájában ülünk le, ahogy szoktunk, s várjuk, hogy szólítsanak. Pár perc után Anna megrángatja a blúzom ujját. – Mami…

Lepillantok rá. A lábát lógázza. Körmein Kate jókedvcsináló varázskörömlakkja. – Tessék!

Fölmosolyog rám: – Azt akarom mondani, mert utána lehet, hogy elfelejtem, hogy nem is olyan rossz, mint ahogy először gondoltam…

Egy nap váratlanul beállít a nővérem, s Brian engedélyével elcsal a bostoni Ritz Carltonba, ahol kivesz nekünk egy tetőtéri lakosztályt. – Azt csinálhatsz, amit akarsz – közli velem. – Elmehetünk kiállításra, múzeumba, vacsorázhatunk a kikötőben… – Én azonban csak egyet szeretnék igazán: felejteni, úgyhogy három óra múlva a földön ülünk a hotelszobában, és a vége felé járunk a második üveg 100 dolláros bornak.

Felemelem az üveget. – Ennek az árán egy ruhát vehettem volna.

Zanne felhorkan. – Legfeljebb Filene-nél, az alagsorban… – A lábát felrakta a szék brokáthuzatára, egyébként teljesen elnyúlik a fehér szőnyegen. A tévében éppen Oprah Winfrey buzdít arra, hogy minimalizáljuk az életünket. – És inkább a bor, mint a ruha – az soha nem kövérít…

Ránézek, és elborít az önsajnálat.

– Nem, nem, sírásról szó sem lehet. Nincs benne a szobaárban… Hirtelen csak arra tudok gondolni, hogy milyen ostobák azok a nők a tévéshow-ban a teleírt határidőnaplóikkal, meg a pukkadásig zsúfolt ruhásszekrényeikkel. Eszembe jut, vajon mit főz Brian vacsorára, és hogy Kate jól van-e. – Haza akarok telefonálni.

Zanne felkönyököl. – Szabad néha szünetet tartanod, tudod? Senkitől nem várható, hogy mártír legyen a nap huszonnégy órájában, szombat-vasárnap is.

Én azonban másként érzek: – Ha egyszer az ember felcsapott anyának, akkor csak ez a műszakbeosztás létezik…

– Én mártírt mondtam – nevet fel Zanne –, nem pedig anyát!

Mosolyognom kell. – Van különbség?

Kiveszi a telefont a kezemből. – Előbb nem akarnád kivenni a töviskoszorúdat a bőröndből? Egyszer figyelj már oda, hogy miket mondasz, Sara, és lépj ki ebből a melodrámából! Igen, tudom, nem kényeztet a sors. Igen, szívás az életed…

Érzem, kipirul az arcom. – Fogalmad sincs róla, hogy milyen az életem.

– De neked sincs – figyelmeztet Zanne. – Merthogy te nem élsz, Sara. Csak arra tudsz gondolni, hogy mikor hal meg Kate.

– De hát én nem… – kezdem, és elhallgatok. Rájövök: de igen… így van.

Zanne simogatja a hajam, és hagyja, hogy sírjak. – Olyan nehéz időnként… – hüppögöm. Ezt senkinek, még Briannak sem mondtam soha.

– De legalább nem *mindig*... – jegyzi meg Zanne. – Édesem, Kate nem fog attól hamarabb meghalni, hogy megiszol még egy pohár bort, vagy egy éjszakát eltöltesz egy hotelban, vagy nevetni mersz egy rossz viccen. Szóval, tedd csak le a fenekedet, turbózd fel magad egy kicsit, s viselkedj úgy, mint egy normális ember.

Végighordozom a tekintetem a gazdagon bútorozott szobán, a borospoharak és a drága bonbonok dekadens látványán. – Zanne – mondom, s megtörlöm a szemem –, a normális emberek nem ezt csinálják…

Követi a tekintetem. – Igen, teljesen igazad van. – Felkapja a távkapcsolót, és pörgeti a csatornákat. Megáll a szerencsekerekes vetélkedőn. – Ez jobb?

Nevetni kezdek, aztán ő is. Hamarosan pörög már a szoba körülöttem. A hátunkon fekszünk, bámuljuk a mennyezeti stukkót. Hirtelen felmerül bennem egy régi kép a gyerekkorunkból: Zanne mindig előttem megy, amikor a buszmegállóhoz caplatunk. Futhattam volna egy kicsit, hogy utolérjem, de sose tettem. Csak követni akartam.

A nevetés hullámokban tör föl, s felhőként beúszik a nyitott ablakon. Három napi özönvíz után a gyerekek alig bírnak magukkal, hogy odakint lehetnek, a szabadban, s focizhatnak Briannak Amikor éppen normális az élet, akkor olyan hihetetlenül normális…

Beszaladok Jesse szobájába, hogy a szétszórt Lego-darabokat és szanaszét heverő képregényeket a helyükre rakjam, s legyen helyem a díványra tenni a mosott holmit. Aztán Kate és Anna szobájába megyek, szétválogatom a ruháikat.

Kate pólóit beteszem a polcára, s meglátom: Herkules fejjel lefelé úszik. Benyúlok a gömbbe, s a farkánál fogva megfordítom. Csap néhányat az uszonyával, aztán lassan feljön a víz tetejére, s oldalt fordulva tátog.

Eszembe jut, amit Jesse mondott: jó bánásmód mellett egy hal elélhet hét évig is. Ez még csak hét hónapja van itt.

Beviszem az üveggömböt a hálószobánkba, felveszem a telefont, s tárcsázom a tudakozót. – Díszhal-kereskedés – mondom.

A bolti eladótól megpróbálok némi használható információhoz jutni Herkules felől. – Nem akar másik halat venni? – kérdezi.

– Nem, én ennek szeretném megmenteni az életét.

– Asszonyom – mondja a lány –, jól értettem, hogy aranyhalról van szó?

Ezek után felhívok három állatorvost, egyikük sem foglalkozik halakkal. Elnézem Herkules agonizálását még egy percig, aztán felhívom az egyetem oceanográfiai tanszékét, s kérem, hogy szóljanak bármely tanárnak.

Dr. Orestes dagálykor keletkező, part menti életközösségeket vizsgál, mint mondja – puhatestűeket, kagylókat, rákokat, tengeri uborkát, de halakat nem. Azon kapom magam, hogy már a lányomról mesélek neki, akinek súlyos leukémiája van. És Herkulesről, aki egyszer már megmenekült a halál torkából.

A tengerbiológus hallgat egy kicsit. – Cserélte a vizét?

– Igen, ma reggel.

– Nagyon sok eső volt mostanában arrafelé?

– Igen.

– Kútjuk van?

Ennek mi köze bármihez…? – Igen…

– Csak tippelek, de előfordulhat, hogy a vizükben túl sok az oldott ásványi anyag. Palackos vízzel töltse fel az akváriumát, és talán magához tér.

Kiürítem hát a gömböt, ki is sikálom, és beleöntök két üveg vizet. Húsz perc múlva Herkules elkezd körbe-körbe úszkálni. A műnövény levelei között bujkál. Eszeget.

Kate fél óra múlva jön be, s ott talál a gömb előtt. – Nem kell cserélni a vizét – mondja –, ma reggel adtam neki frisset.

– Nem tudtam – hazudom.

Az arcát nekinyomja az üvegnek, így a mosolya kétszer olyan széles. – Jesse szerint a halak csak kilenc másodpercig tudnak bármire is figyelni – mondja. – Szerintem pedig pontosan tudja, ki vagyok.

Megsimítom a haját, és azon tűnődöm, hogy vajon ezzel minden varázserőmet kimerítettem-e…

CAMPBELL

Lehet, hogy a pokolban fenntartott helyük van azoknak az ügyvédeknek, akik mindannyiszor szégyentelenül fényezik magukat, amikor csak lehet, de valljuk be, mindannyian olyanok vagyunk, hogy nem riadunk nagyon vissza, ha kamerába kell néznünk. A családjogi bíróságra érve riporterek hadát látom az épület előtt parádézni, s úgy osztogatom nekik a nyilatkozatmorzsákat, mintha bonbonnal kínálgatnám Őket, s közben figyelem, hogy tényleg vesznek-e a kamerák. Elmondom, amit csak kell az ügyről – hogy szokatlan, és minden érintettnek nagyon fájdalmas. Teszek egy célzást, hogy a bírói ítéletnek az egész Államokra kiterjedő hatása lehet a kiskorúak jogaira, illetve az őssejtkutatásra nézve. Aztán lesimítom Armani zakóm hajtókáját, megrántom Bíró pórázát, s kimentem magam, hogy most már beszélnem kell az ügyfelemmel.

Odabenn Vern Stackhouse elkapja a pillantásomat, és felfelé fordított hüvelykujjával biztat. Korábban összefutottam a seriff-helyettessel, és teljes ártatlansággal megkérdeztem, hogy a húga, aki a ProJo riportere, eljön-e ma. – Igazán nem mondhatok semmi egyebet – célozgattam –, de a meghallgatás… az aztán nagy durranás lesz.

A pokolnak abban a bizonyos külön bugyrában valószínűleg trónus vár az olyan ügyvédekre, akik megpróbálnak hasznot húzni az ingyenmunkából.

Percekkel később már a bíró belső szobájában vagyunk. – Mr. Alexander – emeli fel DeSalvo a távoltartási végzés iránti kérelmemet. – Megmondaná, hogy miért nyújtotta ezt be, amikor kifejezetten beszéltem erről a témáról tegnap?

– Megejtettem az első találkozást a kirendelt jogi gyámmal, bíró úr – válaszolom. – Ms. Romano elmondta, hogy a jelenlétében Sara Fitzgerald azt mondta az ügyfelemnek, hogy a per csupán félreértés, ami megoldódik majd magától. – Sara felé vetek egy oldalpillantást, akin csak annyit látok, hogy az állkapcsa megfeszül. – Ez az ön felszólításának kifejezett megsértése, uram. Noha a bíróság megkísérelte, hogy olyan körülményeket teremtsen a per során, amelyek a család együtt tartását segítik, az a véleményem, hogy a helyzet mindaddig tarthatatlan, amíg Mrs. Fitzgerald nem tudja szétválasztani magában a szülő és az ellenérdekelt jogi képviselő szerepeit. Addig pedig fizikai távoltartást látok szükségesnek.

DeSalvo bíró az asztalon dobol az ujjaival. – Mrs. Fitzgerald, valóban mondta az említetteket Annának?

– Hát persze, hogy mondtam! – csattan fel Sara. – Megpróbálok a végére jutni ennek a dolognak!

Ez a beismerés olyan, mint amikor összerogy a cirkuszi sátor – mindannyiunkat elnémítja. Julia éppen ebben a pillanatban talál berobbanni a szobába. – Elnézést a késésért – lihegi.

– Ms. Romano! – fordul hozzá a bíró. – Volt alkalma Annával beszélni ma?

– Igen, épp most. – Rám néz, aztán Sarára. – Szerintem nagyon zaklatott.

– Mi a véleménye Mr. Alexander beadványáról?

Julia a füle mögé simít egy elszabadult fürtöt. – Nem hinném, hogy van annyi információ a birtokomban, hogy teljes felelősséggel kijelentsek bármit is, de az az érzésem, hogy hiba volna Anna édesanyját eltávolítani a házból.

Erre minden izmom azonnal összerándul. A kutya, ezt megérezve, talpra ugrik. – Bíró úr, Mrs. Fitzgerald éppen most ismerte el, hogy megszegte a bírói felszólítást. A legkevesebb, hogy ezért feljelentés tétessék ellene az etikai bizottságnál, és…

– Mr. Alexander, ez az ügy túlmegy a törvény betűin. – DeSalvo bíró Sarához fordul. – Mrs. Fitzgerald, nagyon nyomatékosan azt javaslom önnek, hogy keressen egy független ügyvédet, aki önt és a férjét képviselné ebben az ügyben. Nem adok ki most távoltartási végzést, de még egyszer felszólítom, hogy ne beszéljen a gyermekével a perről a jövő heti meghallgatásig. Ha tudomásomra jut ezek után, hogy ismét figyelmen kívül hagyta ezt az utasítást, akkor feljelentem a kamaránál, és személyesen fogom kivezetni az otthonából. – Becsapja a dossziét, és feláll. – Ne zavarjon hétfőig, Mr. Alexander.

– Szeretnék beszélni az ügyfelemmel – közlöm, és igyekszem kifelé a folyosóra Annához, aki az apja mellett ülve várakozik.

Sara Fitzgerald, érthetően, a nyomomban. Utána pedig – nyilván békefenntartói szándékkal – jön Julia. Mindhárman hirtelen megállunk, mert meglátjuk Vern Stackhouse-t, aki azon a padon szundikál, ahol az előbb Anna ült. – Vern! – szólok rá.

Azonnal talpra ugrik, s zavartan köszörüli a torkát. – Gerincproblémám van, ezért néha le kell ülnöm, hogy kíméljem a hátamat.

– Tudja, hová ment Anna Fitzgerald?

A fejével a főbejárat felé int. – A papájával együtt nemrég ment el.

Sara arcából ítélve ez neki is meglepetés. – Visszavigyem a kórházba? – kérdezi tőle Julia.

A fejét rázza, és kikukucskál az üvegajtón, amelyen túl ott táboroznak a riporterek. – Van itt hátsó kijárat?

Bíró az oldalamnál állva a tenyeremet kezdi bökdösni az orrával. *A francba*…

Julia Sara Fitzgeraldot az épület hátsó frontja felé vezeti. – Beszélnünk kell – szól hátra nekem a válla fölött.

Megvárom, hogy visszafordítsa a fejét, aztán azonnal megragadom Bíró pórázát, s elvonszolom az egyik folyosó irányába.

– Hé! – hallom Juliát kisvártatva, a cipősarka hangosan kopog a kövön. – Azt mondtam, hogy beszélni akarok veled!

Egy pillanatra elfog a vágy, hogy kiugorjak az ablakon. Aztán megállok hirtelen, megfordulok, arcomon a legelbűvölőbb mosolyommal. – Pontosabban azt mondtad, hogy beszélnünk kell. Ha azt mondtad volna, hogy beszélni *akarsz* velem, akkor talán megvártalak volna. – Bíró belemélyeszti fogait a zakóm szegélyébe, a méregdrága Armani szövetébe, és rángatni kezd. – Ami azt illeti, most el kell mennem egy megbeszélésre…

– Mi a franc van veled? – kérdezi. – Azt mondtad, hogy beszéltél Annával az anyjáról, és ebből a szempontból mindhárman egy oldalon állunk, nem igaz?

– Így van, de Sara nyomást gyakorolt rá, és Anna ennek véget akart vetni. Elmagyaráztam neki az alternatívákat.

– Az alternatívákat? De hiszen ez egy tizenhárom éves lány! Van fogalmad róla, hány gyereket láttam, akinek teljesen más volt a fejében a perről, mint a szüleinek? Az anya bejön, és közli, hogy a gyerek hajlandó vallomást tenni a pedofil ellen, mert azt akarja, hogy tegyék életfogytig hűvösre a szemétládát. A gyereket viszont nem érdekli, hogy mi lesz a szemétládával, csak nehogy egy szobában kelljen vele megint lennie. Vagy éppen azt gondolja, hogy annak a nyavalyásnak is kell adni még egy esélyt, ahogy őneki is adnak a szülei, amikor rosszul viselkedett. Nem várhatod el Annától, hogy úgy viselkedjen, mint a felnőtt klienseid. Nincs meg hozzá az érzelmi stabilitása, hogy az otthoni viszonyoktól elvonatkoztatva döntsön bármiről is.

– Nos, hát éppen erről szól az egész per – jegyzem meg.

– És ami azt illeti, Anna alig fél órája mondta nekem, hogy meggondolta magát a perrel kapcsolatban. – Julia felvont szemöldökkel néz rám. – Nem tudtad, igaz?

– Velem erről nem beszélt.

– Azért, mert sosem arról beszélsz, amiről kéne. Arról beszélsz vele, hogy mik a jogi lehetőségei a védekezésre, ha nem akarja, hogy erőszakkal rábírják a per visszavonására. Hát persze, hogy lelkesedett a dologért. De csak nem képzeled, hogy végiggondolta, mivel jár – hogy eggyel kevesebb szülő fog rá főzni, vagy fogja ide-oda vinni, vagy segíteni a leckében. Hogy nem fog jóéjszakátpuszit kapni az anyjától, hogy a család minden tagja orrolni fog rá? Csak azt hallotta ki az egészből, hogy nem lesz többé nyomás rajta. Azt viszont, hogy ez elválást jelent, föl sem fogta.

Bíró most már minden kertelés nélkül nyüszít. – Mennem kell.

Julia jön utánam. – Hová?

– Már mondtam. Van egy megbeszélésem. – A folyosó minden szobája zárva. Végül találok egy ajtógombot, amely megfordul a markomban. Bemegyek, és magamra kattantom a zárat. – Csak férfiaknak…! – mondom vidoran.

Julia az ajtógombot markolva rázza az ajtót. Rácsap a bélyegnyi, füstüveg kukucskálóablakra. Érzem, hogy gyöngyözni kezd a homlokom. – Ezúttal nem fogsz meglógni – kiabálja az ajtón át. – Itt állok, és várok!

– Én meg itt vagyok, és el vagyok foglalva – ordítom vissza. Bíró a két térdem közé dugja az orrát, én meg belemélyesztem az ujjaimat vastag bundájába a nyakán. – Minden rendben – mondom neki, aztán megfordulok, s szembesülök az üres szobával.

JESSE

Mindig van egy pillanat, amikor meggyőződésem ellenére hinnem kell istenben – mint például most… Hazaérek, és mit látok? Egy fantasztikus csaj ül a lépcsőn. Feláll, és megkérdezi, hogy ismerem-e Jesse Fitzgeraldot.

– Ki keresi?

– Én.

Előveszem a legcsábosabb mosolyomat. – Akkor megtalálta.

Mielőtt folytatnám, hadd álljak meg egy kicsit – tény, hogy a csaj idősebb nálam, de minél jobban megnézem, ez annál kevésbé számít. Olyan haja van, hogy el lehetne benne tűnni, az ajka puha és telt, alig bírom levenni róla a szemem, pedig máshol is szemügyre kéne venni. Szeretném megérinteni a bőrét, hogy olyan finom-e tényleg, amilyennek látszik.

– Julia Romano vagyok – mondja. – Jogügyi gyám.

A romantika hegedűszava hirtelen elhal bennem. – Az olyan rendőrféle…?

– Nem. Ügyvéd vagyok, és egy bíró mellett dolgozom, hogy segítsem a testvéredet.

– Úgy érti, Kate-et?

Picit megfeszül az arca. – Nem, Annát. Pert indított a szüleitek ellen az orvosi emancipációjáért.

– Ó, hogyne. Tudok róla.

– Tényleg? – Kicsit meglepődik. Mintha Annának monopóliuma lenne ebben a családban a lázadásra… – Nem tudod véletlenül, hol van?

A ház felé nézek, amely sötét, s nyilván üres. – Mi vagyok én, a húgom gyámja? – mondom. Aztán rávigyorgok: – Ha meg akarja várni, akkor jöjjön fel hozzám, megnézheti a bélyeggyűjteményemet!

Legnagyobb megdöbbenésemre bólint. – Tulajdonképpen nem rossz ötlet. Úgyis beszélni akarok veled.

Az ajtónak dőlök megint, összefonom a karomat, hogy a bicepszem jól kidudorodjon. Megajándékozom azzal a mosolyommal, amivel a Roger Williams egyetem felhozatalának legalább a felét abszolút le tudom nyűgözni. – Mik a tervei ma estére?

Úgy bámul rám, mintha görögül szólaltam volna meg. A francba, még az is lehet, hogy ez tud görögül. Olyan, mint Mars isten. Vagy Vulkanosz… – Te most randit ajánlottál?

– Hát, nagyon keményen próbálkozom… – mondom.

– Hát akkor nagyon keményen koppansz is – szögezi le nyersen. – Az anyád lehetnék.

– Ilyen szemet még sohasem láttam, mint a magáé. – A szemen persze a cicijét értem, de mindegy.

Julia Romano ezt a pillanatot választja arra, hogy kigombolja a blézerét, mire felröhögök, nem tehetek róla. – Miért itt beszélgetünk? – kérdezi.

– Nem tudom – mondom, s mutatom az utat a kérómba.

Ahhoz képest, hogy milyen szokott lenni a szoba, most nem is olyan szörnyű. A konyhapulton az edények csak egy- vagy kétnaposak; a kiömlött müzlire hazajönni este összehasonlíthatatlanul jobb, mint ha a tej folyt volna szét reggel. A szoba közepén egy vödör, rongyok és egy gázpalack – éppen egy kis tűzijátékon dolgozom. A padlón ruhák szerteszéjjel, némelyik művészien elrendezve, hogy leplezzék, titkos szeszfőzőm kicsit szivárog.

– Na, mit szól? – mosolygok rá. – Martha Stewartnak már semmi dolga nem lenne itt, igaz?

– Martha Stewart kihívásnak érezné, hogy ebből lakást teremtsen – jegyzi meg Julia könnyedén. Leül a díványra, de fel is pattan mindjárt, kivesz maga alól egy marék chipszet. Ajajj, a zsíros folt máris ott maradt azon a helyes kis fenekén…

– Kér egy italt? – Senki sem mondhatja, hogy nem tudom, mi a jó modor.

Körülnéz, aztán megrázza a fejét. – Kösz, inkább kihagynám. Vállat vonok, előkapok egy doboz sört a hűtőből. – Szóval, van otthon egy kis mozgolódás?

– Nem tudsz róla?

– Megpróbálok nem tudni semmiről.

– Hogyhogy?

– Mert ebben vagyok a legjobb – vigyorgok, és jót húzok a sörből. – Bár ezt a kis balhét szívesen megnézném közelebbről.

– Mondj valamit Kate-ről és Annáról!

– És közelebbről mire kíváncsi? – Nagy svunggal mellé zuttyanok, kicsit túl közel. Szándékosan.

– Hogy jössz ki velük?

Előrehajolok, úgy nézek rá. – Lássuk, Ms. Romano. Most arra kíváncsi, hogy rendesen viselkedem-e velük? – Miután a szeme sem rebben, előállok a farbával: – Túlélnek engem… Mint bárki más.

Ez a válasz felkelthette az érdeklődését, mert valamit lefirkant a kis fehér jegyzetfüzetébe. – Milyen volt ebben a családban felnőni?

Tucatnyi gyors válasz villan át az agyamon, de végül is valami egészen más jön ki belőlem. – Amikor tizenkét éves voltam, Kate beteg lett – nem olyan szörnyen beteg, csak valami fertőzést kapott, de úgy tűnt, hogy nem tudja leküzdeni a szervezete. Akkor bevitték Annát, hogy granulocitákat vegyenek le tőle – fehér vérsejteket. Nem mintha Kate tehetett volna róla, de éppen karácsony napja volt. Az egész családnak ki kellett volna vonulnia karácsonyfát venni. – Előveszek egy doboz cigit a zsebemből. – Nem bánja? – kérdem, de nem hagyok neki időt a válaszra, rágyújtok. – Engem valamelyik szomszédhoz transzportáltak, az utolsó percben, ami nagy szívás volt nekem, mert azoknak rendes karácsonyestéjük volt, ott voltak a rokonok, és mindenki rólam suttogott, mintha szegény lelencgyerek volnék, aki ráadásul még tök süket is. Úgyhogy nem is bírtam sokáig, azt mondtam, pisilni kell, és kiszöktem. Hazasétáltam, elővettem a garázsból papa egyik fejszéjét meg egy kézifűrészt, és szépen kicsupáltam a helyéről azt a kis lucfenyőt, ami a ház előtt állt. Mire a szomszédnak feltűnt volna, hogy nem vagyok a körletben, én már be is raktam a fát a tartóba, s a nappaliba állítottam puccparádéban, girlanddal, díszekkel, ahogy kell.

– A lelki szemeimmel még mindig látom azokat a kis karácsonyi izzókat – piros, sárga, kék, ahogy ott pislákolnak azon az agyoncicomázott fán…

– Szóval, karácsony reggel jönnek a szüleim, hogy felszedjenek. Mindketten úgy néztek ki, mint a mosogatórongy, de amikor hazaértünk, a fa alatt ajándékok voltak. Nagyon izgatott lettem, s találtam is egyet a nevemmel. Egy kis felhúzhatós autó volt benne, ami nagyon jó lett volna egy háromévesnek, de nem nekem. Amúgy meg tudtam, hogy a kórházi ajándékboltban volt leértékelve. Mint az összes többi dolog is, amit abban az évben kaptam. Szóval, ebből kombinálhat szabadon. – Elnyomtam a csikket a farmerom oldalvarrásán. – Egy szavuk nem volt a fáról – teszem hozzá. – Szóval, ilyen volt felnőni ebben a családban.

– Gondolod, hogy Anna ugyanígy érez, mint te?

– Nem. Anna a radarjuk hatósugarán belül van, mert ő szerepel a Kate köré szőtt haditervükben.

– A szüleid hogy döntik el, hogy mikor és mennyiben van szükség Annára orvosi vonatkozásban? – kérdezi.

– Úgy mondja, mintha feltételezné, hogy döntenek. Mintha volna választásuk.

Felkapja a fejét: – Miért, nincs?

Nem is válaszolok, mert ez úgyis csak egy költői kérdés, legalábbis számomra nyilvánvaló. Kibámulok az ablakon. A ház előtt még mindig látszik annak a kis fenyőnek a csonkja. Ebben a családban soha senki nem tünteti el a tévedései nyomait maga után.

Amikor hétéves voltam, a fejembe vettem, hogy egy ásóval valahogy eljutok Kínáig. Vajon mennyire lenne nehéz egy egyenes alagutat ásni odáig a föld alatt? – ezen törtem a fejem. Kivettem az ásót a garázsból, és elkezdtem egy olyan széles gödröt ásni, hogy éppen beleférjek. Minden este ráhúztam a régi műanyag homokozót, hogy ne eshessen bele az eső. Négy héten át dolgoztam ezen, miközben a karomra harci tetoválásokat karcoltak a gödör oldalából kiálló kövek, és a bokám minduntalan a lent kígyózó gyökerekbe akadt bele.

Egy dologgal nem számoltam előre: túl magasra emelkedtek körülöttem a falak, már alig tudtam kidobálni a földet, és az is eszembe jutott, hogy a Föld közepe felé a talaj fel fog forrósodni a tornacipőm alatt. Ha egyre csak lefelé ások, akkor egyszer csak reménytelenül el fogok veszni. Egy alagútban az embernek magának kell bevilágítania az útját a sötétben, és e téren sosem voltam nagymenő. Mikor elkezdtem ordítani, az apám másodpercek alatt megtalált, bár én meg voltam róla győződve, hogy évekig vártam rá. Bemászott mellém a lyukba, és nem tudta, mit mondjon – a kemény munkámat vagy az ostobaságomat tegye-e szóvá. – Ez az egész rád omolhatott volna! – mondta végül, és kiemelt a gödörből.

Föntről lenézve már nem is tűnt olyan irtózatosan mélynek. Az apámnak nagyjából a melléig ért, amikor állt benne.

A sötétség, mint tudjuk, relatív fogalom…

BRIAN

Annának mindössze tíz percbe telik, hogy beköltözzön a szobámba, a laktanyába. Míg a holmiját pakolja egy fiókba, s a hajkeféjét az enyém mellé teszi a tükör előtt, kimegyek a konyhába, ahol Paulie kotyvasztja ma a vacsorát. A fiúk láthatóan várják a magyarázatot.

– Anna itt marad velem egy kis időre – mondom. – Amíg kiforrják magukat a dolgok.

– Kijön velünk a riasztásokra? – néz fel Ceasar az újságjából.

Erre nem is gondoltam. Talán lefoglalná az agyát egy kicsit, azt játszhatná, hogy tűzoltótanonc. – Hát tudod, még az is lehet…

Paulie megfordul. Ma mexikói *fajitát* csinál, marhából. – Minden rendben, parancsnok?

– Igen, Paulie, kösz az érdeklődést.

– Ha valaki zaklatni akarná Annát – szólal meg Red –, akkor most már négyünkön kell átverekednie magát.

A többiek bólintanak. Vajon mit szólnának, ha tudnák, hogy mi zaklatjuk Annát, Sara meg én…?

Otthagyom a fiúkat, hogy fejezzék be a vacsora előkészületeit, s visszamegyek a szobámba. Anna az ágyán ül törökülésben. Hahó, mondom neki, de nem válaszol. Persze, fejhallgató van rajta, és ki tudja, mi dörömböl a fülébe.

Meglát, lekapcsolja a zenét, a füléről a nyakára tolja a fejhallgatóját. – Hali.

Leülök mellé az ágy szélére, és a szemébe nézek. – Hát, akkor… most mit szeretnél csinálni?

– Van tipped?

Megvonom a vállam. – Nem is tudom. Kártya…?

– Mondjuk, pókerezzünk?

– Hát, póker vagy Fekete Péter… Mindegy.

Áthatóan néz rám: – Fekete Péter…?

– Fonjam be a hajad?

– Papa, jól vagy? – kérdi Anna.

Nekem egyszerűbb berontani egy épületbe, amely éppen a darabjaira hullik szét, mint azon dolgozni, hogy jól érezze magát itt. – Én csak… szóval, tudd, hogy itt bármit csinálhatsz, amihez kedved van.

– Hagyhatok egy doboz tampont a fürdőszobában?

Elvörösödöm, s mintha ez ragályos volna, Anna is elpirul. Csak egyetlen tűzoltónőnk van, az is részmunkaidős csak; a női fürdő egy emelettel lejjebb van. Akkor is…

Anna haja az arcába csapódik, ahogy hirtelen mozdul. – Nem, nem is gondoltam komolyan… Végül is, tarthatom a…

– Tedd csak a fürdőszobába – jelentem ki határozottan. – Ha valaki szóvá teszi, akkor majd megmondom, hogy az enyém.

– Nem biztos, hogy elhiszik, Papa!

Félkarral átölelem a vállát. – Lehet, hogy nem megy ez nekem elég jól. Még sosem kempingeztem itt egy tizenhárom éves lánnyal…

– Én se sűrűn állok össze negyvenkét éves pasikkal…

– Helyes, különben meg kéne őket nyuvasztanom.

Érzem a nyakamon, ahogy a szája mosolyra húzódik. Talán nem is lesz ez olyan nehéz, mint gondolom. Még azt is elhiszem a végén, hogy ezzel az ideköltözéssel hosszú távon egyben tudom tartani a családomat. Még akkor is, ha az ehhez szükséges első lépés éppen az, hogy szétrobbantsam.

– Papa…

– Hmm?

– Csak azt akarom mondani, hogy senki se játszik Fekete Pétert, csak amíg ovis…

Nagyon szorosan megölel, ahogy kicsi korában szokott. Eszembe villan, mikor vittem őt utoljára a karomban. Kirándultunk, s egy mezőn vágtunk át mind az öten – Anna alig látszott ki a magas füvek, virágok közül. Felkaptam őt, s úgy haladtunk a vadnövények tengerében. Ekkor tűnt fel először mindkettőnknek, mennyire lelóg a lába, hogy már túl nagy ahhoz, hogy a csípőmre ültessem. Kisvártatva le is kéredzkedett, s a saját lábán ment tovább.

Az aranyhal csak az üveggömbjéhez képest túl nagy. A bonsai ide-oda csavarodik, s apró marad. Mindent megadtam volna, hogy ő is kicsi maradjon. A gyerekek sokkal gyorsabban nőnek ki minket, szülőket, mint ahogy mi leválnánk róluk.

Mintha valami jel volna, de tény: egyik lányunk jogi krízisbe sodorja a családot, ugyanakkor a másik orvosilag kerül krízisbe. Az is igaz, már egy ideje tudjuk, hogy Kate veséi felmondják-felmondták a szolgálatot. Jelenleg pedig Anna kényszeríti a családi utasszállítót zuhanórepülésbe. A végén persze – mint mindig – megbirkózunk a helyzettel – mind a kettővel. Az ember teherbírása olyan, mint a bambuszé, amely sokkal rugalmasabb, és többet bír, mint gondolnánk.

Hagytam Annát, hogy rendezkedjen csak be a laktanyában, s bementem a kórházba. Katenél éppen ment a dialízis, mikor bementem a szobájába. Fülén a CD-s fejhallgatóval aludt az ágyban. Sara felemelkedett a székéből, egyik ujját figyelmeztetőleg az ajka elé emelte.

Kijött velem a folyosóra. – Hogy van Kate? – kérdeztem.

– Nagyjából ugyanúgy – válaszolta. – Hogy van Anna?

Úgy csereberéltük a gyerekeinkről való információkat, mint a gyerekek a gyűjthető kártyákat – csak felmutattuk, de még nem adtuk egymás kezébe. Sarára nézve azon tűnődtem, hogy adjam elő, mit léptem Annával kapcsolatban.

– Hova tűntetek ti ketten a bíróságról, mialatt én DeSalvóval huzakodtam? – kérdezte.

Nos, ha az ember csak ücsörög, és töri a fejét, hogy milyen forró lesz majd a tűz, akkor sohasem jut még a közelébe sem. – Elvittem Annát az állomásra.

– Jött egy riasztás?

Vettem egy nagy levegőt, mint ejtőernyős az ugrás előtt, s kimondtam: – Nem. Anna egy pár napig ott marad velem. Szerintem kell neki most egy kis magány…

Sara rám bámult. – De hát Anna nem lesz egyedül. Veled lesz.

A folyosó hirtelen túl fényes és túl széles lett nekem. – És az rossz…?

– Igen – vágta rá. – Gondolod, hogy ha most engedsz a hisztijének, azzal hosszú távon a javát szolgálod?

– Én nem a hisztijének engedek, csak alkalmat adok neki arra, hogy magától rájöjjön, mit kell tennie. Nem te ültél vele odakint a bírósági folyosón… Én aggódom érte.

– Nos, ebben különbözünk mi, ketten – csapott le Sara. – Én mind a két lányunkért aggódom!

Ahogy néztem Sarát, felvillant előttem a régi nő, aki még akkor volt, amikor nem kellett arcára erőltetnie a mosolyt, jött az magától; aki mindig elrontotta a vicceket mesélés közben, mégis tudott nevetni rajtuk. Aki úgy is fel tudott csigázni, ha egyáltalán nem akarta. *Ó, hát még megvagy,* gondoltam, és lehajoltam, hogy homlokon csókoljam. – Tudod, hol találsz meg minket… – mondtam, és elmentem.

Kevéssel éjfél után beteghez kapunk riasztást. Anna hunyorogva néz fel az ágyból, amint a csöngő megszólal, és a villany automatikusan felkapcsolódik. – Maradj – mondom neki, de már húzza is a cipőjét.

Odaadom neki a részmunkaidős kolléganőnk régi rohamfelszerelését: egy pár bakancsot, sisakot. Magára rántja a kabátot, s bemászik a mentőkocsi hátsó részébe. Beköti magát Red, a sofőr mögé, a hátrafelé néző székbe.

Vijjogó szirénával robogunk át Upper Darby utcáin az Arany Alkonynak keresztelt idősek otthonába, ahonnan a lakók már egyenesen Szent Péter színe elé kerülnek. Red kikapja az ágyat a kocsiból, én viszem az orvosi táskát. Egy nővér vár ránk a bejáratnál. – Elesett a néni, és elvesztette egy időre az eszméletét. Egyébként sem túl tiszta a tudata…

Bevezetnek minket egy szobába. Odabenn egy aprócska, madárcsontú idős hölgy fekszik a földön; a vér patakzik a feje tetejéből. A szagokból ítélve a belei feletti kontrollját is elveszthette. – Hello, szívem – mondom, ahogy rögtön föléje hajolok. Megfogom a kezét. A bőre olyan, mint a palacsintatészta. – Megszorítaná az ujjaimat? – Aztán a nővérhez fordulok: – Hogy hívják a nénit?

– Eldie Briggs. Nyolcvanhét éves.

– Eldie, megpróbálunk segíteni magának – mondom, s közben folytatom az állapotfelmérést. – Az occipitális részen van egy kis alvadt vér, kellene a nyakmerevítő. – Míg Red kiszalad a mentőkocsihoz, hogy behozza a merevítőt, én pulzust és vérnyomást mérek, egyik sem szabályos. – Van mellkasi fájdalma? – Az asszony nyög, de nemei int a fejével, közben eltorzul az arca a fájdalomtól. – Most kap egy gallért, szívem, rendben? Úgy tűnik, alaposan beverte a fejét. – Red visszaér, hozza a nyakmerevítőt. Fejem felemelve pillantok a nővér felé. – Tudjuk, hogy az ájulás az esés miatt volt, vagy éppen az okozta az esést?

A nővér a fejét csóválja. – Senki sem látta, hogy történt…

– Na persze – mormolom magam elé. – Kérek egy takarót.

A takarót nyújtó kéz kicsike és reszket. Most eszmélek rá, hogy Anna is velünk van, – Köszi, babám – mondom, s szakítok,annyi időt, hogy rámosolyogjak. – Akarsz nekem segíteni? Menjél Mrs. Briggs lábához.

Sápadtan bólint, és leguggol. Red irányban tartja és széthúzza a merevítőt. – Most megfordítjuk kicsit, Eldie… Háromra… – Számolunk háromig, s a takarót alácsúsztatva megemeljük a nénit, rátesszük és felszíjazzunk a hordágyra. A mozgatás miatt a fejsebe megint vérezni kezd.

Beemeljük ágyastul a mentőkocsiba. Red a kórház felé veszi szélsebesen az irányt, én meg a szűk hátsó traktusban próbálom a dolgom végezni. Felakasztom az oxigénpalackot, a maszkot a néni arcára helyezem. – Anna, adnál egy intravénás készletet? – Közben szétvágom Eldie ruháját, ahol kell. – Hall engem, Mrs. Briggs? Egy kis szúrást fog érezni – figyelmeztetem. A megfelelő helyzetbe forgatom a karját, megpróbálok rajta vénát találni, de nem könnyű – mint elmosódott ceruzavonal, csak valami halvány árnyék jelzi a véna helyét. Izzadság kezd gyöngyözni a homlokomon. – ide nem jó a húszas tű. Anna, elő tudnál venni egy huszonkettest?

Nem könnyíti meg a helyzetet, hogy a páciensem nyög és sír. A kocsi meg előre-hátra himbálózik, kanyarodik, lassít, én meg a legkisebb tűvel próbálok behatolni a bőr alá. – A francba – káromkodom, és ledobom a második intravénás tűt is a műanyag csővel együtt.

Felrakok egy gyors EKG-t a mellkasra, aztán felkapom az adóvevőt, és hívom a kórházat, hogy jövünk. – Nyolcvanhét éves beteg, elesett. Magánál van, válaszol a kérdésekre, a vérnyomás 136 per nyolcvan, a pulzus százharminc, szabálytalan. Megpróbáltam vénát csinálni nektek, de nem volt szerencsém. A tarkóján ütésnyom van, de most már stabil az állapota. Oxigénre tettem. Van kérdésetek?

Egy közeledő teherautó reflektorfényében látom Anna arcát. A teherautó elfordul, a fény kihuny, de látom, hogy a lányom ennek az idegen néninek a kezét fogja.

A kórház mentőbejáratánál kihúzzuk a hordágyat, s az automata ajtóhoz gördítjük. Egy csapat orvos és nővér vár már ránk. – Beszélt hozzánk – tájékoztatom őket.

Egy férfi ápoló megtapintja a vékony csuklót. – Jesszusom – mondja.

– Hát igen, ezért nem tudtam bevezetni a tűt. A vérnyomásmérés is nehezen ment.

Hirtelen eszembe jut Anna, aki tágra nyílt szemmel áll az ajtóban. – Papa, ez a néni meg fog halni?

– Lehet, hogy agyvérzése van… de túl lesz rajta. Figyelj, menj oda, ülj le. Pár perc, és végzek.

– Papa… – A küszöbön áll egyik lábáról a másikra. – Nem lenne szuper, ha mindegyikünkkel így lenne…?

Ezek szerint ő teljesen másként látja a történteket, mint én – nekem Eldie Briggs a tipikus eset, amitől rettegünk – nincs vénája, az állapota bizonytalan, szóval, ez nem egy jó riasztás. Anna viszont úgy értelmezi, amit látott, hogy bármi legyen is Eldie Briggs baja, rendbe lehet hozni.

Bemegyek az intenzívre, hogy további információval szolgáljak a stábnak, ha kell. Tíz perccel később kitöltőm a jegyzőkönyvet, s keresem a lányomat az előcsarnokban, de nem látom sehol. A mentőben Red friss lepedőt tesz az ágyra, rászíjazza a párnát. – Hol van Anna?

– Azt hittem, veled van.

Mindkét folyosón végigpillantok, de csak fáradt orvosokat, mentősöket meg néhány kábult várakozót látok, akik kávét szürcsölnek, és reménykednek. – Mindjárt jövök.

Az intenzív osztály hisztérikus nyüzsgéséhez képest a nyolcadik emeleten béke és rend honol. A nővérek a nevemen szólítva üdvözölnek, amint Kate szobája felé haladok, s óvatosan benyomom az ajtót.

Anna túl nagy ahhoz, hogy Sara ölében üljön, de ott ül. Ő is, Kate is alszanak. Anna feje fölött Sara szemét látom.

A feleségem elé térdelek, és elsimítom Anna haját a homlokából.

– Babám – suttogom –, ideje hazamennünk.

Anna lassan felül. Hagyja, hogy a kezénél fogva talpra húzzam, Sara tenyere közben végigsimít a hátán. – Nem az az otthonunk – mondja, de engedelmesen jön utánam.

Éjfél után lehajolok Anna fölé, és a fülébe suttogom: – Gyere, mutatok valamit. – Felül, felkap egy pulóvert, és beledugja a lábát a tornacipőjébe. Felmegyünk a tűzoltóság épületének tetejére.

Az éjszaka körbevesz minket. A sötétben meteorok tucatjai cikáznak át az égen, mint megannyi csillagszóró. Mintha egy-egy villanásra felhasítanák az éj sötét leplét. – Ó…! – kiált fel Anna, és hanyatt fekszik a tetőn, hogy jobban lásson.

– A Perszeidák – magyarázom – Meteoreső…

– Ez hihetetlen…

A meteoroknak semmi közük a csillagokhoz. Csupán kődarabok, amelyek belépnek a légkörbe, s a súrlódástól lángra kapnak. Szóval, amikor a láttukra kívánunk valamit, akkor egy halom hulladék húzta fénycsík miatt álmodozunk…

Az égbolt bal felső kvadrátján újabb fénycsíkok ragyogó sziporkázása.

– És ez van minden éjjel, amíg alszunk? – kérdezi Anna.

Figyelemre méltó kérdés: *vajon minden jó dolog akkor történik, amikor nem láthatjuk...?* A fejemet rázom. A Föld évente keresztezi ennek az üstökösnek az útját. De hogy ennyire sziporkázó égi tűzijátékot lásson az ember, az talán csak egyszer történik meg az életben.

– Nem lenne klassz, ha egy csillag a hátsó udvarunkban landolna? Ha reggel megtalálnánk, és betennénk egy üveggömbbe, aztán éjjeli lámpaként vagy kerti lampionként használhatnánk? – Már látom is képzeletben, ahogy kutatja a gyepen az égésnyomokat. – Gondolod, hogy Kate láthatja ezt az ablakából?

– Nem vagyok benne biztos… – Felkönyökölök, és kutatóan nézek rá.

Anna azonban le nem veszi a szemét az égbolt fölénk boruló félgömbjéről. – Tudom, hogy meg akarod tőlem kérdezni, hogy miért csinálom ezt az egészet… – szólal meg.

– Semmit sem kell mondanod, amit nem akarsz.

Anna a vállamra hajtja a fejét. Másodpercenként újabb ezüstös fénycsík villan – mint megannyi felkiáltójel kimondatlan, kimondhatatlan szavak után…

PÉNTEK

„Kételd, a nap hogy forgandó,
Kételd, csillagtűz ragyog;
A valót, hogy igazmondó:
Csak ne azt, hogy hű vagyok.”

William Shakespeare: Hamlet
Arany János fordítása

CAMPBELL

Abban a percben, hogy belépek a *kórház* halljába az oldalamon Bíróval, s indulnék a lift felé, látom, hogy bajba kerültem. A biztonsági őr – tiszta gestapó, ráadásul egy nő! – összefont karokkal elém lép. – Kutya nem jöhet be – közli.

– Ez szolgálati eb.

– Maga nem vak.

– Extraszisztolés a szívem, neki pedig vizsgája van újraélesztésből.

Peter Bergen pszichiáterhez igyekszem felfelé, aki történetesen a Providence Kórház Orvosetikai Bizottságának elnöke. Afféle pótcselekvésből vagyok itt – nem találom az ügyfelemet, aki lehet, hogy folytatja még a pert, de az is lehet, hogy nem. Őszintén szólva a tegnapi meghallgatás után kissé morcos voltam – azt akartam, hogy ő jöjjön hozzám, és ne nekem kelljen őt hajkurászni. Aztán, hogy ez nem történt meg, még azt is megtettem, hogy elmentem hozzájuk, és a küszöbükön ültem vagy egy órát, de senki sem jött haza. Ma reggel – feltételezve, hogy Anna a nővérénél van – bejöttem a kórházba, de hiába, mert közölték: nem mehetek be Kate-hez. Juliát sem találom, bár tegnap arra számítottam, hogy ott fog várni az ajtó túloldalán, amikor Bíróval kijöttünk abból az üres szobából. A nővérétől elkértem a mobilszámát, de valami azt súgja, hogy a 401-GO2-HELL-en nem érem el…

Szóval, ha már nincs jobb dolgom, miért ne dolgoznék egy kicsit az ügyön annak halvány reményében, hogy még létezik ez az ügy egyáltalán…

Úgy tűnik, Bergen titkárnőjének a melltartómérete meghaladja az IQ-ját. – Jaj, kutyuli…! – sikkantja, és már nyúl is, hogy megsimogassa Bírót.

– Kérem, ne… – Már nyelvem hegyén a magyarázat, de aztán meggondolom magam. Minek magyarázzak ennek bármit is? Aztán elindulok a belső ajtó felé.

Odabent egy alacsony, köpcös ember – jógaszerelésben, amerikai zászlós fejpánttal őszülő fürtjein – éppen taj-csi mozdulatokkal van elfoglalva. – Nem érek rá – mordul rám.

– Akkor legalább van egy közös pontunk, mert én sem, doktor. Campbell Alexander vagyok, az ügyvéd. Én kértem ki a Fitzgerald-lány dokumentációját.

A pszichiáter kinyújtott karokkal mélyen beszívja a levegőt. – Már átküldtem.

– Kate Fitzgeraldét igen. De nekem Anna Fitzgeraldé kell.

– Nos, most nem a legalkalmasabb időpontban jött…

– Ne zavartassa magát a tornában. – Leülök, Bíró a lábam elé fekszik. – Szóval, Anna Fitzgerald… Van bármilyen dokumentuma az etikai bizottságnak vele kapcsolatban?

– Az etikai bizottság sosem ülésezett miatta. A nővére az, akit kezelünk.

Nézem, ahogy lassan hátrahajol, majd előre. – Tudja körülbelül, hogy Anna hányszor járt ambulánsan a kórházban, vagy hogy hányszor volt felvéve az osztályra?

– Fogalmam sincs – mondja Bergen.

– Én nyolc alkalmat számoltam.

– A szóban forgó kezelések nem kerülnek szükségszerűen az etikai bizottság elé. Amikor az orvosok egyetértenek a páciensekkel a kezelések tekintetében, és fordítva is így van, akkor nincs konfliktus. Nekünk még csak hallanunk sem kell az efféle esetekről. – Dr. Bergen leereszti a levegőbe emelt fél lábát, s a törülközőért nyúl, hogy felitassa az izzadságot a hóna alól. – Mi valamennyien – pszichiáterek, nővérek, orvosok – teljes embert kívánó munkát végzünk itt, Mr. Alexander. Nem keressük nagyítóval a problémákat.

Julia meg én az öltözőszekrényemnek támaszkodva álltunk, s Szűz Máriáról vitatkoztunk. Julia csodatévő medálját forgattam az ujjaim között – válójában a kulcscsontja nyűgözött le, de a medál útban volt. – Mi van, ha csak egy kislány volt, aki bajba keverte magát, és kitalált egy mesét, hogy megússza…?

Julia fojtottan nevetett. – Ezért kirúghatnak az episzkopális egyházból, Campbell.

– De hát gondolj bele: tizenhárom évesen, vagy akörül, amennyi idősen abban a korban szokás volt összefeküdni, szóval henteregsz egy kicsit Józseffel a szalmában, aztán arra eszmélsz, hogy a teszted pozitív. Mit csinálsz? Vagy kiállsz haragvó apád elé, vagy előadsz egy jó kis történetet, nem? Ki fogja megcáfolni, ha azt állítod, maga Isten döntött hanyatt? Nem gondolod, hogy Mária apjának eszébe juthatott, „ízzé-porrá törhetném, de mi van, ha emiatt ránk jön a bubópestis?”

Ekkor kinyitottam az öltözőszekrény fémajtaját, mire több tucatnyi kondom hullott a földre. A vitorláscsapatom tagjai hirtelen előtűntek a fedezékükből, s vihogtak, mint a hiénák. – Gondoltuk, ideje feltölteni a készletedet – mondta egyikük.

Mit tehettem volna? Mosolyogtam.

Julia azonban egy szempillantás alatt eltűnt mellőlem. Lány létére rohadt gyorsan futott. Nem is értem utol, csak már jóval az iskola körzetén kívül. – Gyémánt – szólongattam, bár nem tudtam, mit fogok mondani neki. Nem először sírt egy lány miattam, de ez most először bántott. – Mit vártál tőlem, hogy majd nekiállok, és szétverem őket? Ezt szeretted volna?

Megpördült, s szembe állt velem. – Mivel traktálod őket kettőnkről, amikor az öltözőben vagytok?

– Semmivel.

– Mit mondasz a szüleidnek rólunk?

– Semmit – ismertem be.

– Menj a büdös francba – mondta, és elfutott.

A liftajtó kinyílik a harmadikon, s ott áll Julia Romano. Egy darabig némán bámulunk egymásra. Bíró feláll, s elkezdi csóválni a farkát. – Lefelé?

Julia belép a liftbe, s megnyomja a földszint gombját, amely már világít. Ehhez át kell nyúlnia előttem; érzem a haja illatát – vanília és fahéj… – Mi járatban vagy? – kérdezi.

– Éppen az amerikai egészségügyről szereztem teljesen kiábrándító adatokat. És te?

– Kate onkológusával, dr. Chance-szal beszéltem.

– Ezek szerint jó a feltételezésem, hogy létezik még az ügyünk?

Julia a fejét rázza. – Nem tudom. A családból senki sem hív vissza, csak Jesse, de annak csak hormonális okai vannak.

– Felmentél a…

– Kate szobájába? Igen. De nem engedtek be valami dialízis miatt.

– Nekem is ezt mondták.

– Nos, ha beszélnél vele…

– Figyelj – vágok közbe –, fel kell tételeznem, hogy három nap múlva tárgyalás lesz, mert Annától nem hallottam semmit, ami ennek ellentmondana. Ha tényleg ez a helyzet, akkor nekünk le kell ülnünk, s kitalálnunk, hogy mi a fene folyik itt. Nincs kedved meginni valahol egy kávét?

– Nincs – mondja Julia, s elindul.

– Várj – kapom el a karját, mire megdermed. – Tudom, hogy ez kényelmetlen neked, nekem is, de csupán amiatt, hogy mi ketten sehogy sem tudunk felnőni, Annától még nem kellene elvenni ezt az esélyt… – Mondandómat rendkívül alamuszi kutyapillantással kísérem.

Julia összefonja a karját. – Ezt le kéne jegyezned, egyszer még jól jöhet ez a szöveg.

Kitör belőlem a nevetés. – Jézusom, te aztán kemény vagy…

– Jaj, ne etess, Campbell. Hihetetlen dumagép vagy, biztos minden reggel olajozod a szádat…

Ez a megjegyzés érdekes képzeteket keltett bennem, de mindegyikben Julia testrészei szerepeltek.

– Amúgy igazad van – folytatja.

– Na, ezt szeretném felírni valahová! – Elindul kifelé, ezúttal mi megyünk utána Bíróval.

A kórházból kilépve befordulunk egy mellékutcába, onnan egy sikátorba; elhaladunk egy nagy bérház előtt. Észak-Providence-ben vagyunk, s mire újra kiérünk a napsütötte Mineral Spring sugárútra, örülök, hogy pórázt markoló kezem révén egy meglehetősen sok foggal ellátott lénnyel

állok összeköttetésben. – Chance azt mondta, hogy Kate-nek már nem sok esélye maradt – mondja Julia.

– Mármint a vese-átültetésen kívül…?

– Hát nem. Ezt hallgasd meg! – Megáll, lecövekel elém. – Dr. Chance szerint Kate nincs elég jó állapotban a transzplantációhoz.

– Sara Fitzgerald pedig ezt erőltetné – mondom.

– Ha belegondolsz, nem hibáztathatod. Hiszen Kate amúgy is meghalna, a transzplantáció nélkül is, akkor miért ne vállalnák be, hátha mégis…?

Óvatosan megkerülünk egy hajléktalant meg az üveggyűjteményét. – Azért nem kéne bevállalniuk, mert a transzplantáció nagy kockázatot jelent Annának – szögezem le. – És hogy egy nem feltétlenül javallott beavatkozás miatt tegyék kockára Anna egészségét, az kissé méredeknek tűnik.

Julia egyszer csak megáll egy apró, elhanyagolt üzlet kézzel festett portálja előtt: „Luigi Ravioli", ez áll rajta. Az a fajta hely, ahol általában jó sötét van, hogy ne lehessen látni a patkányokat.

– Egy normális kávézó nincs valahol a közelben? – kérdem, de egy hatalmas, kopasz ember fehér kötényben máris nyitja az ajtót, s majdnem ledönti Juliát a lábáról.

– Isobella! – lelkendezik hangosan, s mindkét arcán megcsókolja Juliát.

– Nem, Luigi bácsi, én Julia vagyok.

– Julia? – A férfi hátralép, és gyanakodva veszi szemügyre Juliát.

– Biztos? Hát egy kicsit le kéne vágatni a hajad, vagy valami…

– Akkor szoktál a hajamról papolni nekem, amikor még rövid volt!

– Azért szoktunk a hajadról papolni, mert rózsaszín volt! – Rám néz. – Éhesek vagytok?

– Arra gondoltunk, hogy bedobunk egy kávét egy csöndes asztalnál.

– Aha, egy csöndes asztalnál… – vigyorog.

– Nem, nem *olyan* fajta asztalra gondoltunk – sóhajt fel Julia megadóan.

– Jó, jó, értem, minden olyan nagy titok manapság… Gyertek, menjetek a hátsó szobába. – Lepillant Bíróra. – A kutya itt marad.

– A kutya jön – mondom.

– De nem az én éttermembe – köti az ebet a karóhoz Luigi.

– Szolgálati kutya, nem maradhat kint.

Luigi egészen közel hajol hozzám, úgy vizsgálgat merően.

– Maga vak?

– Színvak – felelem. – Ő szól, hogy zöld-e már a lámpa… Julia nagybátyjának fitymálóan görbül lefelé a szája. – Mindenki olyan nagyokosan viccel manapság… – jegyzi meg, és elindul befelé, hogy mutassa az utat.

Az anyám hetekig találgatta, hogy melyik lány lehet a barátnőm. „Babette, ugye? Akivel Vineyardon találkoztunk? De nem, várj csak – talán csak nem Sheila lánya, az a kis vörös…?" Újra meg újra elmondtam neki, hogy egyik se, nem ismeri, nem találkoztak még. Közben valójában arra gondoltam, hogy ha látta volna is, nem ismerné fel Juliát, nem emlékezne rá.

– Tudom, hogy mi lenne jó Annának – kezdi a fejtegetését Julia –, csak abban nem vagyok biztos, hogy elég érett-e ahhoz, hogy döntéseket hozzon.

A villámra szúrok egy kis salátát. – Ha úgy gondolod, hogy jogosan indította el a pert, akkor miben látsz ellentmondást?

– A szándéka tekintetében – mondja szárazon. – Akarod, hogy definiáljam az elkötelezett döntés kritériumait?

– Kicsit udvariatlan, hogy épp ebédnél ereszted ki a karmaidat…

– Jelenleg úgy állnak a dolgok, hogy valahányszor Anna szembekerül a mamájával, visszakozik. Bármi történjék Kate-tel, visszakozik. És annak ellenére, mit hisz magáról, a saját képességeiről,

ilyen horderejű döntést még sohasem hozott, ami ilyen súlyos következményekkel járna a nővérére nézve.

– És ha azt mondom, hogy szerintem a meghallgatás idejére már képes lesz döntéseket hozni?

Julia felpillant rám. – Miért bízol ebben ennyire?

– Én magamban bízom ennyire – mint mindig.

Kihalászik egy olajbogyót a köztünk fekvő tálból. – Igen – mondja halkan. – Erre emlékszem.

Julia biztosan gyanakodott valamennyire, de én a magam részéről sohasem meséltem neki a szüleimről, a házunkról. Newportba érve behajtottam a hatalmas, vöröstéglás udvarház elé, ahol laktunk.

– Campbell – mondta Julia. – Te most viccelsz?

Elmentem a ház mögé a kanyargós behajtón. – Igen, jó móka lesz.

Így, hogy hátulról közelítettük meg a házat, a méretes Györgystílusú épület a bükkfasorral meg az öböl felé lejtő birtokkal nem volt olyan nyomasztóan nagystílű. Tulajdonképpen kisebb volt, mint a korábbi házunk.

Julia megcsóválta a fejét. – A szüleid, ahogy meglátnak engem, feszítővassal fognak nekünk esni, hogy szétválasszanak minket.

– Imádni fognak – mondtam. Most először, de nem utoljára, hazudtam Juliának.

Julia az asztal alá bukik egy tányér spagettivel. – Tessék, a tied, Bíró – mondja. – Szóval, miért van a kutya…?

– Ő fordít nekem, ha spanyolajkú kliensek jönnek.

– Aha.

– Bizony – vigyorgok.

Előrehajol, a szeme összeszűkül, úgy néz rám. – Tudod, hogy van hat bátyám. Ismerlek titeket, pasikat, jól.

– Na, mesélj…

– Szeretnéd, mi? Szó se lehet róla, megtartom magamnak a titkaimat. – Rosszallóan rázza a fejét: – Anna valószínűleg azért választott éppen téged, mert te éppúgy szeretsz rejtőzködni, mint ő.

– Azért választott engem, mert látta a nevemet az újságban – mondom. – Semmi több…

– És te vajon miért fogadtad el a megbízását? Te nem ilyesmivel szoktál foglalkozni.

– Honnan tudod, hogy én mivel szoktam foglalkozni? Könnyedén, évődve mondom ezt, de Julia elnémul, s ezzel válaszol is a kérdésemre: az eltelt időben nyomon követte a pályámat.

Ahogy én is nyomon követtem az övét.

Megköszörülöm a torkomat, kicsit kínban érzem magam, és az arca felé bökök: – Van ott… egy kis szósz.

Felemeli a szalvétáját, és megtörli a szája szélét, de nem ott, ahol szöszös. – Lejött? – kérdezi.

Előrehajolok, és a saját szalvétámmal törlöm le az apró piros foltot – s aztán otthagyom egy kicsit a kezem az arcán. A tekintetünk egybeforr, s egy pillanat alatt megint fiatalok vagyunk, akik egymás felé tapogatóznak, egymást tanulják.

– Campbell – szólal meg Julia –, ne csináld ezt velem…

– Mit ne csináljak?

– Nehogy megint lelökj ugyanarról a szikláról…

Mikor megszólal a telefonom a zsebemben, mindketten összerezzenünk. Julia véletlenül feldönti a chiantis poharát, én pedig beszélni kezdek. – Nem, nem, nyugodj meg. Hol vagy? Oké, odamegyek. – Julia abbahagyja az abrosz szárogatását, és kérdően néz rám, mikor lerakom a telefont. – Mennem kell – mondom.

– Minden rendben?

– Anna volt. A felsővárosi rendőrkapitányságon van.

Mérföldenként legalább egy borzalmas halálnemet igyekeztem kitalálni a szüleim számára Providence felé, a visszaúton. Bunkósbot általi agyonveretés, skalpolás. Élve megnyúzás, utána

sóval bedörzsölés, ginbe pácolás, bár ez utóbbit lehet, hogy kínzás helyett inkább nirvánaként élték volna meg.

Lehet, hogy megláttak, ahogy a vendégszobába osonok Juliával a hátsó cselédlépcső felől. Az is lehet, hogy messziről szúrtak ki, amikor levetkőztünk az öbölnél, és begázoltunk a vízbe. Esetleg annak is tanúi voltak, amikor a lábával átölelte a derekamat, s úgy vittem őt a ruháinkból csinált ágyra.

Megragadták az alkalmat, s másnap reggel, a lágy tojás mellett nagy ravaszul meghívtak az esti partira a Klubba – csak a család, szmoking stb. És a meghívás, természetesen, Juliára nem vonatkozott.

Odakint olyan forróság volt, hogy az utcában, ahol lakott, egy merész fiú kinyitotta valahogy a tűzcsapot, s a gyerekek pattogatott kukoricaként ugráltak a vízsugáron át meg át. – Julia, nem lett volna szabad hazacipelnem téged a szüleimhez…

– Egy csomó dolgot nem kellene csinálnod – helyeselt. – És ezek többnyire velem kapcsolatosak.

– Hívlak diplomaosztás előtt – mondtam, miután megcsókolt, és kiszállt a kocsiból.

Nem hívtam. És nem is kerestem a diplomaosztás napján. Ő azt hiszi, tudja, miért, pedig nem tudja.

Julia utánam jön a saját kocsiján. Bíró meg én valószínűleg országúti rekordot döntünk, mert mintha csak öt perc telt volna el azóta, hogy megszólalt a telefonom, s lám, már megyünk is befelé a rendőrségre, ahol Anna hisztériás állapotban ácsorog az íróasztalnál ülő őrmester mellett. Ahogy meglát, magából kikelve rohan hozzám. – Segítenie kell – kiáltja –, Jesse-t letartóztatták!

– Micsoda?! – nézek rá hitetlenkedve. Elrángatott egy nagyon jó ebéd mellől, a jó kis beszélgetésről nem is szólva, amelynek nagyon is el szerettem volna jutni a legvégéig. – És nekem ehhez mi közöm?

– Az, hogy ki kell őt innen juttatnia – magyarázza Anna lassan, tagoltan, mintha gyengeelméjű lennék. – Maga ügyvéd.

– De nem az ő ügyvédje.

– És nem tudna egy kicsit az övé is lenni?

– Miért nem a mamádat hívod? – javasolom. – Nála még nem tolonganak annyira a kliensek.

Julia meglegyinti a karomat. – Fogd be. – Annához fordul. – Mi történt?

– Jesse ellopott egy autót, és elkapták.

– Szolgálnál további részletekkel is? – Amint kimondom, már meg is bánom.

– Azt hiszem, egy Humvee volt. Egy nagy, sárga Humvee. Egyetlen nagy sárga Humvee fut az egész államban, s az Newbell bíróé. Érzem, hogy kezd megfájdulni a fejem. – A bátyád ellopja egy bíró kocsiját, és te azt várod tőlem, hogy vigyem ki innen?

Anna kicsit pislog, de állja a tekintetemet.

– Hát… igen.

Jesszusom… – Hadd beszéljek az őrmesterrel. – Annát Juliára hagyom, s odalépek az íróasztalnál ülő tiszthez, aki – esküszöm – már előre röhög a markába. – Jesse Fitzgeraldot képviselem – sóhajtom.

– Sajnálattal hallom.

– Newbell bíróé volt a kocsi, ugye?

– Pontosan – mosolyog a rendőr.

Nagy levegőt veszek. – A fiú nem priuszos.

– De csak azért, mert éppen most töltötte be a tizennyolcat. Fiatalkorú elkövetőként viszont kilométernyi a bűnlajstroma.

– Nézze – mondom –, a családja elég sok mindenen megy át mostanában. Az egyik húga haldoklik, a másik meg éppen a szüleit pereli. Megállhatnánk itt az ön jóvoltából?

A tiszt Annára pillant. – Beszélek a főügyésszel az érdekükben, de nyugodtan vállalja el a gyereket, mert biztosra veszem, hogy Newbell bíró nem fog személyesen tanúskodni az ügyben.

Még egy kis hivatalos huzavona, és mehetek Annához, aki azonnal felugrik a helyéről. – Elintézte?

– Hát igen. De soha többé nem teszem meg, veled pedig még beszédem van. – Ezzel elmegyek az épület hátsó traktusába, ahol a zárkák vannak.

Jesse Fitzgerald hanyatt fekszik a fémsodronyon, félkarja a szemén. Megállok a cellaajtó előtt. – Tudod, hogy te vagy a legjobb érv a természetes kiválasztódás elmélete mellett?

Felül. – Maga meg ki a fene?

– A jótündér. Te kis agyatlan szarjankó – tudatában vagy, hogy egy bíró Humvee-jét lovasítottad meg?

– Honnan tudhattam volna, hogy kié a kocsi?

– A különbejáratú bírósági rendszámtábla – ALLRISE – neked nem mond semmit? – avatom be. – Ügyvéd vagyok. A húgod kért meg, hogy képviseljelek. És átmeneti elmezavaromban elvállaltalak.

– Ez komoly? Kivisz innen?

– Feltételesen, óvadék ellenében szabadon bocsátanak. Le kell nekik adnod a jogosítványodat, s otthon kell laknod, ami nem probléma, mert ott laksz úgyis.

Jesse gondolkozik. – A kocsimat is le kell adnom?

– Nem.

Szinte láttam, hogy forognak az agyában a kerekek. Egy ilyen fiú, mint Jesse, köp a papírokra, például a jogosítvány elnevezésűre, ha egyébként a feneke alatt van négy kerék. – Hát ez király – állapítja meg.

Intek a közelben álló őrnek, aki kinyitja az ajtót, kiengedi Jesse-t. Váll-váll mellett megyünk a bejárati fogadótér felé. Olyan magas, mint én, de az alakja-mozgása még nem teljesen érett. Az arca felragyog, ahogy befordulunk a kivezető folyosóra, s egy percre azt hiszem, hogy képes a hálára, s talán érez annyit Anna iránt, hogy a szövetségese lesz.

Ő azonban ügyet sem vet a húgára, helyette Juliához lép. – Hahó, csak nem aggódott miattam? – kérdezi.

Elfog a vágy, hogy visszacsukjam a zárkába. De előbb megölöm…

– Jaj, hagyjál békén – sóhajt fel Julia. – Gyerünk, Anna. Együnk valamit.

– Az remek lenne – lelkesedik Jesse. – Éhen halok mindjárt.

– Te nem mész sehova – szólok rá. – Illetve jössz velem a bíróságra.

Az érettségi bizonyítványosztás napján kezdődött a sáskajárás. Sűrű nyári zivatarként csaptak le ránk, nekiütődtek a faágaknak, s a földre csapódtak. A meteorológusoknak jó napjuk volt, nyakra-főre magyarázgathatták a jelenséget a tévében. Elmondták a bibliai sáskajárást, a ciklontevékenységet, és persze a hosszú aszályt. Azt ajánlották, hogy mindenki esernyővel, széles karimájú kalapban járjon, de leginkább maradjon otthon.

Az ünnepséget mégis a szabadban tartották meg, egy nagy fehér kerti sátor védelmében. A búcsúzó végzős diák beszédét a rovarok öngyilkos zuhanásai kísérték, ahogy a fejünk felett a vászonra csapódtak. A sáskák lecsúsztak a ponyvacsúszdán, egyenesen a sátor szélénél ülő nézők ölébe.

Nem akartam elmenni, de a szüleim ragaszkodtak hozzá. Julia rám talált, amint éppen a talárt kanyarítottam magamra. Átölelte a derekamat. Meg akart csókolni. – Hé, hát te meg melyik bolygóról jöttél?

Emlékszem, hogy az jutott eszembe, fehér köpönyegeinkben úgy festünk, mint a kísértetek. Ellöktem őt magamtól. – Ne csináld, jó? Hagyjál…

Az összes aznapi fotón, amelyet a szüleim készítettek, úgy mosolygok, mintha éppen ebben a világban, a világok legjobbikában szeretnék élni, miközben körülöttünk öklömnyi rovarok hullottak az égből.

Hogy mi etikus egy ügyvéd számára, és mi az a világ többi része szemében, eléggé különbözik egymástól. Valójában van egy írott szabályzatunk – A Szakmai Felelősségvállalás Kódexe –, amelyet el kell sajátítanunk, vizsgázunk is belőle, s a praxisunk során kötelezően alkalmaznunk is kell. És éppen ezeknek az előírásoknak megfelelően olyasmit kell néha cselekednünk, amit a

hétköznapi emberek általában erkölcstelennek tartanak. Például, ha valaki besétál az irodámba, és azt mondja, hogy ő ölte meg a Lindbergh-bébit, akkor megkérdezem, hogy hol van a holttest. „A hálószobám padlója alatt egy méter mélyen”, válaszolja az illető. Ha szabályosan végzem a munkámat, akkor egy léleknek sem árulhatom el, hol van a gyerek. Ha megteszem, kirúghatnak az ügyvédi kamarából érte.

Mindez azt jelenti, hogy engem arra oktattak, hogy az ügyvédi etika és a hétköznapi morál nem feltétlenül jár kéz a kézben.

– Bruce – mondom az ügyésznek –, az ügyfelem szivárogtat némi információt erről-arról. Ha cserébe ti ad acta teszitek a közlekedési kihágásai egy részét, akkor megesküszöm, hogy a jövőben a közelébe se fog menni a bírónak vagy a kocsijának.

Bruce rendes fickó. Történetesen azt is tudom róla, hogy megbízták egy kettős gyilkosság kivizsgálásával, s nem valószínű, hogy sok időt szeretne Jesse Fitzgerald bebörtönzésére vesztegetni.

– Ugye, tudod, Campbell, hogy Newbell bíró Humvee-jéről van szó? – kérdi.

– Hogyne, tudatában vagyok – mondom komoran, miközben azt gondolom, hogy aki annyira hiú, hogy egy ilyen kocsit vezet, az kihívja maga ellen a sorsot, illetve az autótolvajokat.

– Hadd beszéljek a bíróval – sóhajt Bruce. – Lehet, hogy kitapossa a belemet már csak azért is, hogy felvetem a dolgot, de majd megmondom neki, hogy a rendőrök nem bánnák, ha elengednénk a kölyköt.

Húsz perccel később mindannyian aláírjuk a dokumentumokat, és Jesse-vel a bírósági pulpitus elé állunk. Huszonöt perccel később próbaidőre, jogerősen szabadon bocsátják, s megyünk kifelé a bíróság épületéből, le a lépcsőkön.

Olyan nyári nap van, amely előhozza az emlékeket, s az ember torka kissé elszorul. Az ilyen napokon vitorlázni szoktunk az apámmal annak idején.

Jesse hátraveti a fejét. – Ebihalakat fogtunk – mondja hirtelen, minden átmenet nélkül. – Vödörrel húztuk ki őket a vízből, aztán lestük, ahogy kinő a lábuk a farkuk helyén. Nem lett béka egyikből sem, egyetlen egyből sem. – Felém fordul, elővesz egy doboz cigarettát az inge zsebéből. – Kér?

Nem dohányoztam azóta, hogy elvégeztem a jogot. Most azon kapom magam, hogy kiveszek egy szálat, és rágyújtok. Bíró a nyelvét lógatva bámészkodik. Jesse még egy gyufaszálat sercint lángra. – Kösz azért, amit Annáért tesz – mondja.

Elmegy mellettünk egy autó; az ablakából olyan dal szól, amilyet télen sohasem játszanak az adók. Jesse szájából kék füst gomolyog. Vajon ő vitorlázott egyszer is az életben? Van-e olyan emléke, amely hosszú évekig elkíséri – mint például, hogy az ember a ház előtt ül, a fűben, és érzi, ahogy lehűl alatta a föld napszállta után, kezében az ünnepről maradt csillagszóró, amelyet addig tart, míg meg nem pörköli az ujját… Mindenkinek van valamije, amibe kapaszkodhat.

Hét nappal a bizonyítványosztás után Julia egy üzenetet hagyott a dzsip ablaktörlője alatt. Még mielőtt széthajtottam volna a lapot, arra gondoltam, hogy jutott ki Newportba, és vajon hogy ment vissza? Lementem az öbölbe, a vízhez, ott olvastam el a sziklákon ülve. Aztán az orromhoz tartottam, megszaglásztam, hátha megérzem rajta az illatát.

Nem vihettem volna el a kocsit, de nem érdekelt. Ahogy az üzenet meghagyta, a temetőben találkoztunk.

Julia a szokásos sírkövünk előtt ült, karjával átfogta a térdét. Felnézett, ahogy meghallotta, hogy jövök. – Azt szerettem volna, ha másmilyen vagy.

– Julia, nem ismerek rád…

– Tényleg? – Talpra állt. – Nekünk nincs alapítványunk, Campbell. Az én apámnak nincs yachtja. Ha azt hitted, hogy én vagyok a Hamupipőke, aki majd varázsütésre átváltozik, csak akarnod kell, akkor nagyon tévedtél.

– Én semmi ilyesmit nem akartam.

– A francokat nem. – Résnyire szűkült a szeme. – Mi volt a fejedben, hogy majd jó móka lesz kicsit alámerülni, aztán ha vége, majd levakarsz a cipőd talpáról, mint a kutyaszart? – Mellbe lökött. – Nincs rád szükségem. Soha nem is volt.

– Nekem viszont rohadtul szükségem van rád! – ordítottam vissza. Amikor visszafordult felém, vállon ragadtam, és megcsókoltam. Mindent, amit nem tudtam elmondani neki szavakkal, ezzel a csókkal zúdítottam rá.

Van, amit azért teszünk, mert meggyőzzük saját magunkat, hogy ez a legjobb megoldás mindenkinek. Bemeséljük magunknak, hogy ez a helyes, ez az önzetlen lépés. Ez sokkal egyszerűbb, mint bevallani magunknak az igazat.

Ellöktem magamtól Juliát. Leballagtam a temetődombról. Vissza se néztem.

Anna mellettem ül a kocsiban, ami nem nagyon tetszik Bírónak. Bánatos pofáját előredugja közöttünk, és kisebbfajta szélvészt kavar a lihegésével. – A mai napot nem veszem túl jó előjelnek arra nézvést, hogy mi lesz közös kis ügyünk kimenetele – mondom.

– Miről beszél?

– Ha vindikálod magadnak a jogot, hogy fontos döntéseket hozhassál, Anna, akkor most azonnal el kell kezdened döntéseket hozni. És nem arra várni, hogy majd mások rendbe hozzák a dolgokat helyetted.

Csúnyám néz rám. – Ezt most azért mondja, mert megkértem, hogy segítsen a bátyámnak? Azt hittem, a barátom.

– Már megmondtam, hogy nem vagyok a barátod – az ügyvéded vagyok. Az kardinális különbség.

– Oké – mondja, és az ajtónyitóval babrál. – Visszamegyek a rendőrségre, és megmondom, hogy tartóztassák le megint Jesse-t.

– Már majdnem sikerül kilöknie az ajtót, pedig az autópályán vagyunk.

Átnyúlok előtte, megragadom a kapaszkodót, és berántom az ajtót. – Megőrültél?

– Nem tudom – feleli. – Megkérdezném a véleményét, de szerintem ez nincs benne a munkaköri leírásában.

Félrecsavarom a kormányt, és a leállósávban megállok. – Tudod, mi a véleményem? Az, hogy azért nem kérdez soha senki téged egy-egy fontos dologban, mert úgy forogsz, mint a szélkakas, és senki nem tudja követni az eszed járását. Vegyünk például engem. Én még azt sem tudom, hogy van-e még ez a per, amin dolgozom.

– Miért ne lenne?

– Kérdezd csak anyádat! Vagy Juliát. Bármerre nézek, valaki mindig elém áll, és közli, hogy nem akarod folytatni ezt a pert. – Lepillantok magam mellé, a könyöklőre, ahol a keze pihen. Bíbor csillámlakkos körmei tövig rágva. – Ha azt akarod, hogy a bíróság felnőttként kezeljen, akkor úgy is kell viselkedned, mint egy felnőtt. Csak akkor tudok kiállni érted, Anna, ha mindenki előtt bizonyítani tudom, hogy akkor is a sarkadra állsz, ha én nem vagyok melletted.

Visszakanyarodom a kocsival az útra, és oldalvást rávetek egy pillantást, de Anna kezével a térdei közt, dacosan előrebámul.

– Mindjárt megérkezünk hozzátok – mondom szárazon. – Kiszállhatsz, és most már jól a pofámba csaphatod az ajtót.

– Nem megyünk haza. Vigyen a tűzoltóságra. A Papa meg én egy darabig ott maradunk.

– Csak álmodtam, és nem töltöttem valóban két órát a családjogi bíróságon tegnap azzal, hogy éppen ezt szorgalmaztam? És mintha azt hallottam volna, hogy azt mondtad Juliának, nem akarsz elválni a mamádtól? Hát nem erről beszéltem, Anna? – tajtékzom, miközben a fejem a kormánykerékbe veregetem. – Most áruld el végre, mi a fenét akarsz?

Végre kirobban belőle a válasz, és eléggé elsöprően: – Tudja, hogy mit akarok? Rosszul vagyok attól, hogy én legyek örökké a kísérleti nyúl. Rosszul vagyok, hogy soha senki nem kíváncsi rá, milyen érzés ezt a szerepet játszani. Rosszul vagyok, de ebben a családban én nem lehetek soha eléggé rosszul… – Kinyitja a kocsiajtót, pedig még nem is álltam meg teljesen, és kiszállva vágtázni kezd a pár száz méterre lévő tűzoltóság felé.

Remek! Kiskorú kliensemben valahol ott szunnyad a képesség, hogy az emberek figyelmét magára vonja. Eszerint a tanúk padján jobban fog szerepelni, mint ahogy számítottam.

Aztán rögtön eszembe villan: lehet, hogy Anna képes lesz felszólalni a maga védelmében, de a mondandója miatt majd érzéketlennek fog tűnni. Sőt, éretlennek. Vagyis más szavakkal: nem valószínű, hogy meg fogja győzni a bírót a maga igazáról.

BRIAN

A remény és a tűz egymáshoz kapcsolódó fogalmak, ha valaki nem tudná… A görög monda szerint Zeusz megbízta Prométheuszt és Epimétheuszt azzal, hogy teremtsenek életet a földön. Epimétheusz megalkotta az állatokat, s olyan ajándékokkal látta el őket, mint a gyorsaság, az erő, a bunda és a szárnyak. Mire Prométheusz elkészült az emberrel, a legelőnyösebb tulajdonságok már szót voltak osztva. Úgy döntött hát, hogy jobb híján a két lábon járás képességével látja el az embert, no meg odaadta neki a tüzet.

Zeusz berágott, és elvette a tüzet az embertől. De mikor Prométheusz azt látta, hogy kedves teremtménye, büszkesége és öröme, az ember pucéran didereg és nem tud főzni, akkor a napból gyújtott fáklyát, s újból odaadta a tüzet az embernek. Zeusz ezért megbüntette Prométheuszt: odaláncolta őt egy sziklához, hogy egy sasmadár falatozzon örökkön-örökké a májából. Aztán, hogy az embert is megbüntesse, Zeusz megteremtette az első nőt, Pandórát, és adott neki egy szelencét, amelyet nem volt szabad kinyitnia.

Pandóra kíváncsisága úrrá lett a félelmén, s egy napon kinyitotta a szelencét, mire kiszabadult belőle a nyomorúság, a bűn, a bánat és a betegségek. Épp időben sikerült visszacsuknia a fedelet ahhoz, hogy a remény ne szökhessen meg. Ez maradt az egyedüli fegyverünk, amellyel a többi kiszabadult dolog ellen küzdhetünk.

Bármelyik tűzoltó a megmondhatója, hogy ez így igaz. És bármelyik nyomorult apa is…

– Jöjjön fel – mondom Campbell Alexandernak, amikor Annával megérkezik. – Van frissen főzött kávénk. – Jön utánam a lépcsőn, nyomában a német juhásszal. Kitöltök két csésze kávét. – A kutya mire van?

– Mágnes. Vonzza a csajokat – mondja az ügyvéd. – Van egy kis tej is?

Elővesszek egy dobozzal a hűtőből, aztán leereszkedem a székre a saját bögrémmel a kezemben. Jó csönd van idefönt, a fiúk odalent mossák a kocsikat, végzik a napi karbantartási munkákat.

– Szóval – mondja Alexander, és húz egyet a kávéjából –, Anna azt mondja, hogy mindketten elköltöztek otthonról.

– Hát igen. Sejtettem, hogy erre rákérdez.

– Tudatában van, ugye, hogy a felesége az ellenérdekelt jogi képviselő? – folytatja óvatosan.

Állom a pillantását. – Gondolom, arra céloz, hogy nekem most nem volna szabad itt ülnöm és magával beszélgetnem.

– Ez csak akkor merül fel aggályként, ha a felesége még mindig ellátja az ön képviseletét is.

– Én sosem kértem Sarát, hogy engem képviseljen.

Alexander összevonja a szemöldökét: – Nem hiszem, hogy ő ennek tudatában cselekszik.

– Nézze, ne vegye tiszteletlenségnek, de… ez az ügy kétségtelenül jelentős ügynek látszik, de eközben van egy másik jelentős ügyünk is folyamatban. A nagyobbik lányunk a kórházban van, és… szóval, Sara két fronton küzd egyszerre.

– Tudom, és nagyon sajnálom, Mr. Fitzgerald.

– Hívjon Briannak. – Két kézbe fogom a bögrémet. – Szeretném, ha úgy beszélgethetnénk, hogy… Sara nincs jelen.

Hátradől az összecsukható széken. – Mi volna, ha rögtön belevágnánk…?

Úgy érzem, ez éppen nem a legalkalmasabb időpont, de talán olyan nincs is ebben az ügyben… – Rendben. – Mély lélegzetet veszek. – Szerintem Annának igaza van.

Azt hiszem egy pillanatra, hogy nem hallotta meg, amit mondtam. Aztán ezt kérdi: – Ezt hajlandó volna a bírónak is elmondani a meghallgatáson?

Lenézek a kávémra. – Azt hiszem, muszáj elmondanom…

Mire Paulie és én kimentünk a reggeli mentős hívásra, a lány barátja már berakta a lányt a zuhany alá. Ott ült szétterpesztett lábbal a zuhanytálcán, teljesen felöltözve. A haja rátapadt az arcára, de ettől függetlenül is tudtam volna, hogy eszméletlen.

Paulie bement mellé, s megpróbálta kivonszolni onnan. – Helennek hívják – közölte a fiú. – Ugye, rendbe jön?

– Nem cukorbeteg?

– Az mit számít?

Az isten szerelmére… – Mondd meg, hogy mit használtatok! – követeltem.

– Mi csak berúgtunk – mondta. – Tequilát ittunk.

Tizenhétnek se nézett ki, de azt a tévhitet már hallotta, hogy a heroin-túladagoláson segít a zuhanyozás. – Akkor jól figyelj! A társam meg én szeretnénk megmenteni Helen életét. Ha viszont te azt mondod, hogy alkohol van a vérében, pedig valójában drog, akkor bármivel kezeljük, rosszul sülhet el, vagyis még rosszabbul lesz! Felfogtad?

Közben Paulie a zuhanyfülke mellett fekvő lányról leküzdötte a blúzt. A karjain lent is, fönt is szúrásnyomok. – Ha tequila volt, akkor intravénásán fogyasztottátok. Mint kóma-koktélt?

Kivettem a Narcant a mentős táskából, s odanyújtottam Paulie-nak a gyorstesztet. – És ha… – kezdte a fiú – …nem adnak fel a rendőröknek, ugye?

Egy gyors mozdulattal megragadtam a gallérjánál, és a falhoz nyomtam.

– Ilyen rohadtul ostoba vagy?!

– Csak mert a szüleim megölnének…

– És az nem érdekel, hogy saját magadat nyírod ki? Vagy őt? – A lány felé rántottam a fejét, aki most már sugárban hányt a padlóra. – Azt hiszed, az élet olyasmi, amit csak úgy kihajíthatsz, mint valami szemetet? Azt hiszed, büntetlenül túladagolhatsz, mert úgyis kapsz még egy esélyt?

Mindezt beleordítottam az arcába. Aztán egy kezet éreztem a vállamon, Paulie volt az. – Csillapodj, parancsnok – súgta alig hallhatóan.

Lassan ráébredtem, hogy egy remegő gyerek áll előttem, s hogy valójában egyáltalán nem ő az oka annak, hogy így ordítok. Odébb mentem, hogy kicsit kitisztuljon a fejem. Paulie végzett a pácienssel, aztán odajött hozzám. – Tudod, ha ez most túl sok neked, majd mi bedobjuk magunkat helyetted is – ajánlotta. – A nagyfőnök biztosan elenged annyi időre, amennyire csak akarod.

– Szükségem van a munkára. – A válla fölött látom, hogy a lány arcába kezd visszatérni a szín. A fiú tenyerébe rejtett arccal zokog mellette. Paulie szemébe nézek: – Ha nem itt vagyok – mondom –, akkor ott kell lennem…

Az ügyvéd meg én befejezzük a kávézást. – Még egyet…? – kérdem.

– Inkább nem, köszönöm, vissza kell mennem az irodába.

Bólintunk egymás felé búcsúképpen. Valójában semmi mondanivalónk nem maradt egymásnak. – Ne aggódjon Anna miatt – mondom. – Gondoskodom róla, hogy mindene meglegyen, amire szüksége van.

– Lehet, hogy nem ártana, ha hazaugrana néha – mondja Alexander. – Most hoztam ki a fiát óvadék ellenében próbaidőre, mert ellopta egy bíró Humvee-ját.

Berakja a kávésbögréjét a mosogatóba, s elmegy, hadd emésszem a hallottakat. Tudom, hogy ezek a hírek előbb vagy utóbb, de egészen biztosan térdre kényszerítenek.

SARA
1997

Mindegy, hogy az ember hányadszor rohan az intenzívre, ezt sohasem lehet megszokni. Brian viszi a lányunkat a karjában, akinek csorog a vér az arcán. A főnővér int, hogy menjünk be, s a többi gyereket a műanyag székek felé tereli, hogy ott várjanak. Az üvegkalitkába bejön egy orvos, tárgyilagos és higgadt. – Mi történt?

– Átrepült a bicikli kormánya fölött – mondom. – Betonra esett. Nincs jele az agyrázkódásnak, de bőrsebe van a hajas fejbőr szélénél, körülbelül négy centiméteres.

Az orvos óvatosan ráfekteti őt a vizsgálóasztalra, felhúzza a gumikesztyűt, s megvizsgálja a homlokát. – Ön orvos vagy nővér?

Megpróbálok mosolyogni. – Csak gyakorlott vagyok…

Nyolcvankét öltéssel varrják össze a szakadást. Fején a hófehér kötéssel, vérében egy jó gyerekadagnyi nyugtató fájdalomcsillapítóval, kéz a kézben kilépünk az előcsarnokba.

Jesse megkérdezi, hány öltés kellett. Brian elmondja, hogy olyan bátor volt, mint egy tűzoltó, Kate pedig Anna friss kötésére pillant.

– Jobb szeretek itt kint ülni – mondja.

Azzal kezdődik, hogy Kate sikít a fürdőszobában. Felrohanok, belököm az ajtót, s ott találom a kilencéves lányomat a vérrel bepöttyözött vécé előtt. A lábán csorog a vér, a bugyija is átázott teljesen. Ez a leukémia előjele – vérzik mindenféle módokon. Kate-nek volt már végbélvérzése, de akkor még alig járt, nem emlékezhet rá. – Semmi baj – mondom neki megnyugtatóan.

Egy melegvizes törülközővel lemosdatom, s keresek egy pelenkabetétet a bugyijába. Megpróbálom a legjobban elhelyezni a lába között a vastag holmit. Az első menstruációjakor kellett volna átélnünk ezt – vajon megérjük…?

– Mami – szólal meg Kate –, visszajött…

– Visszaesés klinikai tünetekkel… – dr. Chance leveszi a szemüvegét, és a szeme sarkába nyomja a hüvelykujját. – Szerintem a csontvelő-átültetés most a következő lépés.

Hirtelen eszembe jut az a felfújható keljfeljancsi, amelyet akkor kaptam, amikor annyi voltam, mint Anna most. Az aljába homokot töltöttünk; ütöttük-vertük, de mindig felugrott, ha hanyatt döntöttük.

– Egy pár hónapja még azt mondta, hogy az veszélyes beavatkozás – mondja Brian.

– Az is. A transzplantáció a betegek felét gyógyítja meg. A másik fele nem éli túl a kemoterápiát és a sugárkezelést, amelyet előzetesen végre kell hajtani. Néhányukat az átültetést követő szövődmények viszik el.

Brian rám néz, és a kettőnk közös félelmét ő fogalmazza meg:

– Akkor miért kéne Kate-et ilyen kockázatnak kitenni?

– Mert ha nem tesszük – magyarázza dr. Chance –, akkor Kate biztosan meg fog halni.

Amikor először hívom a biztosítótársaságot, véletlenül szétkapcsolják a vonalat. Másodszor huszonkét percig hallgatom a kapcsolásig beadott zenét, csak azután jutok el az ügyintézőig. – Megmondaná a társadalombiztosítási számát? – kérdi a nő.

Megadom neki az én közalkalmazotti számomat és Brian társadalombiztosítási számát. – Miben segíthetek?

– Egy hete beszéltem valakivel önöknél – magyarázom. – A lányom leukémiás, és csontvelő-átültetésre van szüksége. A kórház azt mondja, hogy a biztosítónknak kell engedélyeznie a költségkeretet.

Egy ilyen transzplantáció százezer dollárnál kezdődik. Mondanom sem kell, nincs ennyink a sublótfiókban. Abból persze, hogy az orvosunk javasolja a beavatkozást, egyáltalán nem következik, hogy a biztosító jóváhagyja.

– Ilyen beavatkozásokhoz külön engedély kell…

– Igen, tudom; itt tartottunk egy héttel ezelőtt. Azért telefonálok, mert eddig nem kaptunk önöktől semmiféle visszajelzést.

Várakoztat a telefonon, hogy megnézhesse az iratokat. Aztán egy halk kattanás, és utána a rögzített bádoghangot hallom: *Ha tudja a keresett melléket…*

– A rohadt életbe! – csapom le a kagylót.

Az éber Anna bedugja a fejét az ajtón. – Csúnyán beszéltél!

– Tudom. – Felkapom a kagylót megint, s rácsapok az újratárcsázás gombjára. Megint végigmegyek az automata menüválasztás útvesztőjén. Végre megint egy élő ember… – Szétkapcsoltak – mondom.

– Másodszor.

Ennek az ügyintézőnek öt percbe telik, hogy lejegyezze ugyanazokat a számokat, neveket és hogy mi járatban vagyok – mindazt, amit az előbb a másiknak már elzsolozsmáztam. – Mi tulajdonképpen már áttekintettük a beadványát – mondja a nő. – Sajnos, jelenleg nem gondoljuk, hogy ez a beavatkozás szolgálná leginkább az érdekeit.

Forróság tolul a fejembe. – Hanem mi? A halála?

A csontvelő-levételt megelőzően Annának egy sorozat serkentő injekciót kell adnom – Kate-tel is ezt kellett tennem az első, köldökvérből történő őssejt-beültetés után. Ez arra szolgál, hogy Anna csontvelője feldúsuljon, hogy mikor sor kerül a levételre, legyen elegendő a szükséges sejtekből Kate számára.

Annának is elmondtuk ezt, de csak azt fogta fel, hogy az anyjának kétszer meg kell őt szúrnia mindennap.

Helyi érzéstelenítő krémet használunk, így nem nagyon érezheti a tű behatolását, mindazonáltal így is ordít. Nem tudom, hogy a tűszúrás fáj-e annyira, mint az, hogy a hatéves gyerekem elém áll, és közli, hogy utál…

– Mrs. Fitzgerald, mi átérezzük a helyzetét – mondja a biztosító osztályvezetője. – Igazán…

– Valahogy mégis nehéz ezt elhinnem – mondom. – Azt hiszem, jól sejtem, hogy önnek nincs élet-halál között lévő gyereke, és annak sincs jele, hogy az önök döntőbizottsága bármi egyebet is figyelembe vett volna, mint a kalkuláció végén szereplő összeget. – Megfogadtam ugyan, hogy nem fogom elveszteni a béketűrésemet, és lám, még csak harminc másodperce beszélek ezzel az emberrel a telefonon, és máris minden fronton vesztettem.

– Az AmeriLife egy szabványos, donoros limfocita-infúziónak a kilencven százalékát kifizeti, ha viszont önök ennek, ellenére mégis ragaszkodnak a csontvelő-átültetéshez, annak tíz százalékát álljuk.

Veszek egy mély lélegzetet. – Az orvosok, akik ott ülnek a tanácsadó testületükben, mire specializálódtak?

– Nézze, asszonyom…

– Ugye, nem akut promyelocitás leukémia a szakterületük, vagy igen? Bár még egy katonaorvosként végzett onkológus is megmondhatná önnek, hogy a donor limfocita-infúzió nem működik ebben az esetben. Hogy három hónap múlva ugyanitt fogunk tartani. És ha egy valamennyire is hozzáértő orvost kérdezne a lányom különösen súlyos állapotáról, ő elmagyarázná maguknak, hogy egy már bevetett módszer egyáltalán nem valószínű, hogy eredményt hoz egy ilyen betegnél, mert rezisztencia alakul ki. Ami végeredményben azt jelenti, hogy az AmeriLife lényegében inkább az ablakon dobná ki a pénzt, semmint arra az egy dologra költené, amellyel valóban meg lehetne menteni a lányom életét.

Mélységes csönd a telefonvonal túloldalán. – Mrs. Fitzgerald – szólal meg az osztályvezető. – Én annyit tudok, hogy ha az általunk előírt menetet követi, akkor idővel a biztosító nem emel kifogást a transzplantáció ellen.

– Csak addigra a lányom már nem biztos, hogy életben lesz, hogy megkaphassa azt a támogatást. Nem egy autóról van szó, amelyben először kipróbálunk egy bizonyos alkatrészt, aztán ha nem válik be, rendelünk egy másikat! Egy emberi lényről beszélünk! De maguk, beszélő gépek talán még azt sem tudják, hogy az mi…!

Ezúttal nem lep meg a halk kattanás, amely a vonal bontását jelzi.

Zanne a kórházi bevonulás előtti napon jelenik meg nálunk – másnap kezdődik Kate felkészítése a transzplantációra. Hagyja, hogy Jesse segítsen neki beüzemelnie mozgó irodáját, lebonyolít egy telefont Ausztráliába, aztán kijön a konyhába, hogy Brian és én kiokosítsuk a napi rutinfeladatokat illetően. – Annának tornája van keddenként – mondom neki. – Háromkor. És úgy számítom, hogy az olajtartálykocsi is valamikor a héten jön.

– A szemetet szerdán viszik el – teszi hozzá Brian.

– Nehogy eszedbe jusson Jesse-t elkísérni az iskolába! Úgy tűnik, hogy ez hatodikosoknál már főbenjáró bűn.

Bólint, figyelmesen hallgat, még jegyzetel is, aztán kérdez:

– A hal…?

– Kétszer kap enni egy nap. Jesse elintézi, csak figyelmeztesd.

– Van szabott ideje a lefekvésnek? – kérdezi Zanne.

– Ó, hogyne – felelem. – Melyiket mondjam, a valódit, vagy azt, amihez akkor tartsd magad, ha akarsz egy extra órácskát magadnak?

– Annáé nyolc óra – mondja Brian. – Jesse-é tíz. Van még valami, amit meg kell beszélnünk?

– Igen. – Zanne elővesz a zsebéből egy csekket. A mi nevünkre van kiállítva, százezer dollárról.

– Suzanne – mondom döbbenten. – Ezt nem fogadhatjuk el!

– Tudom, mennyibe kerül, nem tudjátok kifizetni. Én igen. Engedjétek meg.

Brian felveszi a csekket az asztalról, és visszaadja. – Köszönjük – mondja –, de már megvan a transzplantáció fedezete.

Ez újdonság nekem. – Tényleg?

– A fiúk a tűzoltóságról szétküldtek egy felhívást az összes kollégának az országban, s kaptunk egy csomó felajánlást. – Brian rám néz.

– Csak ma tudtam meg.

– Ez igaz? – Mintha egy nagy kő esne le a szívemről.

– Hát ők mind a testvéreim – magyarázza Brian vállvonogatva.

A nővéremhez fordulok, megölelem. – Köszönöm. Hogy felajánlottad.

– A tiétek, hátha fog kelleni – feleli.

De nem fog. Legalább ennyire képesek vagyunk, ha többre nem is.

– Kate! – szólítom a lányomat másnap reggel. – Indulnunk kell! Anna a díványon kucorog, Zanne ölében. Kiveszi a hüvelykujját a szájából, de nem mond semmit búcsúzóul.

– Kate! – kiabálok újra. – Elindultunk!

Jesse a nintendója fölött somolyog. – Mintha nélküle elindulnátok…

– Csakhogy ő ezt még nem tudja. Kate!! – Sóhajtva indulok felfelé a lépcsőn.

Az ajtó zárva. Halkan koppantok, és kitárom. Kate éppen végez a beágyazással: a takarót feszesre húzta, egy apró ránc sincs rajta; a párnák szépen felrázva a helyükön. Kultikus tárgyai, a plüssállatok tornasorban sorakoznak az ablakban – kicsitől a legnagyobbig. Még a cipőit is szépen betette a szekrénybe, s az íróasztalán nyoma sincs a szokásos felfordulásnak.

– Bocsánat – mondom –, úgy látom, eltévesztettem a szobaszámot. – Még csak nem is kértem, hogy rakjon rendet…

Felém fordul. – Ha netán nem jönnék vissza – mondja.

Amikor először vártam gyereket, éjjel az ágyban a legszörnyűbb bajokat vetítettem magam elé: medúza csípését, egy mérgező bogyó keserű ízét, egy veszélyes idegen sanda mosolyát, egy fejesugrást a sekély vízbe. Egy gyerek oly sokféleképpen szenvedhet sérülést, hogy egyetlen ember nem is látszik elégnek, hogy megvédje. Ahogy a gyerekek nőttek, a veszélyforrások csak cserélődtek: ragasztó mérgező gőze, játszadozás a gyufával, apró rózsaszín tabletták, amelyeket a középiskola mögött lehet beszerezni. Ha az ember egész éjszaka fennmaradna, akkor sem tudná az összes kockázatot számba venni, amely révén elveszítheti a szeretteit.

Most, hogy valóságos baj van, nem csak elképzelt, már kissé másként gondolkozom. Egy szülőt kétféleképpen tehet tönkre a gyereke gyógyíthatatlan betegsége: vagy összeomlik tőle, vagy állja a csapást, és emelt fővel várja a következőt. Ebből a szempontból nagyon hasonlóvá válunk magukhoz a betegekhez.

Kate féléberen fekszik az ágyon; a cső úgy áll fölfelé a mellkasából, mint egy szökőkút. A kemo miatt harminckétszer hányt, a szája tele van fekéllyel, és lepedékes torka miatt hörögve veszi a levegőt.

Felém fordul, megpróbál megszólalni, de szavak helyett köhögés és slejm jön a torkából. – Megfulladok – hörgi.

A kezében tartogatott szívócsövet felemelve kitisztítom a száját, torkát. – Majd én csinálom, te csak pihenj – mondom, és lényegében lélegzek helyette.

Az onkológiai osztály csatamező, ahol mindenkinek megvan a szigorú beosztása, mint a katonaságnál. A betegek járőröznek. A doktorok ki-be rohangálnak, mint a hős tisztek, csak éppen annyira állnak meg, hogy elolvassák a gyerekek kórlapjait, hogy mégis tudják, ki hol tart éppen. A nővérek az ügyeletes őrmesterek – ők állnak a vártán, amikor egy kisbabát olyan lázroham ráz, hogy jeges vízben kell fürdetni. Ők tanítják meg a szülőknek, hogy kell átöblíteni egy centrális vénás kanült. Ők súgják meg, melyik emeleten maradt a konyhában egy kis pattogatott kukorica, amit el lehet lopni. Ők tudják, melyik tisztítószalonban képesek eltávolítani a vérfoltokat és a kemoterápia következményeit a ruhából. A nővérek tudják, mi a neve a gyerek plüssfókájának, s megmutatják, hogyan kell papírvirágokat hajtogatni és feldíszíteni velük az infúziós állványt. Ugyan az orvosok a stratégák, akik felvázolják egy-egy csata menetét, de a nővérek azok, akik valamennyire is elviselhetővé teszik ezt az egész hadiállapotot.

Az ember idővel megismeri őket, ahogy ők is a szülőket. Fokozatosan átveszik a korábbi barátok helyét az ember jelenlegi, a diagnózis utáni életében. Tudom például, hogy Donna lánya állatorvosnak tanul. Ludmilla, aki az utolsó stádiumosoknál szolgál, a sztetoszkópján Sanibel szigetének műanyag lapocskára másolt képét viseli, mert ott akar élni nyugdíjas korában. Willie, a férfi ápoló nem tud ellenállni a csokoládénak, és a felesége hármas ikreket vár.

Kate felkészítése idején, egyik éjjel, amikor már olyan régóta fent voltam, hogy már elfelejtettem, hogyan kell elaludni, bekapcsoltam a tévét. Teljesen lehalkítottam, hogy ne zavarjam Kate-et, aki aludt. Robin Leach valami híresség palotájában sétálgatott, ahol aranyból volt a bidé, az ágyak mahagóniból, kézzel faragva. A medence alakja pillangót formázott. Tízautós garázsból nem is egy volt, ahogy salakos teniszpályából sem. A kertben pávák sétálgattak. Egy olyan világot láttam, amelyet még képzeletben sem jártam be soha, mert elképzelni sem akartam volna.

Ugyanúgy, ahogy ezt a mostanit sem…

Már nem is emlékszem arra, hogy milyen érzés volt annak idején meghallani egy olyan történetet, amelyben, mondjuk, a fiatal anya mellrákot kap, vagy a kisbaba szívrendellenességgel vagy egyéb bajjal születik, és az ember a felénél már teljes érzelmi csúcson volt – részben a részvéttől, részben amiatt, hogy de jó, az én családomat nem érheti ilyesmi… Aztán, lám, mi magunk váltunk efféle történetté mások számára.

Nem veszem észre, hogy sírok, csak amikor Donna elém guggol, és kiveszi a távkapcsolót a kezemből. – Sara, hozhatok magának valamit? Segíthetek?

Megrázom a fejemet; zavarban vagyok, hogy elengedtem magam, és még jobban zavar, hogy rajta is kaptak. – Nem, semmi, jól vagyok – hajtogatom.

– Na, körülbelül úgy, ahogy én meg Hillary Clinton vagyok – jegyzi meg a nővér. Megfogja a kezemet, talpra húz, és az ajtó felé terelget.

– De Kate…

– Észre sem veszi, hogy nincs itt – szögezi le Donna.

A kis teakonyhában, ahol a kávé napi huszonnégy órában fő, kitölt mindkettőnknek egy-egy csészével. – Elnézést… – mondom.

– Ugyan miért kér elnézést? Hogy nincs kősziklából?

Nemet intek. – Nem, csak… Ennek sosem lesz vége… – Donna bólint, és mivel tudom, hogy tökéletesen érti, miről beszélek, valóban beszélni kezdek. És egyre csak beszélek. Amikor kiadtam magamból az összes titkomat, nagy lélegzetet veszek, és ekkor rájövök, hogy egy kerek órán át mondtam a magamét. – Ó, te jó isten – mondom. – Nem hiszem el, hogy ennyi ideig feltartottam fölöslegesen…

– Nem volt fölösleges – válaszolja Donna. – Egyébként is, már fél órája nem vagyok szolgálatban.

Elvörösödöm. – Jaj, akkor menjen csak… Biztosan lenne jobb dolga, mint itt lenni.

Donna távozás helyett átölel méretes karjaival. – De drágám – mondja – magának is, nem?

Az ambuláns műtő egy kisebb szobába nyílik, amelyben úgy fénylik a töméntelen sok ezüstös eszköz, mint fogszabályzó a gyerek szájában. Az orvosok és a nővérek, akiket Anna már ismer, most maszkban és köpenyben csak a szemükről ismerhetők fel. Anna rángatja a kezemet, hogy térdeljek mellé. – És mi van, ha meggondolom magamat? – kérdezi.

A vállára teszem a kezem. – Nem kell megtenned, ha nem akarod, de tudod, hogy Kate számít rád. És Papa is, meg én is!

Bólint, és a kezét az enyémbe csúsztatja. – Nehogy elengedj – mondja.

Egy nővér oda irányítja, ahová mennie kell, és felfekteti a műtőasztalra. – Majd meglátod, milyen szép meglepetést kapsz, Anna! – Egy előmelegített takarót tesz rá.

Az altatóorvos letörli körben a szájmaszkot piros fertőtlenítőbe mártott gézlappal. – Aludtál már csupa piros szamóca között, a réten?

Aztán lefelé haladnak Anna testén: bezselézett lapokat helyeznek fel, amelyek monitorokkal állnak összeköttetésben, hogy ellenőrizhessék, rendben van-e Anna szívritmusa és légzése. Hanyatt fekszik a lányom, úgy dolgoznak rajta, de tudom, hogy majd megfordítják, ha a csípőlapátba szúrják a tűt a csontvelő csapolásához.

Az altatóorvos megmutatja a harmonikáéra hasonlító gombokat a gépén. – Fel tudod fújni ezt a lufit? – kérdezi, s a maszkot Anna szájára-orrára helyezi.

Anna mindvégig fogja a kezemet. Végül elernyed a szorítása. Az utolsó pillanatig küzd – már alszik, de a vállát még felhúzza. Az egyik nővér leszorítja, a másik engem fog vissza: – Az altató így hat a testre – magyarázza. – Most már adhat neki egy puszit.

Megcsókolom a gézmaszkomon át. Odasúgom neki, hogy „köszönöm”. Kimegyek a lengőajtón, s lehámozom magamról a papírsipkát és papucsot. A kukucskálóablakon át látom, ahogy Annát az oldalára fordítják, és egy hihetetlenül hosszú tűt levesznek a sterilizáló tálcájáról.

Aztán felmegyek Kate-hez, hogy odafönt várakozzunk együtt.

Brian dugja be a fejét Kate szobájába. – Sara – mondja elgyötörten –, Anna téged hív.

Nem lehetek két helyen egyszerre. Kate szájához tartom éppen a hánytálat, mert megint hánynia kell. Mellettem Donna áll, aki Kate hátát támasztja, ahogy visszaengedi őt a párnákra. – Most egy kicsit el vagyok foglalva – mondom.

– Anna téged akar – ismétli Brian szűkszavúan.

Donna Brianra, majd rám pillant. – Megleszünk itt, menjen nyugodtan – biztat. Kis habozás után beleegyezően bólintok.

Anna a gyerekosztályon van, ahol nincsenek zsilipelt szobák extra védelem céljából. Már a folyosóról hallom a sírását. – Mami – hüppögi, ahogy belépek. – Fáj…

Az ágya szélére telepszem, és a karomba veszem őt. – Tudom, édeske.

– Itt maradsz, ugye?

Megrázom a fejem. – Kate rosszul van. Vissza kell mennem mindjárt. Anna elhúzódik tőlem. – De hát *én* vagyok most kórházban! Én vagyok kórházban! – hajtogatja.

A feje fölött Brianra pillantok. – Milyen fájdalomcsillapítót kap?

– Alig valamit. A nővér szerint nem jó teletömni a gyerekeket gyógyszerrel.

– Hát ez nevetséges. – Mikor felállok, Anna nyüszíteni kezd, és utánam kapdos. – Mindjárt visszajövök, drágám.

Elkapom az első nővért, akit meglátok. Nem úgy, mint odafönt, ezen az osztályon nem ismerek senkit. – Adtunk neki Tylenolt egy órával ezelőtt – magyarázza a nő. – Tudom, hogy most egy kicsit rossz neki…

– Roxicet. Tylenol kodeinnel. Naproxen. Ezt kérjük. Ha nincs az orvosi előírásban, akkor beszéljen velük, és tegyenek róla, hogy legyen.

A nővér szeme szikrázik. – Mrs. Fitzgerald, már megbocsásson, de én mindennap ezzel foglalkozom…

– Ahogy én is.

Anna szobájába már egy gyerekadagnyi Roxicettel térek vissza, amely vagy csillapítja a fájdalmat, vagy annyira lekábítja, hogy már nem érez semmit. Amikor belépek, Brian nagy kezével egy apró medált próbál Anna nyakára kapcsolni nagy üggyel-bajjal. – Szerintem ajándékot érdemelsz, mert te is megajándékoztad a testvéredet – mondja neki.

Hát persze, Anna elismerést érdemel azért, hogy csontvelőt adott. Persze, hogy jár neki a kitüntetett figyelem. Mégis – az, hogy a fájdalomért, a szenvedésért jutalom is jár, egészen egyszerűen az eszembe sem jutott. Már olyan régóta járunk ebben a cipőben…

Mindketten felnéznek rám, ahogy belépek. – Nézd, mit kaptam a Papától! – újságolja Anna.

Odanyújtom neki a kis műanyag pohárkát, az én aprócska jutalmamat.

Brian Kate szobájába hozza Annát valamivel tíz óra után. Anna lassan mozog Brian karjára támaszkodva, mint egy öregasszony. A nővérek együttérzésből adnak rá köpenyt, maszkot, kesztyűt és cipővédőt, mert csak így léphet be, bár már ez is a szabályzat megsértése, mert gyerekek általában nem jöhetnek be a steril elkülönítőbe.

Az infúziós állvány mellett dr. Chance éppen a csontvelős zacskót emeli, hogy a helyére akassza. Úgy fordítom Annát, hogy lássa. – Nézd csak, ott van, amit adtál – mondom.

Anna grimaszt vág. – Óriási. Tiétek lehet örökbe.

– Mi is erre hajtunk – mondja dr. Chance, s a sűrű, rubinpiros velő elindul a csövön át a testébe.

Annát az ágyra teszem, Kate mellé. Jól elférnek, váll a vállhoz. – Fájt? – kérdezi Kate.

– Kicsit. – Anna a csőre mutat, amelyben folyik a véresszencia, s Kate mellében tűnik el. – És az fáj? – érdeklődik.

– Nem igazán. – Kate kicsit felemelkedik a párnáról. – Figyelj, Anna!

– Mi van?

– Örülök, hogy tőled kapom… – Kate megfogja Anna kezét, és a cső bemenetéhez helyezi, amely olyan veszélyesen közel van a szívéhez.

A transzplantáció utáni huszonegyedik napon Kate fehérvérsejtjeinek a száma megugrik, vagyis a csontvelő dolgozni kezd. Brian mindenáron el akar vinni vacsorázni, hogy ünnepeljünk egy kicsit. Felvesz egy privát nővért éjszakára, helyet foglal a XO Cafében, és még egy fekete ruhát is hoz nekem otthonról. Elfelejti viszont a hozzá való cipőt, így vedlett klumpában vagyok kénytelen odamenni.

Az étterem majdnem tele van. Ahogy leülünk, a borpincér azonnal megjelenik, és érdeklődik, hogy milyen fajtát szeretnénk. Brian Cabernet Sauvignont rendel.

– Te még emlékszel, hogy az vörös vagy fehér? – érdeklődöm, hiszen már évek óta nem láttam, hogy mást ivott volna, mint sört.

– Azt tudom, hogy van benne alkohol, és azt is, hogy ünnepelni jöttünk. – Felemeli a poharát, ahogy a pincér teletölti. – A családunkra – mondja köszöntésül.

Koccintunk, és belekortyolunk a pohárba. – Mit fogsz enni? – kérdezem.

– Mit szeretnél, mit rendeljek?

– Filét. És majd megkóstolom azt is a nyelvhal mellett. – Összecsukom az étlapot. – Hallottad, mi volt a legutóbbi laborleletben?

Brian kissé lehajtott fejjel az asztalt bámulja. – Valahogy azt reméltem, hogy ha eljövünk ide, egy kicsit kiszakadunk mindenből. Érted: csak beszélgetünk.

– Szeretnék beszélgetni én is – ismerem el, ám amikor ránézek, mégsem rólunk támad mondanivalóm, hanem valami Kate-tel kapcsolatban kívánkozik ki belőlem. A mai munkanapjáról sem kérdezhetem – három hete szabadságon van. Minket most csakis és kizárólag a betegség köt össze.

Csönd telepszik közénk. Körbepillantok a XO Cafén, és azt látom, hogy jórészt csak azoknál az asztaloknál csevegnek, ahol divatosan öltözött fiatal párok ülnek. Az idősebb házaspárok, akiknek a kezén meg-megvillan a vastag karikagyűrű, a csevej sava-borsa nélkül, némán fogyasztják a vacsorát. Vajon azért, mert otthonosan érzik magukat egymás mellett, s jól tudják, mit gondol a másik? Vagy azért, mert egy bizonyos határon túl már nincs mit mondaniuk egymásnak?

Amikor jön a pincér, hogy felvegye a rendelést, élénken, szinte hálásan fordulunk mindketten feléje, mert addig sem kell azzal foglalkoznunk, hogy mennyire idegenné váltunk egymás számára.

Nem ugyanazzal a gyerekkel hagyjuk el a kórházat, akivel bejöttünk. Kate óvatosan mozog, minden fiókba belenéz, nem hagyott-e véletlenül benne valamit. Annyit fogyott, hogy a farmernadrág, amit behoztam neki, csak úgy marad rajta, hogy két gézcsíkot összecsomózunk övnek.

Brian már előrement, hogy a főbejárat elé hozza a kocsit. Kate sporttáskájának zsebébe cipzározom az utolsó lemezt is a CD-lejátszó mellé. Sima, kopasz fejére Kate sapkát húz, nyakára szorosan felteker egy kendőt. Felveszi a maszkját és a kesztyűket. Most, hogy kimerészkedünk a kórházon túli világba, most nem a külvilág öltözik be Kate miatt, hanem Kate-nek kell védőöltözetet viselnie a világ ellen.

A nővérek, akik már olyan jó ismerőseink, tapssal fogadnak minket a folyosón. – Bármi legyen is, de ne jöjjenek vissza, szóval, a viszont nem látásra, rendben? – viccel Willie.

Egyenként lépnek hozzánk elbúcsúzni. Mikor szétszélednek, rámosolygok Kate-re. – Mehetünk?

Bólint, de nem mozdul. Mereven áll; tökéletesen tisztában van azzal, hogy amint kilép az ajtón, odakint egy egészen más világ fogadja. – Mami…

A karját az enyémbe fűzöm. – Majd együtt csináljuk, jó? – biztatom, és megtesszük együtt az első lépést.

A postával áradnak hozzánk a kórházi számlák. Már tudjuk, hogy a biztosító nem tárgyal a kórház könyvelési részlegével, és ez fordítva is így van, ugyanakkor egyikük sem tételezi fel a másikról, hogy pontosan számol. Ennek az a vége, hogy minket pumpolnak olyasmiért, amit nem nekünk kell kifizetnünk, s ezt annak reményében teszik, hogy vagyunk olyan ostobák, és kifizetjük.

Átlapozok egy utazási katalógust és egy telefontarifa-jegyzéket, mikor a kezembe kerül egy értesítő a banktól. Nem nagyon érdekel; általában Brian intézi az olyan pénzügyi tranzakciókat, amelyek túlmennek a napi folyószámla-ügyeken. A három kötvényünk, amink van, amúgy is a gyerekek taníttatására gyarapodik. Nem vagyunk az a fajta család, amelynek van annyi szabadon elkölthető jövedelme, hogy játszadozhat a tőzsdén.

Kedves Mr. Fitzgerald!

Értesítjük, hogy legutóbbi pénzfelvételével a 323 456-os számon nyilvántartott kötvényről, amelynek összege: 8369,56 USD, ön, Brian D. Fitzgerald, úgyis mint Katherine S. Fitzgerald gyámja, kimerítette a fent megjelölt számlán nyilvántartott összeget. Ezzel a kötvényt megszűntnek tekintjük.

A banki tévedések sorában ez ugyancsak kapitális melléfogásnak tűnik. Megesik, hogy a folyószámlánkat az utolsó fillérig leürítjük, de még sohasem tékozoltunk el nyolcezer dollárt. A

konyhából a kertbe megyek, ahol Brian éppen feltekeri az extra hosszú locsolócsövet. – Nos, vagy valami gáz van a bankban, és elszúrtak valamit – nyújtom neki a levelet –, vagy pedig a titkos második feleséged lelepleződött…

Egy kicsivel tovább olvassa a levelet, mint amennyi idő kéne hozzá, s ebből rájövök, hogy szó sincs banki tévedésről. Brian a kézfejével megtörli a homlokát. – Kivettem a pénzt – mondja.

– Anélkül, hogy szóltál volna róla?! – Nem akarom elhinni, hogy Brian ilyet csinált. Voltak idők, régen, amikor bele-belenyúltunk a gyerekeknek félretett pénzbe, de csak azért, mert megszorultunk abban a hónapban, és nem tudtunk egyszerre élelmiszert is venni, meg fizetni a jelzálogkölcsönt is a házra. Vagy mert éppen be kellett fizetni az alapösszeget egy új kocsira, amikor végre megváltunk a régitől. Ilyenkor ébren forgolódtunk éjjel az ágyban, és a bűntudat vastag pokrócként nehezedett ránk. Fogadkoztunk egymásnak, hogy amint lehetséges, azonnal visszatesszük a helyére a hiányzó összeget.

– A fiúk megpróbáltak felhajtani egy kis pénzt, ahogy mondtam. Összejött nekik tízezer dollár. Ha ezt is hozzátesszük, a kórház hajlandó tárgyalni velünk valamilyen halasztott részletfizetésről.

– De hát azt mondtad…

– Tudom, mit mondtam, Sara.

Döbbenten forgatom a fejem. – Te hazudtál nekem?

– Nem akartam…

– Zanne felajánlotta…

– Nem hagyom, hogy a nővéred fizessen Kate-ért – mondja Brian. – Én vagyok az apja, ez az én dolgom. – A locsolócső a földre zuhan, a lábunk előtt sziszeg, köpköd. – Sara, Kate nem éri meg, hogy egyetemre kelljen neki az a pénz!

A nap ragyog; a cső ide-oda tekereg, és kis szivárványokat fúj a levegőbe. Ettől a gyönyörű naptól teljesen idegenek ezek a szavak. Sarkon fordulok, és berohanok a házba. Bezárkózom a hálószobába.

Egy perccel később Brian dörömböl az ajtón. – Sara! Sara, ne haragudj. Sajnálom…

Úgy teszek, mintha nem hallanám. Úgy teszek, mintha semmit sem hallottam volna abból, amit mondott.

Otthon mindannyian maszkot viselünk, hogy Kate-nek ne kelljen. Azon kapom magam, hogy a körmét vizslatom minduntalan, amikor fogat mos, vagy müzlit tölt magának a tálba, hogy vajon eltűntek-e róla a sötét vonalak, a kemoterápia nyomai – mert akkor tudhatjuk, hogy a transzplantáció sikerült. Naponta kétszer adok Kate combjába serkentő injekciót, ami mindaddig szükséges, amíg a neutrofilek száma ezer fölé nem ér. Onnantól kezdve a csontvelő már megtermeli, amit kell.

Iskolába még nem mehet, ezért hazaküldetjük a leckéit. Egyszer-kétszer eljön velem Annáért az óvodába, de nem akar kiszállni a kocsiból. Vidoran masírozik be a kórházba vérvételre, de ha azt javaslom, hogy hazafelé ugorjunk be a videotékába, vagy vegyünk fánkot, akkor könyörög, hogy menjünk már haza.

Egy szombat reggel látom, hogy a lányok szobájának ajtaja félig nyitva van, odamegyek, halkan kopogok. – Nem akarsz eljönni a bevásárlóközpontba?

Kate felrántja a vállát. – Most inkább nem.

Az ajtófélfának támaszkodom. – Jó volna időnként kimozdulnod a házból.

– Nem akarok. – Biztosan tudom, hogy önkéntelen a mozdulata, amellyel végigsimít kopasz fején, mielőtt zsebre dugja a kezét.

– Kate… – kezdem.

– Ne mondd ki. Ne mondd nekem, hogy senki sem fog rám bámulni, mert bámulnak! És ne mondd, hogy nem számít, mert számít! És azt se mondd, hogy nagyon jól nézek ki, mert akkor hazudsz. – Pillátlan szemei megtelnek könnyel. – Én egy szörny vagyok, Mami. Nézz rám!

Nézem, és látom a szemöldökében a csupasz foltokat, ahol kihullottak a szőrszálak. Látom hiányos szemöldöke semmibe futó ívét, meg a kis dudorokat-homorulatokat, amelyeket általában elrejt a hajunk. – Nos hát – mondom kimérten –, ezen segíthetünk.

Többet nem is mondok, csak kimegyek a szobából, tudom, hogy Kate jön utánam. Elmegyek Anna mellett, aki azonnal otthagyja a kifestőkönyvét, és beáll a masírozok sorába, a nővére mögé. Az alagsorban előveszem a régi elektromos szakálltrimmelőt, amelyet annak idején itt találtunk, amikor megvettük a házat. Bedugom a konnektorba, és ösvényt nyírok vele a fejtetőm közepén, végig.

– De Mami…! – suttogja Kate döbbenten.

– Mi a probléma? – Egy barna fürt Anna vállára esik, aki finom mozdulattal felcsippenti. – Ez csak haj…

Még egy menet a nyíróval, és Kate már mosolyog. Odamutat egy foltra, amelyet kihagytam, ahol úgy meredezik egy hajcsomó, mint egy kis kerek erdő. Leülök egy felfordított műanyag italosrekeszre, hogy a másik oldalon Kate tovább borotválhassa a fejemet. Anna az ölembe kucorodik. – Utána engem is, jó? – könyörög.

Egy órával később kéz a kézben sétálunk a bevásárlóközpontban mind a hárman – a kopasz hölgytrió… Órákig lődörgünk. Mindenhol, ahová bemegyünk, a fejek felénk fordulnak, majd összehajolnak, suttognak. Gyönyörűek vagyunk, háromszorosan.

SZOMBAT-VASÁRNAP

Nincs tűz füst nélkül.

John Heywood: Közmondások könyve

JESSE

Senki se mondja, hogy a kocsiban ülve nem akadt még meg a szeme egy út szélén álló markológépen vagy buldózeren, amelyet az útépítők a másnapi munkakezdésig ott hagytak. S ugye, az is az eszébe juthat, hogy az ilyet bárki ellophatja – például én… Évekkel ezelőtt nyúltam először teherautóhoz: egy lejtőn álló betonkeverőt kivettem a sebességből, és végignéztem, ahogy beleszalad az építők lejjebb álló vontatójába. Most egy dömperre akadtam egy mérföldnyire a házunktól. Úgy rostokolt a 195-ös főúton egy kupac terelőkorlát társaságában, mint egy alvó elefánt. Nem az álmaim járműve, ez tény, de jobb híján elmegy, most nincs módomban válogatni. Aprócska összeütközésem a törvénnyel azzal járt, hogy az apám a gyámsága alá vonta a dzsipemet, s most ott tartja a tűzoltóságon.

Egy dömpert vezetni azért nagyon más, mint kocsit. Először is, az ember betölti vele az egész francos sávot. Másodszor, olyan érzés vezetni, mint egy tankot, legalábbis ilyen lehet tankot vezetni, már ha az ember kipróbálhatná anélkül, hogy egy csupa erőszakos, fennhéjázó pasikból álló testülethez kelljen csatlakoznia. Harmadszor – és ez a legkellemetlenebb –, elég feltűnő. Mindenki észreveszi, hogy jövök. Behajtok a felüljáró alá, ahol Duracell Dan kempingezik kartondobozokból rakott otthonában, mire Dan bebújik az olajoshordó-sor védelmébe. – Hé, Dan – szólítom, mikor leugrom a vezetőfülkéből. – Csak én vagyok!

Dan a biztonság kedvéért még vár egy kicsit, aztán kikukucskál az ujjai közül, hogy lássa, igazat mondok-e. – Na, tetszik a járgányom?

Puha mozdulattal felkel a hordók mögül, s megérinti a teherautó ütött-kopott oldalát. Aztán hahotázni kezd. – A dzsiped tán szteroidokat szed, kölyök?

Megrakom a teherutó hátulját mindazzal, amire szükségem van. Az jut eszembe, milyen finom lenne, ha befarolnék ezzel a döggel, jól megrakva, egy ablak alá, s bedobálnék a házba jó néhány üveggel a spéci piros folyadékomból. Aztán elhajtanék, amint a lángok felcsapnak. Dan a vezetőoldali ajtónál ácsorog. „Moss meg” – írja fel az ujjával a szutyokba.

– Figyu… – mondom neki hirtelen ötlettől vezérelve, amire az egyetlen elfogadható indok, hogy még nem jutott az eszembe korábban, s megkérdem, hogy velem jön-e.

– Ez most komoly?

– Ja. De van egy szabály. Akármit látsz, akármit is csinálunk, senkinek nem beszélhetsz róla!

Eljátssza, hogy lelakatolja a száját, és eldobja a lakatkulcsot. Öt perc múlva úton vagyunk a régi csónakház felé, amely egykor valami főiskoláé volt. Dan a gombokat, karokat birizgálja – le-fel mozgatja a billencset, miközben robogunk előre. Arra gondolok, azért hívtam, hogy még nagyobb legyen az élvezet – ha még valaki tanúja a dolognak, úgy még izgalmasabb… De valójában vannak esték, amikor az embernek jólesik, hogy van mellette valaki széles e világban.

Amikor tizenegy éves voltam, kaptam egy gördeszkát. Nem azért, mert kuncsorogtam érte, hanem bűntudatból vették nekem. Az évek során jó pár ilyen nagyágyú cuccot azért kaptam, mert éppen túlestünk valamin Kate-tel kapcsolatban. A húgomat mindenféle menő vacakkal tömték, valahányszor macerálták a kórházban, s mivel Annának is vele kellett általában lennie, ő is kapott jó nagy ajándékokat. Aztán amikor úgy egy héttel később a szüleimben feltámadt a bűntudat miattam, illetve az igazságtalanság miatt, akkor nekem is vettek valamit, nehogy úgy érezzem, kihagytak valamiből.

Mindegy – úgysem tudom még csak érzékeltetni sem, hogy milyen király volt az a gördeszka. Az alján volt egy koponya, ami sötétben világított, és a fogairól zöld vér csöpögött. A kerekek neonsárgák voltak, s amikor az ember rálépett az edzőcipővel a tetejére, az érdes felület olyan hangot adott, mint egy rocksztár, amikor a torkát köszörüli. Fel-le siklottam rajta a garázsbeállón, a járdán, s tanulgattam, hogyan kell pörgetni, ugratni. Csak egy szabály volt: nem mehettem vele az úttestre, mondván, hogy bármikor jöhet egy autó, és gyereket, ugye, egy pillanat műve elütni.

Mondanom sem kell, hogy egy tizenegy éves reménybeli bűnöző és a házirend: tűz és víz. Az első hét végén, amit a gördeszkával töltöttem, úgy éreztem, hogy a következő lesiklást inkább egy borotva élén hajtanám végre, semmint a járdán, a kismotort hajtó ovisok között.

Fűztem az apámat, hogy vigyen a Kmart parkolójába, az iskolai kosárlabdapályára vagy bárhová, ahol egy kicsit is normálisan szórakozhatom. Megígérte, hogy pénteken, mikor Kate túl van a szokásos csontvelő-biopsziáján, mindnyájan elmegyünk a suli sportpályájára. Vihetem a gördeszkámat. Anna hozza a bringáját, és ha Kate úgy érzi, bírja, akkor ő meg görkorizni fog.

Fú, nagyon vártam ám a napot. Megolajoztam a kerekeket, felpolíroztam a deszka alját, s betanultam egy duplacsavart a garázs előtti rámpán. A rámpát én magam raktam össze furnérlemezből meg egy vastag farönkből. Amint megláttam a kocsit – az anyám jött vissza Kate-tel a hematológiáról –, máris kirohantam a verandára, hogy egy percet se vesztegessünk.

Az anyám is sietett ám… Ahogy a minibusz ajtaja felnyílt, ott láttam Kate-et, úszott a vérben. – Hívd apádat! – utasított az anyám, s egy köteg papírzsebkendőt szorított Kate orra alá.

Nem mintha korábban nem lett volna Kate-nek orrvérzése. És Mami mindig azt mondta nekem, amikor ki voltam borulva a látványtól, hogy az orrvérzés valójában nem olyan súlyos dolog, mint amilyennek látszik. Azért elrohantam az apámért, és ők ketten bevitték a húgomat a fürdőszobába. Csitítgatták, hogy ne sírjon, mert attól csak erősödik a vérzés.

– Papa – mondtam. – Mikor indulunk?

Ő felém pillantott, de nem válaszolt. A szeme ködös volt, s mintha átnézett volna rajtam. Mintha csak füst lennék.

Akkor gondoltam először, hogy talán az is vagyok.

A tűzben az az érdekes, hogy alattomos – lopakodik, nyalakodik, aztán a válla fölött hátranéz, és kiröhög. És gyönyörű is, a rohadt életbe. Mint a naplemente, ahogy vörösbe borít mindent maga körül. Most először hoztam valakit, hogy gyönyörködhessen a kezem munkájában. Dan mellettem áll, és kicsit megköszörüli a torkát, vagy valami efféle – nyilván le van nyűgözve… De amikor büszkén rápillantok, látom, hogy nagyon is behúzta a nyakát a katonai dzsekije koszlott gallérjába. Az arcán meg folynak a könnyek.

– Dan, haver, mi a fene van veled? – Tuti, hogy a fickó sík bolond, de akkor is… A vállára teszem a kezem, de mintha egy skorpiót dobtam volna rá. – Félsz a tűztől, Danny fiú? Nem kell félned tőle. Elég messze vagyunk. Teljes biztonságban. – Bátorítónak szánt mosolyt küldök felé, mert mi van, ha elszáll az agya, elkezd visongani, és rám hoz egy erre portyázó zsarut?

– Ez a fészer… mondja Dan.

– Igen, senkinek sem fog hiányozni.

– Itt él a Patkány.

– Már nem – mondom.

– De a Patkány…

– Az állatok mindig kimenekülnek a tűzből. Hidd el. A patkánynak semmi baja, szuperül van.

– És az újságok? Volt neki egy olyan, amiben benne volt Kennedy elnök lelövése…

Ekkor fogom fel, hogy a patkány nem egy rágcsáló, hanem egy másik hajléktalan. Aki itt csövezett. – Dan, azt mondod, hogy valaki lakik itt?!

– Már nem – ismétli saját szavaimat.

Mint mondtam, tizenegy voltam, és a mai napig nem jöttem rá, hogy tudtam eljutni a házunktól, Upper Darbyból Providence központjába. Gondolom, beletelt jó pár órába; s feltételezhetően hittem abban, hogy új szuperhős szerepem láthatatlanná tévő köpennyel burkol be: csak úgy eltűnök egy helyről, és csak úgy felbukkanok egy másikon.

Afféle erőpróba lehetett. Átmentem az üzleti negyeden, és el tudom képzelni, hogy húztak el mellettem az emberek – a szemük a járdára szegezve, vagy éppen mereven előre nézve, s úgy mentek, mint a gépek. Emlékszem, elhaladtam egy üvegfalú épület mellett, amelynek tükrében láttam saját magamat. Nem számított, mennyi ideig állok ott, vagy hány grimaszt vágok a tükörbe, egy ember sem állt meg, senki sem mondott semmit, csak siettek egymást kerülgetve a tömegben.

Végül egy útkereszteződés közepén kötöttem ki aznap. A közlekedési lámpa alatt ért véget a kirándulás azzal, hogy a taxik dudáltak, egy kocsi balra vágódott, hogy el ne üssön, a rendőrök meg szaladtak, hogy kimentsenek onnan. A kapitányságra jött értem az apám, aki megkérdezte, hogy mégis mi a fenét gondoltam.

Valójában semmit sem gondoltam. Éppen csak valahol szerettem volna lenni – egy olyan helyen, ahol végre rám figyel valaki.

Először is leveszem az ingem, belenyomom egy útszéli tócsába, majd a fejemre, az arcom elé kötöm. A füst jócskán gomolyog a tető felett, mint mérges, fekete felhő. Messziről már hallom a szirénázást. Mindegy, tettem egy fogadalmat Dannek.

Először a forróság csap meg – olyan, mint egy szilárd fal, pedig láthatatlan. A faház váza narancsszín röntgenfelvételként rajzolódik ki. Odabenn félméternyi sincs a látótávolság.

– Patkány! – ordítom. Már bánom, hogy ekkora füstöt csináltam, mert piszkosul kaparja a torkomat. – Patkáááány!

Semmi válasz. A fészer viszont, tudom, nem túl nagy. Négykézlábra ereszkedem, és tapogatózva haladok tovább.

Csak egy igazán rossz pillanatom van, amikor rátenyerelek valamire, ami valaha fémtárgy volt, most már inkább izzó parázs. Hozzáragad a bőrömhöz; a tenyerem azonnal felhólyagzik. Már épp sírni kezdek, mert úgy érzem, soha nem fogok kijutni innen, mikor átesem egy bakancsos lábon. Kitapogatom Patkányt, ernyedt testét a vállamra veszem, és visszafelé tántorgok, amerről bejöttem.

Istennek valami kis tréfája folytán kijutunk a szabadba. A tűzoltókocsik éppen megérkeztek, készítik a csövet. Lehet, hogy az apám is itt van. A füst fedezékében maradok, lerakom Patkányt a földre. Zakatoló szívvel rohanok a másik irányba. A többit már ráhagyom azokra, akik tényleg hősök akarnak lenni.

ANNA

Gondoltatok valaha arra, hogy kerültünk ide? Mármint a Földre. Felejtsük el az Ádám-Éva sztorit, ami, most már tudom, hülye hadova. Az apám azt az indián mítoszt szereti, amelyben csillagistenek népesítették be a Földet: az Esthajnalcsillag és a Hajnalcsillag összejöttek, és megszületett az első lány. Az első fiú a Napból és a Holdból származott. Az emberek meg egy tornádó hátán lovagoltak be a világba.

Mr. Hume, aki a tudományt tanítja, valami őslevesről beszélt, ami tele volt biogázokkal meg sárfoszlányokkal meg szénatomokkal, s ezek valahogy megszilárdultak, és lett belőlük galléros-ostoros egysejtű, a choanocyta. Bár ez inkább úgy hangzik, mint valami nemi betegség, s nem mint az evolúció első láncszeme… De még ha el is jutottunk odáig, még mindig hatalmas ugrás kell, hogy az amőbából majom, abból meg ember legyen, aki gondolkodik.

És ami az egészben a legelképesztőbb – függetlenül attól, miben hiszünk –, hogy kezdetben volt a nagy semmi, aztán most mégis itt vagyunk, és a megfelelő idegsejtjeink a megfelelő időpontban kisülnek, és ettől képesek vagyunk döntéseket hozni.

És még ennél is elképesztőbb, hogy ezt a sima működést, amire oda se kell figyelni, annyira természetesen jön belőlünk, szóval, még ezt is sikerül szétzilálnunk.

Vasárnap reggel Kate-tel és az anyámmal vagyok a kórházban. Mindhárman azon vagyunk teljes erővel, hogy megjátsszuk, két nap múlva nem lesz tárgyalás a bíróságon. Tévedés, hogy ez nehéz – a másik lehetőség sokkal kényelmetlenebb lenne. Az én családom nagyon jó az önáltatásban, ha csak arról van szó, hogy a szőnyeg alá kell söpörni valamit. Ha nem beszélünk róla, akkor – csiribí, csiribá – nincs többé per, nincs több veseleállás, semmin sem kell aggódni.

A *Boldog napokat* nézem a tévében. Azok a Cunnighamék egészen olyanok, mint mi. Kizárólag olyasmin izgatják magukat, hogy vajon Richie bandáját szerződtetik-e Alhoz, vagy hogy Fonzie megnyeri-e a csókversenyt, pedig még én is tudom, hogy az ötvenes években Joanie iskolájában légiriadót fújtak volna próbaképpen, és Marion valószínűleg úgy nyelte volna a nyugtatót, mint kacsa a nokedlit. Howard meg a komcsi fenyegetésen idegelt volna. Persze, ha az ember azt játssza mindig, hogy ő is egy film szereplője, akkor sosem kell azzal foglalkoznia, hogy papírból vannak-e a falak, a kaja műanyag-e, és hogy a szavak, amelyeket kimond, azok tényleg a sajátjai-e.

Kate egy keresztrejtvénnyel bíbelődik. – Mondj egy négybetűs szót arra, hogy „tartály, hordozó”, és A betű van benne.

Ma jó napunk van. Kiabált velem, amiért engedély nélkül kölcsönvettem két CD-jét (de háta csudába is, lényegében kómában volt, nem nagyon tudott volna bármire is engedélyt adni), meg képes keresztrejtvényt is fejteni.

– Urna – mondom.

– Nem jó, nem jön ki.

– Hajó – tippel az anyám. – Tudod, a tartályhajó…

– Kanna – tippel dr. Chance a szobába lépve.

– Az már öt betű – tromfolja le Kate, de sokkal kedvesebben, mint ahogy hozzám szólt az előbb.

Úgy szeretjük most már dr. Chance-ot, mintha ő lenne a hatodik családtag.

– Mondj egy számot. – Úgy érti, a fájdalomskálán. – Öt?

– Három.

Dr. Chance leül Kate ágya szélére. – Lehet, hogy egy óra múlva öt lesz – figyelmezteti. – Akár kilenc is lehet.

Az anyám arca sötétlilára változik. – De hát Kate istenien érzi most magát… – próbálkozik a derűlátással.

– Tudom. De az ilyen felhőtlen pillanatok egyre rövidebbek lesznek, és egyre ritkábban fordulnak elő – magyarázza.

– De ha meglesz a transzplantáció…

Erre a levegő a szobában olyanná válik, esküszöm, mint a vizes szivacs. A csöndben még egy pillangó szárnycsapásait is meg lehetne hallani. Szeretnék köddé válni, és úgy kisurranni most a szobából. Nem akarom, hogy ez most rám legyen kenve. Nem az én hibám…

Egyedül Dr. Chance veszi a bátorságot, hogy rám nézzen. – Úgy tudom, Sara, hogy a beültetendő szervről vita zajlik…

– De hát…

– Mami… – vág közbe Kate, és dr. Chance-hoz fordul. – Mennyi idő, amíg…?

– Egy hét, talán.

– Húha – mondja Kate halkan. – Húha… – Az ujját végighúzza az újság szélén, a papír csücskét az ujjbegyével dörzsölgeti. – Fog fájni?

– Nem – ígéri dr. Chance. – Erről gondoskodni fogok.

Kate az ölébe engedi az újságot, és a keze a másik karjára kúszik. – Köszönöm – mondja. – Mármint hogy megmondta az igazat.

Dr. Chance kivörösödött szemmel pillant fel. – Ne köszönj nekem semmit. – Olyan nehézkesen áll föl, mintha ólomból lenne, és kimegy.

Az anyám meg valahogy magába fordul, jobban nem tudom kifejezni. Mint a papír, amit beraknak a kandalló tüzébe, s ahelyett, hogy elégne, egyszerűen csak elhamvad, megsemmisül.

Kate rám néz, aztán a sok csőre, ami az ágyához horgonyozza. Úgyhogy én állok fel, és megyek oda anyához. Ráteszem a kezem a vállára. – Mami – mondom. – Hagyd abba.

Felemeli a fejét, és az űzött vad pillantásával néz rám. – Nem, Anna. Te hagyd abba…

Nem sikerül rögtön, de aztán visszahúzódom. – *Anna* – mormolom.

– Mit mondasz? – fordul felém anyám.

– A négybetűs szó a hordozótartályra – mondom, és elhagyom a szobát.

Aznap délután a tűzoltóságon apám irodájában ülök, ide-oda forgok a székén, velem szemben Julia. Köztünk, az asztalon hever egy fél tucat kép a családomról. Az egyiken Kate babakorában, fején kötött kalap, pont olyan, mint egy eper. Egy másikon Jesse meg én vagyunk, és vigyorgunk piszkosul, amint közösen tartunk egy nagy halat. Mindig érdekeltek azok a hamis családi fotók, amik az áruházi képkeretekkel együtt kaphatók – lenyalt barna hajú hölgyek, méteres mosollyal, tökkopasz kisbabák a nagyobb tesóik térdén, vagyis olyan emberek, akik a valódi életben szerintem idegenek, csak egy jó szemű fényképész hozza össze őket, hogy egy kép erejéig játsszák el, hogy ők egy család.

Végül is ezek a képek sem sokban különböznek az igaziaktól.

Felveszem az egyiket, amin a mamám és a papám szép barnára sültek, és olyan fiatalok, amilyennek nem is láttam őket, vagy nem emlékszem, hogy ilyenek valaha is voltak. – Van barátod? – kérdezem Juliát.

– Nincs! – vágja rá olyan gyorsan, hogy az már gyanús. Ránézek, de csak megvonja a vállát. – És neked?

– Van ez a fiú, Kyle McFee, akiről azt hittem, tetszik, de most már nem vagyok benne biztos. – Felkapok egy tollat, és szétcsavarom, hogy kijön belőle a vékony kis betét. Annyira király lenne, ha az emberbe beépítve lenne egy ilyen golyóstollbetét, mint a tintahalba a tinta. Csak húznék egyet az ujjammal, és ott maradna a nyoma mindenhol, ahol csak akarnám.

– Mi történt?

– Elmentünk moziba, mintha randiznánk, vagy ilyesmi, és amikor vége lett, és felálltunk, akkor neki… ott… – Elvörösödöm. – Nahát, tudod. – Úgy nagy általánosságban lefelé, az ölem irányába mutogatok.

– Aha – mondja Julia.

– Megkérdezte, hogy a suliban jártam-e valaha is fafaragó szakkörbe – ezt figyeld, miért épp fafaragó…? –, és mondom neki, hogy nem, és puff neki, *éppen oda* nézek. – Lerakom a lefejezett tollat apám jegyzettömbjére. – Ha mostanában meglátom valahol, csak erre tudok gondolni. – Felnézek Juliára, mert hirtelen eszembe jut valami. – Akkor ez azt jelenti, hogy… perverz vagyok?

– Dehogyis. Tizenhárom éves vagy. És egyébként Kyle is. Ő ugyanannyira nem tehet erről, mint ahogy te sem arról, hogy mindig ez jut az eszedbe róla. Az egyik bátyám, Anthony azt szokta mondani, hogy egy pasi csak kétszer tud felizgulni: egyszer nappal, és egyszer éjszaka.

– A bátyád ilyenekről dumált veled?

– Hát igen, azt hiszem – nevet Julia. – Miért, Jesse meg te nem szoktatok?

Felhorkanok: – Ha kérdeznél tőle valamit a szexről, akkor először is halálra röhögné magát, aztán meg odaadna nekem egy csomó Playboyt, és azt mondaná, hogy itt a lecke, olvassam el.

– És a szüleid?

Intek, hogy nem, nem. Az apám szóba sem jöhet – mert az apám. Az anyámnak mindig máshol járnak a gondolatai. Kate pedig ugyanúgy a sötétben botorkál, mint én. – Te mega nővéred összevesztetek már egy fiú miatt? – kérdezem.

– Az az igazság, hogy más típusú pasikra bukunk.

– Neked melyik a típusod?

Julia gondolkozik egy kicsit. – Nem is tudom. Magas. Sötét hajú. Normális.

– Szerinted Campbell jól néz ki?

Julia majdnem leesik a székről. – Micsoda?

– Úgy értem, ha az idősebb pasikat vesszük…

– Hát, gondolom, vannak nők, akik biztosan… vonzónak találják – mondja.

– Úgy néz ki, mint azok a fickók a sorozatokban, amiket Kate szeret nézni. – Belenyomom a körmöm a faasztal repedésébe. – Fura… Hogy majd felnövök, és megcsókolok valakit, és férjhez megyek…

Kate pedig nem.

Julia előrehajol. – Mi lesz akkor, Anna, ha a nővéred meghal?

Az asztalon fekvő egyik képen én vagyok meg Kate. Kicsik vagyunk, ő talán öt, én kettő. Ez az első visszaesése előtt készült, de már kinőtt a haja a korábbi kemo után. A tenger szélénél állunk, egyforma fürdőruha van rajtunk, és pirospacsit játszunk. Félbe lehetne hajtani a képet, és akkor olyan lenne, mintha egyikünk állna a tükör előtt: Kate pici volt, én meg magasabb a koromnál; Kate haja más színű volt, de a vége ugyanúgy kunkorodott, mint az enyém. A kezünk a másikéhoz szorítva. Eddig még sohasem tűnt fel igazán, hogy mennyire hasonlítunk egymásra.

A telefon este tíz tájt csörög, és meglepetésemre az én nevemet mondja be az állomás hangosbeszélője. Felveszem a kagylót a konyhában, amelyet már rendbe raktunk, felmostunk.

– Anna? –szól bele az anyám.

Rögtön az jut eszembe, hogy Kate miatt hív. Más mondandója nemigen lehet nekem, ha azt vesszük, mi játszódott köztünk legutóbb, a kórházban. – Minden rendben?

– Kate alszik.

– Az jó – mondom, és azon tűnődöm, hogy akkor miért telefonál.

– Két dolgot szeretnék mondani. Először is, ne haragudj a maiért…

Hirtelen nagyon kicsinek érzem magam. – Te se haragudj – mondom, s az jut eszembe, hogyan szokott minket betakargatni éjszakára. Először mindig Kate ágyához ment, lehajolt, és közölte, hogy most megcsókolja Annát. Aztán hozzám jött, és azt mondta, akkor megöleli Kate-et. Sose bírtuk ki nevetés nélkül. Aztán leoltotta a villanyt, de még percekkel később is, hogy kiment, ott éreztük a levegőben az arckréme illatát, amelytől olyan puha volt a bőre, mint a flanel kispárnahuzat belseje.

– Másodszor azért hívtalak, hogy jó éjszakát kívánjak – mondja.

– Ennyi?

A hangján érzem, hogy mosolyog. – Nem elég?

– Dehogynem – mondom, pedig nem igaz.

Nem tudok aludni, kibújok az ágyamból, és ellopakodom az apám mellett, aki hangosan horkol. Kilopom a Guinness Rekordok Könyvét a férfivécéből, és fölmegyek vele a laktanya tetejére, hogy a holdfénynél olvassam. Egy Alejandro nevű tizennyolc hónapos baba huszonegy és fél métert

zuhant, amikor kiesett a spanyolországi Murcia városában lévő otthonuk ablakából és ezzel ő lett a legmagasabbról lepotyogó és az esést túlélő kisgyerek. A virginiai Roy Sullivan hét villámcsapást élt túl, hogy azután szerelmi bánatában megölje magát. Egy tajvani földrengés után, amelyben kétezer ember halt meg, egyetlen túlélőt találtak a romok alatt: egy macskát. A cica felgyógyult. Azon kapom magam, hogy újra meg újra elolvasom a *Túlélők és életmentők* című részt, és magamban kiegészítgetem. *A leghosszabb életű súlyos leukémiás,* vagy: *a leghisztisebb nővér…*

Mire az apám feljön utánam, már leraktam a könyvet, és hanyatt fekve éppen a Vegát keresem. – Nem túl sokat látni ma éjjel, igaz? – mondja, s leül mellém. Felhős az éjszaka, még a hold is mintha vattacsomókba burkolózott volna.

– Hát nem – hagyom helyben. – Minden olyan homályos.

– Próbáltad a távcsővel?

Figyelem, ahogy egy darabig babrál a műszerrel, aztán abbahagyja, mondván, ma nem érdemes vele küszködni. Eszembe villan, hogy úgy hétévesen, amikor mellette ültem a kocsiban, megkérdeztem, hogy a felnőttek hogyan találnak oda, ahová mennek. Hiszen sohasem láttam, hogy térképet vett volna elő.

– Szerintem csak megszokjuk, hogy mindig ugyanazokon a helyeken kell befordulnunk – mondta, de ez nekem nem volt elég.

– És ha először mész valahová?

– Nos, hát… akkor útbaigazítást kapunk.

Én viszont most arra vagyok kíváncsi, hogy aki először útbaigazít, az honnan tudja…? Ha még senki sem volt arrafelé…? – Papa, az igaz, hogy a csillagokat úgy lehet használni, mint a térképet? – kérdem.

– Bizony, de csak ha értesz az égi navigációhoz.

– És az nagyon nehéz? – Vajon én meg tudnám tanulni? Hátha kisegítene a bajból, amikor úgy érzem, hogy nem jutok előre, csak körbe-körbe kóválygok.

– Az a baj, hogy elég zizis számítások kellenek hozzá – meg kell mérned a csillag magasságát, kiszámítanod a helyzetét a csillagtérkép alapján, aztán meg kell becsülni, hogy szerinted hol lehet, és hozzád képest milyen irányban van, aztán a mért és a becsült helyzetet össze kell hasonlítanod. Ezt felrajzolod, és az megad egy pozíciót. A sok vonal kereszteződni fog, és az adja meg a helyes irányt, arra kell menned. – Az apám egy pillantást vet az arcomra, és mosolyognia kell. – Bizony, így van – mondja nevetve. – De talán jobb, ha rákapcsolódsz a műholdas irányításra…

Semmi vész, megfogom tanulni, nem is annyira zavaros. Az embernek csak arra kell haladnia, ahol a sok vonal összefut, és remélnie a legjobbakat.

Ha volna Anna-vallás, és nekem kéne megmondanom, hogyan lettek az emberek a Földön, akkor ezt mondanám: kezdetben nem volt más, csak a Nap és a Hold. A Hold szeretett volna napközben följönni, de valami hála sokkal ragyogóbb foglalta el az eget hosszú órákig. A Hold éhes lett, fogyott, egyre soványabb lett, míg csak egy vékony sarló maradt belőle, amelynek olyan hegyesek voltak a végei, minta kés. Egyszer csak véletlenül az történt – mert többnyire minden a véletlenen múlik –, hogy a hegyes csücske kiszakította az éjszaka szövetét, és a lyukon millió és millió csillag ömlött ki, mint a könnyek árja.

A Hold rémületében megpróbálta elnyelni őket. Ez valamennyire használt, s ő egyre kövérebb és kerekebb lett. A csillagok meg egyre csak özönlöttek, mígnem az ég olyan fényes lett tőlük, hogy a Nap féltékeny lett. Hívta a csillagokat az ő égi térfelére, ahol mindig fényesség volt. Azt nem mondta nekik, hogy nappal nem fog belőlük semmi sem látszani. A butábbak leléptek az égről a földre, és jéggé fagytak a saját butaságuk súlyától.

A Hold megtette, amit csak tudott, és a megkövült bánatdarabokból férfit és nőt faragott Aztán már csak azzal törődött, hogy a többi csillag ne potyogjon le. Egész életét azzal töltötte, hogy megmentse azt a keveset, amije még maradt.

BRIAN

Vasárnap reggel, kicsivel hét óra előtt egy polip sétál be a tűzoltóságra. Valójában egy asszony polip-jelmezben, de a helyet és az időt tekintve ez a különbség aligha számít. Folynak a könnyei, vastag karjában egy pekingi pincsi. – Segíteniük kell – mondja, és akkor eszembe jut: ő Mrs. Zegna, akinek pár nappal ezelőtt égett ki a háza egy konyhatűz miatt.

Meglengeti a polipkarokat. – Nem maradt ruhám, csak ez a Halloween-jelmez. A tauntoni csomagmegőrzőből szedtem elő a countrylemezeimmel együtt.

Finoman lenyomom egy székre az íróasztalom túloldalán. – Mrs. Zegna, tudom, hogy lakhatatlan a háza…

– Még hogy lakhatatlan?! Egy rom…

– Abban tudok segíteni, hogy felvegye a kapcsolatot egy krízisotthonnal. És ha akarja, akkor beszélek a biztosítójával, hogy kicsit gyorsítsák fel az ügyintézést.

Megtörli a szemét a csuklójával, s ahogy felemeli a karját, nyolc másik is megemelkedik. – Nincs lakásbiztosításom. Sosem akartam úgy élni, hogy mindig a legrosszabbra gondolok.

Rábámulok egy pillanatra némán, és megpróbálok visszaemlékezni, milyen érzés volt, amikor az ember szembesült az elkerülhetetlennel, a közelgő katasztrófával.

A kórházba érve Kate-et hanyatt fekve találom, egy mackót szorít magához, amely hétéves kora óta megvan. Rákötötték arra a fajta morfinadagolóra, amelyet a beteg maga kezelhet, s látom, az ujja időről-időre rányomódik a gombra, pedig mélyen alszik.

A szobában az egyik karosszéket ki lehet hajtani, egy papírvékony matrac van rajta. Sara ezen fekszik összekucorodva. – Hahó – mondja, és kisimítja az arcából a hajat. – Hol van Anna?

– Úgy alszik, ahogy csak egy gyerek tud. Kate hogy töltötte az éjszakát?

– Nem túl rosszul. Kettő és négy között volt egy kis fájdalma.

Leülök Sara mellé. – Nagyon jó volt Annának, hogy felhívtad tegnap este.

Sara szemébe nézve Jesse-t látom – ugyanazok a színek, vonások. Vajon ha Sara rám néz, Kate-et látja bennem? És ez fáj-e neki?

Hihetetlen, hogy mi ketten egyszer végigautóztuk a 66-os utat teljes hosszában, és mindvégig ki nem fogytunk a mondanivalóból. Most már leginkább csak a tények közlésére szorítkozunk, mintha brókerek volnánk, akik a tőzsdei híreket és a bennfentes információkat csereberélik.

– Emlékszel arra a jósnőre? – kérdezem. Értetlenül néz rám. – Nevada közepén jártunk – folytatom –, és a Chevyből kifogyott a benzin, te meg nem akartál egyedül ott maradni a kocsiban, amíg elmegyek benzinkutat keresni.

Tíz nap múlva, amikor még mindig itt köröző a sivatagban, akkor majd rám találnak kipakolt hassal, mert a keselyűk már elbántak velem, mondta akkor Sara, és hozzám igazította a lépteit, ahogy meneteltünk. Lestoppoltunk egy kocsit, és visszamentünk négy mérföldnyire, a benzinkútig, amely mellett eljöttünk az előbb. Egy öreg fickó meg a húga üzemeltették, s az asszony jósként hirdette magát. *Próbáljuk ki,* könyörgött Sara, de egy tenyérolvasás öt dollárba került, nálam meg volt összesen tíz. *Akkor csak fél tankot vegyünk, és kérdezzük meg a jósnőt, hogy mikor fogunk megint lerohadni a kocsival,* indítványozta Sara, s mint mindig, engedtem neki.

Agnes asszony az a fajta vak volt, akitől megrémülnek a gyerekek a hályogos szemgolyója miatt, mert olyan volt, mint az üres nyári ég. Göcsörtös kezeivel megtapogatta Sara arcát, hogy olvasson a csontjaiból, és azt mondta, három gyereket lát és hosszú életet, de ez az élet nem lesz túl jó. *Ez mit jelent?* – érdeklődött Sara hevesen, és Agnes asszony azt magyarázta, hogy a szerencse olyan, mint az agyag, bármikor újra lehet formálni, de az ember csak a sajátját tudja átgyúrni, a másét nem, és ezzel nem mindenki elégszik meg.

Aztán az én arcomra tette a kezét, és csak ennyit mondott: *Önmagát mentse meg.*

Aztán hozzátette, hogy majd Colorado határában ürül ki a tankunk, és így is lett.

Most, a kórházi szobában Sara kifejezéstelenül mered rám. – Mikor voltunk Nevadában…? – kérdi, aztán a fejét csóválja. – Beszélnünk kell. Ha Anna tényleg ragaszkodik ehhez a hétfői meghallgatáshoz, akkor át kell beszélnünk a tanúvallomásodat.

– Szóval… – Lenézek a kezemre. – Annát fogom támogatni hétfőn.

– Micsoda?!

Gyorsan hátrapillantok, hogy lássam, Kate alszik-e még, s belefogok, hogy tőlem telhetően megmagyarázzam: – Sara, hidd el, sokat gondolkoztam a dolgon. Annának elege van abból, hogy Kate donorja legyen, és nekünk tiszteletben kell tartanunk az akaratát.

– Ha Anna mellett tanúskodsz, akkor a bíró azt fogja mondani, hogy legalább az egyik szülő képes alátámasztani a beadványát, és akkor az ő javára dönt.

– Tudom – felelem. – Mi másért csinálnám?

Egymásra meredünk, némán, s egyikünk se akarja kimondani, mi vár ránk ennek az útnak a végén.

– Sara! – szólalok meg végül. – Mégis, mit vársz tőlem?

– Szeretnék emlékezni arra, hogy milyen volt régen… – mondja elfúló hangon. – Vissza akarok menni a múltba, Brian. Vigyél vissza, légy szíves…

De ő már nem az a nő, akit valaha ismertem. Aki végigutazta a fél országot velem, és közben számolta a prérikutyák üregeit, és magányos cowboyok párkereső hirdetéseit olvasta fel nekem, és azt mondta egyszer a legsötétebb éjszakában, hogy addig fog szeretni, amíg a hold le nem esik az égről.

Az igazat megvallva, már én sem vagyok ugyanaz a férfi. Aki odafigyelt rá. Aki hitt neki mindenben.

SARA
2001

Brian meg én a díványon ülünk; szétszedtük, s úgy olvassuk az újságot. Anna besétál a nappaliba. – Ha megígérem, hogy nyírom a füvet – szólal meg –, mondjuk addig, amíg férjhez nem megyek, akkor kapok most 614 dollár 96 centet?

– Mire? – kérdezzük egyszerre.

A szőnyeget rugdossa a tornacipőjével. – Kéne egy kis pénz… Brian lerakja a belföldi híreket. – Nem hiszem, hogy a Gap farmer ennyire megdrágult volna…

– Úgy tudtam, hogy ilyenek lesztek – fakad ki, és látom, hogy mindjárt kirohan.

– Várj egy kicsit. – Felegyenesedem, s könyökömmel a térdemre támaszkodva vizslatom. – Mit szeretnél venni?

– Nem mindegy?

– Anna – szól közbe Brian –, nem szoktuk a nehezen összeszedett hatszáz dollárunkat csak úgy, a semmire odaadni bárkinek is!

Ezen egy kicsit eltűnődik. – Láttam valamit az e-áruházban.

Az én tízévesem beszörfözött egy internetes áruházba?

– Na jó – sóhajt megadóan. – Kapus lábszárvédő…

Brianra nézek, de mintha ő sem értené. – Hokihoz?

– Hát… igen.

– Anna, te nem hokizol – mutatok rá a valóságra, mire elpirul. Akkor talán mégsem ez a valóság, gondolom.

Brian magyarázatot kér. – Valamikor, néhány hónapja, leesett a bringámról a lánc, éppen a hokipálya előtt. Egy csapat fiú játszott, de a kapusuk beteg volt, és az edző azt mondta nekem, hogy fizet öt dollárt, ha beállok, és védek. Akkor odaadták a beteg gyerek szerelését, és hát… Szóval, nem is voltam rossz. Nekem is tetszett. Úgyhogy elmentem legközelebb is. – Anna szégyenlősen mosolyog. – Az edző megkérdezte, hogy nem akarok-e csatlakozni a csapathoz, úgy igaziból, még a bajnokság előtt. Én lennék az első lány, frankón. De kell, hogy legyen saját cuccom.

– Ami 614 dollárba kerül?

– És 96 centbe. De ez csak a lábszárvédő. Kell mellvédő, meg kapuskesztyű, sima kesztyű és sisak. – Várakozóan bámul ránk.

– Hát ezt még meg kell beszélnünk – mondom neki. Valamit motyog, hogy oké, gondoltam, és kiballag.

– Te tudtad, hogy hokizik? – kérdezi Brian. Nemet intek. Vajon még mi mindent titkol előlünk a lányom?

Éppen indulófélben vagyunk, hogy kimenjünk a meccsre megnézni Annát, aki most először fog játszani a csapat színeiben, mikor Kate bejelenti, hogy ő nem jön. – Lécci, Mami…. – könyörög. – Ne most, amikor így nézek ki.

Haragosvörös dudorokkal van tele az arca, a tenyere, a talpa és a mellkasa. Az, hogy az arca püffedt, mint a holdvilág, a szteroidoktól van, amelyeket a piros foltok ellen szed. A bőre durva, és meg van vastagodva.

Ezek a kilökődési reakció tünetei, amelyek a csontvelő-átültetés után keletkeznek. Az utóbbi négy évben pedig hol voltak ilyen tünetek, hol nem. Általában akkor jelentkeznek, amikor a legkevésbé számítunk rájuk. A csontvelő ugyanolyan szerv, mint a szív vagy a máj – a fogadó szervezet ellenáll, megpróbálja eltávolítani, de az is előfordul, hogy a beültetett szövet utasítja el a testet, amelybe került.

A jó hír ebben annyi, hogy ilyenkor a ráksejtek is támadás alatt állnak. A rossz hír, hogy a vele járó tünetek rosszak: állandó hasmenés, sárgaság, az ízületek lemerevedése. A kötőszövetek mindenhol hegesednek, pusztulnak. Ezt már úgy megszoktam, hogy nem akadok fenn rajta, de

amikor ennyire fellángolnak a tünetek, hagyom, hogy Kate ne menjen iskolába. Hiszen tizenhárom éves, amikor a külcsín a minden… Tisztelem a hiúságát, hiszen olyan kevés alkalma van hiúnak lenni…

Egyedül azonban nem hagyhatom a házban, és már megígértük Annának, hogy megnézzük. – Tudod, mennyire fontos a húgodnak, hogy ott legyünk.

Válaszképp Kate az ágyra veti magát, és egy díványpárnát szorít az arcára.

Nem szólok semmit, csak odamegyek a szekrényhez, s előhúzok néhány dolgot a fiókokból. Átadom a kesztyűt Kate-nek, a kalapot a fejébe nyomom. A selyemsálat az orra-szája köré tekerem, hogy csak a szeme látszik ki. – Hideg lesz a csarnokban – mondom olyan hangon, hogy eszébe se jusson ellenkezni.

Alig ismerek rá Annára a kitömött mezben, a védőholmiban, amelyet végül is az edző unokaöccsétől sikerült kölcsönvennünk. Nem mondja meg senki, hogy ő az egyetlen lány a jégen. Ahogy az sem látszik, hogy mindenkinél két évvel fiatalabb.

Vajon hallja a kiabálásunkat a sisakján át, tűnődöm, vagy annyira összpontosít a feléje zúduló dolgokra, hogy csak a korong süvítését és a botok csattogását hallja?

Jesse és Brian a szék szélén ülnek előrehajolva, és még Kate is, akit hat lóval kellett elhúzni ide, kezd immár belemelegedni a játékba. A másik kapus Annához képest egy lajhár. Az akciók villámgyorsan peregnek onnan ide, innen oda. Éppen Anna felé indul egy támadás. Az egyik támadó átadja a korongot a másiknak, aki tiszta erőből nekilendül, a korcsolyája csikorgását még a buzdító ordításon át is hallom. Anna a korong kilövése előtti pillanatban előrelép, mert pontosan tudja, hol kell lennie – a térde behajlik, a könyöke kifelé áll.

– Hát ez hihetetlen – jegyzi meg Brian a második menet után. – Született kapustehetség.

Ezt én is megmondhattam volna neki. Anna véd, mint mindig.

Aznap éjjel Kate arra ébred, hogy ömlik a vér az orrából, a végbeléből, a szeme sarkából. Még nem láttam ennyi vért, és ahogy törölgetve próbálom útját állni a folyásnak, arra gondolok, hogy mennyit veszíthet baj nélkül. Mire beérünk a kórházba, félrebeszél, delíriumos, aztán elájul. A stáb azonnal elkezdi belepumpálni a vért – mindent kap a plazmától a vörös vértestekig, de amennyit beletöltenek, ugyanannyi elszivárogni látszik. Infúziós folyadékot is kap, nehogy bekómáljon, aztán intubálják. Agyi és mellkasi CT-t csinálnak, hogy lássák, mekkora a belső vérzés.

Már sokszor rohantunk be az intenzívre az éjszaka közepén – a visszaesés tünetei mindig derült égből villámcsapásként értek minket –, de ilyen rossz még sohasem volt a helyzet, ezt én is tudom, Brian is tudja. Az orrvérzés egy dolog, de ha az egész szervezet leáll, az egészen más. Már szívritmuszavara is van, másodszor. A vérzés miatt az agya, a szíve, a mája, a tüdeje és a veséi nem kapják meg a kellő vérmennyiséget, ami a működésükhöz kell.

Dr. Chance a gyermekintenzív folyosójának másik végébe, egy kis váróba kísér minket. Mosolygó százszorszépek vannak a falra festve. Az egyik falon mérce, rajta egy másfél méteres kukac kérdi: *Milyen magas leszek?*

Brian meg én mélységes csöndben ülünk, mintha valami jutalomra hajtanánk a jó magaviseletünkért. – Arzén? – ismétli Brian. – Méreg…?!

– Ez vadonatúj terápia – magyarázza dr. Chance. – Intravénásán kell beadni, úgy 25-60 napig. Jelenleg még nincs tudomásunk sikeresen befejezett kezelésről vele. Ami nem azt jelenti, hogy ez nem működhet, de egyelőre még ötéves túlélési statisztikánk sincs vele kapcsolatban, annyira új az eljárás. De hát úgy állunk, hogy Kate kimerítette az összes egyéb lehetőséget – őssejt köldökvérből, donor limfocita-infúzió, sugárzás, kemoterápia és ATRA. Tíz évvel tovább élt, mint amire bármelyikünk is számított.

Azon kapom magam, hogy bólintok. – Csináljuk – mondom. Brian a bakancsát bámulja merően.

– Megpróbálhatjuk. Ám nagy a valószínűsége, hogy a vérzés erősebb lesz, mint az arzén hatása – mondja dr. Chance.

A magasságmércére pillantok a falon. Vajon mondtam Kate-nek, hogy szeretem, amikor lefektettem tegnap este? Nem emlékszem. Egyáltalán nem is tudok emlékezni.

Hajnali kettő felé keresni kezdem Briant. Mikor látta, hogy elalszom Kate ágya mellett, kiosont, s már egy órája nem jön vissza. Kérdezek felőle a nővérpultnál, bekukkantok a férfivécébe és a kávézóba, de sehol senki. Végül a folyosó végén találom meg, egy szegény elhunyt gyerekről elnevezett apró teremben – csupa fény, csupa levegő és csupa műanyag növény, ami megfér egy működő immunrendszer nélküli beteg közelében is. Egy ronda barna kordbársony díványon ül és kék ceruzával viharos igyekezettel körmöl valamit egy cetlire.

– Hékás – mondom halkan, miközben azon jár az eszem, hogy színeztek a gyerekek annak idején a konyhapadlón ülve, körülöttük a sok ceruza szétszórva, mint színes vadvirágok. – Adok egy sárgát a kékedért…

Brian riadtan felnéz. – Van valami…?

– Kate jól van. Vagyis hát, ugyanúgy van. – Steph, a nővér, már beadta neki az első arzéninjekciót. Ezen kívül kapott még vért, kétszer, hogy pótolják a hiányt.

– Talán haza kéne vinnünk őt – mondja Brian.

– Hát persze, hogy majd…

– Úgy értem, most! – Két tenyerét egymáshoz simítja. – Szerintem inkább a saját ágyában halna meg.

A szó úgy robban a köztünk lévő térben, mint a gránát. – Ő nem fog…

– De igen. – Brian rám néz, az arcára árkot vájt a fájdalom. – Sara, Kate haldoklik! Meg fog halni vagy ma, vagy holnap, vagy csak egy év múlva, ha olyan szerencsések vagyunk. Tudod, mit mondott dr. Chance – az arzén nem terápia. Csak elodázhatja az elkerülhetetlent.

A szemem megtelik könnyel. – De hát én szeretem – mondom, és ezt elég indoknak is gondolom.

– Én is szeretem. Nem is bírom folytatni… – A papírlap, amire írt, kiesik a kezéből, és a lábam elé szállingózik. Felveszem, még mielőtt érte nyúlhatna. Kicsit elázott a könnyektől, s tele van áthúzásokkal. *Szerette a tavasz illatát* – olvasom. *Rablórömiben verhetetlen volt. Akkor is tudott táncolni, amikor nem volt zene.* Oldalt, a margón pedig ez állt: *Kedvenc szín: rózsaszín. Kedvenc napszak: alkonyat.* A hátamon minden szőrszál égnek áll ettől. – Ez egy… gyászbeszéd?!

Most már Brian is sír. – Ha nem csinálom meg most, akkor később már nem lesz hozzá erőm, amikor itt az ideje. Megrázom a fejem: – Nincs itt az ideje.

A nővéremet hajnali fél négykor hívom fel. – Jaj, felébresztettelek – mondom, mert csak akkor jövök rá, amikor felveszi, hogy más, normális embereknek még javában tart az éjszaka.

– Kate…?

Bólintok, pedig nem látja. – Zanne…

– Igen?

Behunyom a szemem, a könny kipréselődik belőle.

– Sara, mi a baj? Menjek oda?

Nehezen szólalok meg, akkora a nyomás a torkomban, a valóság akkorára dagad odabenn, hogy csaknem megfojt. Amikor gyerekek voltunk, Zanne szobája és az enyém szemben volt, a közlekedő két oldalán, és mindig harcban álltunk, hogy égjen, vagy ne égjen a lámpa egész éjjel, a két ajtó előtt. Én azt akartam, hogy égjen, ő meg le akarta kapcsolni. *Rakj a fejedre egy kispárnát,* mondogattam neki. *Te tudsz így sötétet csinálni, de én nem tudok világosat.*

– Igen – mondom, és most már feltartóztathatatlanul jön belőlem a zokogás. – Légy szíves…

Minden ellenkező hittel és véleménnyel szemben Kate tíz napig bírja az intenzíven a transzfúziókat és az arzénkezelést. A tizenegyedik napon kómába esik. Elszánom magam, hogy addig virrasztok, amíg magához nem tér. És ezt pontosan negyvenöt percig tartom is, mígnem kapok egy hívást Jesse igazgatójától.

Megtudom, hogy a fém-nátriumot az iskola laborjában olajjal teli edénykékben tárolják, mert levegővel érintkezve robban. Ugyanakkor a vízzel is reakcióba lép, és hidrogén keletkezése mellett

hőt fejleszt. Az én drága kis kilencedikesem volt olyan okos, és erre rájött. Ellopta az egyik edényt az anyaggal, lehúzta a vécén, és ezzel felrobbantotta az iskola fertőtlenítő tartályát.

Három hétre kitiltja Jesse-t az iskolából az igazgató, akiben van annyi jó érzés, hogy érdeklődik Kate iránt, miközben gyakorlatilag azt közli velem, hogy az elsőszülöttem hamarosan a fiatalkorúak börtönében fog kikötni.

– Mondanom sem kell, hogy ezzel elintézted magad – mondom, miközben hajtunk vissza a kórházba.

– Hát aztán…

– Negyvenéves korodig kész vagy.

Jesse flegmán lecsúszva ül a helyén, busa szemöldökét morcolja. Azon tűnődöm, hogy pontosan mikor is volt, amikor vele kapcsolatban feladtam a küzdelmet. És vajon miért, hiszen az ő története messze nem olyan reménytelen, mint a húgáé.

– Az igazgató egy barom.

– Tudod, mit mondok én neked, Jess? A világ tele van ilyenekkel. Mindig beléjük fogsz ütközni. Vagy az általuk hozott szabályokba.

Rám mered. – Isten bizony, te akár a baseballról is cseverészhetnél, s mégis valahogy előbb-utóbb Kate-re kanyarítanád a szót!

Beállunk a kórház parkolójába, de nem kapcsolom le a gyújtást. Az eső csorogni kezd a szélvédőről. – Ebben az egész család elég tehetséges. Vagy te talán nem Kate miatt robbantottad fel azt a tartályt?

– Fogalmad sincs, hogy milyen érzés olyan gyereknek lenni, akinek a húga rákban haldoklik.

– Azért elég jól el tudom képzelni. Azért, mert történetesen az *anyja* vagyok ennek a haldokló gyereknek. Igen, teljesen igazad van, ez nagy szívás. És néha én is úgy érzem, hogy szeretnék felrobbantani valamit, csak hogy megszabaduljak attól az érzéstől, hogy mindjárt *én* robbanok fel… – Lepillantok, és a könyökhajlatában egy féldolláros méretű vér-aláfutást látok. A másik karján ugyanott, ugyanilyen folt éktelenkedik.

Erről pedig nem a leukémia jut az eszembe, ahogy a húgai esetében történne hasonló helyzetben, hanem a heroin. – Az ott mi?

Összefonja a két karját. – Semmi.

– Mi az?

– Semmi közöd hozzá.

– Dehogyis nincs. – Kinyújtom a karját. – Ez tű nyoma?

Felemeli a fejét, a szeme sötéten lobog. – Igen, anyu, háromnaponta belövöm magam. De a másik lehetőség, hogy itt vagyok, a harmadikon, hogy vért vegyenek tőlem. – Rám mered. – Mégis mit gondolsz, kit lehet még arra használni, hogy Kate-nek legyen elég trombocitája?

Kiszáll a kocsiból, mielőtt megállíthatnám. Csak ülök a helyemen, és kibámulok a szélvédőn, amely éppúgy homályos, mint az, ami mögötte van.

Két héttel azután, hogy Kate bekerült a kórházba, a nővérek meggyőznek, hogy vegyek ki egy nap szabadságot. Hazajövök, s az orvosi fürdő helyett a saját fürdőszobámban zuhanyozom. Elintézem a lejárt számlákat. Zanne, aki még mindig nálunk van, csinál nekem egy kávét – a kávé frissen gőzölögve vár rám, ahogy simára nyalt, vizes hajjal lejövök a lépcsőn. – Telefonált valaki?

– Ha „valakin” a kórházat érted, akkor nem. – Belelapoz a pulton nyitva fekvő szakácskönyvbe. – Annyi hülyeség van ebben – állapítja meg. – A főzésben nincs semmi öröm.

A bejárati ajtó nyílik, csapódik. Anna robog be a konyhába, de hirtelen megáll, amikor meglát engem. – Hát te mit csinálsz itt?

– Itt lakom – mondom.

Zanne megköszörüli a torkát: – A látszat ellenére – teszi hozzá.

Anna már nem figyel ránk, arcán széles vigyorral egy papírt tesz az orrom elé. – Ezt küldték Urlicht edzőnek. Olvasd már el, de most, most, most!

Kedves Anna Fitzgerald!

Gratulálunk, jelentkezésed elfogadták a Jéghokis Lányok nyári táborába! Idén a tábort Minneapolisban tartjuk, július 3-tól 17-ig. Kérlek, töltsd ki a mellékelt adatlapot és az orvosi űrlapot. Visszaküldési határidő: 2001/04/30.

Találkozunk a jégen!
Sarah Teuting
edző

Mikor átfutottam a levelet, Anna megszólal: – Kate-et is elengedted abba a leukémiás gyerektáborba, amikor annyi idős volt, mint én most. Van fogalmad róla, hogy ki Sarah Teuting? Az amerikai válogatott kapusa, és nemcsak találkozni fogunk, de meg is mondja majd nekem, hogy mit csinálok rosszul! Az edzőm elintézi, hogy teljes ösztöndíjat kapjak, úgyhogy nem kell egy fillért se fizetnetek értem! Repülővel visznek, és kapok szobát a koleszban, meg minden, és ilyen lehetősége még nem volt senkinek, soha…

– Édeske – kezdem óvatosan –, ez nem fog menni…

Vadul rázni kezdi a fejét, mintha félreértésről volna szó. – De hát ez nem most lesz, nem érted? Csak jövő nyáron! *És addigra Kate talán már halott.*

Tudomásom szerint most először adja Anna tanújelét annak, hogy úgy látja, egyszer véget ér, ami most zajlik, s akkor végre megszabadulhat a nővéréhez fűződő kötelezettségeitől. Hiszen addig a pontig Minnesota szóba sem jöhet. Nem azért, mert féltem őt, hogy mi történne ott vele, hanem azért, mert attól félek, mi történne Kate-tel az ő távollétében. Ha Kate túléli ezt a legutóbbi állapotromlást, akkor ki tudja, mikor következik be megint egy krízis? Márpedig ha bekövetkezik, szükségünk van Annára – a vérére, az őssejtjeire, a szöveteire –, tehát kéznél kell lennie.

Mindez úgy függ most köztünk, a levegőben, mint egy áttetsző függöny. Zanne feláll, és átfogja Anna vállát. – Tudod mit, haver? Talán jobb volna, ha máskor beszélnénk erről az anyuval…

– Nem – mondja Anna makacsul. – Tudni akarom, hogy miért nem mehetek el!

Gyorsan végigsimítok az arcomon. – Anna, ne kényszeríts erre…

– Mire, Mami? – kérdezi vadul. – Nem én vagyok, aki kényszerítek bárkit is…

Gombóccá gyűri a levelet, és kirohan a konyhából. Zanne halványan rám mosolyog. – Hát, isten hozott itthon… – mondja.

Anna odakint felkap egy hokiütőt, és elkezdi a garázsajtót lődözni a koronggal. Ezt majdnem egy óráig abba sem hagyja. A végén már el is felejtem, hogy kint van, mintha természetes volna, hogy odakint ritmikusan zuhog-dobog valami, mint a szívverés.

Tizenhét nappal azután, hogy Kate bekerült a kórházba, kap egy fertőzést. A láza az egeket veri. Egy külső laborral megcsináltatják a tenyésztést – vérből, vizeletből, székletből, köpetből vett mintát küldenek ki, hogy megállapítsák a kórokozó mibenlétét –, és addig is széles spektrumú antibiotikumot adnak neki abban a reményben, hogy az a valami reagálni fog a gyógyszerre.

Steph, kedvenc nővérünk, éjszakai műszakot is vállal, hogy ne maradjak magamra ebben a helyzetben. Behozza nekem a Peoples magazin elérhető számait a sebészeti váróból, és derűs, egyoldalú csevegéseket folytat eszméletlenül fekvő lányommal. Az erő és az optimizmus szobra, de ez csak a felszín. Nemegyszer észreveszem, hogy elfelhősödik a szeme, amikor Kate-et mosdatja le szivaccsal.

Egy reggel dr. Chance bejön vizitelni. A sztetoszkópját a nyakára rakja, és leül velem szemben egy székre. – Szerettem volna, ha meghívnak az esküvőjére.

– Hogyne hívnánk meg… – mondom, de ő a fejét csóválja.

A szívem gyorsabban kezd verni. – Puncstálat hozzon neki ajándékba. Vagy képkeretet. És tósztot is kell mondania…

– Sara – állít le –, el kell búcsúznia tőle.

Jesse tizenöt percet tölt Kate bezárt szobájában, és mikor kijön, úgy néz, mintha mindjárt fel akarna robbanni. Elkezd rohanni, és eltűnik a gyermekváró túloldalán. – Megyek – int Brian, és elindul ő is ugyanarra.

Anna a fal mellett ül. Ő is dühös. – Én nem csinálom ezt…

Leguggolok mellé. – Hidd el, hogy semmit sem szeretnék kevésbé, mint ezt. Ha viszont nem teszed meg, akkor egy nap bánni fogod!

Anna dúlva-fúlva megy be Kate szobájába, leül egy székre. Kate mellkasát a lélegeztetőgép emeli-süllyeszti. Anna leereszt, minden harciassága elszáll, ahogy megérinti a testvére arcát. – Hall engem?

– Hát persze – mondom, de inkább a magam biztatására, mint neki.

– Nem megyek Minnesotába – suttogja Anna. – Soha nem fogok sehová menni. – Közelebb hajol Kate-hez. – Ébredj fel, Kate.

Mindketten visszafojtott lélegzettel figyelünk, de semmi sem történik.

Soha nem értettem a mondást, hogy „elveszíteni egy gyereket". Egyetlenegy szülő sem ilyen gondatlan… Pontosan tudjuk, hol jár a fiunk vagy a lányunk, legfeljebb nem örülünk neki, hogy ott van, ahol.

Brian, Kate meg én egy áramkört alkotunk. Az ágya szélén ülve fogjuk egymás és Kate kezét. – Igazad volt – mondom. – Haza kellett volna vinnünk.

Brian nemet int. – Ha nem próbáltuk volna meg az arzént, akkor életünk végéig azon rágódnánk, hogy miért nem. – Megsimítja a Kate arcát övező, fakószőke fürtöket. – Olyan rendes kislány. Mindig megteszi, amit kérsz tőle. – Némán bólintok, nem tudok megszólalni. – Ezért van még mindig itt. Az engedélyedet kéri, hogy elmehessen.

Lehajol Kate-hez, és úgy zokog, hogy szinte fuldoklik. A tenyerem a fejére teszem. Nem mi vagyunk az elsők, akik elveszítik a gyermeküket. Csakhogy az elsők vagyunk, akik ezt a gyereket veszítjük el – a saját gyermekünket. És ez az óriási különbség.

Mikor Brian keresztben elalszik Kate ágya végében, két kezem közé fogom Kate sebhelyes kezét. Körme kis oválisát simítva arra gondolok, amikor először tettem rá körömlakkot – egyéves korában, s Brian nem hitt a szemének, hogy mit művelek. Most, tizenkét évvel később, megfordítom a kézfejét, s megpróbálom kiolvasni a tenyeréből az életvonalat. Vagy még inkább: szeretném átrajzolni azt a vonalat.

A székemet közelebb húzom a kórházi ágyhoz. – Emlékszel a nyárra, amikor táborba mentél? Hogy az elutazás előtti este azt mondtad, meggondoltad magad, és inkább maradni szeretnél? Mondtam, hogy a buszon a bal oldalra üljél, hogy mikor elindultok, lásd, hogy ott vagyok. – A tenyerét az arcomhoz nyomom olyan erősen, hogy ott maradjon a nyoma. – Az égben is oda ülhetsz, ahol látsz engem, és láthatod, hogy én is látlak.

A takarójába temetem az arcom, és még elmondom az én kislányomnak, hogy nagyon szeretem. Még egyszer, utoljára, megszorítom a kezét.

Ekkor valami nagyon gyöngén mozdul a tenyeremben – egy apró, leheletnyi szorítás, az ujjai moccanása, ahogy Kate megpróbál visszakapaszkodni ebbe a világba.

ANNA

Íme, a kérdésem: hány éves az ember a mennyben? Mert ha odafönt tényleg a mennyország van, akkor világos, hogy ott mindenki a legjobb formájában mutatkozik. Nem hinném, hogy azok, akik öregkorukban halnak meg, mind fogatlanul és kopaszon járkálnak a felhők között. Ez persze egy csomó további kérdést vet fel. Aki felakasztotta magát, az vajon kékre püffedten, kilógó nyelvvel sétálgat? Ha a háborúban valakinek levitte a lábát egy akna, akkor féllábon csinálja végig az örökkévalóságot?

Szerintem választhatsz. Kitöltöd a jelentkezési lapot, amiben megkérdik, hogy csillagos vagy felhős kilátást szeretnél-e, hogy csirkét, halat vagy mannát kérsz-e vacsorára, és hogy hány évesen szeretnél mutatkozni a többiek előtt. Én például a tizenhetet jelölném meg, amikorra remélhetőleg már melleim is nőttek, és még ha kiszikkadt százévesként halnék is meg, a mennyben fiatal lennék és csinos.

Egyszer vacsoravendégeink voltak, és hallottam a papámat, amint azt mondja, hogy ő már nagyon is benne van a korban, de lélekben huszonegy évesnek érzi magát. Szóval, biztos van az embernek olyan életkora, amelyet úgy kikoptat magának, mint a kedvenc helyét a díványon, vagy még inkább: olyan kényelmesre tágít, mint egy cipőt.

A gond csak az, hogy nem vagyunk, nem leszünk egyformák. Mi lesz akkor, ha a mennyben megpróbálják megtalálni egymást az emberek annyi sok külön töltött év után? Mondjuk, meghalsz, és elkezded keresni a férjedet, aki öt évvel előtted halt meg. Hetvenévesként látod őt magad előtt, de ő tizenhat évesen érezte magát a csúcson, és ezért úgy kóborol odafönt, mint egy szívtipró srác – akkor mi van?

Vagy mi van, ha Kate helyében vagy, tizenhat évesen meghalsz, de a mennyben azt választod, hogy harmincöt lehess, amennyi sohasem voltál odalent, a Földön? Akkor vajon hogyan fog bárki is megtalálni?

Campbell felhívja a Papát, amikor éppen ebédelünk a laktanyában, és azt mondja, hogy a „másik fél jogi képviselője tárgyalni akar”. Ami elég hülye megfogalmazás, mert mindenki tudja, hogy az anyámról beszél. És hogy találkoznunk kell háromkor az irodájában, nem számít, hogy vasárnap van.

A padlón ülök, Bíró feje az ölemben. Campbell annyira fülig van a munkában, hogy rám se szól ezért. Az anyám percre pontosan érkezik, és mivel a titkárnő, Kerri ma nincs benn, hogy bekísérje, egyedül sétál be. Látszik, hogy gonddal fésülködött – szoros kontyba simította a haját, és feltett némi sminket is. Mégis furán idegennek néz ki itt, a jogi irodában, amely Campbellhez viszont úgy hozzátartozik, mint a felöltője. Hihetetlen, hogy az anyámnak is ez volt a foglalkozása. Talán régen még egészen más ember volt. Mint mindenki…

– Jó napot – mondja halkan.

– Üdvözlöm, Mrs. Fitzgerald – feleli Campbell. Fagyos, mint a jég. Az anyám pillantása az apámról a tárgyalóasztalra, aztán a padlóra vándorol, ahol én vagyok. – Szia – szólal meg újra, és lép egyet, mintha meg akarna ölelni, de aztán hirtelen megáll.

– Ön indítványozta a találkozót, ügyvédnő – figyelmezteti Campbell.

Az anyám leül. – Tudom, és… szóval, azt remélem, hogy tisztázni tudjuk a dolgot. Azt szeretném, ha együtt, közösen dűlőre jutnánk.

Campbell az ujjaival dobol az asztalon. – Úgy értsem, kompromisszumos ajánlata van a számunkra?

Ez annyira hivatalos így, de direkt csinálja. Az anyám pislog. – Igen, azt hiszem… – Felém fordul a székével együtt, mintha csak mi ketten lennénk a szobában. – Anna, tudom, hogy mennyit tettél Kate-ért. Azt is tudom, hogy neki már nincs sok esélye… de még ez az egyetlenegy megmaradt.

– Az ügyfelemnek nincs szüksége presszúrára…

– Nem baj, Campbell, hadd beszéljen – mondom neki.

– Ha megint támad a rák, ha a veseátültetés nem használ, ha a dolgok nem úgy alakulnak Kate számára, ahogy szeretnénk – nos, akkor soha többé nem kérek tőled segítséget a nővéred számára… Anna, megtennéd még ezt, utoljára?

Mire a végére ér, nagyon picinek látom, még nálam is kisebbnek, mintha én lennék a szülő, és ő a gyerek. – Vajon mitől van ez az optikai csalódás, mikor még csak meg sem mozdultunk?

Az apámra nézek, de olyan, mint a kőszikla, és látszik, hogy inkább az asztallap rajzolatával foglalkozna mindörökké, csak nehogy bele kelljen folynia ebbe a beszélgetésbe.

– Azt indítványozza, hogy ha az ügyfelem önszántából felajánlja a veséjét, akkor a jövőben fel lesz mentve minden olyan orvosi beavatkozás alól, amely Kate életének további meghosszabbítása érdekében netán szükségessé válhatna?

Az anyám mély lélegzetet vesz. – Igen.

– Természetesen a magunk részéről meg kell ezt vitatnunk.

Mikor hétéves voltam, Jesse minden követ megmozgatott, csakhogy ne maradjak továbbra is olyan hülye, aki hisz a Mikulásban. *Mama és Papa a Mikulás!* – magyarázta, de én teljes erőből védtem a hadállásaimat. Elhatároztam, hogy teszek egy próbát. Írtam a Mikulásnak, és kértem tőle egy hörcsögöt, mert arra vágytam a legjobban. Én magam dobtam be a levelet az iskolatitkár postaládájába. És nagyon vigyáztam, hogy ne kotyogjam el a hörcsögöt a szüleim előtt, csak néhány játékra tettem célzást előttük.

Karácsony reggelén megkaptam a szánkót, a komputerjátékot meg azt a batikolt sálat, amiről beszéltem az anyámnak, de hörcsög nem volt sehol, mert arról az anyám nem tudott. Abban az évben két dolgot tanultam: se a Mikulás, se a szüleim nem azok, akiknek lenniük kéne.

Campbell talán azt hiszi, hogy ez az egész a törvényről szól, pedig nem – az anyámról szól. Felállok a padlóról, és a karjaiba vetem magam. Igen, ez is olyasmi, amiről korábban beszéltem az életkorral kapcsolatban. Jól bejáratott, ismerős zug, hogy az ember megtalálja benne a saját lenyomatát. A torkom égni kezd, úgy összeszorul, és hiába tartanám vissza, ömleni kezd a könnyem… – Ó, Anna – sír bele az anyám a hajamba. – Az isten megáldjon.

Kétszeres erővel ölelem meg, hogy nyújtsam még egy kicsit a pillanatot, ahogy nyáron az agyamba szoktam fényképezni a késő délutáni ferde napfényt, amit aztán elő lehet gondolatban venni télen. A szám a füléhez nyomom, és szólnom kell, de bár ne kéne… – Nem lehet… Nem megy.

Az anyám teste megfeszül. Eltol magától, az arcomat vizslatja. Aztán mosolyt erőltet magára, de nem túl sikeresen. Megérinti a fejem búbját. Ennyi. Aztán feláll, lesimítja a kosztüm kabátját, és kimegy az irodából.

Campbell is feláll a helyéről. Leguggol elém, oda, ahol az előbb az anyám ült. Így most, szemtől szembe sokkal komolyabbnak látszik, mint máskor. – Anna – szólal meg –, biztos, hogy ezt akarod?

Feleletre nyitom a számat, és ezúttal rátalálok a jó válaszra.

JULIA

– Szerinted én azért kedvelem Campbellt, mert egy barom? – kérdezem a nővéremet. – Vagy annak ellenére?

Izzy int a díványról, hogy hallgassak. Az *Ilyenek voltunk*-ot nézi, amit már húszezerszer látott. Ez is azok közé a filmek közé tartozik, amikről nem bír elkapcsolni, ha meglátja valamelyik csatornán. Ilyen még neki a *Pretty Woman,* a *Ghost* és a *Dirty Dancing.* – Ha lemaradok miattad a végéről, akkor megöllek, Julia.

– „Szia, Katie…" – idézem neki a végét. – „Szia, Hubbell…"

Hozzám vág egy díszpárnát. Amikor felcsendül a főcímzene, megtörölgeti a szemét. – Barbra Streisand a szexbomba – mondja Izzy –, senki más.

– Azt hittem, ő inkább a homokos *pasik* kedvenc típusa – pillantok fel a papírjaimból. A holnapi meghallgatásra készülök éppen. A szakvéleményemet leírtam, ezt adom át holnap a bírónak abból a célból, hogy megtámogassam Annát az ő legjobban felfogott érdekei szerint. Csak az a gond, hogy nem számít, mellette vagy ellene foglalok-e állást – így is, úgy is tönkreteszem az életét.

– Mintha Campbellről beszélgettünk volna… – veti fel Izzy.

– Dehogy – én beszéltem Campbellről, te éppen el voltál alélva… – Megdörgölöm a halántékomat. – Azt hittem, együtt fogsz, érezni velem.

– Campbell Alexanderral kapcsolatban? Ne várj tőlem lelkesedést.

– Tudom, arra képtelen lennél.

– Nézd, Julia, lehet, hogy az egész örökletes – mondja Izzy, és feláll. Elkezdi masszírozni a nyakamat. – Talán van benned egy gén, ami a szar alakokat vonzza.

– Akkor neked is van ilyen géned, nem?

– Hát, lehet – nevet. – Talált, süllyedt.

– Úgy szeretném utálni, tudod. Már megszoktam ezt az érzést. Izzy átnyúl a vállam fölött, és felhajtja a kólám maradékát. – És mi történt, hogy ez a dolog már nem annyira szigorúan „szakmai" köztetek?

– De az, szigorúan szakmai… Csak éppen lakik bennem egy elég hangos kisebbség, amely másként szeretné…

Izzy visszahanyatlik a díványra. – Az a baj, tudod, hogy az ember nem felejti el sose az elsőt. És még ha az agyaddal tisztán gondolkozol is, a tested egy muslica értelmi szintjén mozog.

– De hát olyan könnyű vele, Iz…! Mintha csak tegnap lett volna az egész, s ott folytatnánk, ahol abbahagytuk. Mindent tudok róla, ő meg mindent tud rólam, amit csak kell. – Ránézek. – Létezik, hogy az ember csak lustaságból van oda valakiért?

– Miért nem fekszel le vele? Akkor talán el tudnád felejteni.

– Mert amint vége lenne, még egy emlékkel több volna, amitől nem tudnék megszabadulni.

– Összehozhatnálak egy barátommal – tűnődik Izzy.

– A te barátaidnak mind vaginájuk van.

– Julia, te rossz helyen kereskedsz. Nem azért kéne vonzódnod valakihez, ahogy kinéz, hanem azért, ami belül van. Campbell Alexander lehet, hogy istenien néz ki, de valójában olyan, mint egy hering marcipán bevonattal.

– Szerinted istenien néz ki?

Izzy égnek emeli a tekintetét. – Teljesen reménytelen eset vagy – mondja.

Megszólal a csengő, Izzy kinéz a kémlelőlyukon. – Kár volt az ördögöt a falra festeni…

– Campbell az? – suttogom. – Mondd meg, hogy nem vagyok itthon.

Izzy résnyire nyitja az ajtót. – Julia azt üzeni, hogy nincs itthon.

– Megöllek – suttogom, s mögéje lépek. Eltolom az útból, kinyitom az ajtót, és beengedem Campbellt meg a kutyáját.

– A fogadtatás egyre melegebb, és… nyári vihar is lesz? – mondja.

Összefonom a karomat. – Mit akarsz? Dolgozom.

– Remek. Sara Fitzgerald éppen most ajánlott egyezséget. Gyere velem vacsorázni, és elmesélek mindent.

– Nem megyek veled vacsorázni – mondom neki.

– De eljössz. Ismerlek, úgyis beadod a derekad, mert kíváncsibb vagy annál, mint amennyire nem akarsz velem eljönni. Ugye, szeretnéd tudni, mit mondott Anna anyja? Akkor hát miért ne hagyjuk ki a fölösleges köröket?

Izzy nevetni kezd. – Tényleg ismer téged, Julia.

– Ha nem jössz önszántadból – teszi hozzá Campbell –, akkor az erőszaktól sem riadok vissza. Bár, gondold meg – sokkal körülményesebb lesz neked a szűzérmét összekötözött kézzel enni…

A testvéremhez fordulok: – Csinálj valamit. Kérlek.

Integet nekem: – „Szia, Katie…”

– „Szia, Hubbell” – felel rá Campbell. – Nagy film…

Izzy kutatóan néz rá. – Talán mégsem teljesen reménytelen… – mondja.

– Egyes számú szabály – közlöm vele –, hogy a tárgyalásról beszélünk, és semmi másról.

– Isten engem úgy segéljen – bólint Campbell. – Annyit azért mondhatok, hogy gyönyörű vagy?

– Látod, máris megszegted a szabályt!

Beáll egy vízközeli parkolóba, és leállítja a motort. Aztán kiszáll a kocsiból, és az én oldalamra jön, hogy segítsen kiszállni. Körülnézek, de semmi vendéglőféleséget nem látok. Egy kikötőben vagyunk, ami tömve van vitorlásokkal és yachtokkal; mézszínű fedélzetük a lemenő nap fényében fürdik. – Vedd le a csukádat – mondja Campbell.

– Nem.

– Az isten szerelmére, Julia! Nem a viktoriánus korban vagyunk, nem foglak letámadni csak azért, mert megpillantottam a bokádat! Na, vedd le!

– Miért?

– Azért, mert egy hatalmas zabszemet tartogatsz a hátsódban, és ezt az egyetlen illedelmes módot tudtam kiötölni arra, hogy egy kicsit ellazulj. – Lehúzza a saját vitorláscipőjét, és besétál a parkolót szegélyező fűbe. – Húúú – mondja, és szélesre tárja a karját. – Gyerünk, Gyémánt! Carpe diem! Mindjárt vége a nyárnak, addig élvezd, amíg lehet.

– És mi van a kompromisszumos megegyezéssel?

– Amit Sara mondott, nem változik egy jottányit sem attól, hogy mezítláb járkálsz vagy cipőben.

Még mindig nem tudom, hogy ezt az ügyet miért vállalta el – mert sikerorientált, és hajtja a dicsőséget, meg a vele járó publicitásra áhítozik, netán egészen egyszerűen segíteni akar Annának. Az utóbbit szeretném hinni, amilyen tökkelütött vagyok. Campbell türelmesen vár rám, a kutyával együtt. Végül leveszem a cipőmet, és lehámozom a zoknit is. Rálépek a gyepcsíkra.

A nyár szerintem afféle kollektív tudattár. Mindenkinek van emléke arról, milyen dallamosan közeleg a fagyis; hogy égeti az ember combját lecsúszás közben a szinte áttüzesedett fémcsúszda. Mindnyájan hevertünk már hanyatt fekve, csukott szemmel, lüktető szemhéjakkal, és arra gondoltunk, még egy kicsit tartson ez a nap, és legyen sokkal hosszabb, mint az az utolsó, amikor egy egészen más irányba indulunk el.

Campbell leül a fűbe. – És mi a kettes számú szabály?

– Az, hogy minden szabályt én hozok – szögezem le. Rám mosolyog. Úgy érzem, el vagyok veszve.

Tegnap éjjel Hét, a bármixer egy Martinit csúsztatott kinyújtott kezembe, és megkérdezte, hogy miért bujkálok.

Töprengve kortyoltam bele az italba, és emlékeztettem magam, hogy miért utáltam mindig is a Martinit – kendőzetlenül nyers alkohol, ami persze nem baj, de az íze is ugyanilyen, ami kissé kiábrándító. – Nem bujkálok – mondom. – Itt vagyok, nem?

Még korán volt, vacsoraidő. A tűzoltóságról hazafelé ugrottam be egy kicsit, miután meglátogattam Annát. Csupán két férfi enyelgett egy boxban, a bár másik felében egy magányos férfi ücsörgött.

– Váltsak csatornát? – intett Hét a tévé felé, amely éppen az esti híreket sugározta. – Jennings sokkal izgalmasabb, mint Brokaw.

A bármixer megnyomta a távirányítót, aztán újra felém fordult.

– Nem bujkálsz, csak éppen itt ücsörögsz – egy melegbárban, vacsoraidőben. Á, dehogyis bujkálsz, épp csak a kosztümöd olyan, mintha páncélt viselnél.

– Nem biztos, hogy egy nyelv-piercinges pasitól kérnék divattanácsot…

Hét felvonta a szemöldökét. – Ha bedobsz még egy Martinit, hagynád magad meggyőzni, hogy elmenjél az én jó öreg Johnstonomhoz, és te is csináltass ilyet magadnak. Lehet, hogy már nem festeted rózsaszínre a hajadat, de azért a mélyben megvannak azok a rózsaszín gyökerek…

Iszom még egy kortyot. – Nem ismersz.

A bár végében ücsörgő pasi a tévé felé emeli a tekintetét, és Peter Jennings felé küld egy mosolyt.

– Lehet, hogy nem ismerlek – mondja Hét –, de te se önmagadat, az hétszentség.

A vacsora valójában kenyér és sajt – pontosabban Gruyere és bagett egy harminc láb hosszú vitorlás fedélzetén. Campbell feltűri a nadrágja szárát, mint egy hobó, és szerel, kötelet húzkod, beállítja a vitorlákat, mígnem annyira eltávolodunk Providence-től, hogy a part már csak egy színes csík, egy kifektetett, gyöngyös nyakék a messzeségben.

Miután felfogom, hogy semmiféle információt nem fogok kapni a Fitzgerald-ügyről egészen a desszertig, belenyugszom a helyzetembe. Hanyatt fekszem, a mellettem szunyókáló kutyát átkarolva. A vitorlát bámulom, amely most ernyedten lifeg mint egy nagy fehér pelikánszárny. Campbell éppen a kajütből jön fel zsákmányával, egy dugóhúzóval. Két borospoharat nyújt felém. Leül Bíró másik oldalára, és megvakargatja a német juhász füle tövét. – Gondoltál már rá, milyen lenne állatnak lenni?

– Átvitt értelemben? Vagy szó szerint?

– Metafórikusan – mondja. – Ha véletlenül nem ember lettél volna, mi lennél?

Kicsit töröm ezen a fejem. – Ez valami trükkös kérdés? Ha mondjuk, azt mondom, gyilkos bálna, akkor te megállapítod, hogy én egy kegyetlen, alattomos, lesből támadó vadállat vagyok?

– Nem, ez csak egy udvarias csevegést felvezető kérdés…

– És te mi lennél? – nyújtogatom a nyakam.

– Én kérdeztem először.

Nos, madár biztosan nem lennék, tériszonyom van. Nem hinném, hogy macskatermészetem lenne, és ahhoz túlságosan magamnak való alkat vagyok, hogy falkában képzeljem el magam, például kutyaként vagy farkasként. Valami meglepőt szeretnék mondani, mint például „makákó”, de ha rákérdezne, hogy az meg mi az ördög, nem tudnám pontosan megmondani, hogy majomféle vagy valami rágcsáló. – Lúd lennék – döntöm el a dilemmát.

Campbell hahotázni kezd. – Mint a Lúdanyó? Netán egy ostoba liba…?

Azért, mert egy életre választják a párjukat, de inkább beesnék a vízbe, semhogy ezt eláruljam neki. – És te…?

Nem válaszol egyenesen. – Amikor Annától ugyanezt kérdeztem, azt mondta, főnixmadár.

A misztikus teremtmény csillogóan emelkedik ki lelki szemeim előtt a hamuból. – A főnix a valóságban nem létezik.

Campbell a kutya fejét simogatja. – Anna szerint ez attól függ, hogy van-e valaki, aki észreveszi. – Rám néz. – Te milyennek látod Annát, Julia?

A bor zamata hirtelen megkeseredik a számban. A varázsos piknik, a vitorlázás a naplementében – mindez csak azért van, hogy átálljak az ő oldalára a holnapi tárgyalás előtt?! Bármit mondok is mint jogi gyám DeSalvo bírónak, az súlyosan esik a latba, és Campbell tudja ezt.

Mostanáig nem tudtam, hogy valaki kétszer tudja összetörni az ember szívét, ráadásul ugyanazokon a tiltott alagutakon átosonva.

– Nem fogom elmondani neked, hogy mire jutottam – közlöm fagyosan. – Majd megtudod a véleményemet, amikor holnap a tanúk padjára szólítasz. – A horgony kötelét meghúzva megpróbálom eloldani a hajót. – Most pedig szeretnék visszamenni a partra.

Campbell kirántja a kezemből a kötelet. – Azt már elmondtad nekem, hogy szerinted nem áll Anna érdekében, hogy a nővérének odaadja a veséjét.

– És azt is mondtam, hogy nem képes önállóan meghozni ezt a döntést.

– Az apja elköltöztette őt otthonról, és ezek után Anna erkölcsi támasza lehet.

– És ez meddig lesz így? Mi lesz a következő eseménynél?

– Dühös vagyok magamra, hogy beadtam a derekamat. Hogy eljöttem vele vacsorázni, hogy elhittem, Campbell talán csak velem akar lenni, nem pedig pusztán kihasználni a jelenlétemet. Minden, de minden a külsőmre vonatkozó bóktól egészen a borospoharakig hidegen kiszámított lépés csak azért, hogy holnap győzhessen.

– Sara Fitzgerald megállapodást ajánlott – mondja Campbell.

– Azt mondja, ha Anna odaadja a fél veséjét, akkor soha többé nem kell semmit sem tennie a nővéréért. Anna elutasította.

– Tudod, hogy börtönbe juttathatnálak, ha ezt elmondanám a bírónak? Teljesen etikátlan, ahogy megpróbálsz hatni rám, hogy változtassam meg a véleményemet!

– Hatni rád?! Én csak kiteregetem eléd a kártyáimat, hogy megkönnyítsem a dolgodat!

– Ó, hogyne, bocsánatot kérek! – mondom gúnyosan. – Persze, nem rólad van szó. És nem is arról, ugye, hogy megírjam a kis jelentésemet, és a te ügyfeled mellett foglaljak benne állást, nemde? Ha te állat lennél, Campbell, tudod, mi lennél? Egy varangy. Nem, inkább egy varangy hasán élősködő parazita! Ami csak elvesz, de cserébe soha nem ad semmit!

Campbell homlokán kéken lüktet egy ér. – Befejezted?

– Hát, tulajdonképpen nem. Volt valaha egyetlen egy őszinte mondatod?

– Nem hazudtam neked.

– Nem? Például mire van a kutya?

– Jézusom, nem fejeznéd már be? – mondja Campbell. A karjába ránt, és megcsókol. Lassan csókol; sós és borízű. Nincs egy pillanatnyi tétovázás sem; a testünknek nem kell az elmúlt tizenöt év távlatából alkalmazkodnia, beletanulnunk sem kell egymásba – a testünk pontosan tudja, mi a menet. Olyan szorosan ölel magához, hogy az mindent kivasal köztünk – nemcsak a ruhánk gyűrődései simulnak el, de minden fájdalom, ami időközben közénk tornyosult, átlényegül, és taszítás helyett kötéssé válik kettőnk között.

A legtermészetesebb dolog a világon, ahogy Campbell áthúzza a fejemen a régi pulóveremet, és kikapcsolja a melltartómat. Elém térdel, feje a szívemen; közben a hajó ide-oda himbálózik a hullámokon. Arra gondolok, hogy talán ide tartozunk, ez a világ a miénk. Lehet, hogy léteznek teljes világok, amelyekben nincsenek korlátok, gátak és kerítések, ahol az érzés mindent elborít, mint a tengerár.

HÉTFŐ

„Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt!”

Jakab apostol levele (3; 5)
Új Testamentum

CAMPBELL

A kis kabinban alszunk, a kikötőben. Szűk a hely, de ez korántsem baj – Julia egész éjjel velem együtt fordul, hozzám simulva alszik. Egy picit horkol, alig hallhatóan. És a ferde foga is megvan még… A szempillája olyan hosszú, mint a fél hüvelykujjam.

Ezek azok a részletek, amelyek mindennél jobban bizonyítják, hogy mások vagyunk tizenöt év elmúltával. Amikor az ember tizenhét, nem gondol arra, hogy melyikük lakásában akar aludni. Tizenhét évesen az ember még a melltartó gyöngyházrózsaszínét sem veszi észre, sem a szeméremdombot fedő csipkeéket. Tizenhét évesen az ember csak a pillanatra koncentrál, nem pedig arra, ami utána következik.

Azt szerettem Juliában – lám, most kimondtam –, hogy senkitől sem függött. Amikor megjelent a Wheelerben a rózsaszínre festett hajával, katonakabátban és bakancsban, ebben nem volt semmi magakelletés. Maga a tény, hogy Julia viszontszeretett, hogy ugyanannyira kezdett tőlem függeni, mint amennyire én függtem tőle, furcsa módon csökkentette a vonzerejét, mert nem volt többé tökéletesen független lény.

Én pedig a világ minden kincséért sem szerettem volna éppen az lenni, aki megfosztja ettől az erényétől.

Julia után nem volt túl sok nő az életemben. Legalábbis egynek a nevére sem emlékszem, annyira nem számítottak. Túl nagy energia befektetés lett volna fenntartani a hamis látszatokat, ezért inkább a gyávák rögös útját választottam: az egyéjszakás kalandokat. A szükségből erényt kovácsoltam, és kiszolgáltatottságom miatt az egészség és az érzelmek terén egész ügyes menekülési taktikákat fejlesztettem ki.

Most éjjel vagy féltucat alkalmam nyílt volna a megfutamodásra, s amíg Julia aludt, komolyan fontolóra is vettem, hogy egy üzenetet tűzök a párnájára, vagy a cseresznyeszín rúzsával firkantok valamit a fedélzetre. És mégis – a menekülési vágy sokkal gyengébb volt bennem, mint az a késztetés, hogy várjak még egy percet, még egy órácskát.

Bíró, aki briósként összetekeredve aludt, felemeli a fejét. Egy icipicit nyüszít, és én teljesen értem a lelkét. Kibontakozom Julia hajzuhatagából, és kicsusszanok az ágyból. Julia befészkeli magát az előmelegített helyre.

Esküszöm, ez a mozdulat ajzószerként hat rám…

Ahelyett, hogy a természetes ösztöneimet követném, és betelefonálnék, hogy beteg vagyok, mert leütött a lábamról valami lappangó fertőzés, és kérném a bírósági írnokot, ütemezze át a tárgyalás időpontját, hogy az egész napot ágyban tölthessem – szóval, ehelyett nadrágot húzok, és felmegyek a fedélzetre. Szeretnék előbb beérni a bíróságra, mint Anna, és előtte még haza kell mennem lezuhanyozni, átöltözni. Juliának itt hagyom a kocsikulcsomat, én hazáig sétálok, közel van a lakás. Bíróval már úton vagyunk, amikor rájövök, hogy a korábbi kialvatlanul megélt reggelekkel ellentétben, amikor egy-egy nőt otthagytam az ágyban, most nem tettem ki semmilyen vigaszajándékot Juliának, hogy enyhítsem az egyedül ébredés elhagyatottságát.

Ez vajon csak figyelmetlenség? – tűnődöm. Vagy egészen idáig Julia visszatértére vártam, hogy végre felnőttként viselkedhessem?

A Garrahy-ház elé érkezve Bíróval át kell küzdenünk magunkat a riporterek hadán, akik már felsorakoztak a „nagy eseményre”. Mikrofonokat tolnak az arcomba, és még Bíró lábára is rálépnek a tülekedésben. Ha Anna meglátja ezt a hordát, azonnal elszalad.

A főkapun belépve intek Vemnek. – Kerítsen nekünk biztonsági őröket, jó? – szólok neki. – Különben ezek élve felfalják a tanúkat.

Aztán meglátom Sara Fitzgeraldot, aki már benn várakozik. Olyan kosztüm van rajta, amely valószínűleg abban a műanyag tasakban töltötte az elmúlt tíz évet a szekrényben, amiben

hazahozták a tisztítóból; a haja szigorúan hátrafésülve, kontyba tűzve a tarkóján. Nincs nála aktatáska, csak egy hátizsák. – Jó reggelt – mondom kimérten.

Az ajtó felpattan, Brian siet be, Sarára néz, majd rám. – Hol van Anna?

Sara feléje lép egyet. – Nem együtt jöttetek?

– Mikor visszaértem az állomásra a hajnali ötös riasztásról, már elment. Hagyott egy üzenetet, hogy itt találkozunk. – Az ajtó felé pillant, amely mögött ott vannak a hiénák.

Megint zaj odakint, pattan a gyűrű, és mintha a kérdések-kiáltások áradata sodorná be, Julia jelenik meg az ajtóban. Lesimítja a haját, megpróbál úrrá lenni a vonásain, de egy pillantást vet rám, s fegyelmezettsége újra elvész.

– Megkeresem – mondom.

– Nem, én megyek! – csattan föl Sara.

Julia az arcunkat pásztázza. – Kit kell megkeresni?

– Anna még nem érkezett meg – magyarázom.

Rájövök, hogy tudom is, hol van. Ebben a pillanatban Sara szemén látom, hogy ő is tudja, és hagyja, hogy átvegyem a kezdeményezést. Az ajtó felé indulok, Julia megragadja a karomat, és a kezembe nyomja a kocsikulcsot. – Most már érted, hogy miért nem lesz jó vége…?

Szembe fordulok vele. – Julia, majd megbeszéljük a kettőnk dolgát, de ez most nem a legjobb pillanat…

– Én Annáról beszélek, Campbell! Egyfolytában mellébeszél, fogalma sincs, mit akar! Még a saját tárgyalására sem jön el. Ebből mire következtetsz?

– Hogy mindenki megijed olykor – zárom le a párbeszédet, s a figyelmeztetés mindenkinek szól. Én megmondtam…

A kórházi szoba ablakán a sötétítők el vannak húzva, de így is látom Kate Fitzgerald arcának éteri sápadtságát. A kék erek a bőre alatt mintha a végső útvonaltérképet rajzolnák a még lehetséges orvosi teendők számára. Az ágy végében Anna fekszik összegömbölyödve.

Bírót az ajtó elé ültetem, a folyosóra. Odabent az ágy mellé guggolok. – Anna, ideje mennünk.

Nyílik az ajtó, s arra számítok, hogy Sara Fitzgerald jön be, vagy egy orvos a műszereivel. Megdöbbenésemre Jesse áll az ajtóban. – Hali – mondja, mintha régi barátok volnánk.

Hogy került ez ide? Majdnem kibukik belőlem a kérdés, de rájövök, hogy nem akarom hallani a választ. – A bíróságra megyünk éppen. Elvigyünk? – kérdem szárazon.

– Nem, kösz. Gondoltam, ha úgyis mindenki ott van, akkor én itt maradok vele. – A szeme Kate-re tapad. – Úgy néz ki, mint a mosott szar.

– Mit vártál, haldoklik! – ül fel Anna, már teljesen éberen. Meglepve nézek az ügyfelemre. Én aztán igazán tudom, jobban, mint bárki, hogy a lelki mozgatórugók sokszor egészen mások, mint hisszük, mégis úgy érzem, még mindig nem tudom Annát megfejteni. – Mennünk kell.

A kocsiban Anna ül mellettem, Bíró hátul. Elkezd holmi őrült eseteket sorolni nekem, amelyeket az interneten olvasott, hogy például egy fickót 1876-ban törvényileg eltiltottak attól, hogy a bátyja földjén eredő folyóból vizet vegyen, pedig ez azzal járt, hogy a termése kipusztul. – Mit csinál? – kérdi, mikor szándékosan nem fordulok be a bíróság felé.

Ehelyett megállok egy közeli parknál. Egy nagyseggű lány kocog el mellettünk, kezében egy apró, bodorított kutya póráza. Az eb inkább látszik macskának, mint kutyának. – El fogunk késni – szólal meg Anna némi hallgatás után.

– Már elkéstünk. Figyelj, Anna, mi folyik itt?

Rám néz azzal a szándékosan undok tinédzserpillantással, amely azt sugallja, hogy akivel beszél, az nem ugyanannak a majomnak a leszármazottja az evolúcióban, mint ő. – Mi folyna, megyünk a bíróságra, nem?

– Nem ezt kérdeztem. Azt szeretném tudni, hogy *miért* megyünk oda.

– Hát, Campbell, ha nem is volt ott a jogi suliban az első napon, azt talán tudja, hogy mi folyik, ha valaki pert indít…

Farkasszemet nézünk, nem hagyom, hogy hülyének nézzen. – Anna, miért megyünk most a bíróságra?

A szeme sem rebben. – Mire van a kutya?

Ujjaimmal a kormánykeréken dobolok, és kinézek a parkra. Ahol az előbb a kocogó volt, most egy nő babakocsit tol, és ügyet sem vet a gyerkőcre, aki mindent megtesz, hogy menet közben kimásszon a helyéről. Egy madárraj röppen fel egy fáról. – Erről nem beszélek senkivel – mondom.

– Én nem vagyok senki.

Mély lélegzetet veszek. – Régen, nagyon régen beteg lettem, és kaptam egy fülfertőzést. Valamiért nem hatott a gyógyszer, és a hallóidegek károsodtak. A bal fülemre teljesen süket vagyok. Nem nagy ügy, de hosszú távon zavaró, mert bizonyos helyzeteket nem tudok uralni. Például hallom, ha jön egy kocsi, de nem tudom megmondani, hogy melyik irányból, tudod? Vagy áll valaki mögöttem a boltban, nem fér el mellettem a polcok között, és nem hallom, hogy szól. Bíró be van tanítva, hogy ilyenkor fülem helyett a fülem legyen. – Kicsit habozva teszem hozzá: – Nem szeretem, ha sajnálnak. Na tessék, ez a nagy titok.

Anna fürkészően néz rám. – Azért mentem el akkor az irodájába, mert azt akartam, hogy egyszer az életben valami rólam szóljon, ne pedig Kate-ről.

Ez az önző vallomás azonban olyan fura közönnyel szalad ki belőle, hogy sehogy se stimmel. Ez a per sose arról szólt, hogy Anna a testvére halálát kívánja, csak arról, hogy egész egyszerűen élni akar, végre normálisan. – Hazudsz.

Anna összefonja a karját. – Hát nem én kezdtem… Maga tökéletesen hall.

– Te meg égetnivaló vagy. – Kitör belőlem a nevetés. – Egész olyan vagy, mint én.

– És ez jót jelent? – kérdi Anna, de már mosolyog.

A park egyre zsúfoltabb. Egy óvodai csoport özönli el az utakat, összekötő szalagot fognak, mint egy falka szánhúzó kutya; két nevelőt vonszolnak maguk után. Valaki elhúz mellettünk versenykerékpáron, az amerikai posta színeiben. – Na, gyere, meghívlak reggelizni.

– De elkésünk…

Vállat vonok: – Kit zavar?

DeSalvo bíró nincs jókedvében – kis körutunk Annával másfél órával tolta ki a tárgyalás kezdetét. Haragosan néz rám, amint én meg Bíró besietünk a szobájába a tárgyalás előtti megbeszélésre. – Bíró úr, elnézését kérem. Akadt egy kis állatorvosi problémánk.

Inkább érzem, mint látom, hogy Sara álla leesik. – Az ügyvédnő mást jelzett nekem… – közli DeSalvo.

Egyenesen a szeme közé nézek. – Pedig így történt. Anna volt olyan kedves, és segített nyugtatgatni a kutyát, amíg eltávolították az üvegszilánkot a mancsából.

Látom a bírón, gyanakszik. Mivel azonban törvények vannak a hátrányos helyzetűek védelmében, a legvégsőkig kihasználom a helyzetet. Semmit sem szeretnék kevésbé, minthogy Annát okolja a késedelemért. – Van-e valami mód rá, hogy tárgyalás nélkül megoldjuk a dolgot? – kérdi.

– Sajnos, nincs. – Ha Anna nem avat is be a titkaiba, amelyeket tiszteletben kell tartanom, de végig kívánja vinni az ügyet, bármi legyen is a motivációja.

A bíró tudomásul veszi a válaszomat. – Mrs. Fitzgerald, ha nem tévedek, ön még jogászként képviseli önmagát, igaz?

– Igen, uram – feleli Sara.

– Akkor a következőket mondanám… – DeSalvo bíró mindkettőnkre rápillant. – Ez családjogi bíróság, kollégák. És itt – különösen ilyen jellegű tárgyalásokon – szeretem kissé lazábban kezelni a bizonyítékok előterjesztését, mert nem akarok heves szópárbajokat. Ki tudom szűrni a hallottakból, hogy mit fogadok el bizonyítékként, és mit nem. Ha egy-egy érvelés nagyon elfogadhatatlannak tűnik, akkor tiltakozzanak nyugodtan, ám azt szeretném, hogy gyorsan és felesleges formaságok nélkül essünk túl a meghallgatáson. – Rám néz. – Azt szeretném, hogy ez az egész mindenki számára csak annyira legyen fájdalmas, amennyire ez elkerülhetetlen.

A tárgyalóterembe indulunk, amely kisebb, mint a büntetőperekben használt terem, de így is eléggé megfélemlítő. Útközben beugrom a váróba Annáért, hogy bekísérjem a terembe, s ahogy

együtt belépünk, lecövekel. A hatalmas, faburkolatos falakra, a széksorokra, a padokra néz. – Campbell – suttogja –, ugye, nem kell kiállnom oda beszélni?

Az a helyzet, hogy a bíró minden bizonnyal szeretné hallani őt személyesen. Még ha Julia mellette érvel is, még ha Brian kijelenti is, hogy Anna mellett áll, DeSalvo bíró akkor is dönthet úgy, hogy szeretné őt személyesen meghallgatni. Ha viszont ezt most kerek perec a szemébe mondom, akkor felizgatom, úgy pedig nem lehet elkezdeni egy tárgyalást.

Arra gondolok, hogy a kocsiban hazugnak nevezett. Két oka van, ha az ember nem mondja meg az igazat – vagy mert a hazugság révén megkapja, amit akar, vagy mert a hazugsággal megvédi a másikat valamitől. Most mindkét okból felelem Annának, amit felelek: – Nos, hát, nem hinném, hogy sor kerül rá.

– Bíró úr – kezdem. – Tudom, hogy nem szokás, de van valami, amit el szeretnék mondani, mielőtt szólítanám az első tanút.

DeSalvo bíró sóhajt. – Nem épp azt kértem, hogy mellőzzük az efféle szertartásokat?

– Uram, nem kérném a lehetőséget, ha nem tartanám fontosnak a mondandómat.

– Legyen gyors – adja meg DeSalvo az engedélyt.

Felállok, és a tanúk padjához lépek. – Bíró úr, Anna Fitzgerald egész életében a nővére, Kate Fitzgerald, és nem a saját érdekében állt orvosi kezelés alatt. Senki sem vonja kétségbe Sara Fitzgerald szeretetét valamennyi gyermeke iránt, illetve senki sem kérdőjelezi meg a döntéseket, amelyeket Kate életének meghosszabbítása érdekében hozott meg. Ma azonban mégiscsak kétségbe kell vonnunk néhány döntésének helyességét, amelyek az itt jelenlévő gyermekét érintik.

Megfordulok, és látom, hogy Julia élesen figyel. Hirtelen eszembe jut az a hajdani etikai lecke, és már tudom, mivel folytassam. – Talán emlékeznek arra a tűzoltóperre, amely nemrég zajlott le a massachusettsi Worcesterben. Hatan haltak meg egy tűzben, amelyet egy hajléktalan nő okozott. A nő tudta, hogy tűz van, elhagyta az épületet, de nem értesítette a 911-et, mert attól tartott, bajba kerül. Aznap éjjel hat férfi halt meg, ám az államügyész nem ítélhette el a nőt, mert Amerikában – még ha a következmények tragikusak is –, a törvény előtt senki sem felelős mások testi épségéért. Nem vagyunk kötelesek segíteni a bajbajutottakon. Akkor sem, ha tüzet okoztunk, ha járókelőként egy autóroncsot látunk, és akkor sem, ha genetikailag tökéletes donorja lehetünk valakinek.

Megint Juliára nézek. – Azért vagyunk ma itt, mert a jogrendszerünkben nem mindig esik egybe a „jogszerű” és az „erkölcsös”. Olykor könnyű megkülönböztetni e kettőt. Ám előfordul, különösen, ha a kettő konfliktusba kerül, hogy a rossz jónak tűnik, a jó pedig rossznak. – Visszasétálok a helyemre, és megállok a székem előtt. – Azért vagyunk ma itt – fejezem be –, hogy ez a tárgyalás segítsen bennünket kissé tisztábban látni.

Az első tanúm az ellenérdekelt fél jogi képviselője. Figyelem, ahogy Sara bizonytalanul lépdel a tanúk padja felé, mint egy tengerész a szárazföldön. Leereszkedik a székbe, s miközben felesketik, le nem veszi a szemét Annáról.

– Bíró úr, engedelmet kérek, hogy úgy kérdezhessem Mrs. Fitzgeraldot mint a vádakat tagadó tanút!

A bíró összevonja a szemöldökét. – Mr. Alexander, nagyon remélem, hogy ön is, és Mrs. Fitzgerald is meg fogja őrizni a higgadtságát.

– Értettem, Bíró úr. – Sarához lépek. – Megmondaná a nevét? Egy picit felszegi a fejét. – Sara Crofton Fitzgerald.

– Ön az édesanyja Anna Fitzgerald kiskorúnak?

– Igen, csakúgy, mint Kate-nek és Jesse-nek.

– Megfelel-e a valóságnak, hogy lányát, Kate-et kétéves korában akut promyelocitás leukémiával diagnosztizálták?

– Megfelel.

– Akkoriban ön és a férje elhatározták, hogy nemzenek egy gyermeket, akit genetikailag úgy programoznak, hogy Kate számára, a gyógyulása érdekében megfelelő donor lehessen?

Sara arcvonásai megkeményednek. – Én nem ezekkel a szavakkal mondanám, de valóban, ez a rövid története Anna fogantatásának. Azt terveztük, hogy Anna köldökvérét használjuk transzfúziós célra.

– Miért nem próbáltak a családon kívül donort találni?

– Mert az sokkal kockázatosabb megoldás. A halálozás kockázata sokkal nagyobb lett volna egy Kate-tel rokonságban nem álló donor esetében.

– Anna hány éves volt tehát, amikor először adott szervet vagy egyebet a nővére számára?

– Kate egy hónappal Anna születése után kapta a transzfúziót. Megcsóválom a fejem. – Nem azt kérdeztem, hogy Kate mikor kapta, hanem hogy Anna mikor vált donorrá. A köldökvért a születése utáni percekben vették le, igaz?

– Így van – mondja Sara – , de Anna ennek nem is volt a tudatában.

– Hány éves volt Anna a következő alkalommal, amikor a testéből adott valamit Kate számára?

Sara arca megrándul, ahogy számítottam. – Ötéves volt, amikor limfocitákra volt szükség.

– Ez mivel jár?

– Vért vettek a karjából.

– Ön Anna engedélyével hagyta, hogy tűt szúrjanak a lánya karjába?

– Megkértem őt, hogy segítsen a testvérén.

– Igaz, hogy valakinek le kellett fognia Annát, hogy beleszúrhassák a tűt a karjába?

Sara Annára néz, és lehunyja a szemét. – Igen.

– És ön ezt önkéntes részvételnek mondja, asszonyom? – A szemem sarkából látom, hogy DeSalvo arca elborul. – Az első alkalommal, amikor limfocitákra volt szükség, és vért vettek Annától, járt ez valamiféle mellékhatással?

– Volt egy kis véraláfutás a karján, meg némi sajgás utána…

– Mennyi idő telt el a következő vérvételig?

– Egy hónap.

– Akkor is le kellett fogni Annát a vérvételhez?

– Igen, de…

– Mik voltak akkor a mellékhatások?

– Ugyanazok. – Sara tiltakozón megrázza a fejét. – Ön nem érti… Nem arról volt szó, hogy nem érzékeltem, milyen Annának átesni egy-egy ilyen beavatkozáson. Nem számít, hogy az embernek melyik gyereke kerül ilyen helyzetbe – ez mindig, minden alkalommal megviseli az embert.

– És mégis, Mrs. Fitzgerald, valahogy túltette magát ezen az érzésen – mondom –, mert Annától harmadszorra is vért vettek.

– Mert ennyi vérvétel kellett a szükséges limfocita-mennyiség eléréséhez – mondja Sara. – Ez nem előre kiszámítható dolog.

– Hány éves volt Anna az ezt követő beavatkozás idején, amely Kate érdekében vált szükségessé?

– Kate kilencévesen kiütéses fertőzést kapott, és…

– Ismét nem ezt kérdeztem. Azt szeretném tudni, mi történt Annával, amikor hatéves volt.

– Granulocitákra volt szükség a fertőzés legyőzéséhez, és az eljárás nagyjából olyan, mint amikor limfocitákról van szó.

– Vagyis újabb tűszúrás?

– Igen.

– Megkérdezte, hogy jószántából adja-e a granulocitákat?

Sara nem válaszol.

– Mrs. Fitzgerald…? – nógatja a bíró.

Sara a lányához fordul, könyörgően: – Anna, tudod, ugye, hogy mi sosem akartunk neked fájdalmat okozni? Mindnyájunknak fájt, ami veled történt. Mikor te kívülről sérültél, mi belül…

– Mrs. Fitzgerald – lépek közé és Anna közé. – *Megkérdezte őt?*

– Kérem, ne tegye ezt – mondja Sara. – Mindnyájan tudjuk, mi és hogyan zajlott. Alávetem magam bárminek, amit csak kitalál a keresztre feszítésem során, de ezt most inkább ugorjuk át.

– Merthogy rossz hallani, és újra szembesülni vele, ugye? – Tudom, hogy vékony jégen járok, de mögöttem ott ül Anna, és szeretném, ha értené, hogy én itt és most kiállok érte. – Így, egy csokorba gyűjtve a tényeket, nem is hangzanak olyan ártalmatlannak, nem igaz?

– Mr. Alexander, hová akar kilyukadni? – mondja DeSalvo. – Tudatában vagyok, hogy Anna hány efféle beavatkozáson esett át.

– Bíró úr, eddig Kate kórtörténete állt a rendelkezésünkre csupán, nem pedig Annáé!

DeSalvo bíró elnéz kettőnk között a messzeségbe. – Fogja rövidre, ügyvéd úr.

Sarához fordulok. – Csontvelő-transzplantáció – szólal meg fahangon, pedig még fel sem tettem a kérdést. – Elaltatták, mert még kicsi volt, és a tűt a csípőlapátjába szúrták, hogy levegyék a csontvelőt.

– Ez egyetlen tűszúrás volt, mint az előzőek? – kérdem.

– Nem – mondja Sara halkan. – Körülbelül tizenöt.

– Bele a csontba?

– Igen.

– Mik voltak az Annát érintő mellékhatások ez alkalommal?

– Fájdalmai voltak, csillapítókat kapott.

– Tehát ezúttal Annának a kórházban kellett maradnia, és ő maga is gyógyszerre szorult?

Sarának beletelik egy kis időbe, míg összeszedi magát. – Elmondták nekem, hogy a csontvelő-átültetés a donor szempontjából nem különösképpen agresszív beavatkozás. Lehet, hogy kapva-kaptam azon, hogy ezt hallom, lehet, hogy e szavakra volt szükségem, és az is lehet, hogy nem voltam Annával eléggé együttérző, mert annyira el voltam foglalva Kate-tel. Azt viszont egészen biztosan tudom, hogy – mint ahogy bárki más a családunkban – Anna a lelke legmélyéből kívánta, hogy a nővére meggyógyuljon.

– Hát hogyne – felelem. – Mert akkor abbamaradt volna a tűszurkálás.

– Elég volt, Mr. Alexander – vág közbe DeSalvo.

– Egy pillanat – szólal meg Sara. – Valamit szeretnék mondani. – Felém fordul. – Azt hiszi, mindent szavakba lehet foglalni, és feketén-fehéren megítélni. Mintha ez ilyen egyszerű volna. Ön azonban csak az egyik lányomat képviseli, Mr. Alexander, és csupán itt, a tárgyalóteremben. Én mindkét lányom érdekeit egyformán képviselem – mindig, mindenütt, minden körülmények között. Mindkettőjüket egyformán szeretem is, mindig és minden körülmények között.

– De az imént ön elismerte, hogy a kérdéses döntések során mindig Kate egészségét tartotta szem előtt, nem pedig Annáét – mutatok rá az ellentmondásra. – Akkor hogyan állíthatja, hogy egyformán szereti mindkettőjüket? Miért mondja, hogy egyik gyermekét sem részesítette előnyben, amikor döntést hozott?

– És ön most nem részrehajlást vár el tőlem? – kérdezi Sara. – Hogy kedvezzek valamelyiküknek – csak most éppen a másiknak?

ANNA

Gyerekkorunkban megvan a saját nyelvünk, ami nem olyan, mint a francia vagy a spanyol vagy bármi, amit elkezdünk negyedikben. Úgy születünk, hogy ezt tudjuk de aztán el is veszítjük. Hétéves kor alatt mindenki folyékonyan beszéli a „ha” nyelvet. Töltsél csak el egy kis időt egy 100 centisnél nem magasabb egyénnel, és meglátod! Mi lenne, ha egy hatalmas madárpók mászna elő abból a lyukból ott, a fejed fölött, és jól nyakon csípne? Mi lenne, ha az egyetlen ellenmérget egy hegytetején őriznék bezárva? Mi lenne, ha túlélnéd a pókharapást, de úgy, hogy csak a szemhéjadat tudnád mozgatni, és pislogással kéne kimorzéznod az ábécét? Az már nem számít igazán, hogy milyen messzire jutsz a kitalálósdiban, a lényeg, hogy ebben a világban még minden lehetséges. A gyerekek úgy gondolkoznak, hogy tárva-nyitva vannak a világra, és szerintem akkor lesznek felnőttek, amikor lassan becsukódnak.

Az első szünetben Campbell elvisz egy konferenciaterembe, ahol nyugalom van, mert nincs senki, és hoz nekem egy kólát. Nem elég hideg.

– Szóval – kezdi –, szerinted hogy állunk?

A tárgyalóteremben tök fura lenni. Mintha kísértetté változtam volna – látom, hogy mi folyik, de még ha volna is kedvem beszélni, nem hallaná senki, amit mondok. És akkor még adjuk hozzá azt a bizarr dolgot, hogy mindenki rólam, az életemről beszél, mintha nem látnák, hogy ott ülök – szürreális kis világ.

Campbell felpattintja a 7 Up-ját, és leül velem szemben. Egy kicsit kiönt belőle egy papírpohárba Bírónak, aztán hosszan iszik.

– Megjegyzés? – mondja. – Kérdés? Gátlástalan szembedicsérés az ügyességemért?

Vállat vonok. – Hát nem ilyennek képzeltem. – Ezt hogy értsem?

– Azt hiszem, az elején arra számítottam, hogy biztosan fogom érezni, hogy igazam van. De aztán ahogy az anyám ott ült, és maga feltette azt a sok kérdést… – Felnézek rá. – Amikor ő azt mondta, hogy ez nem ilyen egyszerű… Igaza volt.

Mi lenne, ha én volnék a beteg? Mi lenne, ha Kate-nek kéne azt csinálnia, amit nekem? Mi lenne, ha egy nap a csontvelő vagy a valamilyen vérsejt beindul, és akkor kész, vége ennek az egésznek? Mi lenne, ha egy nap úgy nézhetnék vissza a múltamra, hogy jó érzésem lenne, nem pedig bűntudatom miatta? És mi van, ha a bíró úgy gondolja, hogy nincs igazam?

És ha úgy gondolja, hogy igazam van?!

Egy kérdésre se tudom a választ, és ez azt jelenti, hogy akár akarom, akár nem, de kezdek felnőtt lenni.

– Anna! – szól Campbell, feláll, és az asztalt megkerülve hozzám lép. – Ez most nem a legjobb időpont arra, hogy meggondold magad.

– Nem gondoltam meg magam. – Az üdítős dobozt a két tenyerem között hengergetem. – Csak az jutott eszembe, hogy ha nyerünk is, akkor sem győzünk.

Tizenkét éves korom óta bébicsőszködni járok egy ikerpárhoz, akik az utcánkban laknak. Még csak hatévesek, nem szeretik a sötétet, ezért általában a két ágy között kötök ki este, egy kisszéken, ami olyan, mint egy vaskos elefántláb, körmökkel meg minden. Mindig elámulok azon, ahogy egy gyerek egyik pillanatról a másikra kikattintja magán a főkapcsolót – nem számít, hogy éppen a függönyön mászik-e föl, vagy mit csinál, puff, öt perc múlva ki van nyúlva. Én is ilyen voltam? Nem emlékszem, és ettől a saját ősömnek kezdem magam érezni.

Általában nem egyszerre alszanak el, és aki ébren marad, elkezdi: – Anna, hány év múlva vezethetek?

– Tíz – mondom.

– És te?

– Én három év múlva.

Aztán a beszélgetés úgy szövődik tovább, mint egy pókháló: milyen kocsit vennék; mi leszek, ha nagy leszek; mekkora szívás mindennap házi feladatot kapni felsőben. Mindig igyekeznek egy kicsit huncutkodni alvás helyett. Néha belemegyek a mókába, de többnyire rájuk szólok, hogy most már aludj. Olyan üresség támad a gyomromban ilyenkor – mert meg tudnám mondani nekik, mire számíthatnak az életben, de ez úgy hangzana, mint egy „én megmondtam előre" típusú szülői figyelmeztetés.

A második tanú, akit Campbell szólít, dr. Bergen, a Providence Kórház orvosetikai bizottságának a főnöke. Őszes haja van, és az arca olyan homorú kétoldalt, mint egy krumpli. Meglepően alacsony, főleg ahhoz képest, hogy egy óráig sorolja a címeit.

– Dr. Bergen, mi az az etikai bizottság? – kezdi Campbell.

– Egy orvosokból, diplomás nővérekből, papokból, etikával és tudománnyal foglalkozó szakemberekből álló csapat, amely egyes eseteket vizsgál a páciensek jogainak védelme céljából. A mi bizottságunk, a Western Bioethics hat elvet követ. – Az ujjain számolja, ahogy mondja: – Autonómia, azaz annak az elve, hogy tizennyolc éven felüliek megtagadhatnak bármiféle beavatkozást. Az igazság tisztelete, amely lényegében az információk birtokában kimondott beleegyezést jelenti. Korrektség – vagyis az egészségügyi szolgáltató hűen végzi a feladatait. Jóakarat – azt tenni, ami a betegnek az érdekeit leginkább szolgálja. Nem ártani – vagyis ha használni már nem tudunk, akkor nem szabad kárt okozni, mint például nagyműtétet végezni egy végstádiumú betegen, aki 102 éves. Végül az egyenlő bánásmód elve – egy pácienst sem érhet semmiféle hátrányos megkülönböztetés a kezelések során.

– Mit tesz az etikai bizottság?

– Általában akkor hívnak össze bennünket, ha konfliktus merül fel a betegellátás során. Például egy orvos úgy véli, hogy a betegnek érdeke, hogy egy különleges feltételeket igénylő kezelést folytassanak, és a család ezt ellenzi, vagy éppen fordítva.

– Ezek szerint ön nem minden kezelésről értesül, amely a kórházban zajlik?

– Nem. Csak panasz esetén, vagy ha az érintett orvos konzultációt kér. Akkor áttekintjük az esetet, és ajánlásokat adunk.

– Nem döntenek?

– Nem – szögezi le dr. Bergen.

– És mi van akkor, ha a panasztévő kiskorú? – kérdezi Campbell.

– A beleegyezésük nem szükséges mindaddig, amíg nem töltötték be a tizenhárom évet. A szülőkre bízzuk addig, hogy meghozzák a legjobb döntéseket a gyermekük számára.

– És mi van, ha erre nem képesek?

Dr. Bergen pislog. – Úgy érti, hogy fizikailag nincsenek jelen?

– Nem. Úgy értem, hogy ők, mondjuk, egy más rendszer szerint gondolkodnak, más érdekek mentén, s emiatt némiképp csökken az arra való képességük, hogy a szóban forgó gyermek érdekében meghozhassák a legjobb döntést.

Az anyám feláll. – Tiltakozom – mondja. – Ez csak spekuláció.

– Elfogadom – mondja DeSalvo bíró.

Campbell pillanatnyi megingás nélkül fordul vissza a tanúhoz: – A szülők jogosultak a gyermek helyett dönteni egészségügyi kérdésekben a gyermek tizennyolc éves koráig?

Hát, erre én is válaszolhatnék. Persze, hogy a szülők döntenek mindenben, hacsak az ember nem olyan, mint Jesse, aki mindent megtett azért, hogy elérje, inkább ne is akarjanak tudni a létezéséről.

– Jogi értelemben igen – mondja dr. Bergen. – Ugyanakkor, ha egy gyermek eléri a kamaszkort, nos, akkor, ha formálisan nem is, de bele kell egyeznie az őt érintő beavatkozásba, még ha a szülei alá is írták a beleegyező nyilatkozatot.

Ez a szabály szerintem épp annyit ér, mint az, amelyik a gyalogosoknak megtiltja, hogy átmenjenek az út túloldalára ott, ahol nincs zebra. Mindenki tudja, hogy elvileg nem szabad, ez mégsem tart vissza senkit.

Dr. Bergen még mindig beszél. – Abban a ritka esetben, ha egy felnőtt és a kamaszkorú beteg véleménye eltér, az etikai bizottság számos dolgot vesz figyelembe: hogy a beavatkozás mindent egybevetve vajon a beteg jól felfogott érdekében áll-e; mérlegeli az esélyeket és a kockázatokat; figyelembe veszi a kamasz életkorát, érettségét és az érveket, amelyeket előad.

– Az etikai bizottság a Providence Kórházban valaha ülésezett Kate Fitzgerald ügyében? – kérdezi Campbell.

– Két alkalommal is – mondja dr. Bergen. – Az első esetben, 2002-ben arról volt szó, hogy végrehajtsák-e az ő esetében a perifériás őssejt-transzfúziót, miután a csontvelő-transzplantáció és sok más beavatkozás eredménytelennek bizonyult. A második esetben, amely nemrég volt, arról volt szó, hogy vajon jól szolgálná-e az érdekeit egy veseátültetés.

– És mire jutottak, dr. Bergen?

– A perifériás őssejt-transzfúziót annak idején javasoltuk. Ami a vesét illeti, a bizottság megosztott volt ebben a kérdésben.

– Kifejtené részletesebben?

– Többen úgy véltük, a jelenlegi helyzetben a páciens egészsége annyira meggyengült, hogy egy ilyen nagyságrendű beavatkozás több kárt okozna, mint amennyi haszonnal járna. Mások szerint viszont a transzplantáció nélkül elkerülhetetlen a halál, tehát az esély nagyobb, mint a kockázat.

– Ilyen esetben, amikor a bizottság véleménye megoszlik, kinek a szava dönt?

– Kate esetében, lévén kiskorúról szó, a szülei döntenek.

– A két eset bármelyikében, amikor Kate orvosi kezelését vitatták meg, esett-e szó a donort érintő kockázatokról?

– Nem ez volt akkor a vita tárgya, és…

– Kell-e a donor, Anna Fitzgerald beleegyezése?

Dr. Bergen rám néz, kicsit sajnálkozva, ami még rosszabb, mintha azt gondolná, egy szörnyeteg vagyok, hogy bepereltem a szüleimet Megrázza a fejét. – Mondanom sem kell, hogy ebben az országban nincs egy olyan kórház sem, amely kivenné egy gyerek veséjét, aki nem akar donor lenni.

– Tehát ha Anna tiltakozik a vesedonációt illető döntés ellen, elvileg az ön asztalára kerül az ügy?

– Nos, hát…

– Odakerült az ügy az ön asztalára, doktor úr?

– Nem.

Campbell a doktor felé lépdel. – És meg tudná mondani, hogy miért?

– Azért, mert ő nem kezelt betege a kórháznak.

– Valóban? – Campbell elővesz egy halom papírt az aktatáskájából, és odanyújtja előbb a bírónak, aztán dr. Bergennek. – Ezek Anna Fitzgerald orvosi leletei a Providence Kórházból – az elmúlt tizenhárom év termése. Ha nem volt kezelt beteg, akkor ezek miért léteznek?

Dr. Bergen átlapozza az anyagot. – Jó néhány invazív beavatkozáson esett át – ismeri el.

Gyerünk, Campbell, gondolom, bár én nem hiszek a lovagokban, akik bajba jutott hölgyeken segítenek, de esküszöm, egy kicsit ilyen hangulata van a dolognak… – Nem gondolja, hogy furcsa – tekintettel ennek a dokumentációnak a mennyiségére, és arra is, hogy egyáltalán létezik ilyen dokumentáció –, hogy az elmúlt tizenhárom évben az etikai bizottság egyetlen egyszer sem ülésezett Anna ügyében?

– Mi annak tudatában voltunk, hogy Anna önként vállalná a beavatkozást.

– Ezzel azt állítja, hogy ha Anna előzetesen kijelenti, nem kíván se limfocitákat, se granulocitákat, se köldökvért, de még egy elsősegély-készletét sem adni a hátizsákjából – akkor az etikai bizottság másként dönt?

– Tudom, hová akar kilyukadni, Mr. Alexander – felel a pszichiáter hidegen. – Az a probléma, hogy effajta orvosi eset eddig még nem létezett. Nincs precedens, amihez tarthatnánk magunkat. Annyit tehetünk, hogy megpróbáljuk kitapogatni a helyes utat.

– A bizottságnak nem éppen az a feladata, hogy olyan ügyeket vizsgáljon, amelyek korábban nem léteztek?

– Nos, hát… Igen.

– Dr. Bergen, szakorvosi tapasztalata birtokában etikailag helyénvalónak vélte volna, hogy Anna Fitzgerald véleményét kikérjék az elmúlt tizenhárom év során az ő testét érintő beavatkozások kapcsán?

– Tiltakozom – szól közbe az anyám.

A bíró az állát dörzsölgeti. – Szeretném hallani…

Dr. Bergen megint rám pillant. – Őszintén szólva én már azelőtt ellene szavaztam, hogy Anna vesét adjon, hogy tudtam volna az ő tiltakozásáról. Nem hiszem, hogy Kate túlélné a transzplantációt, tehát Anna fölöslegesen esne át egy súlyos operáción. Ezt leszámítva ugyanakkor úgy gondolom, az egyéb beavatkozások kockázata csekély ahhoz viszonyítva, hogy mit nyer vele a család egésze, ezért támogatom Fitzgeraldék Annát érintő többi döntését.

Campbell úgy tesz, mint aki mérlegeli a hallottakat. – Dr. Bergen, ön milyen autót vezet?

– Egy Porschét.

– Gondolom, elégedett vele.

– Mondhatjuk – helyesel kimérten a pszichiáter.

– Mi lenne, ha valaki azt mondaná önnek, hogy mondjon le a Porschéjéről most azonnal, mielőtt kilép a tárgyalóteremből, mert DeSalvo bíró élete ettől függ?

– De hát ez nevetséges, ön…

Campbell előrehajol. – És ha nem lenne választása? Ha teszem azt, mától kezdve a pszichiátereknek azt kellene tenniük, amit egy ügyvéd előír a számukra mint saját, jól felfogott érdekükben állót…?

Dr. Bergen égnek emeli a tekintetét. – E drámai felvetés ellenére, Mr. Alexander, a donoroknak vannak alapvető jogaik, és léteznek szabályok erre vonatkozólag az orvostudományban éppen azért, hogy a jótétemények ne tegyék tönkre az önkéntes adakozókat. Az Egyesült Államok történetében hosszú és csúf lista áll rendelkezésünkre azokról a visszaélésekről, amelyeket az úgymond „minden információ birtokában” meghozott döntésekkel kapcsolatban követtek el, és éppen ez vezetett a humán orvosi kísérleteket szabályozó törvények meghozatalához. Ezek mindenkit megvédenek attól, hogy kísérleti nyúlként használhassák őket.

– Akkor azt mondja meg – szólal meg Campbell –, Anna Fitzgerald hogy az ördögbe csúszhatott ki ebből a védőhálóból?

Amikor még csak hét hónapos voltam, volt egy utcabál a környékünkön. Igen, éppen olyan szörnyű, mint sejthető: színezett zselés mázak meg sajttornyok, és a zene, amire táncoltak, valakinek a nappalijából bömbölt, a nyitott ablakon át. Én persze ebből semmire sem emlékszem – engem beleraktak abba a sétálós holdkompba, amit akkoriban még használtak, mert csak később kezdték el a gyerekek felborogatni a holdkompokat és széttörni a fejüket.

Szóval, én egy ilyen járóeszközben bóklásztam az asztalok körül, néztem a többi gyereket, legalábbis így mesélték, amikor valahogy kimentek alólam a cipőim. Az utcánk lejtős, ezért hipp-hopp begyorsult a holdkomp, nem tudtam már megállítani a lábammal. Elhúztam néhány felnőtt mellett, aztán a rendőrségi kordon alatt is, amellyel az utca végét lezárták a bejövő autósforgalom előtt, és siklottam a forgalmas főút felé.

Kate azonban valahogy előtűnt a semmiből, és utánam futott. Elkapta hátul a ruhámat néhány pillanattal azelőtt, hogy egy arra haladó Toyota elcsaphatott volna.

A szomszédok közül egyik-másik mindig felhozza ezt a történetet. Nekem ez arról szól, hogy akkor ő mentett meg engem, és nem fordítva.

Az anyám megkapja a szót, hogy eljátszhassa az ügyvédet. – Dr. Bergen, mióta ismeri a családomat? – kérdezi.

– Immár tíz éve dolgozom a Providence Kórházban.

– És ez alatt a tíz év alatt, amikor Kate kezelése valamiképpen a látókörébe került, mit tett?

– Akciótervet terjesztettem elő a kezelésre vonatkozóan, vagy, ha ez lehetséges volt, alternatív megoldást javasoltam.

– Amikor ezt tette, a jelentésében megemlítette valahol, hogy Annának nem szabadna a beavatkozások részesévé válnia?

– Nem.

– Jelezte valaha, hogy a kezelés Annának kárt okozna?

– Nem.

– Vagy valami módon orvosilag veszélyeztetné?

– Nem.

Lehet, hogy nem is Campbell az a bizonyos lovag… Hanem az anyám.

– Dr. Bergen – folytatja –, vannak gyermekei?

A doktor felpillant. – Egy fiam. Tizenhárom éves.

– Az etikai bizottságban ön elé kerülő esetekbe bepillantott-e valaha is úgy, hogy az érintett beteg helyébe képzelte magát? Vagy még inkább – egy szülő helyébe?

– Igen, volt ilyen eset – feleli dr. Bergen.

– Ha ön az én helyemben volna – mondja az anyám –, és az orvosetikai bizottság átadna önnek egy tervezetet arról a beavatkozásról, amely megmenthetné a fia életét, akkor tovább kérdezősködne tőlük, vagy egyszerűen megragadná a lehetőséget?

Dr. Bergen nem válaszol. Nem is kell, hogy válaszoljon.

DeSalvo bíró elrendel egy második szünetet is. Campbell mond nekem valamit arról, hogy járjunk, és egyenesítsük ki a lábunkat. Úgyhogy megyek utána, közben elhaladok az anyám mellett. Érzem, hogy utánam nyúl, és megfogja a hátamon felcsúszott pólóm alját, hogy betűrje a derekamnál. Utálja azokat a csajokat, akik spagettipántos kis felsőben jönnek iskolába, s a hasuk kint van a csípőnadrágból, mintha táncosválogatásra mennének egy Britney Spears-videóhoz matekóra helyett. Szinte hallom a hangját: „ne mondd nekem, hogy összement a mosásban…”

A mozdulat közepén megáll a keze, mint aki rájött, hogy ezt talán nem kéne most… Megállok, Campbell is megáll. Az anyám elvörösödik. – Bocsánat – mondja.

Én is odanyúlok, ahol a keze van, és betűröm a pólót a farmeromba, ahogy kell. Campbellre nézek: – Kint megvár?

Lerí az arcáról, hogy mit gondol, de csak bólint, és otthagy az anyámmal a széksorok között. Már csaknem egyedül maradtunk a tárgyalóteremben. Előrehajolok, és adok neki egy puszit. – Nagyon klassz voltál, tényleg! – mondom neki, mert nem tudom kimondani, amit igazán szeretnék: hogy az embert mindig meg tudják lepni a szerettei így vagy úgy. Hogy talán nem is attól vagyunk azok, akik vagyunk, hogy mit teszünk nap mint nap; ennél sokkal többet számít, hogy mire vagyunk képesek akkor, amikor senki sem számít rá.

SARA
2002

Kate akkor látja először Taylor Ambrose-t, amikor egymás mellé kerülnek az ambuláns rendelésen; mindketten infúzióra vannak kötve. – Te miért vagy itt? – kérdezi Kate, én meg azonnal felnézek a könyvemből, mert a hosszú évek alatt, amióta ide járunk, Kate az emlékeim szerint még soha senkivel sem próbált beszédbe elegyedni.

A fiú nem sokkal, legfeljebb két évvel idősebb a lányomnál, tizennyolcnak nézem. Barna szeme derűsen jár ide-oda, kopasz fején Bruins feliratú sapka. – A jó kis ingyen koktélok miatt – feleli, és elmélyülnek a gödröcskék az arcán, ahogy mosolyog.

Kate szája is mosolyra húzódik. – A cég ajándéka – mondja, s felnéz a zacskóra, amelyből a véralvadáshoz fontos trombociták áramlanak beléje.

– Taylor vagyok – nyújt kezet a fiú. – Myeloid leukémia.

– Kate. Promyelocitás.

A fiú füttyent egyet, és felvonja a szemöldökét. – Húha, igazi ritkaság vagy – mondja.

Kate végigsimít tüskehaján. – Mint itt mindannyian, nem?

Csodálkozva bámulok – ki ez a fickó, akivel a lányom, lám csak, flörtöl, és ugyan mivel nyűgözte így le az én kicsikémet?

– Trombociták – olvassa le a fiú Kate infúziós tasakjáról. – Javulófélben vagy?

– Úgy néz ki. Ma legalábbis… – Kate felpillant a fiú állványára, az árulkodó fekete zsákocskára, amely a Cytoxant rejti. – Kemón vagy?

– Igen, ma legalábbis. Szóval, Kate vagy… – Taylor még magán viseli a kamaszkor esetlen báját – mint egy kutyakölyök, aki még nem nőtt bele egészen a bőrébe. A térde csontos, keze-lába nagy, a pofacsontja kiáll. Összefonja a karját, az izmai szépen feszülnek. Mikor rájövök, hogy ez szándékos mutatvány, gyorsan lekapom a fejem a könyv mögé, mert elfog a nevethetnék. – És mit csinálsz, Kate, amikor nem itt ücsörögsz, a kórházban?

Kate kicsit töpreng, aztán lassan mosoly terül szét az arcán, hogy a szeme is felfénylik. – Várok, hogy valami történjen, és jöhessek ide vissza.

Taylor hangosan felnevet. – Néha várhatnánk együtt is – mondja, és kiveszi egy gézlapos tasakból a fehér borítólapot, átnyújtja Kate-nek. – Felírnád ide a telefonszámodat?

Kate lefirkantja a számot, miközben a fiú infúziója jelzi, hogy lejárt. Bejön a nővér, leveszi a csövet az állványról. – Szabad vagy, Taylor, mehetsz – mondja. – Hol a „taxisofőröd”?

– Odalent vár. Máris indulok. – Lassan emelkedik fel a párnázott székből, mint akit elfogott a gyengeség. Most először érzékelhető, hogy az előbbi kis csevej nem afféle hétköznapi szóváltás volt. A zsebébe csúsztatja a papírt a telefonszámunkkal. – Hát akkor majd hívlak, Kate.

Mikor elmegy, Kate mélyértelműen fújtat egyet, s a fiú után bámészkodva ingatja a fejét. – Ó, te jó ég – suttogja. – Hát nem észbontó…?

A nővér, aki éppen az infúzióját ellenőrzi, dévajul mosolyog. – Nekem mondod, szívem? Lennék csak harminc évvel fiatalabb…

Kate ragyogó arccal fordul felém. – Szerinted fel fog hívni?

– Lehet – mondom.

– És szerinted hová menjek vele?

Brian jut eszembe, aki mindig azt mondogatja, persze, hogy Kate randevúzhat – majd negyvenéves korában… – Egyszerre egy lépést tegyünk csak – indítványozom, de a lelkem már dalol.

Az arzén, amely végül is visszabillentette Kate-et, csodás hatása mellett kimerítette a szervezetét. A Taylor Ambrose nevű, egészen másfajta gyógyszer viszont erősíteni kezdte őt. A telefon immár hagyományosan este hétkor csöng; ilyenkor Kate otthagy csapot-papot meg az étkezőasztalt velünk együtt, s elbújik a gardróbba a drótnélküli telefonnal. A család többi tagja rendet rak a konyhában,

eltölt némi időt a nappaliban, lefekvéshez készülődik – mindeközben Kate irányából suttogás és nevetgélés hallatszik csupán. Aztán nagy sokára előkerül a rejtekhelyéről a lányom, az arca kipirult, ragyog. Az első szerelem meghatóan lüktet az ereiben. Akárhányszor lezajlik ez a jelenet, nem győzök álmélkodni. Nem azért, mert Kate olyan gyönyörű – bár kétségkívül az –, hanem mert soha nem engedtem meg magamnak, hogy elhiggyem: tanúja leszek a felnőtté válásának.

Egy este, a szokásos maratoni telefonbeszélgetését követően bemegyek utána a fürdőszobába. Kate a tükör előtt állva bámulja önmagát – az ajkát csücsöríti, a szemöldökét emelgeti afféle „na gyere már, te mamlasz" pózban. Megsimítja rövidre vágott frizuráját – a kemoterápia után sohasem lesz újra hullámos a haja, egyenes, vastag csomókban nő vissza, s ezeket szereti egy kis habbal összeborzolni, hogy szélfúttan kócos legyen. Ahogy végigsimít a fején, a keze a levegőben marad, mintha arra számítana, hogy még mindig fürtökben fog kijönni a haja.

– Szerinted mit lát, amikor rám néz? – kérdezi Kate tőlem. Mögéje lépek. Kate nem az én hasonmásom – Jesse az –, mégis, így egymás mellett állva határozottan hasonlítunk egynémely vonásunkat tekintve. Nem annyira a szánk formája, mint inkább a görbülete; a szemünkben pedig ugyanaz az eltökéltség csillog.

– Szerintem olyan lányt lát benned, aki pontosan tudja, hogy ő min ment keresztül – mondom neki őszintén.

– Felmentem az internetre, és olvastam egy kicsit a myeloid leukémiáról – mondja. – Az ő leukémiájának elég jó a gyógyulási aránya.

– Felém fordítja a fejét. – Hogyha a saját túlélési esélyeimnél jobban izgat valaki másé – akkor az a szerelem?

Hirtelen nehéz rátalálni a hangomra. – Pontosan.

Kate kinyitja a csapot, és megmossa az arcát szappannal. Átnyújtom neki a törülközőt, s ahogy kibontakozik belőle, ezt mondja: – Valami rossz fog történni.

Egyből teljes éberséggel próbálom felderíteni a baj okát: – Mi a baj, mit érzel?

– Nem, nincs semmi baj, csak általában így szokott lenni – ha olyan jó dolog jön az életben, mint Taylor, akkor biztosan meg fogom fizetni az árát.

– Hát ez aztán a legnagyobb hülyeség, amit valaha is hallottam! – tiltakozom rutinszerűen, de a lelkem mélyén tudom, hogy van ebben igazság. Bárki, aki elhiszi, hogy teljesen kézben tarthatja a sorsát, csak egyetlen napot töltsön el egy leukémiás gyerek bőrében. Vagy az anyjáéban. – Talán most az egyszer mégiscsak átkerülünk egy kicsit a napos oldalra – mondom.

Három nappal később, egy rutinellenőrzést követően közli a hematológus, hogy Kate megint éretlen vérsejteket termel, ami az elkerülhetetlen állapotromlás előjele.

Soha nem hallgatóztam, legalábbis szándékosan nem egészen aznap estéig, amikor Kate az első randijáról tért haza; Taylorral moziban voltak. Lábujjhegyen beóvakodik a lányszobába, és leül Anna ágyára. – Ébren vagy? – kérdezi.

Anna a hátára gördül. – Már igen – motyogja, majd az álom úgy hullik le róla, mint ahogy egy könnyű sál csúszik le a földre: – Na, milyen volt?!

– Fúú – mondja Kate, és nevet. – Fúúú…

– Hogy volt „fúú?" Nyelvhokizós-fúú volt?

– Jaj, de gusztustalan vagy – tromfolja le Kate suttogva, de mosoly bujkál a hangjában. – De nagyon jól csókolózik ám! – szögezi le büszkén, mint amikor a horgász a nagy fogást ecseteli.

– Na, bökd már ki! – ujjong Anna. – Milyen volt?

– Mint a repülés – feleli Kate. – Lefogadom, hogy az ugyanilyen.

– Nem bírom felfogni, hogy lehet a repülést összehasonlítani azzal, hogy valaki totál összenyálaz…

– Anna, az ég szerelmére, ez nem valami köpdösődés…

– És milyen íze van Taylornak?

– Hát, pattogatott kukorica… – nevet Kate. – Meg olyan pasi…

– És honnan tudtad, hogy mit kell csinálni?

– Nem tudtam, és nem is kellett tudni – egyszerűen csak ment a dolog. Ahogy te hokizol.

Ennek végre Anna számára is van értelme. – Hát, elég jól érzem magam közben, az biztos…

– Fogalmad se lehet róla – sóhajtja Kate. Valami neszezést hallok, nyilván most dobja le a ruháit. Eszembe jut, hogy talán Taylor is ezt a képet képzeli maga elé…

Párna puffan, takaró felrepül, lepedő surrog – Kate becsusszan az ágyba, s az oldalára fordul. – Anna?

– Hmm?

– A tenyerén ott vannak a hegek a kilökődés miatt – súgja Kate. – Éreztem, amikor kézen fogva mentünk.

– Rossz volt?

– Nem – feleli Kate. – Arra gondoltam, hogy mennyire összeillünk…

Először nem tudom rávenni Kate-et, hogy belevágjunk a perifériás őssejt-transzplantációba. Azért tiltakozik, mert nem akarja a következő hat hetet kórházi elkülönítésben tölteni a kemoterápia miatt, amikor Taylor Ambrose-zal is járkálhatna a városban. – Az életedről van szó – figyelmeztetem, mire úgy néz rám, mintha megőrültem volna.

– Pontosan! – mondja.

Végül kompromisszumot kötünk. Az onkológus-csapat beleegyezik, hogy Kate bejáró betegként kezdje a kemoterápiát, amely felkészíti az Annától kapott sejtek befogadására. Otthon pedig hordani fogja a maszkot. Ha pedig esik a fehérvérsejtszáma, azonnal bemegyünk a kórházba. A kórházban nem örülnek ennek, aggódnak, hogy ez rossz hatással lesz a beavatkozásra, de hozzám hasonlóan megértik, hogy Kate elérte azt a kort, amelyben tekintetbe kell venni, mit akar.

Aztán kiderül, hogy az elválástól való félelem alaptalan, mert Taylor már az első kezelésen megjelenik. – Hát te mit csinálsz itt?

– Nem bírok innen elszakadni – viccel Taylor. – Üdv, Mrs. Fitzgerald. – Leül Kate mellé egy üres székbe. – Hú, de jó itt ülni infúzió nélkül!

– Memorizáld tiszta erőből – jegyzi meg Kate.

Taylor Kate karjára teszi a kezét. – Hol tartasz?

– Épp most kezdtük.

Feláll, átül Kate székének széles karfájára, és felkapja a hánytálat Kate öléből. – Száz dollárba fogadok, hogy háromig se tudod odalenn tartani az ebédet.

Kate az órára pillant, 2 óra 50. – Állom.

– Mit ettél? – vigyorog a fiú gonoszkodva. – Vagy találjam ki a színe alapján?

– Ne gusztustalankodj! – mondja Kate, de fülig ér a szája. Taylor a vállára teszi a kezét, Kate belesimul a tenyerébe.

Amikor Brian először érintett meg, éppen az életemet mentette. Providence-ben özönvíz volt, északkeletről jött a felhőszakadás, felduzzasztottá a környező vizeket, úgyhogy a bíróság előtti parkoló teljesen víz alá került. A hivatali teendőket végeztem mint gyakornok, amikor evakuáltak minket. Brian és csapata volt szolgálatban. Az épület kőlépcsőjének tetején állva úszó autókat és táskákat láttam a vízben; egy rémült kutya kapálódzott a szárazföld felé. Amíg az aktákat rendeztem, a világ alámerült körülöttem. – Segítsek? – kérdezte Brian teljes védőfelszerelésbe öltözötten, és felém nyújtotta a karját. Ahogy egy magasabb rész felé evickélt velem, az eső az arcomba hullott, és lecsurgott a hátamon. Nem értettem, hogy a mindent elborító vízben hogyan érezhetem azt, hogy mindjárt elégek.

– Mi volt a leghosszabb idő, ameddig kibírtad rókázás nélkül? – kérdezi Kate Taylort.

– Két nap.

– Na, ne hülyíts!

A nővér felnéz a papírmunkából. – Igaz – mondja. – Saját szememmel láttam.

Taylor rávigyorog. – Látod, megmondtam, ebben verhetetlen vagyok. – Ránéz az órára, két óra lesz három perc múlva.

– Nem kéne most valahol másutt lenned? – kérdezi Kate.

– Megpróbálsz kibújni a fogadásból?

– Próbálok neked spórolni, bár… – Nem tudja befejezni, elzöldül az arca. A nővér is, én is felpattanunk, de Taylor mindkettőnket megelőz. Kate álla alá tartja a tálat, s mikor a lányom öklendezni kezd, lassú körökben masszírozza a hátát.

– Semmi baj – nyugtatja Kate-et a fejéhez hajolva.

A nővér és én egymásra nézünk. – Látom, jó kezekben van – mondja, és elmegy egy másik beteghez.

Amikor vége, Taylor lerakja a tálat, és megtörli Kate száját egy zsebkendővel. Kate felnéz, kipirult arccal, nedves szemmel, az orra még folyik. – Bocsánat – motyogja.

– Ugyan – hárít Taylor. – Ma neked, holnap nekem…

Vajon minden anya ugyanezt érzi, mint én akkor, amikor rájön, hogy a lánya felnőtté vált? És arra gondol, nem lehet igaz, hogy nemrégiben még babaméretű volt a mosott ruha, amit hajtogatott a polcra? Hogy mintha tegnap lett volna, ahogy ügyetlen bájjal ott pörgött-forgott a homokozót szegélyező padkán? És lehet, hogy az sem tegnap volt, amikor a tengerparton felszedett kagyló épp akkora volt, mint a marka? Ez a kis kéz most egy fiúéhoz simul – tegnap még az enyémet fogta, és megrántotta, hogy álljunk már meg egy pókhálót vagy a kutyatej tasakocskáit megcsodálni, vagy ezernyi más efféle pillanatot rögzíteni az örökkévalóság számára. Az idő optikai csalás – korántsem olyan kimért és állandó, mint gondolnánk. Mondhatni, a fejleményeket előre láthattam, nem ért váratlanul. De most, hogy látom Kate-et, milyen pillantással néz erre a fiúra, felfogom, hogy ezernyi új dolgot kell megtanulnom.

– Nagyon szórakoztató a mai randid velem – jegyzi meg Kate elfogódottan.

Taylor rámosolyog. – Sült krumpli volt, nem igaz…?

Kate rácsap a vállára. – Fúj, hagyd már abba…

Taylor szigorúan néz rá: – Elvesztetted a fogadást, ugye, tudod?

– Azt hiszem, éppen otthon hagytam a csekkfüzetemet.

Taylor tetteti a fejtörést. – Rendben, akkor már tudom is, hogy mivel válthatod meg a tartozásodat.

– Szexuális szolgáltatások…? – érdeklődik Kate egy pillanatra elfelejtve, hogy ott vagyok.

– Hát, nem is tudom – nevet Taylor. – Talán kérdezzük meg a mamádat…

Kate céklavörös lesz. – Hoppá…

– Ha így folytatjátok – figyelmeztetem őket –, a következő randitok a csontvelő-biopszián lesz…

– Tudod, a kórház szokott olyan táncos murit rendezni… – Taylor a térdét föl-le jártatva ültében illusztrálja a témát. – A beteg kölyköknek. Vannak ott doktorok és nővérek is – hátha kellenek –, de nagyjából úgy néz ki az egész, mint egy szokásos bál. Tudod… Béna banda, ronda szmokingok, trombocitabólé… – Nyel egyet. – Na jó, utóbbi csak vicc volt. Tavaly elmentem, egyedül, és így nem volt nagy poén, de arra gondoltam, hogy miután te is páciens vagy itt, meg én is, elmehetnénk együtt, nem?

Kate olyan rezzenéstelen nyugalommal veszi fontolóra a dolgot, amit ki sem néztem volna belőle. – Mikor lesz?

– Szombaton.

– Hát, aznapra nem terveztem, hogy feldobom a talpam. – Ragyog, ahogy Taylorra néz: – Szeretnék elmenni.

– Szuper – mondja Taylor mosolyogva. – Nagyon király. – Felvesz egy tiszta hánytálat, közben ügyel Kate infúziójára, amely kettejük között kígyózik. Vajon gyorsabban dobog most Kate szíve, és ha igen, ez hogy hat a kezelésére? Vajon ettől nem romlik gyorsabban az állapota?

Taylor a karját Kate válla köré fűzi – félig átöleli őt, s így várják együtt, mi jöhet még.

– Ez túlságosan kivágott – mondom, amint Kate egy halványsárga ruhát emel maga elé. Anna előtte csücsül a bolt padlóján, onnan közli a véleményét: – Ebben úgy néznél ki, mint egy banán.

Báli ruhát keresgélünk már órák óra. Kate-nek csak két napja van, hogy felkészüljön az estre, de már teljesen a megszállottjává vált: mit fog fölvenni, milyen legyen a sminkje, s hogy vajon a zenekar nem fog-e nagyon csapnivaló számokat játszani. A haja most egyáltalán nem okoz gondot:

a kemo miatt mind kihullott. A parókát utálja – azt mondja, olyan érzés, mintha alatta bogarak mászkálnának a fejbőrén. Ahhoz azonban hiú, hogy kommandós fejjel jelenjen meg. Ma egy batikolt sálat tekert a feje köré, s úgy fest benne, mint egy színét vesztetten sápatag, de büszke afrikai királynő.

A valóság egyáltalán nem egyezik Kate álmaival, mint kiderül. Az átlagos báli ruhák, amelyeket a lányok ilyen alkalmakra hordanak, csupaszon hagyják a hátat vagy melltől fölfelé az egész vállat s a karokat – Kate pedig e helyeken tele van hegekkel. Épp ott hagyják fedetlenül, ahol nem kéne. Arra tervezték ezeket, hogy szép, egészséges testek villanjanak elő belőlük, s nem arra, hogy bármit is elrejtsenek szem elől.

Az eladónő, aki kolibriként zümmög körülöttünk, elveszi a ruhát Kate-től. – Pedig ez viszonylag visszafogott – magyarázza rábeszélőn. – Nincs túl mélyen kivágva.

– És ezt is eltakarná? – csattan fel Kate, kigombolja bő blúzát, s mutatja a nemrég behelyezett Hickman-kanült, amely kiáll a mellkasa közepéből.

Az eladónő felszisszen, mielőtt észrevenné magát. – Szent ég! – suttogja.

– Kate! – figyelmeztetem rosszallóan.

Kate megrázza a fejét. – Na, menjünk innen. Az utcára érve azonnal helyre próbálom rakni őt: – Azért, mert mérges vagy, még nem kell bosszút állnod az egész világon!

– De hát ez egy szemétláda volt! – vág vissza. – Láttad, hogy nézett a sálra a fejemen?

– És ha csak a mintája tetszett neki? – vetem fel kedvetlenül.

– Na persze. Én meg holnap felébredek, hogy nem vagyok beteg. – A szavai úgy hullanak közénk, a járdára, mint a kövek. Csaknem beszakad a járda. – Nem fogok egy darab hülye ruhát se találni, ami jó lenne. Nem is értem, miért mondtam Taylornak, hogy el akarok menni.

– És nem gondolod, hogy a többi lány, aki ott lesz, ugyanúgy tipródik most, mint te? Nem azt próbálják most kitalálni, hogy tüntessék el a csövet, a kanült, a heget, a sztómás zacskót és isten tudja, mit még?!

– De engem ők egy csöppet sem érdekelnek – mondja Kate. – Azt gondoltam, hogy klasszul fogok kinézni. De tényleg klasszul, csak egyetlen estére…

– Taylornak már így is nagyon tetszel.

– De magamnak nem! – kiabálja Kate. – Mami, csak most az egyszer szeretnék…!

Meleg nap van, a föld is pihegni látszik a lábunk alatt. A nap a fejem, a nyakam égeti hátulról. Mit mondhatok erre? Nem voltam soha Kate helyében. Imádkoztam, könyörögtem ugyan, hogy én lehessek helyette beteg, afféle fausti alkuként vállaltam volna mindent érte, de hiába.

– Valamit varrunk, jó? – javasolom. – Tervezd meg!

– De te nem tudsz varrni!

– Megtanulok.

– Egy nap alatt? – A fejét rázza. – Mami, ez nem megy, fogd már föl, nem tudsz mindent megoldani! Hogy létezik, hogy én tudom ezt, te meg nem?

Otthagy a járdán, elviharzik. Anna utánaszalad, karon fogja, és behúzza valami üzlet ajtaján. Sietek utánuk.

Egy fodrászszalonba lépek be, ahol rágógumizó fiatalok dolgoznak. Kate megpróbálja magát kirántani Anna fogásából, de a húga erősebb nála, ha ő úgy akarja. – Hello – mondja Anna, hogy ráfigyeljen a recepciós. – Itt dolgozik?

– Ha nagyon muszáj.

– Csináltok ti itt báli frizurát?

– Persze – mondja a fickó. – Felfésült konty, efféle…?

– Igen, a testvérem számára. – Anna Kate-re néz, aki egyszerre abbahagyja a karja rángatását, mint a lekvárba esett molylepke. Lassan mosoly dereng fel az arcán.

– Így van. Nekem lenne – mondja hamiskásan, és elkezdi letekerni a sálat a fejéről.

A szalonban hirtelen mindenki abbahagyja a fecsegést. Kate királynői tartással áll a helyiség közepén. – Francia loknikra gondoltunk – folytatja Anna.

– Meg dauerra – teszi hozzá Kate.

– Tupírozott konty is szóba jöhet – kuncog Anna.

A fodrászfiú nagyot nyel, döbbenetében nem tudja, hogy reagáljon helyesen, hogy az ne legyen se bántó, se diszkriminatív. – Hát, majd kitalálunk… valamit neked. Tudjátok, van hajhosszabbítás…

– Hajhosszabbítás… ? – ismétli Anna, és Kate-ből kitör a röhögés. A férfi a lányok mögé kémlel, majd a mennyezet felé. – Ez most valami kandi kamerás ugratás?

A lányaim erre egymás karjába esnek, és visítanak, mint az eszelősök. Addig nevetnek, amíg csak levegőt kapnak. Amíg a nevetésük nem fordul sírásba.

Bálozó lányom gardedámjaként az a feladatom, hogy a puncsot mérem, amely – mint minden más étel- és italnemű a teremben – steril és antiallergén. A nővérek – akik ma estére tündér-keresztanyákká változtak át – szalagdíszekkel, diszkólámpával és hangulatvilágítással kifogástalan bálteremmé alakították át az egyik konferenciatermet.

Kate vadszőlőindaként fonódik Taylor köré tánc közben. Mintha valami egészen más zenére ringanának, mint amit a zenekar játszik. Kate arcán az elmaradhatatlan kék maszk. Taylortól, aki érte jött, kapott egy selyemvirág-csokrot, mert az igazi virág az immungyengítettek számára veszélyes kórokozókat rejthet. Végül is nem varrtam neki ruhát – találtunk egyet a Bluefly.com-on: hosszú, egyenes szabású, aranyszín estélyit, amelynek V-kivágása éppen helyet ad a katéternek. A ruha fölé azonban egy hosszú ujjú, vékony inglúz jön még, amelyet derékban meg lehet kötni, s amikor Kate perdül-fordul, úgy csillog, hogy ha valaki észre is venné a kanul fura tripla kiágazását elöl, nem tudhatja, hogy nem csak a fények játéka-e, amit lát.

Mielőtt elindultunk volna otthonról, csináltunk vagy száz fotót. Kate és Taylor kiszöktek végül a házból, és a kocsiban vártak rám, én pedig eltettem a fényképezőgépet, és megláttam Briant a konyhában. Háttal állt nekem, és nem csinált semmit. – Hé – szóltam rá –, nem jössz integetni? Vagy virágszirmokat szórni ránk?

Amikor megfordult, akkor jöttem rá, hogy sírni jött ki a konyhába.

– Nem gondoltam, hogy ezt megérjük egyszer – mondta. – Nem hittem, hogy ezt is eltehetem emlékbe…

Szorosan hozzásimultam, s úgy álltunk egy darabig, mintha egyetlen kerekded tömbből lettünk volna kifaragva. – Várj meg minket, ne aludj! – súgtam, és kimentem a házból.

Most, hogy mérem a puncsot, egy fiú áll elém, akin látszik, hogy nemrég kezdett foltosan hullani a haja. Egy kis hajcsomó éppen a szmokingja gallérján landolt nemrég. – Köszönöm – mondja, és ahogy átnyújtom neki a csészét, látom, hogy milyen gyönyörű a szeme – sötét és átható, mint egy párducé. Ahogy a terem felé pillantok, észreveszem, hogy Kate és Taylor nincs sehol.

Mi van, ha a lányom rosszul lett? Mi van, ha Taylor lett rosszul? Megfogadtam, hogy nem leszek tyúkanyó, de itt, azt hiszem, túl sok a gyerek, hogy a személyzet megfelelően szemmel tarthassa őket. Megkérek egy másik mamát, hogy álljon be helyettem a puncsostál mögé, és kimegyek a női mosdóba. Aztán a tálalóhelyiséget veszem szemügyre. Üres, sötét folyosókon haladok át, és még a kápolnába is bekukkantok.

Végül meghallom Kate hangját egy ajtórésen át. Taylorral odakint állnak kézen fogva, a telihold fényében. Ez a kis udvar napközben az ügyeletesek kedvenc helye; az orvosok, akik egyébként sose látnák a napfényt, szívesen kijönnek ide ebédelni.

Már éppen meg akarom kérdezni, hogy minden rendben van-e, amikor hallom, hogy Kate megszólal: – Te félsz a haláltól?

Taylor a fejét ingatja. – Nem igazán. De néha gondolok a temetésemre. Hogy az emberek mondanának-e szépeket rólam. Hogy sírna-e valaki… – Kis habozás után teszi hozzá: – Hogy egyáltalán eljön-e valaki…

– Én igen – ígéri Kate.

Taylor lehajol Kate-hez, aki hozzásimul, és ekkor jövök rá, hogy ezért jöttem utána. Tudtam előre, hogy ezt fogom látni, és akartam még egy fényképet őrizni a lányomról, amelyet majd később elő-elővehetek, mint egy értékes féldrágakövet. Taylor felemeli Kate kék arcmaszkját, és noha tudom, hogy ezt nem szabadna hagynom, meg kéne őt állítanom most, nem teszem. Annyira szeretném, hogy Kate még ezt megkapja az élettől.

Ahogy csókolják egymást, az gyönyörű: két alabástrom simaságú fej összehajol – mintha egymás tükörképei lennének.

Mikor Kate-nek be kell vonulnia a kórházba az őssejt-transzfúzióra, egy lelki roncs. Csöppet sem érdekli, hogy mit ömlesztenek belé a kanülön át, csak az, hogy Taylor miért nem hívja már három napja, sőt, miért nem válaszol az ő hívásaira? – Összevesztetek? – kérdezem, mire ő a fejét rázza. – Nem mondta, hogy elutaznak valahová? Lehet, hogy valami sürgős dolog jött közbe – nyugtatgatom –, és hozzád egyáltalán nincs köze.

– De lehet, hogy van – ellenkezik Kate.

– Akkor a legnemesebb bosszú az lesz, hogy gyorsan felgyógyulsz annyira, hogy jól beolvashass neki – szögezem le. – Várj egy kicsit, mindjárt visszajövök.

A folyosón megkeresem Stephet, aki éppen most lép szolgálatba, és Kate-et évek óta ismeri. Igazság szerint engem ugyanúgy meglep Taylor hallgatása, mint Kate-et. A fiú tudta, hogy Kate itt lesz a kórházban.

– Taylor Ambrose volt ma itt? – kérdem. A nővér rám néz, pislog kettőt.

– Tudja, az a nagydarab, helyes fiú, aki odavan a lányomért… – mondom derűsen.

– Ó, Sara… Azt hittem, már tudja – mondja Steph. – Ma reggel meghalt.

Nem mondom el Kate-nek, legalábbis egy hónapig nem. Addig a napig nem, mikor dr. Chance közli, hogy Kate elég jól van ahhoz, hogy elhagyhassa a kórházat. Addigra Kate már meggyőzte önmagát, hogy jobb őneki a fiú nélkül. Nem tudom pontosan felidézni, hogyan mondtam el Kate-nek, de az biztos, hogy egy szavam sem lehetett elég erős ahhoz, hogy hűen kifejezze, mi történt. Elmesélem Kate-nek, hogy ellátogattam hozzájuk, és egymás karjában zokogtunk Taylor mamájával, aki már akart hívni engem, de valahol a lelke mélyén annyira féltékeny volt ránk, hogy nem tudta megtenni. Elmondom Kate-nek, hogy megtudtam: Taylor aznap este, a bál után a fellegekben járt, s mikor lefeküdt aludni, 40 fokos láza lett. Lehet, hogy vírusfertőzés volt, lehet, hogy gomba, mindenesetre nem kapott levegőt, a szíve is leállt, és félórányi küzdés után az orvosok feladták, és hagyták elmenni.

A többit már nem mondom el Kate-nek: Jenna Ambrose azt is elmondta, hogy ezután bement a fiához, aki már nem volt a fia többé, és nem tudta levenni róla a szemét. Ott ült mellette öt teljes órán át, mert biztos volt benne, hogy fel fog ébredni. És még most is hallja a zajokat odaföntről, mintha Taylor a szobájában járkálna, s ilyenkor boldog egy fél másodpercig, mert csak azután ébred rá az igazságra. És ezekért a fél másodpercekért érdemes felkelnie minden reggel.

– Kate – mondom. –, annyira sajnálom…

Kate kis arca szinte összezsugorodik. – De hát én szerettem – mondja, mintha ez elég érv volna bármire is.

– Tudom.

– És te nem mondtad el nekem!

– Nem bírtam. Nem lehetett, amíg úgy éreztem, hogy akkor te magad nem leszel elég erős, hogy leküzdd, amit le kell.

Becsukja a szemét, és oldalt fordul a párnán. Úgy zokog, hogy a rákapcsolt monitor jelzésére beszalad az ügyeletes stáb.

Megsimogatom. – Kate, édesem, azt tettem, ami neked a legjobb volt.

Nem néz rám. – Ne szólj hozzám – motyogja. – Ahhoz úgyis nagyon értesz.

Kate hét napon és tizenegy órán át nem szól hozzám. Hazajövünk a kórházból, nekilátunk a hétköznapoknak, amelyek során most nem Kate izolálódik a világtól, hanem mi viselünk maszkot. Simán végezzük a szokásos szertartásokat, csak mert már annyira gyakorlottak vagyunk, hogy oda sem kell figyelnünk. Éjjel fekszem Brian mellett az ágyban, és nem értem, hogy tud aludni. A mennyezetet bámulom, és arra gondolok, hogy lám, elvesztettem a lányomat, még mielőtt tényleg elment volna.

Aztán egy nap bemegyek a szobájába, és ott találom a padlón ülve, körülötte fényképek szanaszét a padlón. Köztük persze azok is, amelyeket a bál előtt készítettünk róla és Taylorról. Kate fülig be van rajtuk öltözve, szája előtt az árulkodó maszk, amelyre Taylor rúzzsal mosolygós szájat rajzolt, mint mondta, a fotó miatt…

Kate-et megnevettette akkor ezzel. Olyan hihetetlen, hogy ez a fiú, aki olyan súlyos biztonsággal jelen volt az életünkben akkor, amikor a vaku felvillant, s ennek még csak pár hete – most nincs sehol. A fájdalom húrként pattan bennem, aztán bevillan egy szó: „edződés”…

Más fotók is vannak a földön, például Kate kicsi korából. Az egyiken Kate és Anna a tengerparton guggolnak egy rák fölött. Van olyan is, ahol Kate Halloweenkor mogyorónak van öltözve, másutt meg tiszta krémsajt az arca, s egy kifli két felét tartja a szeme elé napszemüvegként.

A babakori képei egy másik kupacban vannak – mind hároméves kora előtt készült. Foghíjasan nevet, a lemenő nap ellenfényében, és még fogalma sincs róla, hogy mit hoz az élet. – Nem emlékszem, hogy milyen volt, amikor ő voltam – mondja Kate halkan. Ezek a végre kimondott szavai üveghidat vernek közénk, amelyen át óvatosan közelíthetek.

Lehajolok, s a kezem az övé mellé rakom a földre; tenyerem széle ahhoz a szamárfüles képhez ér, amelyen Brian az ég felé dobja a tipegőkorú Kate-et, akinek a haja is röpül; keze-lába szétterpesztve, mint egy tengeri csillag karjai, és látszik rajta, hogy tudja: teljes biztonságban fog majd földet érni, hiszen egy jottányival sem érdemel kevesebbet.

– Milyen szép volt – teszi hozzá Kate, és mutatóujjával megsimítja a pirosan fénylő, élénk arcocskát – a kislányét, akit nem volt szerencsénk megismerhetni.

JESSE

Azon a nyáron, amikor tizennégy lettem, a szüleim afféle élmény- és kalandtáborba küldtek (amit deviáns gyerekeknek szerveztek) egy farmra. Ez olyan, hogy hajnali négykor kelsz tehenet fejni, aztán hajrá – lássuk, ki mekkora bajt tud keverni aznap? (A lehetőségek, akit érdekel: fű lenyúlása a tehenészektől; berúgás, tehenek elgáncsolása kötéllel…) Egy nap valami Moses nevű szerencsétlen felügyelete alá kerültem, aki a juhokra vigyázott. Az volt a dolgom, hogy úgy száz birka után battyogjak körbe a legelőn, ahol egy rohadt fa nem volt, ami legalább egy zsebkendőnyi árnyékot adott volna.

Ha azt mondom, hogy a birkák a leghülyébb, legagyatlanabb teremtmények a világon, akkor valószínűleg nagyon enyhén fogalmaztam. Minduntalan beleakadtak a kerítésbe. Egy pár négyzetméteres karámban is el tudtak tévedni, és mindig elfelejtették, hol a táp, pedig már ezredszerre volt ugyanott. Amúgy pedig egyáltalán nem olyan kis aranyos, bolyhos lények, mint a plüssbarikák, amikkel a gyerekek aludni mennek. Büdösek, mint a fene. Folyton bégetnek. Rohadtul idegesítőek.

Mindegy – aznap, amikor a birkákkal voltam elakadva, kivittem magammal a mezőre a Ráktérítőt, és behajtogattam azoknak az oldalaknak a csücskét, ahol egész jó kis pornót találtam. Valaki egyszer csak sikított egy nagyot. Ez biztos nem állat, gondoltam, mert ilyen hangot még az életben nem hallottam. Rohantam arrafelé, ahonnan a hangot hallottam, és arra számítottam, hogy valaki leesett a lováról, és összevissza tört lábbal hever, vagy valami balfék a pisztolyával belelőtt véletlenül a saját hasába. De nem – a patakparton, néhány birka gyűrűjében hevert egy anyajuh, és éppen ellett.

Nem tanultam állatgyógyászatot, vagy efféle, de azt azért tudtam, hogy ha egy élőlény ilyen palávert vág le, akkor ott valami nem a szokásos menetrend szerint zajlik. És lám – a nyomorultnak két kis pata lógott ki a micsodájából. Az oldalán feküdt, lihegett. Fekete szemét felém forgatta, aztán mintha feladta volna a dolgot.

Tudtam, hogy nem hagyom meghalni, nemcsak azért, mert rám volt bízva a nyáj aznap, hanem mert akkor azok a táborvezető nácik úgyis velem ásattak volna neki gödröt, úgyhogy ellökdöstem a többieket az útból, és odatérdeltem. Megfogtam a paták fölött a bütykös, csúszós kis lábakat, s rángattam kifelé, miközben a birka úgy visított, mint bármely más anya, akiből kitépik a gyerekét.

Kijött a bárány, a lábai úgy álltak összehajtogatva, mint egy svájci bicska. A fején volt valami ezüstös zacskó, ami olyan sima volt, mint az ember szája belül. Nem lélegzett.

Halál biztos voltam benne, hogy nem fogok mesterséges légzést alkalmazni szájból szájba egy birkán, de az ujjammal azért feltéptem a bőrszerű zacsit, és lerántottam a bárány nyakáról. Csak ennyi kellett neki – egy perc múlva kihajtogatta a cérnalábait, és az anyja után nyüszögött.

Azt hiszem, még legalább húsz bárány született akkor. Ha elmentem a karám mellett, mindig meg tudtam mondani, hogy melyik az enyém. Ugyanolyan volt, mint a többi, csak egy kicsivel jobb rugó volt a lábában, és a bundája mindig olajosan fénylett a napon. Ha el tudtam kapni, és a szemébe nézni, a pupillája fehéresre váltott annak jeleként, hogy eleget volt „odaát” ahhoz, hogy tudja, mit vesztett.

Azért mesélem ezt, mert most, hogy Kate végre megmozdul a kórházi ágyán, s kinyitja a szemét, látom, hogy fél lábbal már ő is odaát van.

– Te jó ég – mondja Kate erőtlenül, ahogy meglát. – Hát végül mégis a pokolba jutottam…

Előrehajolok, összefonom a karom. – Tudod, hugi, engem nem olyan könnyű kinyírni. – Felállok, adok egy puszit a homlokára, s egy kicsit hosszabban hagyom rajta a szám, mint szokás. Hogy is csinálják az anyák, amikor az ajkukkal olvassák le, van-e láza a gyereknek? Én csak annyit érzek, hogy nemsokára elvesztek valakit. – Hogy vagy?

Mosolyog, de ez most körülbelül olyan, mintha egy festményt, ami a Louvre-ban lóg a falon, valaki lerajzolna. – Lottyadt vagyok, mint egy barack – mondja. – És minek köszönhetem a szerencsét, hogy megtisztelsz a látogatásoddal?

Annak, hogy már nem sokáig leszel ebben a világban, gondolom, de ezt nem mondom meg neki. – Errefelé jártam. Amúgy meg van itt egy nagyon dögös nővér, aki most ügyeletes.

Erre hangosan elneveti magát. – A francba, Jess, hiányozni fogsz!

Olyan könnyedén mondja ezt, hogy szerintem mindketten meglepődünk. Az ágy szélére ereszkedem, és a takaró kis puffadásain jártatom az ujjamat.

– Tudod, szerintem az van, hogy… – kezdem a műcsevejt, de a karomra teszi a kezét.

– Nem kell… – mondja, és felfénylik a szeme, de csak egy pillanatra.

– Lehet, hogy majd reinkarnálódom.

– És mondjuk, Marié Antoinette császárné leszel?

– Nem. Valami olyan leszek, ami még nincs, valami a jövőből… Szerinted ez hülyeség?

– Nem, egyáltalán nem – mondom őszintén. – Szerintem mindnyájan csak körözünk valahogy az időben…

– És te milyen alakban jönnél vissza?

– Hullaként. – Kate elfintorítja az arcát, és megszólal valami jelző a gépén. Pánik hasít belém. – Szóljak valakinek?!

– Nem, maradj, te nagyon jó vagy – feleli Kate, de biztos vagyok benne, hogy nem egészen így értette. Mindenesetre olyan érzés fog el, mintha villámot nyeltem volna.

Hirtelen eszembe jut az a régi játék, kilenc- vagy tízéves koromból. Addig biciklizhettem, amíg be nem sötétedett, és én ilyenféle kis fogadásokat kötöttem magammal, ahogy a nap egyre lejjebb ment: ha húsz másodpercig vissza tudom tartani a levegőt, akkor nem lesz este. Vagy ha nem pislogok. Vagy ha olyan mozdulatlanul állok, hogy egy légy rárepül az arcomra. Most ugyanígy próbálok alkudozni, csakhogy Kate itt maradhasson még, pedig tudom, hogy ez nem így működik.

– Te félsz…? – bukik ki belőlem. – A haláltól?

Felém fordítja a fejét, kis mosoly a szája sarkában. – Majd tudatom veled.

– Aztán behunyja a szemét. – Csak pihenek egy kicsit – suttogja, és megint elalszik.

Ez nem igazság, de ezt Kate is tudja. Nem kell ahhoz egy egész életet leélni, hogy az ember ráébredjen: ritkán kapjuk azt, amit megérdemelnénk. Felállok, az a villámlás még mindig égeti a torkomat, de úgy, hogy nyelni sem tudok. Azt érzem, hogy úgy gyűlik föl bennem minden, mint egy gáttal felduzzasztott mederben a víz. Kirohanok a szobából, és lejjebb, a folyosón, ahol Kate-et már nem zavarhatom, nagyot vágok a falba az öklömmel, hogy majd behorpad. Ettől sem lesz jobb.

BRIAN

Íme a recept, hogy kell robbanóanyagot készíteni. Hozzávalók: egy fémtál, kálium-klorid, amit meg lehet venni a bioboltban mint sópótlót, aztán vízhőmérő és klóros fertőtlenítő. Utóbbit öntsük a fémtálba, melegítsük nyílt lángon. Közben mérjük ki a kálium-kloridot, és adjuk a fertőtlenítőhöz. Mérjük meg a hőmérsékletét, és addig forraljuk, mígnem elérjük az 1,3-es értéket. Ha szobahőmérsékletűre hűlt le, a kialakuló kristályokat szűrjük le, s ezt az anyagot kell eltenni.

Rossz annak, aki mindig csak vár. Arra gondolok, hogy a csatába induló hős szerepe ugyan nem lebecsülendő, de ha a dolgok mélyére nézünk, akkor az igazi történet ahhoz kapcsolódik, akit hátrahagytak.

A keleti part feltehetően legrondább tárgyalótermében ülök, várok a soromra a tanúk padján, mikor hirtelen megszólal a személyhívóm. A számot látva felnyögök, s megpróbálom megtalálni a legjobb megoldást. Tanúnak fognak szólítani, de csak kicsit később, az állomáson viszont most van rám szükség.

Némi bürokratikus egyeztetés után megkapom az engedélyt a bírótól, hogy elhúzzam a csíkot a tárgyalásról. A főbejáraton kilépve azonnal kérdésekkel és felém szegezett kamerákkal meg lámpákkal rohannak le. A legtöbb, amit tehetek, hogy összeszorított foggal megállom, hogy ne csapjak oda ezeknek a hiénáknak, akik a családom napszítta csontvázán is marakodnának.

Amikor nem találtam Annát a tárgyalás reggelén, hazamentem. Megnéztem a szokásos tartózkodási helyeit – a konyhát, a hálószobát, a kerti függőágyat, de nem volt sehol. Jobb ötlet híján felmentem a garázs tetejére, Jesse lakhelyére.

Ő sem volt otthon, bár ez már korántsem meglepő. Volt idő, amikor mindig csalódást okozott valamivel. Aztán mikor arra az álláspontra helyezkedtem, hogy inkább nem is várok tőle semmit, onnantól kezdve könnyebb volt elviselni, bármi történt is. Kopogtam, és Anna nevét kiáltottam, aztán Jesse-ét, de nem jött válasz. Bár volt kulcsom a szobájához a sajátjaim között, meggondoltam magam: minek menjek be? Megfordulva felborítottam az újrahasznosítható hulladék piros gyűjtőedényét, amit személyesen szoktam üríteni minden kedden, mert Jesse-nek biztos letörne a keze, ha egy héten egyszer kivinné a járdára. Fényes zöld sörösdobozok ömlöttek ki belőle, valami mosószeres flakon, olívás konzervdoboz meg egy ötliteres narancslés tartály.

Visszapakoltam a hulladékot, kivéve a narancsléset, mert az nem újrahasznosítható szemét, amint azt már huszonötször elmondtam Jesse-nek, ő mégis minden áldott héten berakja újra meg újra.

A mostani tűz abban különbözik az előzőektől, hogy a kockázati szintje feljebb van egy kategóriával: már nem elhagyott folyóparti fészerről van szó, hanem egy általános iskoláról. Nyár lévén nem volt senki az épületben, amikor kiütött a tűz. Az azonban egy pillanatra sem kétséges előttem, hogy nem természetes okokból ütött ki.

Mire odaérek, a fiúk már visszaszerelnek, a munka elvégezve. Paulie, ahogy meglát, rögtön odajön hozzám. – Hogy van Kate? – kérdezi.

– Megvan – mondom, és a füstölgő romok felé intek. – Mi a helyzet?

– A kuncsaftunk az épület egész északi részét tönkrevágta – mondja Paulie. – Végigmész a terepen?

– Persze.

A tűz a tanáriban kezdődött; az elszenesedett alakzatok nyílként mutatnak a tűz fészke felé. Kivehető némi műanyag töltőanyag, ami nem égett el teljesen – a gyújtogató elég okosan díványpárnákat és némi papírneműt halmozott fel a tűzgyújtáshoz. Még érzem a levegőben a

gyúanyag szagát, ezúttal egyszerű benzint használt. A hamuban a felrobbant Molotov-koktél üvegének cserepei.

Átsétálok az épület túloldalára, benézek egy betört ablakon. A fiúk innen szippantották meg levegővel a tüzet. – Szerinted elkapjuk valaha ezt a kis szarcsimbókot, parancsnok? – kérdezi a terembe lépő Ceasar odabentről. Még a szkafanderében van, bal arca tiszta hamu. A tűz vonalában fekvő szenes maradványokat vizslatja. Aztán lehajol, kesztyűs kezével felvesz egy csikket. – Ez hihetetlen! Az íróasztal elégett, de ez a dohányrúd túlélte.

Átveszem tőle, és megforgatom a csikket a markomban. – Azért nem égett el, mert a tűz keletkezésekor még nem volt itt. Valaki békésen cigizve nézte a tüzet, aztán sarkon fordult, és elment. – Úgy forgatom, hogy leolvashassam a márkajelzést.

Paulie dugja be mellettem a fejét a törött ablakon, Ceasart keresi. – Indulunk, szállj fel. – Aztán hozzám fordul. – Csak hogy tudd: nem mi törtük be ezt az ablakot.

– Nem írattam volna a számlátokra, Paulie…

– Jó, azt akartam mondani, hogy a tető felől szellőztettünk. Ez már be volt törve, mikor ideértünk. – Ceasarral együtt elmennek, és kisvártatva hallom a kocsi mély motorhangját, ahogy lassan felpörög.

Lehetett éppenséggel egy eltévedt baseball-labda vagy egy frizbi… Bár a gondnok nyáron is ellenőrzi az ingatlant – egy törött ablak túl nagy kockázat, nem hagynák úgy – azonnal beragasztanák vagy bedeszkáznák.

Hacsak a gyújtogató maga nem tudta, hogy oxigén is kell ahhoz, hogy a tűz végigrohanjon a hirtelen vákuum keltette huzatban.

Lenézek a kezemben tartott csikkre, majd összemorzsolom.

A félretett kristályokból 56 grammra van szükség. Desztillált vízben felforraljuk, majd ismét kihűtjük, és leszűrjük a tiszta kálium-klorát kristályokat. Púderfinomságúra őröljük, s finoman melegítve szárítjuk. Öt rész vazelint felolvasztunk egy rész viasszal, benzinbe keverjük, s ezt az elegyet műanyag tálba tett, kilencvenszeres mennyiségű kálium-klorát kristályra öntjük rá. Összegyúrjuk, és megvárjuk, hogy a benzin elpárologjon a masszából.

Kockává formáljuk az anyagot, és viaszba mártva vízhatlanítjuk. Ez a robbanóanyag legalább A3-as gyutacsot igényel.

Mikor Jesse kinyitja az ajtaját, szembekerül velem, aki a díványon ülök. – Te meg mit művelsz itt? – kérdezi.

– És te mit művelsz itt?

– Itt lakom, már nem emlékszel? – feleli.

– Laksz, valóban? Nem inkább rejtekhelynek használod ezt a szobát?

Elővesz egy doboz cigarettát a zsebéből, rágyújt. Meritet szív. – Nem tudom, mi a szarról beszélsz. Miért nem vagy a tárgyalóteremben?

– Miért tartasz sósavat a mosogató alatt? – kérdezem. – Nekünk nincs úszómedencénk.

– Hé, ez most valami kihallgatás? – vonja össze a szemöldökét. – Akkor használtam, ha tudni akarod, amikor tavaly nyáron csempéztem. Jól leoldja a maltert. Az az igazság, hogy nem is tudtam, hogy még megvan.

– Akkor talán azt sem tudod, Jess, hogy ha egy kis alumíniumfóliával együtt berakod üvegbe, és ronggyal letömöckölöd a tetejét, akkor egész szép kis robbanást okoz. Nemde?

Hirtelen megmerevedik. – Talán csak nem vádolsz valamivel? Mert ha igen, akkor ki vele, te szemét!

Felkelek a díványról. – Oké. Azt akarom tudni, hogy vajon bekarcoltad-e az üveget, hogy könnyebben törjön, mielőtt megcsináltad volna a koktélt? Hogy tudatában vagy-e, hogy az a hajléktalan fickó ott, a vízparton majdnem meghalt a tűzben, amit szórakozásból gyújtottál? – Megfordulok, és kiveszem a Cloroxos üveget a szemétgyűjtőből. – Tudni akarom továbbá, hogy ez mi a pokolnak van itt, mikor nem mosol, és az is elég nyilvánvaló, hogy takarítani sem szoktál! Ugyanakkor van egy iskola innen hat mérföldnyire, ami elég rendesen kiégett, miután

berobbantották egy kis klóros benzinnel! – Megragadom a vállát, és Jesse, aki kitéphetné magát a kezeim közül, ha akarná, hagyja, hogy addig rázzam, míg a feje hátranyaklik. – Te jó ég, Jesse…!

Rám bámul, az arca kifejezéstelen. – Befejezted?

Elengedem, mire acsarkodva hátralép. – Védd magad, mondd, hogy nincs igazam! – provokálom.

– Ennél többet mondok! – ordítja. – Lehet, hogy egész életedet úgy töltöd, hogy azt hiszed, ami rossz a világban, valahogy mind tőlem jön, de bármilyen hihetetlen, ezúttal alaposan mellélőttél!

Lassan kihúzom a zsebemből a kezem, és Jesse markába nyomom a Merit márkájú csikket. – Nem kéne a helyszínen hagynod a névjegyed.

Van az épülettűznek egy olyan fokozata, ami már nem kontrollálható, ilyenkor az ember hátralép, és biztonságos, nem szélirányba eső magaslaton kivárja, hogy a ház teljesen elhamvadjon.

Jesse keze remegve felemelkedik, ujjai közül a földre pottyan a csikk. Az arcát a tenyerébe temeti. – Nem tudtam Kate-et megmenteni… – szakadnak ki a szavak valahonnan nagyon mélyről. Meggörnyed, a válla előreesik, hogy hirtelen kisfiúnak látom. – Kinek… kinek mondtad el?

Rájövök, hogy azt akarja tudni, szóltam-e a rendőrségnek, és hogy Sara tudja-e.

Büntetést kér.

Úgyhogy azt teszem, ami a számára – tudom – a legmegalázóbb: átölelem, miközben zokog. A háta szélesebb, mint az enyém. Egy fél fejjel nagyobb nálam. Nem emlékszem, hogy mikor lett abból az ötévesből, aki genetikailag nem volt megfelelő donor, ez a férfi. Sejtem, hogy épp ez a baj. Hogy jut el valaki onnan, hogy nem tud hasznos lenni, odáig, hogy akkor inkább rombol? És akkor most őt kell vádolni, vagy pedig azt, aki nem fogta vissza?

Tenni fogok róla, hogy a fiam piromániája itt és most azonnal véget érjen, de nem fogok szólni se a rendőröknek, se a főnökömnek. Talán ez visszaélés a helyzettel, talán ostobaság. Az is lehet, hogy a piromániája gyökere ott van, hogy nem is nagyon különbözik tőlem, hiszen ő is a tüzet választotta. Szüksége van arra az érzésre, hogy legalább egy irányíthatatlan dolgon úrrá tud lenni az életben.

Jesse zihálása csillapul – megnyugszik, ahogy nekem dől. Mint régen, amikor még olyan kicsi volt, hogy ölben vittem föl a szobájába, mikor elaludt. Amikor még olyan kérdésekkel bombázott folyton, hogy mire való a kéthüvelykes meg az egyhüvelykes tömlő, meg miért kell megmosni a tűzoltókocsit, mikor mindig víz jön belőle? És hogy a sugárvezető soha nem vezetheti a kocsit? Ráeszmélek, hogy nem tudom, mikor hagyta abba a kérdezősködést. De arra nagyon is jól emlékszem, hogy mintha valami hiányérzetem támadt volna. Mintha egy gyerek rajongását elveszteni ugyanolyan fantomfájdalmakkal járna, mint egyik végtagunk elvesztése.

CAMPBELL

Az orvosokra, ha tanúként vannak beidézve, az a jellemző, hogy minden hangsúlyukkal, minden gesztusukkal azt tudatják a világgal, akármilyen fontos is a tanúvallomásuk, amíg őket a tanúk padján faggatják, a betegeik nagyon várják őket, sőt – akár haldokolnak is. Őszintén szólva ez mindig felidegesít. Nem tehetek róla, mindig beindítom az ellentámadást: szünetet kérek, hogy kimehessünk a mosdóba; lehajolok, és újrakötöm a cipőfűzőmet; beszéd közben meg-megállok, mint aki gondolkozik, és mély értelmű hatásszüneteket tartok. Szóval, megteszek mindent, hogy egy pár perccel később rohanhassanak a dolgukra.

Dr. Chance sem jobb a többinél – az első perctől kezdve látványosan türelmetlenkedik. Annyiszor néz az órájára, hogy az az érzésem támad, mindjárt lekési a vonatát. A különbség most csak annyi, hogy Sara Fitzgerald éppolyan türelmetlenül várja, hogy a doktor elhagyja a termet, mint maga dr. Chance. Hiszen aki várja őt, aki haldoklik – az maga Kate.

Mellettem azonban ott ül Anna, testéből süt a forróság. Felállok, folytatom a tanú kihallgatását. Jó lassan. – Dr. Chance, mondhatjuk-e, hogy a beavatkozások, amelyek Anna közreműködését igényelték, úgymond bombabiztosak voltak?

– A rákgyógyászatban semmi sem bombabiztos, Mr. Alexander.

– Ezzel Fitzgeraldék is tisztában voltak?

– Minden beavatkozás kockázatát körültekintően elmagyarázzuk, mert a kezelések bizonyos szervek, szervrendszerek működésére nem hatnak optimálisan. Ami tehát sikernek számít az egyik kezelés során, visszaüthet később. – Sarára mosolyog. – Ugyanakkor el kell mondjam, hogy Kate csodálatra méltó ifjú hölgy. Nem számítottunk rá, hogy megéri az ötödik születésnapját, s lám, itt van velünk tizenhat évesen…

– A testvérének köszönhetően – mutatok rá.

Dr. Chance bólint. – Nem sok betegnek adatik meg az a szerencse, hogy egyrészt erős a szervezete, másrészt egy genetikailag tökéletes donor áll a rendelkezésére.

Felállok, a kezem zsebre dugom. – El tudná mondani nekünk, hogy került sor arra a tanácskozásra a Providence Kórházban, amelynek során Fitzgeraldék megvitatták a genetikusokkal Anna fogantatását?

– Miután a fiukat megvizsgáltuk, és kiderült, hogy nem megfelelő donor Kate számára, elmondtam Fitzgeraldéknak egy másik család esetét, akikkel kapcsolatban álltam. A kis beteg valamennyi testvérét megvizsgáltuk, egyik sem volt megfelelő, de aztán az anya a kezelés idején teherbe esett, és az a gyermek már tökéletes donornak bizonyult.

– Ön tanácsolta Fitzgeraldéknak, hogy genetikailag programozott gyermeket vállaljanak mesterséges megtermékenyítéssel, aki aztán donorként szolgálhat Kate számára?

– Szó sincs róla – feleli Chance sértődötten. – Én csupán annyit mondtam, hogy ha a meglévő testvérek közül éppen nincs is genetikailag megfelelő, ez még nem zárja ki, hogy egy később született ne lehetne az.

– Elmagyarázta Fitzgeraldéknak, hogy egy ilyen, genetikailag programozott gyermeknek aztán egész életében Kate rendelkezésére kell állnia donorként?

– Akkoriban pusztán egy köldökvér-transzfúzióról volt szó – szögezi le dr. Chance. – Az ezt követő donációkra azért került sor, mert az elsőre Kate szervezete nem reagált. És azért is, mert jó eredményekkel kecsegtettek.

– Szóval, ha holnap a tudósok előadnának egy olyan eljárással, amellyel Kate-et meg lehetne gyógyítani véglegesen, s ehhez Annának csupán a fejét kéne levágni, és a testvérének adni, akkor ön ezt javasolná?

– Természetesen nem. Soha nem javasolnék olyan eljárást, amely egy másik gyermek életét kockáztatja.

– És vajon nem éppen ezt tette az elmúlt tizenhárom évben?

Dr. Chance vonásai megfeszülnek. – A beavatkozások közül egy sem járt Anna számára említésre méltó, hosszú távon jelentkező károsodással.

Kiveszek egy papírlapot a táskámból, átnyújtom a bírónak, majd az orvosnak. – Fel tudná olvasni a megjelölt részt?

Felveszi a szemüvegét, és megköszörüli a torkát. – „Tudomásul veszem, hogy az altatás potenciális kockázati forrás. A kockázat magában foglalhatja, de nem kizárólagosan, a következőket: az alkalmazott szer kiváltotta nem kívánatos reakció, torokfájás, fogkárosodás akár valódi, akár beépített fog esetében, hangszálak károsodása, légzési problémák, kisebb fájdalom- és diszkomfortérzet, érzékelési zavar, fejfájás, fertőzés, allergiás reakció, öntudatra ébredés az anesztézia ideje alatt, besárgulás, vérzés, idegkárosodás, vérrög képződése, szívroham, agykárosodás, szélsőséges esetben testfunkciók vagy az élet elvesztése."

– Ön ismeri ezt a nyilatkozatszöveget, doktor úr?

– Hogyne, ez a minden sebészi beavatkozás előtt kötelezően aláírandó beleegyező nyilatkozat.

– Megmondaná, hogy kinek a neve szerepel rajta?

– Anna Fitzgeraldé.

– És ki írta alá a beleegyező nyilatkozatot?

– Sara Fitzgerald.

A sarkamra gördülök. – Doktor úr, az anesztézia életre szóló károsodást, sőt halált okozhat. Ezek elég súlyos és hosszú távú következmények!

– Ezért van szükség erre a nyilatkozatra. Hogy megvédjen bennünket a maga fajtájúaktól – mondja. – Hozzá kell tennem, e kockázatok valószínűsége igen-igen csekély. A csontvelő levétele pedig elég egyszerű eljárás.

– Akkor miért kellett Annát altatni ehhez az egyszerű beavatkozáshoz?

– Mert úgy lelkileg kevésbé megterhelő egy gyerek számára, másrészt nem mocorog annyit közben.

– A beavatkozást követően Annának voltak fájdalmai?

– Talán egy kicsi – mondja dr. Chance.

– Nem emlékszik?

– Régen volt… Biztos vagyok benne, hogy Anna már el is felejtette.

– Gondolja? – Anna felé fordulok. – Talán megkérdezzük erről Annát is?

DeSalvo bíró összefonja a karját.

– Ha már a kockázatokról beszélünk… – folytatom zökkenő nélkül. – Be tudna számolni nekünk azokról a tudományos eredményekről, amelyek a serkentő injekciók hosszú távú hatásairól végzett kutatás során keletkeztek, amely injekciókat Anna kétszer is sorozatban kapta, mielőtt a transzfúzióra sor került volna?

– Elvileg nincsenek hosszú távú kockázatok.

– Elvileg – ismétlem meg. – Miért csak „elvileg"?

– Mert a kutatásban egyelőre még csak állatokat használtak fel – ismeri el dr. Chance. – A humán vonatkozású vizsgálatok még folynak.

– Mily megnyugtató…

Vállat von. – Az orvosok általában nem írnak fel olyan szereket, amelyek akár csak elvileg is bajt okozhatnának.

– Hallott ön már a thalidomidról, doktor úr?

– Természetesen. Valójában éppen mostanában támasztották fel haló poraiból rákgyógyászati célokra.

– Valaha pedig forradalmi újdonságnak számított – mutatok rá. –, és katasztrofálisak lettek a következményei. És ha már erről beszélünk… Ez a veseátültetés – ez nem jár kockázatokkal?

– Nem többel, mint egy átlagos sebészi beavatkozás – mondja dr. Chance.

– Anna meghalhat a műtét következtében?

– Nagyon valószínűtlen, Mr. Alexander.

– Nos, akkor tegyük fel, hogy Anna teljes épségben megússza a beavatkozást. Hogyan befolyásolná későbbi életét a tény, hogy egy veséje maradt csupán?

– Nem igazán befolyásolná – mondja az orvos. – Ebben áll a dolog szépsége.

Átnyújtok neki egy brosúrát, amelyet saját kórháza nefrológiai osztályáról szereztem. – Elolvasná, kérem, a pirossal kiemelt részt?

Megint felteszi a szemüvegét. – „Megnő a magas vérnyomás kockázata. Lehetséges komplikációk a terhesség során. – Dr. Chance felpillant. – A donorokat eltanácsolják a küzdősportoktól, hogy csökkentsék a megmaradó vesét érő sérülések kockázatát.

A hátam mögött összefonom a kezem. – Tudta ön, hogy Anna jéghokizik szabadidejében?

A férfi Anna felé fordul. – Nem, nem tudtam.

– A csapat kapusa. Már évek óta. – Tartok egy kis hatásszünetet. – Miután azonban ez a vesedonáció egyelőre csak hipotetikus, koncentráljunk azokra az eljárásokra, amelyeket már elvégeztek Annán. A serkentő injekciók, a limfocita-transzfúzió, az őssejt-levétel, a csontvelő – azaz a millió beavatkozás, amelyeket Annának állnia kellett, az ön véleménye szerint, doktor úr, nem veszélyeztette Anna egészségét jelentékeny mértékben?

– Jelentékeny mértékben…? – Az orvos kissé habozik. – Nem, nem gondolnám.

– És volt mindebből Annának haszna?

Dr. Chance hosszan néz rám. – Igen, volt – szólal meg végül.

– Eddig mindig megmentette a nővérét.

Anna és én az emeleten ebédelünk a bíróság épületében éppen, mikor Julia tűnik fel az ajtóban. – Privát parti…?

Anna int neki, hogy csatlakozzon hozzánk, és Julia leül mellénk. Rám sem néz. – Hogy érzed magad? – kérdezi.

– Megvagyok – feleli Anna. – Csak már szeretném, ha vége lenne.

Julia felnyit egy dobozos salátaöntetet, és az ebédjére önti.

– Hamar vége lesz, kettőt sem kell pislognod.

Futólag rám pillant, amikor ezt mondja.

Nem is kell több, egyből az orromban érzem a bőre illatát, s látom a félhold alakú anyajegyet a melle alatt.

Anna hirtelen felpattan. – Elviszem Bírót sétálni – jelenti be.

– Egy frászt. Nyüzsögnek odakint a riporterek, még mindig.

– Akkor majd a folyosón körözünk egy kicsit.

– Ne. Nekem kell őt sétáltatnom, erre van idomítva.

– Akkor pisilni megyek – mondja Anna. – Azt azért még csinálhatom egyedül is, nem?

Kimegy a konferenciateremből, s egyedül hagy Juliával és mindazzal, aminek nem kellett volna megtörténnie, mégis megtörtént.

– Szándékosan hagyott minket magunkra – ébredek az igazságra.

Julia bólint. – Okos gyerek. Jó emberismerő. – Aztán lerakja a műanyag villát. – A kocsid tele van kutyaszőrrel.

– Tudom. Mindig mondom Bírónak, hogy fogja lófarokba, de az istennek se hajlandó…

– Miért nem keltettél fel reggel? Vigyorgok. – Mert nincs keltetőgépem…

El sem mosolyodik. – A tegnap éjszaka is csak vicc volt, Campbell?

Az a régi mondás jut eszembe, hogy „ha Istent meg akarod nevettetni, akkor korábban kelj föl”. És mivel gyáva vagyok, felkelek, megragadom Bíró hámját. – Meg kell sétáltatnom, mielőtt a tárgyalóterembe szólítanak minket.

Julia hangja az ajtóban ér utol. – Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Nem is akarod igazán, hogy válaszoljak – mondom vissza sem fordulva. Így nem kell látnom az arcát.

Amikor DeSalvo bíró elnapolja a tárgyalást délután háromkor, mert a heti kezelésére megy a csontkovácshoz, kimegyek Annával a folyosóra, hogy megkeressük a papáját – de Brian nincs sehol. Sara meglepődve néz körül. – Talán hívást kapott – mondja. – Anna, akkor én…

Én azonban Anna vállára teszem a kezem. – Majd én elviszlek a tűzoltóságra.

A kocsiban Anna nem szólal meg. Beállok a tűzoltóság parkolójába, de nem állítom le a motort. – Figyelj csak – mondom neki –, lehet, hogy nem tűnt fel, de remek első napunk volt.

– Valamennyire.

Kiszáll, nem mond többet. Bíró egyből a helyére huppan. Anna elindul a tűzoltóság bejárata felé, de aztán letér balfelé. Tolatni kezdek, de aztán – jobb meggyőződésem ellenére – leállítom a motort. Bírót a kocsiban hagyom, és elindulok Anna után.

Az épület mögött áll, mint egy szobor, arccal az ég felé. Most mit csináljak, mit mondjak? Soha nem volt gyerekem, még magamat is nehezen kezelem.

Aztán Anna szólal meg először. – Csináltál valaha olyasmit, amiről tudtad, hogy rossz, pedig jónak látszott?

Julia jut eszembe. – Hát igen…

– Néha utálom saját magam – motyogja Anna.

– Néha én is utálom magam – mondom.

Ez meglepi. Rám néz, aztán megint az ég felé. – Ott vannak. A csillagok. Még amikor nem is látszanak.

Zsebre dugom a kezem. – Én régen minden éjjel kiválasztottam egy csillagot, és kívántam valamit.

– Mit?

– Ritka baseball-kártyát a gyűjteményembe. Golden retriever kutyát. Fiatal, szexis tanárnőket.

– A papa azt mondta, a csillagászok találtak egy új helyet, ahol csillagok születnek. Csak éppen 2500 évbe telik, amíg ideér a fényük, és megláthatjuk őket. – Felém fordul. – Te jól kijössz a szüleiddel?

Először hazudni akarok valamit, aztán csak megrázom a fejem.

– Régen azt hittem, hogy majd olyan leszek, mint ők, ha felnövök. De nem lettem olyan. Az a helyzet, hogy valahol menet közben rájöttem, hogy nem is akarok olyan lenni.

A nap beragyogja tejfehér bőrét, hátrahajtott nyaka ívét. – Értem – mondja Anna. – Te is láthatatlan voltál.

KEDD

„Kicsiny tüzet egy-kettő eltaposnak,
Ha megtűrik, folyó sem oltja el.”

William Shakespeare: VI. Henrik
Németh László fordítása

CAMPBELL

Brian Fitzgerald az ügy kulcsfigurája, ezért rá építek. Ha a bíró látja, hogy a szülők közül legalább az egyik támogatja Annát abban a törekvésében, hogy ne legyen többé donor, akkor az ő számunkra kedvező döntése nem fog túl meredek húzásként hatni. Ha Brian megteszi, amire szükségem van, azaz elmondja DeSalvo bírónak, hogy szerinte is vannak Annának jogai, és hogy támogatni fogja őt mindenben, akkor bármi legyen is Julia szakvéleményében, lesz alapom rá, hogy vitassam. És még jobb, hogy Anna tanúvallomása így nem szükségszerű, csupán formaság lesz.

Másnap reggel Brian jó korán érkezik Annával. A kapitányi egyenruháját viseli. Mosolyra igazítom a számat, s felkelek, hogy Bíróval együtt odasétáljak hozzájuk. – Jó reggelt – mondom. – Mindenki készen áll…?

Brian Annára néz. Aztán rám. Látom, hogy kérdezni szeretne valamit, de erőnek erejével legyűri ezt a késztetést.

– Figyelj, Anna – mondom, mintha nagyszerű ötletem támadt volna. – Megtennél egy szívességet? Bíró örülne, ha fel-le rohangálnál vele egy kicsit a lépcsőn, különben fészkelődni fog odabenn, a tárgyalóteremben.

– Tegnap még azt mondtad, hogy nem sétáltathatom.

– Nos, ma lehet.

Anna a fejét rázza. – Nem megyek sehova. Ha egyedül hagylak benneteket, akkor rögtön rólam kezdtek beszélni.

Nincs mit tenni, Brianhoz fordulok megint: – Minden rendben?

Ebben a pillanatban Sara Fitzgerald lép az épületbe. A tárgyalóterem felé siet, de megáll, ahogy meglátja Briant mellettem. Aztán lassan elfordul és megy tovább.

Brian Fitzgerald a felesége után néz, még akkor is, amikor már becsukódott mögötte az ajtó. – Jól vagyunk – szólal meg, de igazándiból nem nekem mondja.

– Mr. Fitzgerald, előfordult, hogy nem értett egyet a feleségével abban, hogy milyen módon vegyen részt Kate gyógykezelésében Anna?

– Előfordult. Az orvosok azt mondták, hogy Kate-nek csupán a köldökvérre van szüksége, és ehhez a köldökzsinórból, amelyet egyébként kidobnának, félretesznek egy darabot. Tehát nem kell elvenni a babától semmit, ami később hiányozna neki, és fájdalmat sem okoz. – Pillantása találkozik Annáéval; rámosolyog a lányára. – Egy kicsit jobb lett a helyzet ettől. Kate javuló szakaszba lépett.

1996-ban viszont visszaesett. Akkor az orvosok javasolták, hogy limfocitákat kapjon Kate Annától. Nem mondták, hogy ez végleges gyógymód, csak hogy egy időre megteheti a hatását.

Megpróbálom áthúzni a térfelemre. – Ön és a felesége nem voltak egy véleményen ez ügyben?

– Nem voltam biztos benne, hogy ez a legjobb megoldás. Anna akkor már elég nagy volt, hogy felfogja a történéseket, és tudtam, hogy nem fog neki tetszeni.

– A felesége mit mondott önnek? Mivel próbálta önt jobb belátásra bírni?

– Azzal, hogy ha nem veszünk Annától vért, akkor előbb-utóbb úgyis csontvelőre lesz szükség.

– Mi játszódott le ekkor önben?

Brian láthatólag kínban van. Megcsóválja a fejét. – Nem tudhatja, hogy milyen érzés volt – szólal meg halkan –, hacsak nincs egy gyereke, aki halálos beteg. Ilyenkor az ember sok mindent mond és tesz, amit nem is úgy gondol. És ha azt hiszi, hogy volt választásunk, akkor téved, valójában nem volt. – Annára néz, aki olyan néma és moccanatlan mellettem, mintha nem is lélegezne. – Nem akartam ezt művelni Annával. De Kate-et sem hagyhattam…

– Végül is szükség lett Anna csontvelőjére?

– Igen.

– Mr. Fitzgerald, ön mint hivatásos életmentő, végrehajtana valaha is bármilyen beavatkozást olyan betegen, akinek semmilyen testi tünete nincs?

– Természetesen nem.

– Akkor Anna apjaként miért gondolta, hogy ez az agresszív beavatkozás, amely a lányát veszélyeztette, és nem is használt neki, Anna jól felfogott érdekében történt?

– Azért, mert nem hagyhattam Kate-et meghalni – mondja Brian.

– Máskor is előfordult-e, Mr. Fitzgerald, hogy ön és a felesége nem volt egy véleményen Anna testének Kate javára történő felhasználása kérdésében?

– Pár évvel ezelőtt Kate bekerült a kórházba, és… akkor annyi vért vesztett, hogy senki sem hitt a felgyógyulásában. Akkor arra gondoltam, hogy talán itt volna az ideje őt elengednünk. Sara másként gondolta.

– És mi történt?

– Az orvosok arzénnal kezelték, ami hatott, Kate javulófélben volt egy évig.

– Azt mondja, hogy ezúttal Kate olyan kezelést kapott, amely sikeres volt, és ezenközben nem volt Annára szükség?

Brian megrázza a fejét. – Én csak azt mondom… Szóval, a lényeg, hogy biztosra vettem, Kate meg fog halni. De Sara… Sara nem adta fel, és Kate sem, mert visszaküzdötte magát az életbe. – A feleségére néz. – Most pedig Kate veséi leálltak. Nem akarom őt szenvedni látni. De ugyanazt a hibát sem szeretném még egyszer elkövetni. Nem fogom kimondani még magamban se, hogy vége, amíg nem muszáj.

Brian érzelmei lavinaként zúdulnak a tárgyalóteremre, és lassan elérik a kis üvegházikót, amelyet nagy gonddal építgetek az egyik sarokban. Arrafelé kell csalogatnom. – Mr. Fitzgerald, tudott ön arról, hogy a lánya pert fontolgat ön és a felesége ellen?

– Nem.

– Amikor Anna ezt megtette, ön beszélt vele erről?

– Igen.

– És ön mit tett e beszélgetést követően?

– Kiköltöztem a házból Annával együtt.

– Miért?

– Azt gondoltam, hogy Annának joga van nyugodtan átgondolnia a dolgot, amit aligha tehet meg otthon, közöttünk.

– Miután kiköltözött Annával, és miután részletesen megbeszélték, miért kezdeményezte ő ezt a pert – ezek után ön egyetért a feleségével abban, hogy Anna továbbra is Kate donorja maradjon?

A válasz, amelyet szinte elpróbáltunk már, az, hogy: „nem”. Erre az egy szóra alapozom az egész stratégiámat az ügyben. Brian előrehajolva adja meg a választ. – Igen, egyetértek – mondja.

– Mr. Fitzgerald, véleménye szerint… – kezdek bele, de abbahagyom, mikor ráébredek, valójában mi hangzott el. – Bocsánat, hogy mondta?

– Még mindig azt szeretném, hogy Anna odaadja a fél veséjét – vallja be Brian.

Bámulom a tanút, aki éppen most zúzta össze a munkámat, és közben kétségbeesetten keresem a kiutat. Ha Brian nem támogatja Anna döntését, hogy nem lesz többé donor, akkor a bírónak nehezebb lesz Anna saját teste fölötti önrendelkezési joga mellett döntenie.

S ebben a pillanatban élesen hatol a tudatomba Anna irányából egy alig hallható kis hang, pici sóhaj, amely úgy szakad ki belőle, mint mikor a lélek meghasad. Rájött, hogy az a kis szivárvány a feje fölött csak optikai csalódás. – Mr. Fitzgerald, tudatosan alávetné Annát egy nagyműtétnek, amely megfosztaná egy létfontosságú szervétől, hogy a másik lányának kedvezzen?

Fura dolog, ahogy egy erős ember egyszerre csak atomjaira hullik az ember szeme láttára. – Meg tudja mondani nekem, hogy mi itt a helyes lépés? – kérdi nyersen. – Mert én nem tudom, hová forduljak útbaigazításért. Tudom, mi a helyes. Tudom, mi az igazságos. De ez itt mind nem érvényes. Leülök, és gondolkozom róla, rendben, és meg tudom mondani, hogy minek kéne történnie, és hogyan. Még azt is kimondom, hogy igen, kéne lennie valami jobb megoldásnak. De már tizenhárom éve, Mr. Alexander, hogy nem találom ezt a megoldást!

Ez a nagy darab férfi a szűk helyen lassan előrehajol, s a homlokát a tanúk padját szegélyező hűs fakorlátra ejti.

DeSalvo bíró tízperces szünetet rendel el, mielőtt Sara Fitzgeraldon volna a sor, hogy folytassa a kikérdezést, így a tanúnak lesz néhány nyugodt perce, hogy összeszedje magát. Anna meg én lemegyünk a földszinti büféautomatákhoz, ahol egy dollár költhető a gyönge teára és a még gyöngébb levesre. Anna leül, sarkát beakasztja a szék keresztrúdjába, s mikor átnyújtok neki egy kakaót, nem kortyol bele, csak lerakja az asztalra.

– Még sose láttam a papámat sírni – szólal meg. – A mamámat sokszor, mert mindig könnyezik Kate miatt. De Papa – ha ő kiborult is, mindig úgy csinálta, hogy ne lássuk.

– Anna…

– Gondolod, hogy miattam…? – fordul hozzám. – Szerinted nem kellett volna megkérnem, hogy jöjjön el ma?

– A bíró akkor is beidézte volna tanúnak, ha te nem szólsz neki – csóválom a fejem. – Anna, neked is ki kell állnod…!

Gyanakodva pillant föl rám.

– Minek?

– Beszélni.

Pislog néhányat. – Ugye, most viccelsz?

– Azt gondoltam, a bíró simán a javadra ítél, ha látja, hogy apád melletted áll, mert helyesli a döntésedet. Sajnos, nem így lett. Arról meg fogalmam sincs, hogy Julia mit fog mondani. Ha kiállna melletted, akkor is meg kell győznünk DeSalvót, hogy elég érett vagy meghozni egy ilyen döntést egyedül, a szüleidtől függetlenül.

– Úgy érted, hogy ki kell álljak oda, mint egy tanúnak?

Mindig is úgy véltem, hogy Annának tanúskodnia kell majd.

Egy kiskorú önállóság iránti kérelmét a bíró feltehetően magától a kiskorútól akarja hallani. Meglehet, hogy Anna most bepánikolt a gondolattól, de szerintem tudat alatt igenis ki szeretne állni önmagáért. Mi a csudáért indított volna különben pert, ha nem az érdekelné, hogy végre meghallgassák a véleményét?

– Azt mondtad tegnap, hogy nem fog kelleni tanúskodni! – támad rám Anna izgatottan.

– Tévedtem.

– Azért fogadtalak föl, hogy te mondd el helyettem, amit akarok.

– Úgy nem működik – mondom. – Te indítottad ezt a pert. Mert más valaki akarsz lenni, mint amit ez a család csinált belőled az elmúlt tizenhárom évben. Ez azzal jár, hogy félre kell húznod a függönyt, és megmutatnod, hogy valójában ki vagy.

– Sok millió embernek a Földön gőze sincs róla, hogy kicsoda, mégis mindennap döntéseket hoznak – érvel Anna.

– Mert ők nem tizenhárom évesek – csapom le a labdát, s úgy érzem, elérkeztünk a lényeghez. – Tudom, hogy ez idáig nem értél el vele semmit, ha kiálltál magadért és megmondtad a véleményedet. Most viszont, megígérem neked, mindenki lélegzetvisszafojtva figyel majd rád, amint beszélni kezdesz.

Ezzel, úgy tűnik, csak olajat öntöttem a tűzre. Anna összefonja a karját. – Nem létezik, hogy én kiálljak oda – szögezi le.

– Anna, hidd el, nem olyan nagy ügy tanúskodni…

– Dehogynem! Ez a legnagyobb dolog. Nem csinálom, és kész.

– Ha nem tanúskodsz, akkor elveszítjük a pert – figyelmeztetem.

– Akkor találj ki valami mást, hogy győzzünk. Te vagy az ügyvéd!

Ezt a csalit nem fogom bekapni. Az ujjaimmal az asztalon dobolok, hogy fékezzem magam. – Meg tudnád mondani, hogy miért makacskodsz ennyire?

– Nem! – pillant rám.

– Ezt úgy érted, hogy nem tudod megmondani, vagy hogy csak azért sem tanúskodsz?

– Vannak dolgok, amikről nem beszélek. – A vonásai megkeményednek. – Neked különösen meg kéne értened ezt.

Pontosan tudja, kinek mi a gyöngéje. – Aludjunk rá egyet – mondom kimérten.

– Nem fogom meggondolni magam.

Felállok, és a fedeles poharat kávéstul hajítom a szemétbe. – Nos, akkor ne várd tőlem, hogy megváltoztassam az életedet.

SZERDA

„… e lángokból viszont
Nem fény, hanem csak éj szüremlik át…

John Milton: Elveszett Paradicsom
Jánosy István fordítása

JULIA

Izzy a nappaliban ücsörög, mire visszaérek reggeli kocogásomból. – Minden rendben? – kérdezi.

– Persze. – Kifűzöm a tornacipőmet, letörlöm a homlokomat. – Mert…?

– Mert normális emberek nem futnak hajnali fél ötkor.

– Van egy kis égetni való fölösleges energiám. – Kimegyek a konyhába, de Eva névre hallgató kávéfőzőm, amelyet arra programoztam, hogy kész legyen a mogyorós kapucsínó, mire megjövök, semmit sem csinált. Megnézem Eva dugaszát, megnyomkodom a gombjait, de semmi sincs a kijelzőjén. – A francba – sziszegem, és kirántom a zsinórját a konnektorból. – Ez még nem olyan régi, hogy lerobbanjon nekem.

Izzy kijön, mellém áll, és ő is vacakol vele egy kicsit. – Van a hölgyeményre garanciád?

– Fogalmam sincs. Nem érdekel. Csak az érdekel, hogy ha kiadtam a pénzt azért, hogy akkor legyen itthon kávé, amikor akarom, akkor legyen is meg az a rohadt kávé. – Bevágom az üveg kávékiöntőt a mosogatóba, mire eltörik. A konyhaszekrénynek támaszkodva lassan lecsúszom guggolásba, és sírni kezdek.

Izzy mellém térdel. – Mit művelt veled?

– Ugyanazt, Iz – hüppögöm. – Olyan reménytelenül hülye vagyok…

Átöleli a vállamat. – Mit szeretnél, forró olajat, mérget vagy kiherélést? Válassz!

Ezen végre kicsit tudok mosolyogni. – De neked kell csinálnod…

– De csak azzal a feltétellel, hogy majd visszakapom a kölcsönt. A testvérem vállára hajtom a fejem. – Nem hittem volna, hogy a villám kétszer becsaphat ugyanoda.

– Pedig megtörténik – mondja Izzy. – Ha olyan hülye vagy, hogy nem mész odébb.

Az első lény, aki másnap reggel a bíróságon üdvözöl, nem más, mint Bíró, a kutya. A folyosó sarkán befordulva oson felém lesunyt fülekkel; lerí róla, hogy gazdája emelt hangú szónoklata elől menekül. – Hát, szia – mondom neki nyugtatólag, de ezzel nem elégszik meg. Elkapja a fogával a blézerem alját, és húzni kezd az összetűzés helyszíne felé. Isten az atyám, hogy Campbellel fogom kifizettetni a tisztítást…

Már messziről hallom Campbell hangját. – Elvesztegettem az időmet, az energiámat, de még ennél is rosszabb, hogy úgy látszik, tökéletesen félreismertem egy ügyfelemet.

– Nagy dolog, mintha te lennél az egyetlen, aki tévedett – vág vissza Anna. – Azért téged választottalak, mert azt hittem, gerinces vagy. – Elsiet mellettem. – Szarházi… – mormolja az orra alatt.

Rögtön az jut eszembe, milyen érzés volt felébredni a hajón, egyedül. Mint aki megcsalatottan sodródik valamerre. És dühös voltam, hogy hagytam magam belevinni ebbe a helyzetbe.

De miért magamra haragudtam? Hogy a fenébe nem Campbellre…?

Bíró felugrik a gazdájára, és a mellét kaparja a mancsával. – Ül! – hangzik a parancs, aztán Campbell megfordul, és meglát. – Ezt nem neked szántuk – mondja.

– Sejtem.

Nehézkesen leereszkedik egy székbe a konferenciateremben, és tenyerével végigsimítja az arcát. – Nem akar kiállni vallomást tenni…

– Az isten szerelmére, Campbell, hiszen még otthon, a nappalijukban sem tud az anyja elé állni, akkor hogy álljon ki éppen itt? Mégis, mit vártál?

Átható pillantással néz rám. – Mit fogsz mondani DeSalvónak?

– Ez most Anna miatt érdekel, vagy mert félsz, hogy elveszíted a pert?

– Kösz, ne aggódj, a lelkiismeretemet éppen szüneteltetem, mint tudjuk.

– Nem inkább azzal kéne szembesülnöd, hogy valami csoda folytán ez a tizenhárom éves lány a szívedbe férkőzhetett?

Elfintorítja az arcát. – Tessék, menj, ragadd meg a lehetőséget, tapodd két lábbal az ügyemet, úgyis azt szándékozod, nemde?

– Ez nem a te ügyed, hanem Annáé. Bár tökéletesen értem, hogy miért gondolod másként.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy mind a ketten gyávák vagytok. Mindent megtesztek, hogy elmeneküljetek önmagatok elől – mondom. – Tudom, hogy Anna mitől fél. De vajon te mitől félsz?

– Egy szót sem értek ebből…

– Tényleg? És hogyhogy most nem poénkodsz? Mert azzal nehéz viccelni, ami húsbavágó? Te mindig, mindenütt meghátrálsz, aztán elszöksz, nehogy véletlenül túl közel kerüljön hozzád valaki. Amíg Anna csak egy ügyfél, addig semmi baj, de abban a percben, hogy felnő odáig, hogy törődj vele – nos, akkor már gond van… És ami engem illet – igen, egy gyors dugás, az jöhet, de érzelmi kötődés – hát arról szó sem lehet… Neked csak a kutyáddal van normális kapcsolatod, de még az is mekkora nagy államtitok…

– Julia, teljesen melléfogsz…

– Nem, dehogy, és talán én vagyok az egyetlen, aki annyit tudok rólad, hogy joggal a szemedbe mondhatom, mekkora barom vagy! Ami persze neked jó, nemde? Mert ha mindenki azt gondolja, hogy barom vagy, akkor senki sem akar közel kerülni hozzád. – A kelleténél hosszabban bámulok rá. – Nem túl kellemes, ugye, hogy van valaki, aki átlát rajtad, Campbell?

Kőmerev arccal feláll. – Nekem most éppen tárgyalásom van…

– Csak menj – mondom. – És gondosan válaszd szét az igazságot meg az arra vágyó ügyfeledet, nehogy találkozzanak valahogy…! Különben még rájönnél, hogy ne adj' isten, szíved is van…

Sarkon fordulok, mielőtt még tovább blamálhatnám magam. Campbell utánam szól: – Julia, nincs igazad.

Lehunyom a szemem, és a legjobb meggyőződésem ellenére visszafordulok.

Habozva megszólal: – A kutya… Én…

Bármit akart is mondani, nem tudhatom meg, mert Vern megjelenik az ajtóban. – DeSalvo bíró újfent a hadiösvényre lépett… – szólal meg. – Túl későn van ez a tárgyalás, a miniboltban már elfogyott a kávétejszín.

Campbell meg én farkasszemet nézünk egymással egy darabig. Várom, hogy befejezze az elkezdett mondatot. – Te vagy a következő tanúm – mondja kimérten, és lám, a pillanat ezzel elszállt, még mielőtt igazán eljött volna.

CAMPBELL

Egyre nehezebb szívtelen gazembernek lenni. Mire a tárgyalóteremig jutok, a kezem remeg. Részben a régi, jól ismert okokból kifolyólag, részben azért, mert az ügyfelem úgy ül mellettem, mint egy kőszikla. A nő meg, akiért odavagyok, a következő tanúm, nekem pedig vallatóra kell fognom. Lopva Julia felé pillantok, amikor a bíró bevonul, s látom, hogy szándékosan nem néz felém.

A tollam legurul az asztalról. – Anna, felvennéd?

– Hát, nem is tudom – talán csak az energiámat meg az időmet vesztegetném… – mondja, és az a rohadt toll ott marad az asztal alatt.

– Készen áll, hogy szólítsa a következő tanút, Mr. Alexander? – kérdezi a bíró, de még mielőtt kimondhatnám Julia nevét, Sara Fitzgerald engedélyt kér, hogy szólhasson.

Lelkileg felkészülök az újabb komplikációra, és ellenfelem nem is okoz csalódást. – A pszichiáternek, akit tanúnak idéztem be, kórházi elfoglaltság miatt hamarosan el kell mennie. Lehetne róla szó, hogy előbbre vesszük őt a sorban?

– Mr. Alexander…?

Vállat vonok. Ez már amúgy is csak késleltetheti elkerülhetetlen kivégzésemet. Visszaülök hát Anna mellé, s nézem, ahogy egy alacsony, sötét hajú nő (az arcához nem illő, túl szorosra fésült konttyal) elfoglalja helyét a tanúk padjában. – Kérem, mondja jegyzőkönyvbe a nevét és a címét – kezdi Sara.

– Dr. Beata Neaux – mondja a pszichiáter. – 1250 Orrick Way, Woonsocket.

Dr. No. Körülnézek, hogy lássam, van-e még James Bond-rajongó rajtam kívül a teremben. Nyilvánvaló, hogy nincs. Előveszek egy jegyzettömböt, és írok egy cetlit Annának: *Ha hozzámenne dr. Chance-hoz, akkor dr. No Chance lenne a neve.*

Anna szája kis mosolyra húzódik. Felveszi a leesett tollat, és ráírja a tömbre: *Ha Mr. Chance helyett inkább Mr. Bodyhoz menne hozzá, akkor dr. No-Bodynak hívnák.*

Nevetni kezdünk, mire DeSalvo bíró megköszörüli a torkát, és feddően néz ránk. – Elnézést, uram – mondom.

Anna újabb cetlit ír: *Még mindig dühös vagyok.*

Sara a tanú felé lépked. – Meg tudná nekünk mondani, doktornő, az orvoslás mely ágát űzi?

– Gyermekpszichiáter vagyok.

– Hogyan és mikor találkozott először a gyermekeimmel?

Dr. Neaux Annára pillant. – Körülbelül hét évvel ezelőtt ön behozta a fiát, Jesse-t, bizonyos viselkedési problémák miatt. Azóta a másik két gyermeket is megismertem, és többször, többféle probléma kapcsán beszéltünk.

– Doktornő, múlt héten felhívtam, és arra kértem, adjon szakvéleményt arról, milyen lelki károsodást idézne elő Annánál, ha a testvére meghalna.

– Így van. Nos, végeztem egy kis kutatómunkát. Volt Marylandben egy hasonló eset, amelyben egy kislányt kértek fel, hogy legyen az ikertestvére donorja. Az őket vizsgáló pszichiáter rendkívüli kötődést mutatott ki köztük. Ez a kötődés megelőlegezi, hogy ha a beavatkozások sikeresek lesznek, az a donor számára is hatalmas jótéteményt jelent majd. – Annára pillant. – Véleményem szerint most hasonló esettel állunk szemben. Anna és Kate szorosan kötődnek egymáshoz; nem pusztán genetikai értelemben. Együtt élnek. Együtt töltik a szabadidejüket. Lényegében együtt töltötték az egész eddigi életüket. Ha Anna odaadja a fél veséjét, az felbecsülhetetlen ajándék volna – de nemcsak Kate számára. Anna továbbra is egy ép család része maradna ez esetben, amellyel azonosulhat, és nem egy csonka családé, amely elvesztette egy tagját.

Számomra mindez olyan lila pszichoduma, hogy alig tudom kirázni a fülemből. Ám legnagyobb döbbenetemre azt látom, hogy DeSalvo bíró viszont nagyon is komolyan veszi a nő szavait. Julia is

félrehajtott fejjel, elmélyülten figyel. Hát én vagyok az egyetlen a teremben, akinek még vannak agyfunkciói?!

– Tovább megyek – folytatja Dr. Neaux. – Több tanulmány is bizonyítja, hogy a donor-gyerekek önbecsülése sokkal magasabb fokú, és fontosabbnak érzik magukat a családban e szerep révén. Szuperhősként gondolnak önmagukra, mert olyasmire képesek, amire mások nem.

Na hát ennél mi sem áll távolabb Anna Fitzgeraldtól…

– Gondolja, hogy Anna képes az őt érintő orvosi ügyekben saját maga dönteni?

– Ki van zárva.

Most aztán nagyon meglepődtünk…

– Bármilyen döntést hoz is, az feltétlenül kihat az egész családra – magyarázza Dr. Neaux. – És ezt nem tudná kirekeszteni a gondolataiból, tehát nem tudna teljesen függetlenül dönteni. Ráadásul még csak tizenhárom éves. Fejlődés-lélektanilag az agya még nem érett a hosszú távú döntésekre, ezért ha dönt, a rövid távú érdekei szerint dönt.

– Dr. Neaux – szól közbe a bíró. – Mi volna az ön javaslata ebben az ügyben?

– Annának szüksége van egy tapasztalt felnőtt irányítására. Olyanéra, aki az ő jól felfogott érdekeit tartja szem előtt. Én boldogan dolgozom együtt a családdal, de a szülőknek vállalniuk kell a szülőséget ebben az esetben is – mert a gyerek nem játszhatja el helyettük ezt a szerepet.

Amikor Sara átadja nekem a tanút, kibiztosított fegyverrel azonnal támadásba lendülök: – Arra akar minket rábírni, ugye, hogy elhiggyük: a vesedonáció Anna részére különféle csodás lelki hatásokkal fog járni?

– Így van – mondja Dr. Neaux.

– Akkor ebből logikusan következik, nemde, hogy ha odaadja azt a fél vesét, ám a nővére nem éli túl az operációt, akkor Anna jelentős lelki traumát fog elszenvedni, igaz?

– A szülei akkor majd mellette állnak, hogy túljusson a traumán.

– És hogyan értékeljük azt a tényt, hogy Anna nem akar többé donor lenni? – vetem fel. – Vagy az ő akarata egyáltalán nem számít?

– Dehogyisnem. De ahogy mondottam, Anna jelenleg még a rövid távú érdekei mentén gondolkozik. Még nem tudhatja, hogy ez a döntése hogyan befolyásolja majd a későbbi életét.

– És tudhatja ezt valaki egyáltalán? – kérdezem. – Mrs. Fitzgerald ugyan nem tizenhárom éves, de azzal telnek a mindennapjai, hogy Kate végóráit számolgatja, nem igaz?

A pszichiáter rosszallóan ugyan, de bólint.

– Ön ezzel az erővel azt is állíthatná, hogy Mrs. Fitzgerald szerepe az, hogy jó anya legyen, és ennek fokmérője, hogy Kate mennyire egészséges. Ha tehát az, amit tesz, Kate-nek használ, abból ő is profitál pszichológiai értelemben.

– Természetesen.

– Mrs. Fitzgerald sokkal jobban érezné magát egy olyan családban, amelyben ott van Kate, igaz? De tovább megyek, és azt állítom, hogy az ő döntései nem teljesen függetlenek, mert Kate egészségi állapota meglehetősen befolyásolja őt a döntéshozatalban.

– Talán igen.

– Akkor az ön logikáját alapul véve – fejezem be az eszmefuttatást – mondhatjuk, hogy Sara Fitzgerald egészen úgy él, mozog és gondolkozik, mintha Kate donorja volna?

– Nos, hát…

– Kivéve, hogy nem a saját csontvelőjét vagy a vérét ajánlja fel. Hanem Annáét.

– Mr. Alexander… – szólal meg a bíró figyelmeztetően.

– Ha pedig Sara pszichológiai jellemzése ráillik a családban élő donoréra, aki nem képes független döntést hozni, akkor Sara mennyiben alkalmasabb a döntéshozatalra, mint Anna?

A szemem sarkából látom Sara döbbent arcát. Hallom, hogy a bíró leüti a kalapácsot. – Igaza van, dr. Neaux, a szülők legyenek csak szülők – mondom. – De vannak esetek, amikor ez még nem elég az üdvösséghez.

JULIA

DeSalvo bíró tízperces szünetet rendel el. A színes szőttesből készült hátizsákomat lerakom a mosdó pultjára, s épp kezet mosok, mikor ajtó nyílik, s az egyik vécéfülkéből Anna lép ki. Csak egy fél másodpercig habozik, majd odajön, s a velem szomszédos csapot nyitja.

– Hahó – mondom neki.

A szárító alá tartja a kezét, de valamiért az érzékelő nem „látja”. Megmozgatja az ujjait; s úgy bámulja a tenyerét, mintha el kéne döntenie, hogy tényleg láthatatlan-e… Öklével rácsap a fémkasznira.

Odahajolok, én is a szárító alá teszem a kezem, mire azonnal dől belőle a forró levegő. Melegítjük a kezünket, mint két hobó a tábortűznél. – Campbell azt mondta, hogy nem akarsz tanúskodni.

– Erről most nem igazán szeretnék beszélni – mondja Anna.

– Hát, tudod, ha valamit nagyon szeretnénk, akkor sokszor csak valami nagyon nemszeretem dolog útján érhetjük el…

A falnak dől, összefonja a karját. – Hát te meg kit vesztettél el, hogy ilyen filozófus lett belőled? – Aztán elfordul, felkapja a hátizsákomat, s átnyújtja. – Ez tetszik. Jó színes…

A vállamra csúsztatom a hátizsák pántját. – Egy öreg indiánasszony szőtte, amikor Dél-Amerikában jártam. Láttam, ahogy csinálta – húsz fonalgombolyag kellett hozzá, hogy kijöjjön ez a minta.

– Bonyolult, mint az igazság… – mormog valami ilyesmit Anna az orra alatt, s azzal kimegy.

Nézem Campbell kezét. Ahogy beszél, gesztikulál, mintha a pontok, vesszők, kérdőjelek helyét jelezné ily módon is. Egy picit remeg a keze, s ezt annak tulajdonítom, hogy nem tudja, mire számíthat tőlem. – Mint jogi gyám – teszi fel végül a kérdést –, mit ajánl megfontolásra ebben az ügyben?

Mély lélegzetet veszek, és Annára nézek. – A meglátásom szerint ez a fiatal nő, aki egész életében hatalmas felelősséget érzett a nővéréért, valójában tudja, hogy ő azért jött a világra, hogy ezt a felelősséget viselje. – Sara felé pillantok, aki szemben ül velem, a másik oldalon. – Szerintem ez a család a legjobb szándékkal hívta életre Annát. Abban a hitben, hogy a család szívesen látott tagja lesz – tehát nemcsak azért, hogy genetikailag tökéletes donor legyen, hanem azért is, hogy szerethessék, és ahogy kell, felnevelhessék.

Campbell felé fordulok. – Azt is jól látom, hogy ebben a családban mennyire fontossá vált, hogy mindenki megtegyen mindent, ami csak telik tőle, hogy segítsen Kate-en. Ha az ember szeret valakit, akkor bármit megtenne, csak hogy ne veszítse el.

Kislány koromban gyakran felébredtem az éjszaka közepén a legvadabb álmaimból – például repültem, vagy bezártak egy csokigyárba, vagy én voltam a királynő egy Karib-tengeri szigeten. Amikor felébredtem, mintha még áradt volna a jázminillat a hajamból; vagy láttam a felhőfoszlányokat a ruhámra tapadva – de aztán ráébredtem a valóságra. Nagyon-nagyon szerettem volna újra elaludni, és visszajutni ugyanabba az álomba, de sohasem sikerült.

Most éjjel, amikor Campbell meg én együtt aludtunk, felébredtem egyszer. A karjaiban találtam magam, ő aludt. Elnéztem az arcát – erős állát, füle örvénylő vonalait, a nevetőráncok barázdáit a szája körül. Aztán lehunytam a szemem, s életemben először visszazuhantam ugyanabba az álomba, annak ugyanazon pillanatába, ahonnan felriadtam.

– Sajnos, az a helyzet – mondom a bíróság előtt –, van egy pont az életben, amikor kissé vissza kell fogni magunkat, megállni egy percre, s belátni, hogy el kell engednünk a kezet, amelybe mindaddig görcsösen kapaszkodtunk.

Miután Campbell cserben hagyott hajdanán, egy hónapig fel sem keltem az ágyból, csak akkor, ha elcipeltek a misére, vagy a vacsoraasztalhoz kellett ülnöm. Nem mostam hajat, a szemem alatt sötét karikák húzódtak. Akkor első pillantásra egyáltalán nem hasonlítottunk egymásra Izzyvel.

Aznap, amikor erőt vettem magamon, és végre magamtól is fel tudtam kelni, bementem a suliba, és a csónakház körül keringtem egy darabig. Igyekeztem, hogy senki se lásson meg – mindaddig, míg nem jött egy fiú, aki a vitorláscsapat tagja volt. Az iskola egyik csónakját tette a vízre. Szőke volt és tömzsi – nem pedig fekete, magas és nyúlánk, mint Campbell. Azt hazudtam, hogy nem tudok hazamenni, és kértem, vigyen el a kocsiján.

Egy óra sem telt el, s már ott dugtunk a Hondája hátsó ülésén.

Azért csináltam ezt, mert arra gondoltam, így eltüntethetem Campbell illatát a bőrömről, ízét a számból. Mert olyan üresnek éreztem magam, hogy már attól féltem, egyszer csak elvisz a szél. Hogy olyan leszek, mint egy elszabadult héliumos léggömb, ami olyan messzire emelkedik föl, hogy hiába rikító a színe, mégis belevész a levegőégbe.

Érzékeltem, ahogy a fiú – nevét se tudom – nehézkesen mozog, zihál fölöttem, s kész, ennyi volt… Teljesen kiürült voltam, és a magam számára is idegen… Akkor ébredtem rá, miből lesznek azok a kóbor ballonok az égen: a ballon a szerelem, ami kicsúszott a kezünkből…

– Amikor két héttel ezelőtt megkaptam ezt a megbízatást – mondom a bírónak – és tanulmányozni kezdtem a viszonyokat ebben a családban, akkor úgy gondoltam, hogy az önrendelkezési jog a saját teste fölött Anna legfőbb érdeke. Aztán rájöttem, hogy éppen abba a hibába esem, mint a család többi tagja – hogy csak a fiziológiai-biológiai hatásokat veszem számításba, a lelkieket pedig nem. A kérdéses ügyben éppenséggel az a legkönnyebb, hogy eldöntsük, Anna számára orvosilag mi a jó. Zárójelben jegyzem meg: Annának biológiai értelemben egyáltalán nem használ, ha szervet vagy vért ad azért, hogy meghosszabbítsa a nővére életét.

Látom, hogy Campbell szeme felszikrázik; ez utóbbi mondatom meglepte. – Ugyanakkor ennél jóval nehezebb eldönteni, hogy mi is itt a helyes megoldás… Mert jóllehet a donorság nem szolgálja Anna jól felfogott érdekeit, a családja képtelen e kérdésben elfogulatlanul dönteni. Ha Kate betegsége olyan, mint, mondjuk, egy elszabadult mozdony, akkor mindenki a kríziselhárítással foglalkozik, s nem azzal, hogy miképp vihetné vissza a mozdonyt a pályaudvarra. Ugyanezzel a párhuzammal élve, Anna szülei a váltókat tudják legfeljebb kezelni a síneken, vagyis Annára hatni, de Anna maga se testileg, se lelkileg nem elég erős még, hogy a szülei akaratának ismeretében önállóan hozzon döntéseket a kérdéses ügyben.

Campbell kutyája feláll, és vinnyogni kezd. Ez kizökkent kissé; feléjük fordulok. Campbell eltolja magától Bíró orrát, s közben le sem veszi rólam a szemét.

– Valójában senkit sem tudok megnevezni Fitzgeraldéknál, aki elfogulatlanul dönthetne Anna egészségének védelméről – ismerem be. – Sem a szülei, sem maga Anna nem képes erre.

DeSalvo bíró összevont szemöldökkel tekint le rám a pulpitusról. – Ms. Romano – szólal meg –, akkor mit javasol a bíróságnak?

CAMPBELL

Nem fogja megvétózni a beadványt. Erre gondolok először, s alig hiszem el, hogy a kidolgozott stratégiám még Julia tanúskodása után sem omlik porrá… Második gondolatom az, hogy Julia éppúgy vívódik, mi lenne a leghelyesebb ebben az ügyben, mint én magam, mert számomra sem egyértelmű, hogy ez az egész dolog jót tesz-e Annának. Csak éppen én nem teszem közszemlére a kételyeimet, mint ő.

A kutyám ekkor dönt úgy, hogy pokolian nehéz helyzetbe hoz. Elkapja a zakóm ujját, és rángatni kezdi, de én inkább bármit vállalok, semhogy megzavarjam Julia tanúvallomását.

– Ms. Romano – szól DeSalvo –, akkor mit javasol a bíróságnak?

– Nem tudom eldönteni – mondja halkan Julia. – Elnézést kérek. Most először fordul elő, amióta jogi gyám vagyok, hogy nem adok határozott ajánlást, és tudom, hogy ez elfogadhatatlan. De egyfelől itt van Brian és Sara Fitzgerald, akik egész életükben mást sem tesznek, mint hogy mindkét lányukat érintő döntéseket hoznak, s ebben a szeretet vezérli őket. Ezeket a döntéseket ebből a szemszögből nézve nem nevezhetjük rossz döntéseknek – még akkor sem, ha most már mindkét lány számára egyaránt jónak sem tarthatjuk őket.

Annához fordul, aki – érzem – kissé kihúzza magát, büszkébben tartja a fejét. – Másfelől itt van Anna, aki tizenhárom évesen kiáll saját magáért, bár ez a cselekedete azt eredményezheti, hogy elveszíti a nővérét, akit szeret. – Julia fejcsóválva folytatja: – Ez salamoni ítéletet követel, Uram. Csak éppen annyi a különbség, hogy ön nem egyetlen kisgyerek feldarabolását kéri tőlem, hanem egy családét.

Bíró most a másik karomat rángatja, finoman odacsapok, de aztán rájövök, hogy ez nem a kutya, hanem Anna. – Oké – súgja felém.

DeSalvo bíró elbocsátja Juliát a tanúk padjából. – Mi oké? – súgom vissza.

– Beszélek… – mondja Anna.

Döbbenten nézek rá. Bíró most már nyüszít, és az orrával egyre vadabbul böködi a combomat, de most nem kockáztathatom meg, hogy szünetet kérek. Anna egy másodperc alatt meggondolhatja magát. – Biztos…?

Anna válasz helyett feláll, mire mindenki ránéz. Mély lélegzetet vesz, és megszólal: – Bíró úr, valamit szeretnék mondani.

ANNA

Hadd meséljem el, hogy milyen volt, amikor először kellett kiselőadást tartanom az osztályban. Harmadikos voltam, nekem jutott a kenguru. Elég érdekes egy állat, szó se róla. És nem azért, mert csak Ausztráliában él, mint az evolúció furcsa mutánsa, és mert őz szeme van, meg a Tirannoszaurusz Rexéhez hasonlatos mihaszna mellső lába… A legfigyelemreméltóbb tulajdonsága – az erszénye. A kengurubébi akkora, mintegy kukac, amikor megszületik, de valahogy mégis bemászik az erszénybe, és ott jól bevackolódik, mialatt a mamája mit sem sejtve ugrándozik a homokon. És ez az erszény egyáltalán nem olyan, mint amilyen a szombat reggeli rajzfilmekben szokott lenni – nem, ez rózsaszín és ráncos belül, mint a szánk belseje, és rendesen alagcsövezve van az anyai tápnak. Fogadjunk, hogy nem tudják: a kenguru nem csak egy kölyköt hurcibál egyszerre. Mindig jön egy újabb, aki alig látszik ki a földből, nyálkás, meg minden és odalent, az erszény alján lapul, mialatt a nővére, hogy még kényelmesebb helye legyen, a nagy tappancsával tapos a kisebb fölött. Szóval jól felkészültem a kiselőadásra. Már majdnem sorra kerültem – Stephen Scarpinio éppen felmutatta a papírmasé lemúrját –, amikor úgy éreztem, hogy kezdek rosszul lenni. Kimentem Mrs. Cuthberthöz, s közöltem vele, hogy senkinek sem lesz jó, ha nekem most mindenképpen beszélnem kell.

– Anna, ha azt mondod magadnak, hogy minden rendben lesz – tanácsolta –, akkor nem is lesz semmi baj!

Úgyhogy amikor Stephen befejezte, felálltam. Vettem egy nagy levegőt: – A kenguruk erszényesek, és csak Ausztráliában találhatók – mondtam, majd sugárban lehánytam azt a négy gyereket, aki szerencsétlenségére előttem ült.

Év végéig Kengurókának hívtak. Néha találtam egy-egy hányó-zacskót rögtönzött erszényként a pulóverem elejére tűzve, amikor valaki épp repülőútról jött meg. Én számítottam a legcikibbnek azóta, hogy Darren Hong egyszer a tornateremben a zászló helyett Oriana Bertheim szoknyáját kapta le véletlenül.

Azért mesélem ezt el, hogy értsék, miért utálok nyilvánosság előtt beszélni.

És most, a tanúk padján még több félnivalóm van. Nem azért, mert idegesít a bírósági környezet, ahogy Campbell hiszi. És nem is attól tartok, hogy szájzáram lesz, és nem tudok megszólalni. Attól félek, nehogy olyasmit mondjak, amit nem kéne.

Végigtekintek a termen; látom az anyámat az ügyvédek helyén, és apámat hátrébb, aki egy icipici „épp csak” mosolyt küld felém, és hirtelen elcsodálkozom: hogy a csudába gondolhattam, hogy én ezt az egészet képes leszek végigcsinálni? A székhez érve megállok, és arra gondolok, elnézést fogok kérni mindenkitől, aztán kirohanok – mikor észreveszem, hogy Campbell rémesen néz ki. Izzad, a szeme meg egészen beesett, a pupillái viszont hatalmasra tágultak. – Anna – szólal meg Campbell –, akarsz egy pohár vizet?

Inkább neked kéne, gondolom.

Én csak haza szeretnék menni. Vagy elrohanni valahová, ahol senki sem ismer, és ahol eljátszhatnám, hogy egy milliomos örökbefogadott lánya vagyok, vagy egy fogkrémgyár jövőbeni örökösnője, vagy egy japán popsztár…

Campbell a bíróhoz fordul. – Beszélhetnék az ügyfelemmel pár szót négyszemközt?

– Csak tessék – mondja DeSalvo.

Campbell odajön hozzám a tanúk padjához, s olyan közel hajol, hogy csak én hallhassam. – Amikor gyerek voltam, volt egy barátom, Joseph Torius – súgja. – Képzeld el, hogy dr. No hozzá megy feleségül…

Visszamegy a helyére, én meg vigyorogva arra gondolok, hogy talán két vagy három percet még kibírok.

Campbell kutyája mintha teljesen meghülyült volna. Abból ítélve, amit művel, leginkább neki kéne most víz vagy efféle. Nem csak nekem tűnik fel. – Mr. Alexander – szólal meg DeSalvo bíró – kérem, fékezze az ebét.

– Bíró, ne…

– Tessék?!

Campbell olyan lesz, mint egy paradicsom. – A kutyához szóltam, uram, ahogy ön kérte. – Aztán felém fordul. – Anna, miért indítottad ezt a pert?

A hazugságnak, mint talán sokan tudják, megvan a maga sajátos íze. Olyan száraz, meg keserű is, és fintorogni kell tőle, mint amikor az ember bekap egy csábos desszertet, és nem csoki- vagy mogyorókrém van benne, mint amire számított, hanem citromízű. – Ő kérte… – mondom ki az első két szót, ami után jön majd a lavina.

– Ki kért és mit?

– A mamám… – mondom Campbell cipőjét bámulva. – Hogy adjam a fél vesémet… – Lenézek a szoknyámra, s két ujjam közé csippentek egy kilógó szálat. Meghúzom. Mintha csak felgombolyíthatnám… Ezt az egészet.

Két hónapja megállapították, hogy Kate-nek leállt a veséje. Nagyon fáradékony lett, fogyott is, és vizesedett keze-lába, meg sokat hányt. Keresték a vesebaj okát, s különféle magyarázatokkal álltak elő: genetikai abnormalitás, az immunstimuláló injekciók, amiket Kate a csontvelő-termelés serkentésére kapott hajdanán, más kezelések mellékhatása… Rátették a dializáló készülékre, hogy megszabaduljon a testében felgyülemlett méreganyagoktól. Aztán egyszer csak már ez sem működött.

Egy este bejött az anyám a szobánkba, ahol Kate meg én éppen lazítottunk. Az apámat is felhozta, ami azt jelentette, hogy komolyabb beszélgetés következik, s nem csak afféle „ki-hagyta-nyitva-már-megint-a-csapot” típusú. – Olvastam valamit az interneten – kezdte az anyám. – A belső szervek transzplantációjából nem olyan nehéz felépülni, mint a csontvelő-átültetésből.

Kate rám nézett, aztán betett egy másik CD-t a lejátszóba. Mindketten pontosan tudtuk, hova fog anyánk kilyukadni. – Nem vehetsz le csak úgy egy vesét a polcról az áruházban…

– Tudom. Arról van szó, hogy csak két fontos fehérjének kell megegyeznie ahhoz, hogy az ember vesedonor lehessen – nem pedig egyszerre hatnak. Felhívtam dr. Chance-t, hogy én lehetnék-e donor, és azt mondta, hogy normál esetben igen.

Kate azonnal lecsapott a lényegre: – Normál esetben…?

– Hát igen, a te donorod nem lehetek. Dr. Chance szerint más sem a normál vesedonorok közül, mert a te szervezetedet már túlságosan kimerítette ez a sokféle beavatkozás. – Az anyám lenézett a szőnyegre. – Nem javasolja ezt az eljárást, csak abban az esetben, ha a donor… Anna.

Az apám megcsóválja a fejét. – Ez nagyműtéttel jár – jegyzi meg halkan. – Mindkettőjük esetében…

Elkezdtem gondolkozni: akkor kórházban kell lennem? Fájni fog? Az ember élhet fél vesével is?

És mi van, ha, mondjuk, hetvenévesen leáll az az egy szál vesém? Nekem honnan lesz tartalék alkatrész…?

Mielőtt kérdezhetnék bármit is, Kate megszólal: – Nem akarom végigcsinálni, érted? Már elegem van… A kórházból, a kemóból, a besugárzásból, meg ebből az egész francos életből. Hagyjatok már békén, oké?

Az anyám elfehéredett. – Rendben, Kate! Gyerünk, légy csak öngyilkos…!

Kate feltette megint a fejhallgatóját, és úgy feltekerte a hangerőt, hogy én is hallottam a zenét. – A haldoklás nem öngyilkosság – mondta.

– Elmondtad valaha bárkinek is, hogy nem akarsz többé donor lenni? – kérdezi tőlem Campbell, míg a kutya veszettül forog maga körül a pulpitus előtt.

– Mr. Alexander – vág közbe DeSalvo bíró. – Behívok egy törvényszolgát, hogy vigye ki a… háziállatát.

Jogos: a kutya teljesen kivetkőzött magából. Ugat, felugrál Campbellre, aztán meg pörög maga körül. Campbell egyik „Bíróra” sem figyel. – Anna, egészen egyedül döntötted el, hogy elindítod ezt a pert?

Tudom, hogy miért kérdezi: hogy mindenki megértse, képes vagyok kemény döntéseket hozni. Már ott van a számon a hazugság, mintegy kígyó a fogaim között. S mikor végül kicsusszannak a szavak belőlem, valahogy mégsem azt mondom, amit akarok: – Valaki győzködött…

Ez persze meglepetés a szüleimnek, döbbenten rám merednek. Julia felszisszen. Campbell meg jól láthatóan a vereség tudatában simítja végig az arcát. Hát pontosan ezért van, hogy jobb hallgatni – akkor az ember kevésbé zavarja össze a saját életét, meg másokét is.

– Anna – kérdez ismét Campbell –, ki győzködött?

Kicsi vagyok – oly kicsi a tanúk padjához, az országhoz, a földgolyóhoz képest… Összefonom az ujjaimat, s már csak egyetlen érzés maradt bennem: a megbánás. – Kate…

Halálos csend lesz a teremben. Mielőtt még bármi mást mondhatnék, a mennydörgő villámcsapás, amire félve várok, bekövetkezik. Összehúzom magam még kisebbre, de kiderül, hogy a csattanás nem attól van, hogy megnyílt a föld alattam. Campbell miatt van, aki elzuhant, és most a földön fekszik. Fölötte a kutya egészen emberi szomorúsággal áll. Ez van a képére írva: *ugye, megmondtam…*

BRIAN

Ha az ember a világűrben utazik három évig, aztán visszajön, azt találja, hogy négyszáz év telt el közben a Földön. Én csak afféle botcsinálta csillagász vagyok, de most az a furcsa érzésem támad, mintha valahonnét visszatértem volna, és itt időközben minden úgy megváltozott, hogy nem ismerek rá. Mindig azt hittem, hogy odafigyeltem Jesse-re, de aztán kiderült, hogy egyáltalán nem figyeltem rá. *Tényleg* nagyon figyeltem Annára, de mintha valami lényegeset mégsem vettem volna észre. Megpróbálom végiggondolni azt a pár dolgot, amit mondott, és összerakni belőle a képet, ahogy a régi görögök is csinálták, amikor felnéztek az égre, kiválasztottak öt csillagot, és kijelentették, hogy az egy női alak.

Aztán belém nyilall, hogy talán mindvégig rossz helyen kutakodtam. Az ausztrál őslakók például ugyanoda néznek, mint ahová a görögök néztek annak idején, mégsem ugyanazt látják – ők egy emut fedeztek fel a Dél Keresztje alatt, ahol nincs is csillag. Merthogy a teljes sötétségből éppoly sok minden olvasható ki, mint a fényes csillagokból.

Ezen gondolkozom éppen, amikor a lányom ügyvédjét egy epilepsziás roham leteríti a földre.

Légutak, légzés, keringés… Egy nagyroham esetében a légutak a legfontosabbak. Átugrom a padsorokat a pulpitus előtti térségtől elválasztó korlátot, aztán a kutyával kell megküzdenem, hogy odaengedjen. Úgy áll Campbell Alexander rángatódzó teste fölött, mint egy fegyveres őr. Az ügyvéd a kifeszüléses szakaszba kis kiáltással jut át – ahogy a levegő hirtelen kinyomódik a tüdejéből a rekeszizom görcsös összehúzódása miatt. Most mereven fekszik a földön. Aztán jön a rángásos szakasz: az izmai meg- megrándulnak hol itt, hol ott. Az oldalára fordítom, mert hányhat, és keresni kezdek valamit, hogy a foga közé dugjam, nehogy elharapja a saját nyelvét. Ekkor valami elképesztő dolog történik – a kutya feldönti Alexander aktatáskáját, s kivesz valamit, ami úgy fest, mint egy gumicsont, de valójában egy harapásgátló. A kezembe ejti. Távolról észlelem, hogy a bíró elrendeli a tárgyalóterem lezárását. Odaordítok Vernnek, hogy hívja a mentőket.

Julia azonnal mellettem terem. – Nincs nagy baja?

– Persze, rendben lesz. Epilepsziás roham.

A nő mindjárt elsírja magát. – Nem tudna csinálni valamit…?

– De, várni…

Julia Campbell felé nyúl, de eltolom a kezét. – Nem értem, miért történt ez… – motyogja.

Valószínűleg Campbell maga sem érti, gondolom. Csak az a biztos, hogy vannak dolgok, amelyek minden előzmény nélkül következnek be…

Kétezer évvel ezelőtt egészen másként festett az ég éjszaka, mint most, és ha jól belegondolunk, a görög eredetű csillagjegyek, amelyeket a horoszkópokhoz használnak, mára már elcsúsztak a mai születési dátumoktól. Akkoriban a Nap nem a Bikában ment le, hanem az Ikrekben. A szeptember 24-i születésnap valójában nem a Mérleg jegyébe esik, hanem a Szűzébe. És akkoriban volt egy tizenharmadik konstelláció is: Opiuchus, amely a Nyilas és a Skorpió között volt négy napon át.

Hogy mi az oka ennek az elcsúszásnak? A Föld tengelye ingadozik. Az életünk korántsem nyugszik olyan stabil alapokon, mint szeretnénk.

Campbell Alexander a szőnyegre hány, aztán később a bíró belső szobájában tér magához köhögve. – Semmi baj, ne izgassa magát – mondom neki, és segítek neki felülni. – Jól elkapta magát…

Fogja a fejét. – Mi történt?

Az amnézia, vagyis hogy nem emlékszik semmire se, ami a roham előtt vagy közvetlenül utána történt, elég gyakori ebben a betegségben. – Elvesztette az eszméletét – mondom. – Szerintem nagyroham volt.

Lepillant az infúzióra a karjában, amit beraktunk neki Caesarral. – Ez nem kell.

– Naná, hogy kell – szögezem le. – Ha nem adunk epilepszia elleni szert, akkor egy percen belül megint a padlón találja magát.

Lemondóan hátradől a díványon, és felbámul a mennyezetre. – Mennyire volt súlyos…?

– Eléggé… – vallom be.

Megveregeti Bíró fejét, aki azóta el nem mozdul mellőle. – Jó kutya. Bocs, hogy nem hallgattam rád. – Aztán lenéz a nadrágjára, ami nedves és szaga is van. Ez is a nagyroham gyakori velejárója. – Mi a szar…?

– Hát majdnem… – Átnyújtok neki egy tartalék mentősnadrágot a saját készletemből, amit a fiúkkal hozattam ide. – Segítsek?

Int, hogy nem kell, és fél kézzel próbálja levetni a nadrágját. Szó nélkül odanyúlok, kigombolom a sliccét, segítek neki átöltözni. Ezt ugyanolyan ösztönösen csinálom, ahogy egy nő blúzát veszem le a szívmasszázshoz. Mindegy – a fickó így is kikészül tőle, tudom.

– Kösz – mondja, s nagyon igyekszik, hogy egyedül fel tudja húzni a nadrág cipzárját. Egy kis ideig némán üldögélünk. – A bíró tud róla…? – Nem válaszolok, erre a kezébe temeti az arcát. – Te jó isten, ott, mindenki előtt…?!

– Mióta titkolja?

– Kezdettől fogva. Tizennyolc évesen autóbalesetem volt, és utána kezdődött…

– A feje sérült meg?

Bólint. – Legalábbis ezt mondták.

A térdem közé szorítom mindkét kezem. – Anna eléggé megrémült…

Megdörzsöli a halántékát. – Ő… tanúvallomást tett…

– Hát igen… – bólintok. – Hát igen…

Rám néz. – Vissza kell mennem.

– Még nem – szólal meg Julia hangja az ajtóból. Mindketten odakapjuk a fejünket. Úgy áll az ajtóban, mintha most először látná Campbellt. Igaz, ami igaz – így még biztosan sohasem látta.

– Megyek, és… megnézem a fiúkat, megírták-e a papírokat – mormogom, s otthagyom őket.

A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak. Vannak olyan csillagok például, amelyek fényes kis pontok, de ha az ember a felvételt mikroszkópon nézné, azt látná, hogy csillagok gömbölyű halmaza – milliónyi csillag, ám a mi szemünk előtt egyetlen egységként jelenik meg. Aztán vannak olyan kevésbé meglepő szemfényvesztések, mint az Alfa Centauri hármas csillaga, amely valójában két csillag és egy vörös törpe szorosan egymás mellett.

Van egy törzs valahol Afrikában, s az ő hitük szerint az élet az Alfa Centauri második csillagából származik, abból a csillagból, amelyet egyáltalán nem lehet látni, csak nagy csillagászati teleszkóppal. És erről jut eszembe, hogy milyen érdekes – a régi görögök, az ausztrál aborigók és az indiánok, egymástól kontinensnyi távolságban, felnéztek a Pleiádok hetes csillagfürtjére, és ugyanazt mondták: hét lány elszökött az őket fenyegető veszély elől.

Na, erre varrjunk gombot…

CAMPBELL

A nagyroham után az ember körülbelül úgy érzi magát, mintha élete legvadabb kanmurija után másnaposan ébredezne az utcán, s rögtön elütné egy kamion. De ha jobban meggondolom, a nagyroham rosszabb. A saját mocskom a ruhámon, csöpögtetik belém a gyógyszert, s úgy érzem, mindjárt szétesem, mire egyszer csak besétál Julia. – Epilepsziajelző kutya – mondom neki rögtön.

– És ez nem vicc. – Julia odanyújtja a kezét Bírónak egy kis szimatolásra, aztán a kanapéra mutat, ahol ülök. – Leülhetek?

– Nem vagyok fertőző, ha erre gondolsz.

– Nem erre gondoltam. – Julia olyan közel áll meg, hogy érzem a vállából áradó meleget a saját vállamon. – Miért nem mondtad el, Campbell?

– Az isten szerelmére, Julia, még a szüleimnek sem mondtam el. – A válla mellett megpróbálok kinézni a folyosó felé. – Hol van Anna?

– Mióta tart?

Megpróbálok felállni, de csak egy centire sikerül felemelkednem, többre nem futja az erőmből. – Vissza kell mennem.

– Campbell…

Sóhajtok. – Hát egy ideje…

– Mennyi ideje, egy hete, hónapja…?

Megrázom a fejem. – Két nappal azelőtt kezdődött, hogy leérettségiztünk a Wheelerben. – Ránézek. – Aznap, amikor hazavittelek, semmi mást nem akartam, csak veled lenni egész nap. Aztán amikor a szüleim közölték, hogy este valami, idétlen vacsorára kell mennem velük a klubba, akkor a saját kocsimmal mentem utánuk, hogy jó korán meglóghassak onnan. Vissza akartam hozzád menni aznap éjjel. Az úton karamboloztam, nem volt vészes, néhány zúzódással megúsztam, de aznap éjjel volt az első rohamom.

Amikor már vagy harminc CT-t csináltak a fejemről, még mindig nem tudták megmondani, pontosan mi van, de azt határozottan állították, hogy ezzel együtt kell élnem életem végéig. – Mély lélegzetet veszek. – És akkor úgy döntöttem, hogy ha már nekem együtt kell élnem ezzel, másnak ne kelljen.

– Micsoda?!

– Még mit akarsz hallani tőlem, Julia? Hogy úgy éreztem, nem vagyok méltó rád? Hogy többet érdemelsz egy olyan nyomorultnál, aki bármelyik pillanatban habzó szájjal fetrenghet a földön?

Julia villámsújtottan áll. – Azért hagyhattad volna, hogy ezt én döntsem el.

– Mi lett volna a különbség? Mintha te nagy élvezettel vállaltad volna Bíró szerepét, hogy terelgess… Aztán meg felmoss utánam? Hogy az élet árnyoldalát éld meg mellettem… – Megcsóválom a fejem. – Te annyira független lélek voltál. Egy szabad ember. Nem akartalak éppen én megfosztani ettől a szabadságtól.

– Hát, ha meghagytad volna nekem a választás szabadságát, akkor talán nem azon töprengtem volna tizenöt éven át, hogy mi lehet velem a baj…

– Veled? – Nevetni kezdek. – Hát nézz magadra, észbontó vagy. Okosabb vagy nálam. Szépen építed a karriered, közben családszerető vagy, és talán még a fizetésedet is be tudod osztani…

– És amúgy marha magányos vagyok, Campbell – jegyzi meg Julia. – Mit gondolsz, miért kellett nekem olyan önállóvá válnom? Amúgy meg könnyen dührohamot kapok, úgy alszom, hogy csomóba gyűröm a takarót, és a második lábujjam hosszabb, mint a nagylábujjam. A hajam szénaboglya, és papírom van róla, hogy a menstruációm előtt szabályszerűen megőrülök. Nem azért, szeret az ember valakit, mert az tökéletes – mondja. – Annak ellenére szereti, hogy nem az.

Nem tudom, mit mondjak erre. Ez olyan, mintha harmincöt év után hirtelen azt kellene elfogadnom, hogy az ég, amelyet én ragyogó kéknek látok, valójában inkább zöld.

– És még valami. Most nem az fog következni, hogy te otthagysz engem, hanem én foglak elhagyni téged.

Ha ez egyáltalán lehetséges, ettől csak még rosszabbul leszek. Megpróbálom leplezni, amit érzek, de nincs erőm hozzá… – Akkor csak menj – mondom.

Julia letelepszik mellém. – El is fogok – mondja. – Úgy ötvenhatvan év múlva.

ANNA

Kopogok a férfimosdó ajtaján, és bemegyek. Az egyik falon piszoárok. A másik oldalon Campbell mossa a kezét. Mentősnadrág van rajta, amit a papámtól kapott. Másmilyen az arca, mint lenni szokott, mintha elkenődtek volna a vonásai.

– Julia mondta, hogy beszélni akarsz velem – mondom.

– Igen, nem akarom, hogy mások hallják, és a konferenciatermek odafenn vannak. Apád szerint most nem kéne lépcsőt másznom. – Megtörli a kezét. – Ne haragudj a történtekért.

Nem tudom, hogy mit felelhetnék erre. De talán más sem tudna ebben a helyzetben semmi normálisát mondani. Rágcsálom hát a szám szélét. – Ezért nem simizhetem a kutyát?

– Hát, igen.

– És honnan tudja Bíró, hogy mit kell csinálnia?

Campbell vállat von. – Valahogy a szaglása vagy az elektromos impulzusok révén előre érzékeli azt is, amit az ember még nem tud. De szerintem azért működik, mert már nagyon összeszoktunk. – Megveregeti Bíró nyakát. – Valami nyugodt helyre visz, mielőtt elkapna a roham. Általában ilyenkor még van húsz percünk.

– Húha. – Hirtelen elszégyellem magam. Én már láttam Kate-et jó néhányszor, amikor nagyon, de nagyon rosszul volt, de ez valahogy más volt… Erre nem számítottam pont Campbelltől. – Ezért vállalta el?

– Hogy lehessen egy jó kis rohamom nagy nyilvánosság előtt? Elhiszed, hogy nem…?

– Nem erre gondoltam. – Elkapom a tekintetem róla. – Hanem mert tudod, hogy milyen az, ha az ember nem ura a saját testének.

– Hát, az is lehet – mondja Campbell elgondolkozva. – De az is biztos, hogy az ajtógombokra ráférf egy kis polírozás az irodámban.

Ha fel akar vidítani – nos, nem nagyon sikerült neki… – Mondtam, hogy nem a legjobb ötlet, hogy tanúskodjam.

A vállamra teszi mindkét kezét. – Anna, ne hülyéskedj. Gyerünk, menjünk – ha én ezek után képes vagyok oda visszamenni, akkor te is kibírsz még néhány kérdést abban a rémes tanúk padjában.

Mit mondhatnék erre? Megyek hát Campbell után, vissza a tárgyalóterembe. Minden egészen más, mint egy órája volt. Mindenki úgy lesi Campbellt, mintha időzített bomba volna, ő meg megáll a helyén, és a teremben ülők felé fordulva mondja mindenkinek: – Elnézést kérek a történtekért, bíró úr. Mit meg nem tesz az ember egy tízperces szünetért…?

Hogy viccelhet ilyesmivel? Aztán rájövök, hogy Kate is pont ezt csinálja. Isten, úgy látszik, a hendikepeseknek extra adag humort ad, hogy valamivel elvehessék a dolgok élét.

– Miért nem vesz ki egy szabadnapot, ügyvéd úr? – ajánlja fel a lehetőséget a bíró.

– Nem, nem, már semmi bajom. És úgy gondolom, fontos, hogy eljussunk a lényeghez. – Az írnokhoz fordul: – Lenne szíves… öő… felfrissíteni az emlékezetemet?

A nő felolvassa a jegyzőkönyv végét. Campbell bólint, és eljátssza, hogy most először hallja a felkérődzött szavaimat. – Szóval, Anna, azt mondod, hogy Kate megkért rá, hogy elindítsd ezt a pert, ugye?

Kicsit fészkelődnöm kell megint. – Hát, nem egészen…

– Elmondanád, hogy volt?

– Kate nem arra kért, hogy indítsak pert.

– Akkor mire kért?

Az anyám felé sandítok. Ő tudja… Tudnia kell. Nem akarom hangosan kimondani.

Összeszorítom a számat, és megrázom a fejem. DeSalvo bíró áthajol a pulpitusán. – Anna, erre a kérdésre jó volna, ha válaszolnál.

– Rendben. – Az igazság úgy tör elő belőlem, ahogy a megáradt folyó elmossa a gátat. – Arra kért, hogy öljem meg.

Az első gyanús dolog az volt, hogy egyszer Kate kizárt a szobából, pedig nem is volt zár az ajtón. Ezt csak úgy tehette, hogy valami bútort tolt az ajtó elé, vagy egy pénzdarabbal megakasztotta az ajtógombot.

– Kate – ordítottam, és dörömböltem az ajtón, mert izzadt és mocskos voltam a hokiedzés után, és szerettem volna lezuhanyozni, átöltözni.

– Kate, ne csináld ezt velem!

Valószínűleg hatásosan csináltam, mert kinyitotta az ajtót. És ott volt a másik gyanús dolog: valami nem stimmelt a szobában. Körbenéztem, de minden a helyén volt, s legfőképpen a holmim volt rendben, semmi nyoma, hogy beleturkált volna. Mégis: Kate-en azt láttam, hogy valamit titkol.

– Mi a gond? – kérdeztem, aztán bementem a fürdőszobába, kinyitottam a zuhany csapját. Akkor éreztem meg azt az édeskés, mégis orrba vágó szagot, ugyanazt a szeszbűzt, amit Jesse-nél szoktam érezni. Kinyitogattam a szekrényeket, fiókokat, felforgattam a törülközőket, hogy megtaláljam a bizonyítékot. Találtam is egy félig üres whiskys üveget egy doboz tampon mögé rejtve.

– Lám, lám, mit találtam…? – Az üveget lóbálva nagy garral bevonultam a szobába, azon töprengve, hogy milyen jóféle kis zsarolásra használhatnám fel ezt a helyzeti előnyömet, mikor megláttam Kate kezében a tablettákat.

– Te meg mit csinálsz?!

Kate átfordult az ágyon a másik oldalára. – Hagyj békén, Anna.

– Megőrültél?!

– Nem – mondta Kate. – Csak már állatira elegem van, hogy arra várjak, mikor történik megint valami velem. Már épp eléggé beleszartam mindenkinek az életébe, nem gondolod?

– De hát mindenki azért kapar, mint a güzü, hogy téged életben tartson. Nem ölheted meg magad!

Kate minden átmenet nélkül sírni kezdett. – Tudom. Nem is megy… Kis időbe telt, míg felfogtam, hogy ezek szerint már megpróbálta.

Az anyám lassan felkel a helyéről. – Ez nem igaz – mondja elvékonyodott hangon. – Anna, nem értem, miért mondasz ilyeneket.

A szemem nedves lesz. – Miért találnék ki ilyesmit?

Közelebb jön. – Talán félreértettél valamit. Lehet, hogy éppen rossz napja volt vagy kicsit hisztizett. – Fájdalmasan mosolyog, mint aki mindjárt elsírja magát. – Ha ennyire el lett volna keseredve, akkor én arról tudnék.

– Neked nem bírt erről beszélni – felelem. – Attól félt, hogy ha öngyilkos lesz, te is megölöd magad. – Már nem tudom visszafogni magam, zuhanok lefelé valami gödörbe. Mintha futnék, de a lábam alatt nincs talaj. Campbell kis szünetet kér a bírótól, hogy összeszedhessem magam. Annyira kell bőgnöm, hogy nem is hallom, DeSalvo válaszol-e neki. – Nem akarom, hogy meghaljon, de tudom, hogy így nem akar élni, és én vagyok az, aki segíteni tud rajta. – A szemem le nem veszem az anyámról, bár már elúszik a szemem elől. – Mindig is csak én tudtam megadni neki, amire szüksége volt.

Legközelebb akkor jött elő ez a dolog, amikor anyám a veseátültetésről beszélt nekünk. – Meg ne tedd! – mondta Kate, amikor egyedül maradtunk a szobában.

Ránéztem. – Mi bajod? Miért ne tenném meg?

Levetkőztünk, s láttam, hogy ugyanazt a pizsamát vettük elő: a fényes selymen cseresznyék piroslottak. Ahogy bebújtunk a takaró alá, eszembe jutott, hogy akkor jártunk mindig egyformában, amikor kicsik voltunk, mert a szüleinknek ez tetszett.

– Szerinted beválna? – kérdeztem. – A veseátültetés…

Kate rám nézett. – Lehet – mondta, és kihajolva az ágyból, a kislámpa kapcsolójára tette a kezét. – Meg ne tedd – ismételte, s én csak akkor ébredtem rá, hogy mit is akart mondani igazán.

Az anyám arcát látom az orrom előtt, a szeme csupa önvád. Az apám melléje lép, és átfogja a vállát. – Gyere, ülj le – súgja bele a hajába.

– Bíró úr – szólal meg Campbell –, megengedi…?

Odajön hozzám, a kutya szorosan mellette. Ő is olyan gyenge, mint én. Arra gondolok, amit Bíró egy órája csinált. Honnan tudta olyan pontosan, éppen mire van szüksége Campbellnek?

– Anna, szereted a testvéredet?

– Hát persze.

– Mégis belementél, hogy olyasmit tegyél, ami a halálához vezethet?

Valami forróság önt el. – Azért, hogy ne kelljen többé végigcsinálnia, amit már sokszor. Mert azt hittem, ezt szeretné…

Campbell némán néz. Mert érti – hasít belém.

Valami elpattan bennem. – Mert… mert én is ezt akartam…

A konyhában voltunk, mosogattunk, törölgettünk. – Te utálsz kórházba menni – mondta Kate.

– Hát eléggé – mondtam, és elraktam a tiszta villákat és kanalakat a fiókba.

– Tudom, hogy mindent megadnál azért, hogy ne kelljen odamenni többé.

Rápillantottam. – Hát persze. Mert akkor egészséges volnál.

– Vagy halott… – Kate a habos vízbe nyomta mindkét kezét, s direkt nem nézett rám. – Gondold meg, Anna. Elmehetnél a hokitáborba. Elmehetnél egyetemre egy másik országba. Azt csinálhatnál, amit csak akarsz, és nem kéne miattam aggódnod.

Mintha csak az én gondolataimat mondta volna ki. Éreztem, hogy elvörösödöm, és szégyelltem magam, hogy mindez már megfordult a fejemben. Kate-nek lelkifurdalása volt, hogy teher a családnak, engem meg még jobban zavart, hogy ezt tudtam. De a legrosszabb az volt, hogy én is ugyanezt éreztem.

Utána már nem beszéltünk többet Eltöröltem, amit a kezembe adott, és mindketten úgy tettünk, mintha nem tudnánk semmit se arról, hogy noha lényem egyik része mindig is azért sóvárgott, hogy Kate élhessen még, a másik – a szörnyű részem – néha arra vágyott, hogy szabad legyek.

Hát tessék, kimondtam. Most már mindenki láthatja, milyen szörnyeteg vagyok. Volt néhány indokom erre a perre, amire büszke lehetek, és sok olyan, amire meg nem. Most láthatja Campbell, miért nem vagyok jó tanú. És nem azért, mert félek megszólalni a többiek előtt, hanem mert annyi szörnyű érzés van bennem, amikről még beszélni sem lehet. Hogy Kate-et életben akarom látni, de azért szeretnék önmagam is lenni, nem csak az ő része. Hogy szeretnék felnőni akkor is, ha ő nem fog. Hogy Kate halála a legrosszabb dolog, ami történhet velem – meg a legjobb is…

Hogy néha, ha erről gondolkozom, gyűlölöm magam, és nagyon szeretnék visszaevickélni a múltba, amikor még olyan voltam mindenki szemében, amilyennek látni akartak.

Most az egész tárgyalóterem engem néz, én meg azt érzem, hogy mindjárt felrobban vagy a tanúk padja, vagy én – vagy mindkettőnk. Mintha nagyító alatt állnék, és most mindenki beláthatna a romlott lelkem legmélyébe. Ha így folytatják a bámulást, lehet, hogy kék füstté válok. Keserű füstté, ami elillan nyom nélkül.

– Anna – szólal meg Campbell halkan. – Miből gondoltad, hogy Kate meg akar halni?

– Azt mondta, hogy készen áll rá…

Campbell egészen közel jön a tanúk padjához, s megáll előttem.

– Nem gondolod, hogy ugyanezért kérte, hogy segíts rajta?

Felnézek rá lassan, és elkezdem kicsomagolni magamban Campbell váratlan ajándékát. Mi van, ha Kate azért akart meghalni, hogy én élhessek? Mi van, ha annyi év után, ami azzal telt, hogy én megmentem őt, most az egyszer ő akar megmenteni engem?

– Megmondtad Kate-nek, hogy többé nem akarsz a donorja lenni?

– Igen – suttogom.

– Mikor?

– Előtte való este, mielőtt elmentem hozzád.

– Anna, Kate mit szólt, mikor megmondtad?

Mostanáig nem is gondoltam erre, de most Campbell kérdése előhívta az emlékképet: a testvérem elhallgatott, de annyira, hogy már azt hittem, elaludt. Aztán felém fordult, a szeme csillogott, és furcsa mosollyal megszólalt…

Felnézek Campbell szemébe. – Azt mondta, hogy: „köszönöm”.

SARA

DeSalvo bíró azt indítványozza, hogy afféle terepmunkaként látogassuk meg Kate-et, hogy beszélhessen vele. Mikor valamennyien beérünk a kórházba, Kate éppen az ágyában ül, szórakozottan bámulja a tévét, amit Jesse kapcsolgat. Kate sovány, a bőre sárgás, de magánál van. – A bádogember… – kérdezi Jesse –, vagy a madárijesztő…?

– A madárijesztőnek kiontják a belét – mondja Kate. – Chynna a WWF-től, vagy a krokodilos Steve…?

Jesse horkant: – Inkább a krokodilos csávó. Mindenki tudja, hogy a WWF-nél csalnak. – Aztán Kate-nek dobja megint a labdát: – Gandhi, vagy ifjabb Martin Luther King…?

– Nem írnák alá a lemondási nyilatkozatot.

– Hé, gyerek, Sztárboxot szervezünk, a Foxnak, nem? – mondja Jesse. – Kit érdekel, hogy mit nem írnának alá?

Kate vigyorog. – Az egyik leülne a ringben, és semmit sem csinálna, a másik pedig nem tenné be a fogvédőt. – Ebben a percben sétálok be hozzájuk. – Hali, mami – mondja Kate. – Szerinted ki nyerne a Sztárboxban – Marcia vagy Jan Brady?

Most veszi észre, hogy nem egyedül jöttem. Ahogy az egész csapat bemasírozik a szobába, tágra nyílt szemmel fölhúzza magán a takarót a hónaljáig. Annára néz, de a testvére kerüli a pillantását. – Mi folyik itt?

A bíró előrelép, megfogja a karomat. – Tudom, hogy beszélni szeretne vele, Sara, de most nekem kell… – Odalép az ágyhoz, és kezet nyújt.

– Szervusz, Kate. DeSalvo bíró vagyok. Szerinted beszélgethetnénk egy pár percet mi ketten? Négyszemközt – teszi hozzá, mire libasorban mindenki elhagyja a szobát.

Én megyek ki utoljára. Látom, hogy Kate ismét a párnájára hanyatlik, hirtelen nagyon fáradtnak látszik. – Volt egy olyan érzésem, hogy eljön – mondja a bírónak.

– Miért?

– Mert „minden út hozzám vezet…”

Úgy öt évvel ezelőtt megvették a velünk szemközti házat, s lerombolták, mert újat akartak építeni. Nem kellett hozzá más, csak egyetlen buldózer és vagy hat konténer a sittnek. Fél napba sem telt, és az épület, amely évekig ott volt a szemünk előtt, romhalmazzá vált. Azt gondolnánk, egy ház örökké áll, de valójában egy erős szél vagy egy vasgolyó elég a ledöntéséhez. És a benne élő család sem erősebb.

Ma már alig emlékszem, hogy nézett ki a régi ház. Ha kimegyek a házból, sose jut eszembe, hogy hónapokig ásítozott ott egy foghíj azon a telken. Eltelt némi idő, és mi történt? Az új tulajdonosok újjáépítették.

Amikor DeSalvo bíró komoran és kissé zaklatottan jön ki Kate szobájából, Campbell, Brian meg én felállunk. – Holnap lezárjuk az ügyet – mondja. – Reggel kilenckor. – Int Vernnek, és elmennek.

– Menjünk – mondja Julia Campbellnek. – Most ki vagy szolgáltatva nekem mint a gardedámodnak.

– Ilyen szó nincs is – jegyzi meg Campbell, és ahelyett, hogy Julia után menne, hozzám lép. – Sara, nagyon sajnálom – mondja egyszerűen. És még egy ajándékot ad: – Elviszi Annát haza, ugye?

Amint ők is elmennek, Anna felém fordul: – Most mindenképpen látnom kell Kate-et.

Átfogom a vállát. – Hát persze, menjünk be hozzá.

Belépünk Kate szobájába, most már csak mi, a család. Anna Kate ágya szélére telepszik. – Hali – motyogja Kate, és kinyitja a szemét.

Anna a fejét rázza, mert kis időbe telik, hogy megtalálja a szavakat.

– Hát én megpróbáltam – mondja végül, rekedtesen, mire Kate megszorítja a kezét.

Jesse az ágy másik oldalára ül. Így hárman, együtt arra emlékeztetnek, amikor karácsonyi fotókat csináltunk róluk minden évben: októberben kiültettük őket nagyság szerint egy faágra vagy egy kőfal tetejére; s a pillanat aztán az örökkévalóságba dermedt, hogy később emlékezhessünk rá.

– Alf vagy Mr. Ed…? – veti fel Jesse.

Kate szája széle felfelé kúszik egy picit. – Legyen lóverseny. Nyolcadik futam…

– Fogadás áll.

Brian aztán lehajol, megcsókolja Kate homlokát. – Kicsim, aludj nagyon jól. – Amint Anna és Jesse kislisszol a folyosóra, nekem is ad egy jóéjt-puszit. – Majd hívjál – súgja.

Amikor mindnyájan elmentek, a lányom mellé ülök. A karja olyan vékony, hogy látni benne a csontok mozgását. A szeme öregebbnek látszik, mint az enyém.

– Gondolom, most kérdezni akarsz – mondja Kate.

– Talán majd később – mondom magamat is meglepve. Följebb vackolódom az ágyon, és átölelem a lányomat.

Akkor értem meg, hogy a „gyerekem van” kifejezés pontatlan. Nem birtokoljuk, hanem kapjuk őket. És nem mindig olyan hosszú időre, mint gondoljuk, vagy reméljük. De még mindig jobb így, mintha egyáltalán nem lennének… – Kate – szólalok meg bűnbánóan – annyira sajnálom…

Eltol magától, hogy a szemembe nézhessen. – Ne sajnáld – mondja vadul –, mert én sem sajnálok semmit! – Mosolyogni próbál, nagyon, nagyon erőlködik. – De azért jó volt, Mami, ugye?

Az ajkamba harapok, a szemhéjam kezd elnehezülni a könnyektől. – Nagyon jó, sőt, a legjobb – felelem.

CSÜTÖRTÖK

„Eh, régi láng elsápad új tüzektül!
A régi kínt az új kín űzi el.”

William Shakespeare: Rómeó és Julia
Mészöly Dezső fordítása

CAMPBELL

Esik az eső.

Mikor kijövök a nappaliba, Bíró az üvegfalnak nyomja az orrát, amely a lakás teljes hosszán végigfut. Nyüszít a vízcsíkok miatt, amelyek cikcakkban folynak előtte. – Nem tudod elkapni őket – mondom, s megveregetem a fejét. – Nem tudsz átmenni az üvegen.

Leülök mellé a szőnyegre, pedig tudom, ahelyett, hogy itt ücsörögnék, fel kéne öltöznöm, hogy mehessek a bíróságra, és előtte még egyszer át kéne futni gondolatban a záróbeszédemet. Ám van valami hipnotizáló abban, ahogy odakint esik… Annak idején, amikor az apám Jaguárjában ültem, elöl, a vezetőülés mellett, mindig árgus szemmel figyeltem, hogy futnak le az esőcsíkok a szélvédő tetejéről az ablaktörlő lapátig. Az apám azt szerette, ha az ablaktörlő a szaggatott üzemmódban működik, így a világ időről időre teljesen elhomályosult előttem. Ez nagyon idegesített. *Majd amikor te vezetsz,* mondta az apám, *akkor azt csinálsz, amit akarsz.*

– Akarsz előttem zuhanyozni?

Julia a fürdőszoba nyitott ajtajában áll; az egyik pólóm van rajta, combközépig takarja. A lábujjaival a szőnyegbe markol.

– Menjél csak – mondom neki. – Akár a balkonra is kiállhatok, az is megfelel zuhany helyett.

Kinéz. – Rémes az idő, mi?

– Milyen jó, hogy egész nap ki se dugjuk az orrunkat a bíróságról – mondom nem túl nagy meggyőződéssel. Nincs sok kedvem DeSalvo bíró ítéletével szembesülni, és most az egyszer nem azért, mert félek a vereségtől. A lehető legjobban végeztem a dolgom, legalábbis ahhoz képest, amit Anna még bedobott a végén. És nagyon remélem, hogy legalább egy kicsit enyhítettem a gyerek bűntudatán. Most már nem úgy néz ki, mint egy tétova kisded, ez biztos. Önzőnek sem látszik. Olyan, mint mi mindannyian – próbálja megfejteni, hogy ő maga kicsoda valójában, s ha megfejtette, abból mi következik.

A helyzet az, ahogy Anna mondta egyszer, hogy senki sem nyeri meg ezt az ügyet. Elmondjuk a záróbeszédünket, meghallgatjuk a bíró véleményét, és még akkor sincs vége.

Julia ahelyett, hogy bemenne a fürdőszobába, hozzám lép. Leül mellém törökülésbe, és megérinti az előttünk nyújtózó üvegfalat. – Campbell – szólal meg –, nem is tudom, hogy mondjam meg…

Megáll bennem az ütő. – Gyorsan – javaslom.

– Utálom a lakásodat.

Követem a pillantását a szürke szőnyegről a fekete kanapéig, a tükörfalig, a lakkos könyvespolcokig. Minden csupa szöglet és drága design. Meg még drágább elektronika és automatika. Álomlakás a javából, de nem otthon.

– Tudod mit – felelem –, én is.

Jesse

Esik az eső.

Kimegyek, és sétálni kezdek. Elindulok az utcán. Elmegyek az általános iskola előtt, és átvágok két kereszteződésen, öt perc alatt bőrig ázom. Akkor elkezdek futni. Olyan gyorsan futok, hogy a tüdőm kisvártatva már fáj, a lábizmom meg ég. Amikor már egy lépést sem bírok megtenni, hanyatt vágom magam a gimnáziumi focipálya közepén.

Egyszer savat hoztam ide egy ehhez hasonló vihar közepette. Lefeküdtem, és néztem, ahogy zuhan az ég lefelé. Elképzeltem, hogy az esőcseppek leoldják a bőrömet. Vártam azt a villámot, amely a szívem közepét hasítja át, és legalább egyetlen pillanatra átélem, hogy száz százalékig létezem. Először ebben a nyomorult életben.

A villám jöhetett volna, de aznap nem jött.

Ma délelőtt sem jön.

Úgyhogy felkelek, kitörlöm a nedves hajat a szememből, és megpróbálok valami jobbat kitalálni.

ANNA

Esik az eső.

Ez a fajta eső olyan súlyos cseppekben hullik, hogy a hangja a zuhanyéhoz hasonlít, csakhogy nem lehet elzárni. Az ember az ilyen esőtől a duzzasztógátakra, özönvizekre meg a bárkára gondol. Ilyen esőben a legjobb visszabújni az ágyba, ami még meleg a takaró alatt, és úgy tenni, mintha még volna öt percünk lustálkodni.

Tízévestől fölfelé bármelyik gyerek tudja, hogy a víz mindig mozog, nem áll meg soha. Az eső lehull, aztán leszalad a patak a hegyekből, és folyó lesz belőle. A folyó elkanyarog az óceánig. Aztán elpárolog a víz, felszáll, mint egy lélek a felhőkbe. Aztán, mint minden az életben, megint kezdődik elölről.

BRIAN

Esik az eső.

Olyan az idő, mint amikor Anna született. Szilveszter napja volt, és az évszakhoz képest nagyon meleg. A hónak kellett volna hullania, ehelyett özönvíz zúdult le ránk. A sípályákat be kellett zárni karácsonykor, annyira szétázott rajtuk a hó. Ahogy a kórházba vittem Sarát, akinek tízperces fájásai voltak, alig láttam ki a szélvédőn.

Aznap éjjel nem látszottak a csillagok a sok esőfelhőtől. És talán ezért is mondtam Sarának, amikor Anna megérkezett: – Nevezzük Andromédának, vagyis röviden Annának.

– Androméda? – ízlelgette Sara a nevet. – Mint az a sci-fi…?

– Mint a hercegnő – helyesbítettem. A lányunk apró fejének horizontja fölött láttam Sara szemét. – Aki odafönt az égen az anyja és az apja között foglal helyet.

SARA

Esik az eső.

Nem túl reményteljes kezdet, gondolom, és a jegyzetlapjaimat rendezgetem az asztalon, mintha attól profibbnak látszanék… Kit akarok becsapni? Nem vagyok igazi ügyvéd, semmi gyakorlatom. Én csak egy anya vagyok, és még annak sem a legjobb.

– Mrs. Fitzgerald…? – szól a bíró sürgetően.

Mély lélegzetet veszek, és lenézek a sok értelmetlen hablatyra a papírjaimon. Felállok, megköszörülöm a torkomat, és elkezdem felolvasni a szövegemet. – Ebben az országban hosszú története van a szülői jogoknak, amelyek értelmében dönthetünk a gyermekeink sorsáról. A bírósági gyakorlatban ez a magánélethez való alkotmányos jogként tükröződik. És ha tekintetbe vesszük mindazokat a bizonyítékokat, amelyeket a bíróság elé terjesztettünk… – Hirtelen csattanással becsap a villám valahol nem messze, s a lapok kihullanak a kezemből. Letérdelve próbálom összeszedegetni, de persze már teljesen össze vannak keveredve. Megpróbálom valahogy sorba rakni a lapokat, de nem megy.

Ó, hogy a pokolba… De ezt persze nem mondhatom hangosan.

– Bíró úr – mondom –, kezdhetem elölről? – Bólint, én pedig hátat fordítok neki, és a lányomhoz sétálok, aki Campbell mellett ül.

– Anna – mondom neki. – Szeretlek. Már akkor is szerettelek, amikor még nem is születtél meg, és még akkor is szeretni foglak, amikor már rég nem leszek itt, hogy ezt kimondhassam. Jól tudom, hogy mint szülőnek, tudnom kéne mindenre a választ, de nem tudom. Mindennap megkérdezem magamtól, hogy helyes-e, amit teszek. Hogy tényleg jól ismerem-e a saját gyerekeimet, vagy ezt csak úgy hiszem. Hogy vajon a jövőben jó anyád lehetek-e még, vagy túlságosan lefoglal az, hogy Kate anyja vagyok?

Előbbre lépek néhányat. – Tudom, hogy mindenbe belekapaszkodom, ami csak a legkisebb reménnyel is kecsegtet Kate-et illetően, de nem tudok jobbat. És még ha nem értesz is egyet velem, és Kate sem, szeretnék az lenni, aki egyszer kijelentheti: én megmondtam, ugye? Tíz év múlva szeretném a gyermekeidet az öledben, a karodban látni, mert akkor már meg fogsz érteni. Nekem is van nővérem, úgyhogy tudom: a testvéri viszony az igazságos elosztásról szól, hogy mindenkinek ugyanannyi jusson játékból, húsgombócból, szeretetből. De az anyaság egészen más. Az anya azt akarja, hogy a gyerekének mindenből több jusson, mint neki jutott. Hogy a gyereke jusson a legmagasabbra, a legmesszebbre. Ezt nem lehet szavakkal kifejezni, mert nagyobb dolog annál. – A mellemre teszem a tenyerem. – Mégis nagyon szépen megfér itt, benn.

DeSalvo bíróhoz fordulok. – Én nem akartam idejönni, de muszáj volt. A jog úgy működik, hogy ha bepanaszol valaki, akkor arra válaszolni kell még akkor is, ha a panaszos az ember saját gyereke. Így kényszerültem abba a helyzetbe, hogy ide kell jönnöm, és ékesszólóan bizonyítani, miért hiszem, hogy én jobban tudom, mi áll Anna érdekében, mint ő maga. Aztán kiderül, hogy azt elmondani, miben miért hisz az ember, nem is olyan egyszerű. Kétféle dolgot jelenthet ez a hit – hogy az ember vagy mérlegeli a lehetőségeket, vagy elfogadja a tényeket, ahogy vannak. Nem logikus, hogy egy egyszerű szónak két homlokegyenest ellenkező magyarázata legyen, de érzelmileg teljesen el tudom fogadni. Mert van idő, amikor azt hiszem, minden, amit teszek, úgy helyes, máskor pedig minden lépésemet megkérdőjelezem.

– Még ha a bíróság az én javamra döntene is ma, nem kényszeríthetem Annát, hogy odaadja a fél veséjét. Senki sem kényszerítheti őt erre. De vajon fogok-e neki könyörögni? *Szeretnék-e* könyörögni neki, még ha visszafogom is magam? Nem tudom, még most sem tudom, miután beszéltem Kate-tel, és meghallgattam Annát. Nem vagyok biztos abban, hogy mit kéne tennem – soha nem is voltam. Csak két dolgot tudok biztosan: hogy ez a per lényegében nem a szervátültetésről szól… Hanem arról, hogy választanunk, döntenünk kell. Soha senki sem dönt teljesen egyedül és függetlenül, még akkor sem, ha erre bírói felhatalmazása van.

Végül Campbellhez fordulok: – Valaha, nagyon régen én is ügyvéd voltam. Most már nem vagyok az. Anya vagyok, és amit ebbéli minőségemben kellett tennem az elmúlt tizennyolc évben, nehezebb volt bárminél, amivel a tárgyalóteremben valaha is szembesültem. A tárgyalás elején ön azt mondta, Mr. Alexander, hogy senki sem köteles kimenteni az embertársát egy égő házból. Ez abban a pillanatban már nem igaz, hogyha az illető szülő, és a saját gyereke van odabenn az égő épületben.

Ebben az esetben nemcsak érthető volna, ha az illető berohanna az épületbe, de ezt is várná tőle mindenki.

Mély lélegzetet veszek. – Az én életemben ez úgy játszódott le, hogy az égő házban a két gyerekem közül az egyik volt bent, és nem tehettem mást, mint hogy a másik gyereket küldjem be, mert rajta kívül senki más nem tudott tájékozódni odabenn. Tudtam, hogy kockáztatok? Hát persze. Tisztában voltam vele, hogy netán mindkettőjüket elveszíthetem? Teljesen. Felfogtam, hogy talán nem jogos, hogy ilyesmit kérek a gyerekemtől? Igen. De azt is tudtam, hogy ez az egyetlen esély arra, hogy *mindkettőjük* megmaradhasson nekem. Jogos volt? Erkölcsös volt? Őrültség volt, vagy ostobaság, vagy kegyetlenség? Nem tudom. De tudom, hogy jól tettem.

Befejeztem, leülök. Jobb kéz felé vadul veri az eső az ablakot. Vajon valaha is abbamarad?

CAMPBELL

Felállok, belenézek a jegyzeteimbe és – mint Sara – behajítom őket a szemétkosárba. – Ahogy Mrs. Fitzgerald mondta az imént, ez az ügy nem arról szól, hogy Anna odaadja-e a fél veséjét, vagy bármi mást – bőrsejtet, egyetlen vérlemezkét vagy akár egy darabka DNS-t. Arról van szó, hogy van egy lány, aki éppen a valakivé válás folyamatában őrlődik. Aki tizenhárom éves, s ez az életkor nehéz, fájdalmas és szépséges, ugyanakkor a nehézségében is felemelő. Még talán nem tudja, pontosan mit akar, s még talán azt sem tudja, hogy ő valójában kicsoda, de megérdemli a lehetőséget, hogy megtapasztalhassa. Tíz év múlva ez a lány, komolyan gondolom, nagyon sokakat fog ámulatba ejteni.

A pulpitus felé lépkedek. – Tudjuk, hogy Fitzgeraldékat lehetetlen feladat elé állította a sors: átgondolt döntéseket kell hozniuk két gyermekük egészsége védelmében, akiknek homlokegyenest ellentétesek az érdekeik. És ha maguk Fitzgeraldék sem tudják, mi a jó megoldás, és mi sem tudhatjuk, ugye, akkor annak a személynek kell ebben a kérdésben döntenie, akinek a testéről szó van – még akkor is, ha ő még csak tizenhárom éves. Végül is éppen arról vitázunk e per során, hogy van egy pillanat, amikor e téren a gyerek már okosabb a szülőnél.

– Tudom, hogy Annát nem a tizenhárom évesek szokásos önzése vezette hozzám, hogy pert indítson. Nem azért döntött így, mert mindenáron olyanná akar válni, mint a többi tizenhárom éves. Nem is azért, mert már elege volt az orvosi szurka-piszkából. És nem azért, mert a fájdalomtól félt.

Megfordulok, Annára mosolygok. – Tudják, mire gondolok? Nem lennék meglepve, ha Anna ezek után mégis felajánlaná a veséjét. De hogy én mit gondolok, nem számít. És megbocsásson, bíró úr, még az sem számít, hogy ön mit gondol. Vagy hogy mit gondol Sara és Brian Fitzgerald. Csak Anna számít. – A székemhez megyek. – Most csak őrá kell figyelnünk, arra, hogy ő mit gondol és mit mond.

DeSalvo tizenöt perces szünetet rendel el az ítélethozatalig, addig elviszem Bírót egy kis sétára. A Garrahy-ház mögötti kis zöldterületen körözünk, míg Vern szemmel tartja a riportereket, akik szintén az ítéletre várnak. – Gyerünk, intézd már – sürgetem Bírót, aki a negyedik kört róva sem találja a megfelelő helyet.

– Senki sem figyel rád.

Kiderül, ez nem teljesen igaz. Egy három- vagy négyéves gyerek otthagyja a mamáját, és felénk rohan. – Kutyuska! – visítja, és nyújtott kézzel jön Bíró felé, aki közelebb húzódik hozzám.

Az anyja utoléri a gyereket, leguggol mellé. – Bocsánat, a fiam éppen a kutyás korszakában van. Megsimogathatjuk?

– Nem – vágom rá reflexből. – Szolgálati kutya.

– Ó… – A nő feláll, odébb húzza a gyereket.

– Maga nem is vak.

Epilepsziás vagyok, és ő a rohammentő, mondanám életemben először az igazat, de aztán meggondolom magam. Jó, ha az ember kicsit tud nevetni önmagán, nem? – Ügyvéd vagyok – mondom vigyorogva. – Ha a mentősökre akarok rászállni, segít őket levadászni…

Aztán fütyörészve odébb sétálunk, én meg Bíró.

Amikor DeSalvo bíró visszatér a pulpitusra, magával hozza a lánya bekeretezett fényképét, amiből rögtön arra következtetek, hogy vesztettem.

– A tanúvallomásokból egy dolog kristályosodott ki számomra – kezdi –, és ez a következő. Mi itt, a tárgyalóteremben, valamennyien az élet szentsége és az élet minősége kérdéséről vitáztunk. Kétségtelen, hogy Fitzgeraldék mindig úgy gondolták, Kate léte a családban alapvető fontosságú – de egy ponton Kate léte szorosan összefonódott Anna életminőségének a kérdésével. Az én szerepem az, hogy eldöntsem, ezt a két dolgot el lehet-e egymástól választani.

– Nem hinném, hogy bármelyikünk is eldönthetné, melyik a fontosabb a kettő közül – csóválja a fejét. – Én a legkevésbé. Apa vagyok, és a lányom, Dena tizenkét évesen halt meg, mert egy részeg sofőr elütötte. Mikor aznap éjjel berohantam hozzá a kórházba, mindent megadtam volna, hogy legalább még egy napig velem maradhasson. Fitzgeraldék immár tizennégy éve élnek abban a helyzetben, hogy mindent meg kell adniuk azért, hogy a lányuk még élhessen egy kicsit. Tisztelem az akaratukat. Csodálom a bátorságukat. Irigylem őket, hogy egyáltalán lehetőségük van erre. Ám ahogy mindkét fél rámutatott, ez az eset nem Annáról és a veséjéről szól, hanem arról, miképpen hozzuk meg döntéseinket, és hogy ki dönthet itt egyáltalán.

Megköszörüli a torkát. – Válaszként én azt mondom, nincs jó válasz erre a kérdésre. Mi valamennyien – szülők, orvosok, jogászok, az egész társadalom – azért küszködünk nap mint nap, hogy olyan döntéseket hozzunk, amelyek nem zavarják meg az éjszakai nyugalmunkat. Mert az erkölcs, a morál fontosabb az etika formális szabályainál, a szeretet pedig fontosabb a jognál.

DeSalvo bíró Annára néz, aki fészkelődni kezd mellettem. – Kate nem akar meghalni – mondja neki gyöngéden –, ugyanakkor így sem akar tovább élni. Mindezt mérlegre téve a jog szerint egyetlen lehetőségem van ebben a helyzetben. Az egyetlen ember, akit a döntéshozatallal fel szabad hatalmazni, az a személy, aki az ügy középpontjában áll.

Kifújom a visszatartott levegőt. – És ez a személy nem Kate, hanem Anna. Anna hangosan szusszant egyet mellettem. – Az egyik megvitatandó témánk az utóbbi napokban az volt, hogy egy tizenhárom éves ember képes-e ilyen súlyú ügyekben döntést hozni. A magam részéről vitatom, hogy az alapvető dolgok megértésében az életkor számít a leginkább. Valójában úgy látom, hogy a jelenlévő felnőttek egynémelyike mintha elfelejtette volna a gyermekkor legegyszerűbb szabályát: semmit sem vehetsz el tőlem a megkérdezésem nélkül. Anna – fordul hozzánk –, légy szíves, állj föl.

Anna rám néz, én bólintok, és mindketten fölállunk. – Ezennel orvosi értelemben emancipáltnak nyilvánítalak, azaz orvosi kérdésekben a szüleidtől függetlenül dönthetsz. Ez azt jelenti, hogy noha továbbra is velük élsz, és ők – természetesen előírhatják neked, hogy mikor menj aludni, mit nézhetsz a tévében, és hogy meg kell-e enned a brokkolit, a végső döntést te mondod ki minden orvosi beavatkozás ügyében. – Sarához fordul. – Mrs. Fitzgerald, Mr. Fitzgerald, elrendelem, hogy Annával és az orvossal közösen vitassák meg ezt a döntést, hogy az orvos megértse, ezentúl közvetlenül Annával kell tárgyalnia. És hogy Annának szükség esetén segítsége legyen, felkérem Mr. Alexandert, hogy vállalja el Anna ügyvédi képviseletét orvosi ügyekben Anna tizennyolc éves koráig, és szükség szerint segítse őt a bonyolultabb döntések meghozatalában. Félreértés ne essék – mindez nem azt jelenti, hogy a döntéseket a szülők mellőzésével kell meghozni, csak arról van szó, hogy az utolsó szót mindig Anna mondja ki.

– A bíró rám szögezi a pillantását. – Mr. Alexander, magára vállalja ezt a felelősséget?

A kutyám kivételével eddig még senkinek sem viseltem gondját – és most itt van nekem Julia, és itt van Anna is. – Megtiszteltetés számomra – mondom, és Annára mosolygok.

– Kérem, írják alá e dokumentumokat, mielőtt elmennek – rendelkezik a bíró. – Sok szerencsét, Anna. Néha ugorj be, hogy tudjam, hogy vagy.

Lecsap a kalapáccsal, és mi felállunk, miközben a bíró elhagyja a tárgyalótermet. – Anna, sikerült! – mondom neki, miközben ő döbbenten áll mellettem, meg se mozdul.

Julia ér oda elsőként, áthajol a korláton, és megöleli Annát.

– Nagy voltál! – mondja, s Anna válla fölött rám mosolyog. – És te is!

Aztán Anna elindul, és szemközt találja magát a szüleivel. Egy fél méter sincs köztük, de mégis hatalmas távolságban vannak egymástól. Most jövök csak rá, hogy kezdtem Annát már úgy kezelni, mintha nem tizenhárom lenne, hanem több, s lám, most bizonytalanul áll a lábán, a földre süti a szemét. – Hahó – mondja Brian, áthidalandó a köztük lévő űrt, és sután megöleli a lányát. – Minden rendben. – Aztán Sara is belép az ölelésbe, mindkettőjüket átfogja, s a három váll falat képez, mintha egy lelkes kis csapat lennének a sportpálya közepén. Csak éppen olyan csapat, amelynek most újra kell alkotnia a saját játékszabályait.

ANNA

Tiszta szívás ez az eső. Még rosszabb, mint az előbb, ha ez még lehetséges egyáltalán Olyan keményen veri a kocsit, hogy már szinte látom, amint laposra kalapálja, mint egy üres kólásdobozt. És valahogy még levegőt is nehezebben kapok. Először azt hiszem, hogy a pára vagy netán a látens klausztrofóbiám miatt, de nem – a torkom össze van szűkülve, a könnyek fojtogatnak, úgyhogy kétszer annyi erőfeszítés bármit is tenni vagy mondani, mint máskor.

Már egy teljes fél órája független vagyok orvosilag. Campbell szerint áldás ez az idő, mert távol tartotta a riportereket. Lehet, hogy rám találnak majd a kórházban, de talán nem. Mindegy, akkor már a családommal leszek. A szüleim előbb elindultak, nekünk még ki kellett tölteni egy csomó hülye papírt. Campbell felajánlotta, hogy kitesz a kórháznál, ha végeztünk, ami szép tőle, mert tudom, hogy már csak arra vágyik, hogy együtt lehessen Juliával. Akkora hűhót csapnak ekörül, mintha ez valami nagy rejtély volna, pedig nem is olyan nagy… Vajon Bíró mit fog érezni, hogy már hárman lesznek? Kirekesztettnek fogja magát érezni?

– Campbell – szólalok meg hirtelen –, szerinted most mit csináljak?

Eljátssza, hogy nem érti. – Eddig azért harcoltam nagyon keményen, hogy ezt végre te döntsd el, úgyhogy nem mondok semmit.

– Remek – mondom, s lecsúszom kissé az ülésben. – Még azt sem tudom, hogy ki meg mi vagyok…

– Én viszont tudom: te vagy a legjobb ajtógombfényező egész Providence megyében. Tudsz okosakat mondani, a Chex Mixből kipiszkálod magadnak a kis kerek kekszeket, utálod a matekot, és…

Egészen klassz, ahogy Campbell töltögeti az üres rubrikáimat.

– …talán érdekelnek a fiúk is, ugye? – fejezi be egy kérdéssel.

– Van néhány, aki normális – mondom beleegyezően –, de aztán felnőnek, és lehet, hogy olyanok lesznek, mint te.

– Isten őrizz – mosolyog.

– És te most mit fogsz csinálni?

Megvonja a vállát. – Most már lehet, hogy elvállalok valami pénzes ügyet.

– Csak hogy Juliának olyan életet biztosíthass, amihez hozzá van szokva?

– Na igen – nevet. – Valami ilyesmire gondoltam.

Egy darabig hallgatunk, csak az ablaktörlő nyikorgása hallatszik. A kézfejem a combom alá csúsztatva ráülök a kezemre. – Valamit mondtál a tárgyaláson… tényleg azt gondolod, hogy tíz év múlva ámulatba fogom ejteni az embereket?

– Na mi van, Anna Fitzgerald, egy kis bókra vadászol éppen?

– Felejtsd el, meg se szólaltam…

Rám pillant.

– Igen, tényleg azt gondolom. Szerintem törögetni fogod a pasik szívét, vagy a Monmartre-on festesz majd, esetleg pilóta leszel egy harci repülőgépen, vagy felfedezőútra mész a világ végére.– Kis szünet után hozzáteszi: – Vagy mindezt egyszerre csinálod.

Volt idő, amikor Kate-hez hasonlóan én is balerina akartam lenni. Azóta már ezer más ötletem volt: űrhajós leszek. Őslénykutató. Akartam Aretha Franklinnek vokálozni, tag lenni a kormányban, meg vadőr a Yellowstone Nemzeti Parkban. Mostanában inkább az idegsebészet, a költészet meg a kísértetek érdekelnek.

Csak egy dolog nem változik sose. – Tíz év múlva is Kate testvére szeretnék lenni – mondom.

BRIAN

Megszólal a személyhívóm, amint Kate megkezdi a dialízist. „AB, két autó, SzS” – autóbaleset, és személyi sérülés is történt. – Mennem kell – mondom Sarának. – Boldogulsz?

A mentő az Eddy és Fountain kereszteződésébe tart. Ez mindig neuralgikus pont, pláne ilyen rossz időben. Mire odaérünk, a rendőrök már lezárták a terepet. T-alakban összegyógyult autók: akkora erővel ütköztek, hogy fémvázaik szinte össze vannak gabalyodva. A furgon inkább megúszta, de a kis BMW szinte az orrára van görbülve, mint egy mosolygó száj. Kiszállok a kocsiból, s a szakadó esőben odamegyek a legközelebb álló rendőrhöz. – Három sérült – mondja. – Az egyiket már elvitték.

Red már dolgozik a fémvágóval. A vezetőülés felől próbálja megközelíteni a sérülteket a kettes számú autóban. – Mi az ábra? – próbálom túlordítani a szirénázást.

– Az első kocsi sofőrje kirepült a szélvédőn – ordítja vissza. – Ceasar elvitte. Jön még egy kocsi. Itt ketten vannak, ha jól látom, de mindkét ajtó meggyűrődött.

– Megpróbálok felmászni a másikra. – Felküzdöm magam a csúszós fém és törött üveg halmazán. Egy lyukba csúszik a lábam a platón, amit nem vettem észre. Káromkodva igyekszem magam kiszabadítani, és benyomakodom a deformált vezetőfülkébe. A vezető valószínűleg átrepült a kis BMW fölött, miután áttörte a szélvédőt; a Ford-150 eleje úgy ment bele a sportkocsi utasterébe, mint kés a vajba.

Ki kell másznom a néhai szélvédőn, mert a Ford motorja elzárja előlem az utasoldali sérültet. Épp annyi hely van, hogy kissé följebb lökhetem magam némileg kifacsart testhelyzetben, s szembe kerül velem a pókhálósra tört, vérfoltos üveg. És amikor Rednek sikerül felfeszítenie a túloldali ajtót, s egy kutya ugrik elő nyüszítve, rádöbbenek, hogy az üvegnek préselődő arc – Annáé.

– Szedd ki őket! – üvöltöm. – Azonnal! Siess! – Már nem tudom, hogy jöttem ki a meggyűrődött autócsontvázból, de odaugrom, s félrelököm Redet. Nem nagyon emlékszem, hogy szedtem le Campbell Alexanderről az övet, s fektettem a vizes kőre az esőben, s hogy másztam be, hogy kivegyem a lányomat, aki még mindig tágra nyílt szemmel, mozdulatlanul ül bekötve a helyén, ahogy kell – és Istenem, dehogy, dehogy kell…

Paulie jelenik meg a semmiből, megfogja Annát, mire öntudatlanul állon vágom, hogy hátraesik. – Basszus, Brian – morogja az állát fogva.

– Anna, Paulie… Ez Anna…

Mikor felfogják, megpróbálnak elhúzni, és helyettem dolgozni, de hát ez az én kicsikém, az enyém…! Nem hagyom magam, én teszem az ágyra, leszíjazom, a többiek beemelik a mentőbe. Az állát lehúzom, hogy intubáljam, mikor meglátom a nyakán a kis sebhelyet, amelyet akkor szerzett, amikor ráesett Jesse korcsolyájára, s kész, végem… Red odébb tol, és csinálja helyettem, aztán nézi a pulzusát. – Gyönge, parancsnok – mondja –, de van…!

Vénát szúr, hogy majd be tudják kötni az infúziót, én meg felkapom a rádiót, s beszólok a sürgősségire. – Tizenhárom éves lány, súlyos fejsérülés, törés nem látszik… Mikor a monitoron kisimul a jel, ledobom a rádiót, és belekezdek az újraélesztésbe. – CPR, készülj – utasítom Redet, miközben széthúzom Anna blúzát, átvágom a csipkés melltartót, amelyet annyira akart, pedig még nem volt rá szüksége. Red kiüti, mire visszajön a pulzus, de nagyon lassú – bradikardia kamrai extrasziszlolékkal.

Betakarjuk, bekötjük az infúziót, s Paulie beszirénázik a mentőbeállóba, majd kivágja a hátsó ajtókat. Betoljuk Annát, aki mozdulatlan. Red erősen belemarkol a karomba. – Ne gondolkozz! – mondja, Anna fejéhez áll, s gyorsan betolja a sürgősségire.

Nem engednek be Annához. Ekkor érkezik egy csapat tűzoltó, hogy mellettünk legyenek. Valamelyikük felszalad az emeletre Saráért, aki pánikban rohan hozzám.– Hol van? Mi történt?

– Autóbaleset – nyögöm ki nagy nehezen. – Nem tudtam, ki az, csak amikor már láttam. – A szemem elhomályosul. Most mondjam azt, hogy magától már nem lélegzik? Hogy kisimult az

EKG-ja? Hogy az utóbbi percekben csak arra tudok gondolni, hogy mit szúrtam el onnantól, hogy rámásztam a másik kocsira odáig, hogy kihúztam őt a roncsból?! Merthogy biztos vagyok benne, hogy az érzelmeim miatt nem tudtam mindent úgy csinálni, ahogy kellett volna, ahogy tudhattam volna…

Meghallom Campbell Alexander hangját, meg valami csattanást a falon. – A hétszentségit – mondja –, csak mondják meg, hogy behozták-e ide, vagy sem!

Kivágódik egy másik sürgősségi ellátó ajtaja, s megjelenik az ügyvéd. Karja gipszben, a ruhája véres. Mellette sántikál a kutya. Campbell szeme azonnal megtalál. – Hol van Anna? – kérdezi.

Nem felelek, mert mit is mondhatnék? Ebből is rögtön megérti. – Ó te jó ég – suttogja. – Ne, csak azt ne…

Anna orvosa kijön. Ismer, mert egy hétből négy éjszakát itt töltök. – Brian – mondja komoran. – Már nem reagál…

Valami állati hang tör elő a torkomból. Tudok mindent.

– Ez mit jelent? – csap le rám Sara. – Mit mond, Brian…?!

– Anna feje nagy erővel vágódott az üvegnek, Mrs. Fitzgerald, s ez végzetes fejsérülést idézett elő. Jelenleg Anna lélegeztetőgépen van, de az idegrendszere már nem reagál… Agyhalott. Nagyon sajnálom – mondja az orvos. – Valóban. – Habozik, rólam Sarára vándorol a tekintete. – Tudom, hogy erről most gondolkodni sem szeretnének, de muszáj megkérdeznem, mert nincs sok időnk… A szervkivételt nem ellenezné?

Vannak az éjszakai égen olyan csillagok, amelyek fényesebbek a többinél. Ha teleszkóppal megnézzük ezeket, kiderül, hogy ikercsillagok. A két csillag egymás körül kering, bár egy forduló olykor száz évbe is beletelik. Akkora a gravitációs erejük, hogy semmi nem marad meg a vonzáskörzetükben. Amit látunk, az, mondjuk, egy kék csillag, aztán egyszer csak kiderül, hogy van mellette egy kis fehér törpe, csak a nagy annyira vakító, hogy mire feltűnik mellette a kicsi, már késő…

Campbell válaszol végül is az orvos kérdésére. – Orvosi ügyekben én döntök mint Anna meghatalmazott ügyvédje – mondja –, nem a szülei. – Rám néz, aztán Sarára. – Van odafent egy lány, akinek kell egy vese.

SARA

Van olyan szó, hogy árva meg özvegy, de arra a szülőre nincs külön szó, aki elveszíti a gyerekét.

Visszahozzák Annát, miután az átültethető szerveket kivették belőle. Én megyek be utoljára. Már kijött, és a folyosón áll Jesse, Zanne, Campbell és néhányan a nővérek közül, akikkel jóban vagyunk. Még Julia Romano is itt van – mindenki, aki úgy érezte, hogy el kell búcsúznia.

Brian meg én bemegyünk a szobába, ahol Anna fekszik mozdulatlanul a kórházi ágyon. Olyan picike… Egy cső vezet le a tüdejébe, mert gép lélegezteti. Nekünk kell majd lekapcsolni, amikor úgy akarjuk. Leülök mellé az ágyra, és megfogom a kezét. Még mindig meleg és lágy a tapintása. Már annyi éve készülök egy ilyen pillanatra, mégis most teljesen elveszettnek érzem magam. Mintha az eget kéne beszínezni ceruzával – képtelenség, hogy ekkora fájdalom létezhet… – Képtelen vagyok rá… – suttogom.

Brian mögém lép. – Drágám, ő már nincs itt. Már csak a gép tartja életben a testét. Ami Annát Annává tette, már nincs itt…

Megfordulok, és Brian mellébe fúrom az arcom. – De hát éppen ő… Róla ki gondolta volna…

Egymásba kapaszkodunk egy darabig, aztán összeszedem a bátorságom, és megfordulok, hogy szembesüljek az üres hüvellyel, amely egykoron az én legkisebb gyermekem volt. Igen, Briannak végül is igaza van. Ez már csak egy porhüvely; az arcában már nincs élet, az izmai ellanyhultak. A bőre, a húsa alatt már nincsenek ott a létfontosságú szervek, amelyek Kate-en és még néhány, a transzplantációra jóval kisebb eséllyel induló ismeretlenen fognak segíteni.

– Jól van… – Mély lélegzetet veszek. Anna mellkasára fektetem a tenyerem, míg Brian reszkető kézzel lekapcsolja a gépet. Apró körökben masszírozom a szíve fölött, mintha azzal könnyebbé tehetném… Mikor a monitorokon kisimul az ugráló vonal, kicsit várok, hogy lássam, mi történik vele. És akkor érzem, hogy a tenyerem alatt megszűnik a dobogás – a halk kis ritmus nincs tovább. Nincs tovább. Semmi sincs… Csak a nagy űr.

EPILÓGUS

„Ha a várost járom,
És lobog a nagy nyüzsgés,
Az elevenek lángja,
Elfeledem a gyászom,
A rést a mindenségben,
Hol lüktet egy csillag hiánya.”

D. H. Lawrence: Submergence
(Alámerülés)
Szabó T.Anna fordítása

KATE
2010

Rendeletet kéne hozni a bánat korlátozására. Benne lenne a szabályzatban, mondjuk, hogy oké, lehet sírva ébredni, de csak egy hónapon át. Aztán 42 nap múltán már nem szabad dobogó szívvel megfordulni, mert mintha szólított volna… Az is benne lenne, hogy nem kell büntetést fizetni azért, mert az ember úgy, de úgy kiürítené az asztalát… Lesöpörné a kis kézműves bigyuláit a hűtőről… Vagy jövet-menet megfordítaná az iskolai fotóját a bútoron… Hogy ne fájjon újra annyira, mintha csak most történt volna. Hogy rendjén van, ha az ember méri az időt, amióta elment, éppúgy, mint ahogy azelőtt a születésnapjait tartottuk számon.

Utána sokáig mondogatta az apám, hogy látja Annát az éjszakai égbolton. Egyszer a szemhunyorítását, másszor a profilját. Azt hajtogatja, hogy a csillagok olyan emberek, akiket valaha nagyon szerettek, ezért képzeletben kirajzolják az alakjukat a csillagokból, hogy sohase felejtődjenek el. Az anyám sokáig hitt abban, hogy Anna egyszer visszatér. Figyelni kezdett, és jelek után kutatott mindenben – legyen az túl korán kinyílt virág, tojás dupla sárgával vagy betűformában kiömlött só.

Ami engem illet – nos, megutáltam önmagamat. Mert persze az egész az én hibámból történt. Ha Anna sose kezd bele a perbe, ha nem lett volna ott aznap a bíróságon, hogy mindenféle hülye papírokat írogasson alá az ügyvédjével, akkor nem lett volna ott abban a bizonyos kereszteződésben, abban a bizonyos pillanatban. Most is itt lenne, és én lennék a kísértet, aki visszajárnék őt üldözni.

Hosszú ideig beteg voltam. Úgy tűnt, a veseátültetés nem sikerült, de aztán megmagyarázhatatlan módon elkezdtem javulni, ha lassan is, keservesen is. A legutóbbi visszaesésem óta már nyolc év telt el, és ezt még dr. Chance sem érti. Szerinte ez az ATRA-kezelés és az arzén kombinációjának köszönhető – valami késleltetett hatásnak – de én jobbat tudok ennél. Szerintem valakinek el kellett mennie, és Anna átvette a helyemet.

A gyász furcsa dolog, főleg, ha váratlanul jön. Olyan, mintha durván letépnének egy ragtapaszt, és lejönne a legfelső réteg a bőrről. Nálunk is ez történt: feltárult a felszín alatti mély, amely egyetlen családban sem valami szép látvány. Előfordult, hogy több napon át ki sem jöttem a szobámból, csak feküdtem a fejhallgatóval a fülemen – már csak azért is, hogy ne kelljen az anyám zokogását hallgatnom. Voltak hetek, amikor az apám huszonnégy órázott, hogy ne kelljen hazajönnie a félig üres házba.

Aztán egy nap az anyám ráébredt, hogy minden ehető elfogyott otthon – az utolsó kekszmorzsáig, az utolsó töpörödött mazsolaszemig, és akkor elment a boltba. Az apám befizetett egy-két csekket, én meg leültem a tévé elé. Megnéztem egy régi I Love Lucy-t, és nevetni kezdtem.

Azonnal észrevettem magam, és bűntudatom támadt – mintha megszentségtelenítettem volna egy kriptát. A szám elé kaptam a kezem zavaromban, Jesse, aki mellettem ült a díványon, ezt mondta: – Ő is mulatságosnak találta volna…

Lám, hiába ragaszkodunk foggal-körömmel a magunk fájó, keserédes emlékeihez, annak az emlékéhez, aki itt hagyott minket – mi mégiscsak itt vagyunk, ebben a világban. Az élet pedig olyan, mint a dagály: először észre sem lehet venni, hogy történik valami, aztán egy nap arra ébredünk, hogy mennyire lerombolták a hullámok a fájdalomból rakott partfalat…

Nem tudom, mennyire tartja rajtunk a szemét… Vajon tudja, hogy jó darabig szoros viszonyban voltunk Campbellel és Juliával; még az esküvőjükre is elmentünk? Vajon érti-e, hogy most már azért nem keressük a társaságukat, mert túl fájdalmas… Még amikor nem beszéltünk is Annáról, a szavak közti csendben valahogy jól érzékelhetően mindig ott volt. Ott volt a levegőben, mint valami odaégett dolog szaga.

Vajon ott volt, amikor Jesse lediplomázott a rendőrakadémián? Tudja, hogy polgármesteri dicséretben részesült azért, amit egy nagy drogellenes akcióban nyújtott? Vajon látta, ahogy a Papa egyre többször nézett a pohár fenekére, miután ő elment? Alig tudott kikecmeregni a gödörből. És vajon látja-e, amikor táncolni tanítom a gyerekeket? És tudja, hogy ha két gyereket látok a rúdnál, ahogy a pliét csinálják, mindig ránk, kettőnkre gondolok?

Még mindig tud meglepetést szerezni. Csaknem egy évvel a halála után az anyám egyszer csak hazahozott egy kupac előhívatott fényképet. Az érettségimen készültek. Leültünk egymás mellé a konyhaasztalhoz, úgy nézegettük a képeket, és a túl széles mosolyok láttán nem mondtuk ki, amit gondoltunk: hogy hiányzik valaki a képekről.

Aztán egyszer csak ott volt a legutolsó képen, mintha megidéztük volna… Az érettségi előtt már rég nem használtuk a gépet. Strandtörülközőn fekszik, fél kezét a fotós felé tartja, hogy azonnal hagyja abba…

Az anyám meg én addig bámultunk Annára a konyhaasztalnál, míg lement a nap. Mígnem minden részletet jól bevéstünk a hajgumija színétől a bikinije szegélyén látszó mintáig. Mígnem már azt sem tudtuk, hogy valóban őt látjuk-e…

Az anyám megengedte, hogy eltegyem azt a képet. Nem kereteztem ám be, csak betettem egy borítékba, leragasztottam, és egy fiók legmélyére dugtam. Most is ott van, hátha egyszer elő kell vennem, mert már kezd elhalványulni az emléke bennem.

Lehet, hogy lesz egyszer olyan reggelem, amikor nem az ő arcát látom rögtön, ahogy kinyitom a szemem. Vagy lesz egy álmos augusztusi délután, amikor nem tudom már felidézni, hogy egészen pontosan hol is voltak a szeplők a jobb vállán. Egy nap talán nem fogok hallgatózni a hóesésben, és az ő lépteit hallani.

Amikor megrohannak ezek az érzések, kimegyek a fürdőszobába, felemelem a trikóm, és megtapintom a fehér sebhelyeimet. Emlékszem, kezdetben elhittem, hogy a varrat vonalai kiadják a nevét. Arra gondolok, hogy a veséje bennem dolgozik, és a vére az ereimben kering. Bárhová is megyek, őt magammal viszem.